DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

New York Times bestselling
author of *Lost and Found*

JAYNE ANN KRENTZ

WILDEST HEARTS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Copyrighted material

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"ÇAĞDAŞ ROMANTİZMİN SON DERECE POPÜLER OLAN JAYNE ANN KRENTZ'DEN DAHA İYİ BİR İFADESİ YOK."

-Romantic Times

Övgüler

Jayne Ann Krentz

ve onun muhteşem çok satan kitapları

EN VAHŞİ KALPLER

"Olağanüstü Jayne Ann Krentz bir kez daha patentli hikâye anlatıcılığı cevherlerinden birini sunuyor.... Bir başka garantili birinci sınıf okuma!"

-Romantic Times

BAKANIN GÖZÜ

"Hem cinsel hem de gerilim dolu.... iyi tempolu bir gerilim romanı. Üretken Krentz, okuyucuları şaşırtıcı bir sonuca kadar tamamen kandıran ve yanlış yönlendiren sayfa çevirme olay örgülerindeki ustalığını bir kez daha gösteriyor."

-Publishers Weekly

"Krentz bu heyecanlı ve tutkulu hikâyede sihrini konuşturuyor. Bizi bitmesini istemediğimiz bir bulmaca ve macera labirentinin içine sürüklüyor. Okuyun, özümseyin ve keyfini çıkarın."

-Rendezvous

Artık mevcut... Pocket Books'tan yeni ve çarpıcı bir ciltte toplanan Büyük Tutku ve Kesinlikle, Olumlu'yu arayın!

BÜYÜK TUTKU

"Zeki, sıra dışı karakterlerle dolu...[onları] tanımak o kadar eğlenceli ki kitabı kapatmak çok zor."

-USA Today

"Krentz en iyi halinde... alametifarikası haline gelen hızlı diyalogları ve şahsen tanımak isteyeceğiniz karakterleriyle."

-Sandra Brown

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KESINLIKLE, KESINLIKLE

"[Seks ve gizemi birleştiren] neşeli bir kaçış paketi...."

-Cosmopolitan

"Jayne Ann Krentz kendini aşıyor... Kesinlikle, Kesinlikle Krentz'in en anlayışlı ve en eğlenceli hali."

-Affaire de Coeur

"Kesinlikle, Olumlu, tüm doğru düğmelere basıyor ve her zaman işe yarıyor."

-Kirkus Reviews

"Bir zevk... Krentz'in başrol oyuncuları ilgi çekici ve inandırıcı."

-Publishers Weekly

Ayrıca Pocket Books'tan... Şimdi harika bir yeni ciltte bir araya gelen Altın Şans ve Gümüş Astarlar'ın tadını çıkardığınızdan emin olun!

ALTIN ŞANS

"Aşkın her şeyi fethettiğine dair neşeli ve eğlenceli bir hikâye."

-Publishers Weekly

"Eğer karşı konulmaz bir romantizm ve güçlü bir şirket entrikası arıyorsanız... Muhteşem Jayne Ann Krentz'in bu muhteşem romanını alın."

-Romantic Times

"İnsanı derinden etkileyen, gerilim dolu ve tatmin edici bir hikâye."

-Patricia Matthews

GÜMÜŞ

ASTARLAR

"Krentz'in mükemmellik damgası, hızlı diyaloglarda, ateşli duygusallıkta ve canlı karakterizasyonda kendini fazlasıyla belli ediyor. Bu olağanüstü romantik macerayı kaçırmayın."

-Romantic Times

"Jayne Ann KrentzSilver Linings ....'da sonuna kadar eğlendiriyor. Heyecan ve macera hiç bitmiyor."

-Catherine Coulter

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Harika karakterler, bol aksiyonlu harika bir olay örgüsü ve bol kıvılcımlı güzel bir romantizm - daha ne isteyebilirsiniz ki?"

-Rendezvous

Jayne Ann Krentz'den de

Kesinlikle, Postively Derin

Sular

Gören Göz Aile

Babası

Flaş

Altın Şans Büyük

Tutku Gizli

Yetenekler

Mükemmel Ortaklar

Keskin Kenarlar

Silver Linings

Sweet Fortune

Güven Bana

Wildest Hearts

Jayne Castle Amaryllis adı altında yazılmıştır.

Orkide

Zinnia

Tarafından yayınlandı POCKET BOOKS

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un Özgün Yayınıdır

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir

bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York,

NY10020

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı© 1993 Jayne Ann Krentz

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY10020

ISBN: 0-7434-9646-9

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

http://www.SimonSays.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kayınbiraderim Wendy Born için,
Oliver'ın eğrelti otlarına olan tutkusunu
anlayan. Sevgi ve minnettarlıkla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Filin işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Oliver Rain sonunda. Yumuşak, karanlık sesi kibar bir pişmanlıkla gölgelenmişti.

"Ondan hoşlanmayacağından korkuyordum." Annie Lyncroft suratsızca canavara baktı ve esrarengiz Oliver Rain'le konuşmak istediği asıl konuyu nasıl açacağını düşündü.

"Alışılmadık biri olduğunu kabul ediyorum," diye onayladı Rain.

"Muhtemelen müşterilerimin çoğunun sorduğu soruyu siz de kendinize soruyorsunuz. Merak ediyorsunuzdur, bu sanat mı yoksa düpedüz rüküşlük mü?"

"İlginç bir soru," diye kabul etti Rain.

Annie içgüdüsel olarak, satışı kurtarmak için son bir çaba göstererek, "Filin süs olduğu kadar işlevsel de olduğunu unutmayın," dedi. "Tabanında küçük, gizli bir çekmece var. Küçük eşyalar için çok kullanışlı."

Rain diplomatik bir tavırla, "Onun bu odaya sığacağını sanmıyorum," dedi.

Annie, Oliver Rain'in kendisi dışında herhangi bir şeyin abanoz, altın ve gri çalışma odasına yakışıp yakışmayacağını merak ediyordu.

Rain'in fili sevmeyeceğinden neredeyse emindi. Kırmızı ayak tırnakları ve mor hortumuyla iki ayak yüksekliğindeki emaye figür, Rain'in Zen kaya bahçesinin yanında neşeyle gülünç görünüyordu.

Çalışma odasının büyük bir köşesini kaplayan bahçe gerçek bir bahçe değildi, en azından Annie'nin düşünce tarzına göre. İçinde yeşile dair hiçbir ipucu yoktu. Bırakın rengârenk çiçekleri, tek bir yaprak bile inci grisi kumun bozulmamış mükemmelliğiyle uyum içinde değildi.

Kum alçak, siyah ahşap bir çerçeve içindeydi. Beş kayanın etrafına titizlikle soyut şekiller verilmişti. Annie, Rain'in kayaları kumun üzerinde tam olarak nereye koyacağını düşünmek için saatler harcadığından şüpheleniyordu. Kuşkusuz bu, tam da onun ilgisini çekecek türden duygusuz bir estetik sorunuydu.

Rain'in yirmi altıncı kattaki geniş süitin iç mekânlarını tasarlaması için tuttuğu tasarımcı, müşterisini hatasız bir şekilde ölçmüştü. Tüm odalar Seattle'ın, Elliott Körfezi'nin ve denizin sonsuz manzarasını görüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olimpiyatlar ve hepsi de çalışma odasına hakim olan abanoz, altın ve grinin aynı yasaklayıcı tonlarında yapılmıştı.

Sonuç, pek çok insanın tehlikeli bir yırtıcı olarak gördüğü bir adama mükemmel bir şekilde uyan sade ve zarif bir sığınaktı.

Hayır, diye karar verdi Annie, fil yakışıklı bir yaratıktı ama Rain'in yeni tamamlanan süitinin disiplinli ve ölçülü dekoruna kesinlikle uymuyordu. Çılgınca tuhaf, türünün tek örneği eşyalarla dolu butiğinden buraya yakışacak bir şey hayal edemiyordu.

Oliver Rain'in tuhaflıklardan pek hoşlanmadığı belliydi. "Filin

tam olarak doğru olmadığı için üzgünüm," diye mırıldandı Rain.

"Bunun için endişelenmeyin. İşe yarayacağını düşünmemiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse, müşterilerimden hiçbirinin ilgisini çekmeyi başaramadım." Annie kaşlarını çattı. "O fille ilgili bir şey insanları uzaklaştırıyor gibi görünüyor. Acaba ayak tırnakları mı?"

"Büyük olasılıkla."

"Neyse, önemli bir şey değil." Fili Oliver Rain'in üzerine yıkmak buraya kadarmış. "Başka bir şey getirmem için ısrar ettiniz, ben de onu burada denemeye karar verdim."

"Çok naziksiniz. Azminizi takdir ediyorum. Sana biraz daha çay koyayım." Rain yakındaki siyah lake tepsinin üzerinde duran siyah ve altın emaye çaydanlığa uzandı.

Annie büyülenmiş bir halde adamın fincanı yeniden doldurmasını izledi. Masasının üzerindeki halojen lambanın parlak beyaz ışık konisi, Rain'in ellerinin gücünü ortaya çıkarıyordu. Rain'in elleri sıradan bir yöneticinin elleri değildi. Sanki servetini yaldızlı yatırımlar yerine zengin topraklarda çalışarak kazanmış gibi sert, hatta yer yer nasırlıydı.

Çay doldurmak gibi hassas bir eylemin içine sürükleyici bir erkeksilik katmayı başarmıştı. Her hareketinde disiplinli bir güç ve zarafet vardı.

Annie, Rain'in yaptığı her hareketin, ne kadar küçük olursa olsun, tüm dikkatini çektiğini öğrenmişti. Belki de bunun nedeni, kısıtlanmış gücün her bir dalgalanmasının, hareket etmediği zamanlarda ondan yayılan engin, derin durgunlukla böylesine keskin bir tezat oluşturmasıydı. Annie kendini bu kadar kontrol edebilen bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çay fincanını ondan alırken ona dikkatle baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Wildest Dreams'de size uyacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Rain, sanki ilginç ama çözümsüz olmayan bir ikilem sunuyormuş gibi onu düşündü. "Fil işe yaramıyor diye, dükkânınızdaki başka hiçbir şeyin de işe yaramayacağını varsaymamalıyız bence."

Annie ona, "Pazartesi günü getirdiğim atlıkarıncayı beğenmemiştiniz," diye hatırlattı. "Ah, evet, atlıkarınca. Belli bir cazibesi olduğunu kabul ediyorum, ama bir şekilde
oldukça tuhaf yaratıklar burada yanlış görünüyordu."

"Bakış açınıza göre değişir sanırım," diye mırıldandı Annie. Şahsen, garip mitolojik hayvan koleksiyonuyla güzelce yaldızlanmış atlıkarıncanın, zaten son derece sıra dışı, neredeyse efsanevi Oliver Rain'in bulunduğu bir odada hoş bir dokunuş olduğunu düşünüyordu.

Kimse Rain hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Ama çoğu efsanede durum böyledir, diye düşündü. Eldeki gerçekler ne kadar az olursa, adam dünyanın gözünde o kadar efsaneleşirdi.

Onunla ilk kez altı hafta önce kardeşi Daniel'in nişan partisinde tanışmıştı. Elbette onun varlığından haberdardı, çünkü Daniel bir zamanlar onun için çalışmıştı. Ama Rain'le hiç tanıştırılmamışlardı.

Daniel Lyncroft elektronik alanında tanınmış bir dahiydi.
Beş yıl önce Rain tarafından, Rain'in geniş iş imparatorluğu için birkaç yüksek teknoloji güvenlik sistemi kurmak üzere işe alınmıştı. Daha sonra Daniel kendi elektronik firmasını kurmak için ayrıldığında, Rain başlangıç operasyonuna büyük yatırım yapmış ve böylece Daniel'in en büyük mali destekçisi olmuştu.

Daniel Annie'yi, Rain'in nişan partisine davet edilmiş olmasına rağmen gelmeyeceği konusunda uyarmıştı. Oliver Rain bırakın sosyal etkinliklere katılmayı, neredeyse hiç insan içine çıkmazdı. Dahası, eğer bir gün sosyeteye girmeye karar verirse, bu kesinlikle Lyncroft'ların işgal ettiğinden çok daha yüksek bir seviyede olacaktı. Oliver Rain'in, babasının gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasından sonra sıfırdan inşa ettiği Rain serveti, en az kendisi kadar efsanelere konu olmuştu.

Ama Daniel'ın bariz şaşkınlığı ve memnuniyeti karşısında Rain nişan partisine siyah bir limuzinin arkasında gelmişti. Giyinikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

siyah ve beyaz gece kıyafetleri. Resmi kıyafetler onun içindeki karanlık, vahşi durgunluğu vurgulamıştı.

Annie, Rain'i ilk gördüğü andan itibaren onun büyüsüne kapılmıştı. O güne kadar tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Onda akıldan çıkmayan bir güç, tutku ve gurur havası vardı ama bunların hepsinin üzerinde demir gibi bir özdenetim vardı.

Daniel'ın o gün için kiraladığı şık restoranda ilerlerken insanların Rain'in yolundan dikkat çekmeden nasıl sıyrıldıklarını izlemek ilgi çekiciydi. Bu dürtüyü anlıyordu. Adamın tehlike potansiyeli taşıdığına hiç şüphe yoktu. İyi dileklerde bulunanların oluşturduğu kalabalığın arasında, koyun sürüsünün arasından süzülen bir leopar gibi sinsice ilerliyordu.

Annie'nin sadece çok küçük bir kısmı daha güvenli bir yere kaçmak istiyordu. Çok daha büyük ve gürültülü bir kısmı ise riskleri ne olursa olsun Oliver Rain'e yaklaşması için onu teşvik ediyordu.

Annie, Rain'in kendisi için, Wildest Dreams adlı butiğinde sattığı sıra dışı nesnelerle aynı türden bir çekiciliğe sahip olduğu sonucuna varmıştı. Geleneksel anlamda yakışıklı değildi ama onu son derece çekici buluyordu. İçindeki derin bir şey onun varlığına keskin bir farkındalık duygusuyla tepki veriyordu. Ona baktığında ensesindeki ince tüyler kıpırdandı.

O gece Daniel'ın partisinde Annie, Oliver Rain'in grinin yanıltıcı ve tarifsiz bir tonu olan gözlerinin renginden yüz hatlarının kontrollü vurdumduymazlığına kadar her şeyi gizlice ezberlemişti.

Siyah saçları bir yöneticiye göre çok uzundu. At kuyruğu şeklinde arkadan bağlamamış olsaydı omuzlarına dökülürdü. Acımasız, sert yüzü amansız, bükülmez bir iradeyi ele veriyordu. Saçlarındaki buz gibi gümüş rengi ve bakışlarındaki soğuk, hesapçı zekâ Annie'nin Rain'in kırkına çok yakın olduğu sonucuna varmasına neden oldu.

Hayatta istediğini elde etmek için asla görünüşüne ya da cazibesine güvenmeyecek bir adam olduğuna karar verdi. Elini uzatır ve alırdı.

Rain partide yarım saatten az kalmıştı. Daniel'le geçirdiği kısa süre ve onu Daniel'in nişanlısı Joanna ve Annie'yle tanıştırmak için geçen birkaç dakika dışında, kendisini kalabalıktan ayrı tutmuştu. Tek başına durmuş, kimsenin olmadığı bir alanı işgal etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

misafirler etrafından akıp giderken şampanyalarını yudumladı.

Annie, Daniel'ın bazı arkadaşlarıyla dans ederken onun gözlerinin kendisini takip ettiğinin son derece farkındaydı ama Rain pistte ona katılmasını istememişti. Hiç kimseyle dans etmemişti.

Oliver Rain sessizce partiden ayrıldığında Annie garip bir hayal kırıklığı yaşadı. Oliver Rain geldiğinde içinde alevlenen o yabancı tensel heyecanın küçük koru, Rain gittiğinde sönmüştü.

Daniel'ın Rain'e bekleyen limuzine kadar eşlik etmesini pencereden gizlice izledi. İki adam yolda birkaç dakika sessizce konuştular. Konuşma sona erdiğinde Rain, sanki Annie'nin onu izlediğini başından beri biliyormuş gibi pencereye baktı. Başını küçük, neredeyse kibar bir şekilde eğerek onu onayladı. Sonra limuzine bindi ve yağmurlu gecede gözden kayboldu.

Daniel daha sonra Annie'ye, "O ilginç ama oldukça tehlikeli bir adam," dedi. "Ne düşündüğünü asla kesin olarak bilemezsin. Kimseye güvendiğini sanmıyorum. Onun için çalışırken, tüm kilit çalışanları ve iş yaptığı insanlar hakkında dosya tutma konusunda neredeyse takıntılıydı."

"Dosyalar mı?"

"Daha çok güvenlik dosyaları gibi." Daniel'ın ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Her zaman insanlar hakkında içeriden edindiği kişisel bilgilerin kendisine avantaj sağladığını iddia ederdi."

Annie düşünceli bir ifadeyle, "Böyle bir adam için üstünlüğün çok önemli olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Her zaman kontrolü elinde tutmak isteyecektir."

"Oliver Rain hakkında unutulmaması gereken şey, her zaman kendi gündemine sahip olması ve hazır olana kadar bu gündemin ne olduğunu asla kimseye bildirmemesidir. O yalnız bir kurt, bir takım oyuncusu değil."

"O bir gangster mi?" Annie kardeşinin bir suçluya borçlu olabileceği ihtimalinden dehşete düşerek sordu.

Daniel sırıttı. "Eğer öyleyse, cesetleri kimsenin bulamayacağı kadar derine gömecek kadar akıllıdır."

"Madem ona güvenmiyorsun, neden seni desteklemesine izin verdin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daniel şaşkınlıkla ona baktı. "Ona güvenmediğimi hiç söylemedim. Sadece tehlikeli olduğunu söyledim."

"Arada bir fark mı var?"

"Büyük bir fark mı?"

Annie içinden geçen küçük ürpertiye karşı kendine sarıldı. "Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

"Onun için çalışmış olmama rağmen pek bir şey bilmiyorum. Adam bir

efsane." "Neden?" Annie sordu.

"On beş yıl önce babası aileyi terk etti. Ortadan kayboldu. Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama kaybolmadan birkaç ay önce Edward Rain'in bazı arkadaşlarını kalkınma projelerinden birine yatırım yapmaya ikna ettiğini biliyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedi Annie. "Yatırımcıların parası Rain'le birlikte yok mu oldu?"

"Doğru. Sadece bu da değil, Edward Rain kendi kişisel varlıklarının çoğunu da tasfiye etmişti. O parayı da yanında götürdü. Ailenin elinde bir yığın borç dışında neredeyse hiçbir şey kalmadı."

"Bu tür şeylerin olduğuna dair hikayeler duymuştum. Daha geçen gün gazetelerde, birkaç milyon dolarla uçağa binen ve bir daha ortalıkta görünmeyen tanınmış bir bankacıyla ilgili bir haber vardı. Ailesini ve tüm hayatını geride bırakmış."

"Edward Rain de öyle yaptı," dedi Daniel. Annie

gözlerini kardeşine dikti. "Ne oldu?"

"Oliver iki yıl içinde babasının tüm borçlarını ödedi," dedi Daniel. Sesinde soğuk bir hayranlık vardı. "Babasının servetini sıfırdan yeniden inşa etti. Şu anda Edward Rain kaybolmadan önceki halinden çok daha büyük, bu da size Oliver hakkında bir şeyler anlatmalı."

"Zavallı Oliver," diye fısıldadı Annie. "Babası ortadan kaybolduğunda duygusal olarak yıkılmış olmalı."

Daniel endişe içinde kaşlarını çattı. "Şimdi, Annie..."

Annie düşünceli bir şekilde, "Utanç ve aşağılanma böyle bir adam için dayanılmaz olurdu," diye devam etti. "Belli ki hayatı boyunca yara almış. Pek dışa dönük olmamasına şaşmamalı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Orada dur bakalım," diye emretti Daniel. "Bunu aklından bile geçirme."

"Ne hakkında?" Annie masumca sordu.

"Oliver Rain'i kurtarmaya çalışmak hakkında. O kesinlikle koleksiyonunuza ekleyebileceğiniz başka bir yaralı sokak erkeği değil. İnan bana, Rain'in kurtarılmaya ihtiyacı yok."

"Herkesin öyle ya da böyle kurtarılmaya ihtiyacı vardır, Daniel."

"Rain değil," dedi Daniel kesin bir ifadeyle. "O adam kendi başının çaresine bakabilir. Güven bana."

Annie iki hafta sonrasına kadar Rain'i bir daha görmedi ya da ondan haber almadı. Daniel'ın özel uçağının Alaska'ya giderken okyanusa düşmesinden bir gün sonra aramıştı. Bu bir ay önce, Ekim ayında olmuştu. Rain ona nazikçe herhangi bir yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuştu.

Olayın kaosuna kapılmış, gazetecilerle ve arama-kurtarma operasyonunu yürüten yetkililerle uğraşmanın yanı sıra Joanna'yı teselli etmeye çalışan Annie gergin ve dikkati dağınıktı. Oliver Rain'e yardımına ihtiyacı olmadığını kabaca söylemişti.

Ancak telefonu kapattığında, Rain'in kardeşinin baş alacaklısı olduğu gerçeğini geç de olsa hatırlamıştı. Daniel ortadan kaybolduğuna göre, Rain potansiyel bir tehditti. Daniel'ın yeni kurulan şirketinin liderlikten yoksun olduğu gerekçesiyle büyük krediyi geri çağırmayı seçerse, Lyncroft Unlimited batacaktı. Bu noktada Oliver Rain'e ödeme yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Ama asıl tehdit Rain'den gelmiyordu. Daniel'in artık şirketin başında olmadığını fark ettiklerinde paniğe kapılan tedarikçiler ve diğer yatırımcılardan oluşan bir koalisyondu. Daniel'in güvenilir asistanı Barry Cork, işlerin her zamanki gibi devam ettiği konusunda herkesi rahatlatmak için elinden geleni yaptı ama kimse ona inanmadı.

Birkaç gün sonra Rain tekrar aradı. "Belki de

konuşsak iyi olacak," dedi sessizce.

"Ne hakkında?" Annie onun ne konuşmak istediğini çok iyi bildiği için sordu.

"Lyncroft'un geleceği hakkında."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lyncroft gayet iyi gidiyor, teşekkür ederim. Barry Cork her şeyi kontrol altında tutuyor. Kardeşim her an kurtarılabilir ve her şey normale dönebilir."

"Üzgünüm Bayan Lyncroft, ama Daniel'in büyük ihtimalle ölmüş olduğu gerçeğiyle yüzleşmelisiniz."

"Buna inanmıyorum, nişanlısı da inanmıyor. O dönene kadar Lyncroft'u bir arada tutacağız." Annie telefon kablosunu kavradı ve sesini sakin ve kendinden emin tutmaya çalıştı. "Endişenizi anlıyorum ama şirkette hiçbir şey değişmedi. Her şey kontrol altında."

"Anlıyorum." Hatta uzun bir sessizlik oldu. "Kardeşinizin diğer alacaklılarından bazılarının bir satış ya da birleşme için baskı yapmaya başladığına dair söylentiler duyuyorum."

"Saçmalık. Sadece söylenti. Hepsine her şeyin yolunda olduğunu ve Daniel'ın yakında dönmesini beklediğimizi açıkladım."

Düşünceli bir sessizlik daha oldu. "Nasıl isterseniz. Diğer yatırımcılar zor durumda kalırsa lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Size yardımcı olabilirim."

Annie her zamankinden daha huzursuz hissederek telefonu kapattı. Lyncroft Unlimited bir aile şirketiydi. Aile üyeleri dışında hiç kimse şirkette hisse sahibi olamazdı. Daniel şirketinin kontrolünü tamamen elinde tutmaya kararlıydı.

Şu anda Lyncroft ailesinin sadece iki üyesi vardı: Annie ve erkek kardeşi. Bu da Annie'yi Daniel'ın tek mirasçısı yapıyordu.

İki hafta önce Rain yine onunla temasa geçmişti. Lyncroft Unlimited'ın kaderi hakkında konuşmak yerine, profesyonel bir sıfatla ondan hizmet talep ettiğini açıklamıştı. Yeni çatı katındaki odaların son rötuşlarını yapmasını istiyordu.

Annie bu işi neden kabul ettiğinden hâlâ tam olarak emin değildi. Çılgın günlerinden zaman ayırıp bir müşteriye kişisel danışmanlık yapmadan da yapacak yeterince işi vardı.

Ama bugün Seattle şehir merkezindeki yüksek binanın yirmi altıncı katına yaptığı dördüncü ziyaretti. Şimdiye kadarki ziyaretleri hep aynı şekilde gerçekleşmişti.

Oliver Rain'e ulaşmak kolay değildi. Önce binanın lobisindeki kapıcıyı geçmesi gerekiyordu. Yirmi altıncı kata çıkmak için asansör kontrol paneline girilmesi gereken özel bir kod vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zemin. Çatı katının kapısına vardığında, sadece Bolt olarak bilinen bir adamın robotu tarafından karşılandı. Kâhya ve şoförün bir karışımı gibi görünüyordu. Annie onun aynı zamanda bir koruma olup olmadığını merak etti.

Bolt da kendi açısından en az işvereni kadar ilginç biriydi. Ellili yaşlarının başında görünüyordu. Annie onu her gördüğünde koyu renk resmi bir takım elbise giyiyordu. Soluk mavi gözleri hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Seyrelmiş saçları başının her yerinde bir santimin dörtte birine kadar jiletlenmişti.

Bolt'ta, Annie'nin onun yarı makine olup olmadığını merak etmesine neden olan mekanik bir özellik vardı. Onun her gece pillerini şarj etmek için kendini bir elektrik prizine taktığını hayal ediyordu. Adamın onu onaylamadığı izlenimine kapılmıştı.

İlk ziyaretinde Bolt onu en az kelimeyle çalışma odasına götürmüştü. Çay bir tepside getirilmişti.

Annie gergin bir şekilde Rain'in kayıp kardeşinden bahsetmesini beklemişti ama Rain çatı katı için uygun son parçalar dışında hiçbir şey konuşmamıştı.

Ġlk görüĢmeden sonra Annie bu sessiz, sakin araları dört gözle beklemeye baĢlamıĢtı. Rain'in çalıĢma odasında gözlerden uzakta, onun egzotik, aromatik çayını içtiği ve yaldızlı atlıkarıncalar ve emaye filler gibi önemsiz Ģeylerden konuĢtuğu süre boyunca korkularını ve sorunlarını bir kenara bırakabiliyordu. Bu bir rahatlamaydı çünkü o korkular ve sorunlar hızla kâbusa dönüşüyordu.

Daniel'ın Rain'in tehlikeli olduğu konusunda söylediklerini unutmamıştı ama ondan korkmanın giderek imkânsızlaştığını fark ediyordu. Onun gücünde garip bir şekilde güven verici bir şey vardı. Çalışma odasındaki öğleden sonra seansları sırasında kendini bilinçli olarak bu gücün bir kısmını özümsemeye çalışırken buldu.

Rain file son bir kez bakarak, "Bu oda için doğru ek unsuru bulmak belli ki biraz zaman alacak," dedi. "Ama ben sabırlı bir adamım. Er ya da geç bir şeyler bulacağımıza eminim."

"Bundan şüpheliyim," dedi Annie. Gözleri sade ve zarif odayı taradı. "Belli ki zevkiniz benim sattığım türden şeylere uygun değil. Benim felsefeme göre her odanın sarsıcı bir notaya ihtiyacı vardır. Güzel bir iç mekanın renkli bir dokunuşa ihtiyacı vardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çirkinlik. Sakin bir iç mekanın çatışan bir nesneye ihtiyacı vardır. Dağınık bir iç mekânın bir düzen unsuruna ihtiyacı vardır."

Rain gülümsemedi, ki bu pek de şaşırtıcı değildi, ama buğulu gözlerindeki ince bir değişim eğlendiğini gösteriyordu. Onunla sadece birkaç öğleden sonra geçirmişti ama ruh halini gösteren küçük sinyalleri okumakta giderek ustalaşıyordu. Duygusuz bir adam olmadığını fark etmişti ama bir süre sonra duyguları üzerinde şaşırtıcı derecede kontrol sahibi olmayı öğrenmişti.

"Filler ve atlıkarıncalar söz konusu olduğunda zevklerimiz arasındaki farklar beni ilgilendirmiyor," dedi Rain usulca. Sessizliğe gömüldü ve düşünceli bir tavırla çayını yudumladı.

Oliver Rain'in çevresinde sessizlikler sık görülürdü. Onu rahatsız ediyor gibi görünmüyorlardı ama Annie bunları sinir bozucu buluyordu. Kendisi de bir konuşmanın ortasında uzun sessizliklere pek alışık değildi.

Çayını yuttu ve tartışmak istediği konuyu açmanın tam zamanı olup olmadığını düşündü. Belki de bir hafta kadar daha beklemeliydi ama korkarım bunu daha fazla erteleyemezdi. Zaman tükenmek üzereydi. Eğer Rain'i Lyncroft Unlimited'ı kurtarmak için yaptığı çılgın plana ikna edemezse, yeniden toparlanıp başka bir fikir bulması gerekecekti.

Ne yazık ki başka bir fikir olduğunu sanmıyordu. Yolun sonuna gelmişti.

Annie kendini çelikleştirirken midesi sıkıştı. Çok dikkatli bir şekilde çay fincanını siyah ve altın tabağına yerleştirdi. "Bay Rain..."

"Oliver. Lütfen. Beni bir aile dostu olarak görmeni istiyorum." "Oliver."

Annie derin bir nefes aldı. "Bir ay önce, kardeşimden hemen sonra kayboldu, bize, Joanna ve bana, yani bir
eli."

"Sanırım kardeşinizin akıbeti hakkında hâlâ bir haber yok?"

"Hayır," diye itiraf etti Annie. Daniel'in uçağı kaybolduktan üç gün sonra arama-kurtarma operasyonu iptal edilmişti. Bugüne kadar ne enkazdan ne de kardeşinin cesedinden bir iz bulunmuştu. Resmi karar Daniel'in denizde kaybolduğu yönündeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oliver sakince, "Ve şimdi, sonunda, Lyncroft Unlimited'ı tek başına yönetmeye devam edersen karşılaşacağın zorlukları anlamaya başlıyorsun," dedi.

Annie onun soğuk bakışlarıyla karşılaştı. "Bu imkânsız olacak,

değil mi?" "Evet."

"Bunu başından beri biliyordun, değil mi?"

Oliver hafifçe omuz silkti. "Ciddi sorunlar çıkması kaçınılmazdı. Lyncroft Unlimited'ın arkasındaki itici güç kardeşindi. Bunu herkes biliyor. O gidince yatırımcıların huzursuz olması kaçınılmazdı."

Annie siyah lake sandalyenin kolunu kavradı. "Diğer yatırımcılar ve alacaklılar beni iki gün önce bir toplantıya davet ettiler. Bana bir ültimatom verdiler. Lyncroft'u kısa süre içinde satmayı ya da büyük bir firmayla birleştirmeyi kabul etmezsem, ödenmemiş borçları geri isteyecekler."

"Toplantıdan haberim var."

Annie burnunu kırıştırdı. "Hiç şaşırmadım." Durakladı. "Ama sen orada değildin."

"Hayır."

"Bu, bir satın alma ya da birleşmeyi kabul etmemem gerektiğini düşündüğün anlamına mı geliyor?" Annie nefesini tutmuş cevabı bekliyordu.

"Ben öyle bir şey demedim. Bir satın alma en iyisi olabilir. Şirketi canlı tutacak, böylece kardeşinin yeni kablosuz teknolojisini pazara sunma şansı olacak. Bu gerçekleştiğinde, ilgili herkes ilk yatırımını geri kazanacak ve hatırı sayılır bir kâr elde edecektir."

Daniel'in icatları, bilgisayarlı envanter kontrol sistemlerinden tıbbi prosedürlere kadar her şeyde devrim yaratan yeni elektronik alanındaydı. Daniel Annie'ye sık sık geleceğin ofisinin "kablosuz" olacağını söylerdi. Şu anda makineleri bir prize ya da güç kaynağına bağlayan elektrik kabloları ortadan kalkacaktı.

"Daniel'in şirketini satamam." Annie ellerini küçük kararlı yumruklar haline getirdi. "Bu işi başlatmak için çok çalıştı. Sahip olduğu her şeyi bu işe yatırdı, sadece parasını değil, alın terini ve dehasını da. Elektronikte gelecek bu yeni kablosuz şeylerde ve o da bu işe girişecek. Anlamıyor musun? Bunu veremem."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oliver'ın siyah kirpikleri gözlerini perdeledi. "Onu başkasına vermeyeceksin. Çok iyi bir fiyat talep edebilirsin. Sektörde kardeşinin geliştirdiği yeni teknolojiyi ele geçirmek için çok şey verebilecek pek çok firma var."

Annie, "Daniel'in şirketini satmayacağım," diye tekrarladı. "Joanna ve ben onun hâlâ hayatta olma ihtimali olduğuna inandığımız sürece satmayacağım."

Oliver, "Günün birinde duruma daha gerçekçi bir açıdan bakman gerekecek," dedi. "Daniel'ın ölmüş olma ihtimali var. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Annie çenesini kaldırdı. "Daniel ölmüş olsaydı bunu

bilirdim." "Sen bilir miydin?"

"Evet, yapardım, lanet olsun. Daniel sahip olduğum tek aile, Madeline Teyze öldüğünden beri sahip olduğum tek aile. Gerçekten sonsuza dek gitmiş olsaydı bilirdim." Parmaklarını vişne çürüğü rengindeki buklelerinin arasından geçirdi. "Bunu içimin derinliklerinde hissederdim."

Elbette bunu bilirdi. Öyle değil mi? Annie yolun sonuna yaklaştığını biliyordu. Daniel ortadan kaybolduğundan beri tek bir gece bile iyi uyuyamamıştı. İlk şok biraz hafiflemişti ama gizli korkuları bazen onları çoğu zaman hapsetmeyi başardığı karanlık yerden kaçıyordu. Bunu yaptıklarında ise neredeyse onu boğuyorlardı. Belki de çok sevdiği ağabeyi gerçekten ölmüştü.

Çok yorulmuştu. Son birkaç hafta içinde vermesi gereken çok fazla karar, cevaplaması gereken çok fazla soru, ağabeyinin şirketine yatırım yapmış olan insanlardan gelen çok fazla baskı vardı. Ve şimdi Joanna ona bebekten bahsettiğine göre, yüzleşmesi gereken yepyeni bir dizi endişe vardı.

"Daniel ölseydi bunu bilecek tek kişi ben değildim," diye sessizce devam etti Annie. "Joanna da bu konuda en az benim kadar hassas. İkimiz de onun hâlâ hayatta olduğundan eminiz."

Oliver ona nazikçe, "Alaska açıklarındaki o suda kimse otuz kırk dakikadan fazla hayatta kalamaz," diye hatırlattı. "Bunu sen de biliyorsun."

"Herkesin unuttuğu bir şey var ki o da kardeşimin sertifikalı bir dahi olduğudur. Dahası, uçtuğu zaman başka önlemler de alırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

insanlar almaya zahmet etmezdi. Örneğin bir hayatta kalma kıyafeti taşıyordu. Ve bir sal. Ve her türlü ekipman."

"Hayatta kalma giysisi bile bir insanı sonsuza kadar hipotermiye karşı koruyamaz."

"Burası ile Alaska arasında dağılmış düzinelerce ada var. Yüzlerce. Çoğu sadece küçük toprak parçaları. Herhangi birine ulaşabilirdi. Yardım gelene kadar bir tanesinde hayatta kalabilirdi."

Oliver, "Arama-kurtarma operasyonu çok titizdi," dedi. "Bundan eminim."

Annie gözlerini büyüttü. "Öyle mi yaptın?"

"Elbette. Sana söyledim, Daniel benim için çalışırken güvenilir bir çalışandan daha fazlasıydı. O bir arkadaştı."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Annie acımasızca. "Çünkü senden yardım istemeye geldim. Daniel'la olan arkadaşlığınızın planımı kabul etmenize yetecek kadar güçlü olduğunu umuyorum."

Oliver onu bastırılmış bir memnuniyet ifadesiyle inceledi. Belli ki bunu bekliyordu. "Şirket için sana bir satın alma teklifi vermemi istiyorsun."

"Hayır." Annie ayağa fırladı ve yerden tavana kadar uzanan pencerelere doğru yürüdü. Arduvaz rengi gökyüzüne ve Elliott Körfezi'nin gri sularına baktı. "Hayır, bu istediğim son şey. Sana söyledim, Lyncroft Unlimited'ı satmayacağım. Elimde olsa bile."

"Eğer yeniden ortaya çıkarsa burayı kardeşine geri satmayı kabul etmeye hazırım."

Annie omzunun üzerinden geriye baktı. "Çok cömertsiniz ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Arka dişlerini gösterdi. "Çünkü senin tehlikeli bir adam olduğunu çok iyi biliyorum, Oliver Rain."

Bu haber onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. "Bu doğru mu? Bunu sana kim söyledi?"

"Daniel."

"Kardeşiniz her zaman oldukça zekiydi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Doğru. Bir dahiydi. Bak, ikimiz de biliyoruz ki şirketi sana satarsam kontrolünü tamamen kaybederim. Onunla istediğin her şeyi yapabilirsin. Hatta Daniel'a geri satmayı bile reddedebilirsin ya da satarsan o kadar yüksek bir fiyat etiketi koyarsın ki Daniel'ın bunu karşılaması mümkün olmaz."

"Sen herhangi bir şey imzalamadan önce anlaşma şartlarını düzenleyebiliriz."

"Sadece şirketi bırakmayı sevmiyorum. Sana bile. Risk çok büyük. Alınma ama açıkçası, Daniel'in yarattığı türden bir teknolojinin haklarını teslim edecek aklı başında birini göremiyorum."

"Sadakatinizi ve kararlılığınızı takdir ediyorum. Ancak bu arada, kardeşinin alacaklıları tarafından büyük bir baskı altındasın. Seni satmaya ya da birleşmeye zorlayabilirler Annie."

"Biliyorum." Annie kısa bir süre gözlerini kapadı ve sonra dönüp ona baktı. "Her gün aramaya başladılar. İki gün önceki o toplantıdan sonra başımızın gerçekten belada olduğunu anladım."

"Bu sadece bir zaman meselesiydi. Korkudan kaçıyorlar, Annie. Durumlarını anlıyorsundur. Lyncroft Unlimited her açıdan tek kişilik bir şirket ve o tek kişi de ortadan kayboldu."

"Biraz zaman kazanmalıyım. Tek ihtiyacım olan biraz

zaman." "Ne kadar zaman?"

"İşte bu kadar, hiçbir fikrim yok. Birkaç gün ya da belki haftalar. Daniel'ı bulmanın ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

Oliver çayından yavaş ve düşünceli bir yudum aldı ve fincanı tabağına bıraktı. Annie gözleriyle bu hareketi takip etti. Narin porselen onun güçlü ellerinde çok kırılgan görünüyordu. Ama aynı zamanda oldukça da güvenli görünüyordu.

Oliver, "Sana istediğin kadar zaman versem bile, şirketin geri kalan alacaklılarını uzun süre oyalamayı umamazsın," dedi.

"Tek başıma değil, hayır. Bunun farkındayım. Ama şirketin yeniden emin ellerde olduğunu düşünürlerse sakinleşirler. Herkes benim de Joanna'nın da elektronikten anlamadığımızın farkında. Lyncroft büyüklüğünde bir şirketi yönetmek konusunda da hiçbir şey bilmiyoruz."

"Hayır," diye onayladı Rain. "Bilmiyorsunuz."

Annie hevesle öne doğru bir adım attı. "Ama iş dünyasında parlak bir üne sahip bir yönetici dümene geçerse, bence

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yatırımcıları sonsuza dek oyalayabilir."

Oliver kıpırdamadı, ama şimdi üzerinde soğukkanlı bir hazırlık havası vardı. "Şirketi yönetmesi için birini mi tutmayı düşünüyorsun?"

"Sayılır."

"Sanırım bu bir olasılık. Henüz biriyle görüştünüz mü?"

"Barry Cork'a birkaç gizli araştırma yaptırdım," diye itiraf etti Annie. "Sorunun, görüştüğü kişilerin hepsinin, ödemelerinin bir parçası olarak şirketin kalıcı bir parçasını garanti etmedikleri sürece bunu yapmayacaklarını söylemeleri olduğunu söylüyor."

"Böyle bir durumda bu makul bir talep. Ama Lyncroft Unlimited'ın bir parçasını bile vermek istemezsiniz, değil mi?"

"Hayır, buna cesaret edemem. Daniel döndüğünde muhtemelen onu geri alamaz. Lyncroft Unlimited beş yıl içinde ülkenin en gözde elektronik firmalarından biri olacak. Sektördeki herkes onun potansiyelinin farkında."

"Eğer şimdi bir ortak alırsanız, Daniel daha sonra onunla sıkışıp kalacak, korktuğunuz şey bu mu?"

"Kesinlikle. Ortaklar büyük sorunlar yaratabilir. Daniel bir keresinde bana hiç ortak istemediğini söylemişti."

"Şu anda sadece iki seçeneğiniz olduğunu anlamalısınız. Daniel'in şirketini satabilir ya da birleştirebilir ya da sizin için yönetebilecek bir ortak alabilirsiniz."

"Bu riski göze alamam," dedi Annie. "Daniel şirketinin tam kontrolünü asla geri alamayabilir."

Oliver çaydanlığa uzandı. "Eminim sana yardımcı olabilirim, Annie."

İçini bir rahatlama duygusu kapladı. "Ben de tam olarak bunu söylemeni umuyordum."

Oliver ona spekülatif bir bakış fırlattı. "Öyle miydin?"

"Evet. Gördüğüm kadarıyla senin de burada tehlikede olduğun çok şey var. Ne de olsa kardeşimin şirketinin hayatta kalması ve ürünlerini üretime geçirmesi sizin de çıkarınıza, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oliver fincanın kenarından ona baktı. "Yeni teknoloji piyasaya çıktığında hatırı sayılır bir kâr elde edeceğim doğru."

"Ben ikimize de istediğimizi verecek bir seçenek buldum."

"Buldun mu?" Sesi şüpheci geliyordu ama ilgisini çektiği de belliydi.

"Evet, buldum. Daniel'ın şirketini koruyacak ve aynı zamanda sizin yatırımınızı da koruyacak." Annie aceleyle sandalyesine döndü ve oturdu. Artık fikrini açıklama zamanı gelmişti ve o kadar da gergin değildi. Dikkatle öne eğildi ve kollarını abanoz masanın cilalı yüzeyinde kavuşturdu.

"Dinliyorum, Annie."

"Bunu açıklaması biraz zor," dedi. "Ama beni dinlerseniz, işe yarayabileceğini kabul edeceğinizi düşünüyorum. Planın çok uzun süre yürürlükte kalması gerekmeyeceğini unutmayın çünkü Daniel'ı her an bulabileceğimizden eminim."

Oliver biraz daha çay doldururken durakladı. "Bu iş her an daha da ilginçleşiyor. Planınızı duyalım."

"Tamam, bildiğiniz gibi Lyncroft Unlimited bir aile şirketidir. Kardeşim ve ben tüm hisseleri kontrol ediyoruz. Joanna Daniel'la evlendiğinde, o da şirketten hisse alacak, ama o zamandan önce değil."

"Anlıyorum. Ama kardeşinle henüz evlenmediği ve Daniel'in de öldüğü varsayıldığı için artık tüm hisseler senin kontrolünde. Şu anda Lyncroft ailesinin tek üyesi sensin."

"Bu doğru." Annie dalmak için kendini topladı. "Ama eğer evlenirsem, kocam da ailenin bir üyesi olacak. Ona şirkette bir hisse verebilirim."

Çay, abanoz masanın yüzeyine sıçradı. Oliver çaydanlığı aniden yere bıraktı. Bir an için, güçlü ellerinin onu hayal kırıklığına uğratmasına şaşırmış gibi, dökülen küçük çay birikintisine baktı. Tekrar başını kaldırdığında gözleri donmuş buzla doluydu. "Biriyle evlenmeyi planladığını bilmiyordum."

Annie bunu bir kenara bıraktı. "Ben değilim. Tam olarak değil yani. Bay Rain, yani Oliver, hiç mantık evliliği diye bir şey duydunuz mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Şaşırtıcı bir sessizlik çöktü. Oliver'ın gözleri kısıldı ve tepkisini etkili bir şekilde maskeledi. "Mantık evliliği mi?"

Annie daha da öne eğildi, planının parlaklığını anlamasını sağlamaya niyetliydi. "Tanım olarak, her iki tarafa da bir şekilde fayda sağlamak için tasarlanmış, ancak aşk ve sevgiyle hiçbir ilgisi olmayan bir evliliktir. Mantık evliliği aslında bir iş ilişkisidir."

"Bir iş ilişkisi." Oliver büyük ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve ürpertici bakışlarıyla onu süzdü. "Böyle bir evlilik mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Lyncroft Unlimited'ı senin için yönetebilecek biriyle evlenmeyi mi düşünüyorsun? Yatırımcıları yatıştıracak ve Daniel'ın alacaklılarına güven verecek biriyle mi?"

Annie onun resmi bu kadar çabuk anlamasından memnundu. "Anladınız. Dediğim gibi, bu tamamen bir iş ilişkisi olacak. Kocam evlendiğimiz gün Lyncroft Unlimited'ın hakim ortağı olacak. Hemen kontrolü ele alacak. Aklımdaki adam iş dünyasında efsanevi bir üne sahip, bu yüzden diğer yatırımcılar onu kabul etmek zorunda kalacaklar. Panik yapmayı bırakacaklar."

"Anlıyorum." Oliver'ın gözleri dalgalanmadı.

"Bunun nasıl işleyeceğini anlıyor musun?" diye sordu biraz endişeyle.

"Bunun nasıl işe yarayacağını düşündüğünüzü anlıyorum." Oliver bir

süre sessiz kaldı.
an. "Daniel geri dönerse ne olacak?"

"Çok basit." Annie muzaffer bir edayla gülümsedi. "Boşanma davası açarım. Sonuçlandığında, eski kocam artık Lyncroft Unlimited'ın hiçbir parçasına sahip olmayacak. Daniel'ın şirketini kurma şekline göre, boşanma durumunda şirketteki tüm hisseler aileye geri dönüyor."

"Peki ya kocanız sizi mahkemeye verirse?"

"Bu pek olası değil ama evlilik öncesi anlaşmayla bu ihtimali de karşılayacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu konu üzerinde epey düşünmüşe benziyorsunuz."

"Düşündüm. Bunu Joanna'yla tartıştım ve ikimiz de Daniel'ın şirketini elde tutmanın en güvenli yolunun bu olduğu konusunda hemfikiriz." Annie bunu Joanna'yla tam olarak tartışmadığını kendi kendine itiraf etti. Müstakbel baldızını bu fikri kabul etmesi için az çok zorlamıştı.

"Soruna yeni bir yaklaşım, bunu kabul ediyorum."

Annie küçük bir gurur patlaması hissetti. "Teşekkür ederim. Ben de bunun oldukça iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm."

"Bu işten kocanızın çıkarı ne olacak?"

Annie boğazını temizledi. "Tabii ki Lyncroft Unlimited'a yaptığı yatırımı ve gelecekteki kârını koruma fırsatı."

"Aklınızdaki adam Daniel'in alacaklılarından biri mi?"

"Evet. Aynı zamanda Daniel'ın arkadaşı olduğunu iddia eden biri. Bana yardım etmeyi teklif eden biri. Bay Rain..."

"Oliver."

"Oliver, bu iş birdenbire düşündüğümden çok daha garip bir hal almaya başladı." Annie'nin parmakları birbirine dolandı. Avuçlarının nemlendiğini fark etti. "O anda çok iyi bir fikir gibi görünmüştü."

"Annie, bana evlenme teklif etme şansın var mı?" Oliver çok yumuşak bir sesle sordu.

Annie kızardı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini zümrüt rengi tulumunun ceplerine soktu. "Evet."

"Ah."

Annie zaten yeterince gergindi. Oliver Rain'in meşhur anlaşılmazlığına bir doz daha ihtiyacı yoktu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kabul ediyorum demek."

Annie ona dik dik baktı. "Kabul ediyor musun? Bu şekilde mi?"

Oliver'ın yüz ifadesi her zamanki gibi değişmemişti ama bakışlarında daha önce olmayan bir yoğunluk vardı. "Yatırımımı ve gelecekteki kârımı koruyabilmemin ve Daniel'in arkadaşı olarak yükümlülüklerimi yerine getirebilmemin tek yolu bu gibi görünüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın yok mu?"

"Düşündüm zaten. Zor bir sorun değil. Seçenekler gayet açık. Seninle evlenmezsem iflas edene kadar şirkete bağlı kalacaksın. Bu yolu izlemene izin verirsem herkes kaybeder."

Annie rahatlayarak gevşedi. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Merak etme, uzun süre evli kalmak zorunda kalmayacağımıza eminim."

"Daniel'ın ortaya çıkacağından eminsin, değil mi?"

Annie endişeyle alt dudağını dişledi. "Geleceğine inanmak zorundayım. Ama gelmese bile Lyncroft'u elimde tutmaya çalışmalıyım."

"Şirketin gelecekteki potansiyeli yüzünden mi?" "Hayır.

Joanna Daniel'ın bebeğine hamile olduğu için."

Oliver bunun ne anlama geldiğini hemen kavradı. "Başka bir deyişle, Daniel geri dönmezse, şirketi onun çocuğu için kurtarmaya çalışacaksın."

Annie küçük bir jestle elini kaldırdı. "Başka ne yapabilirim?" "Hiçbir şey.

Tamamen anlıyorum. Bir keresinde ben de kendimi
benzer bir durum. İnsan yapması gerekeni yapar."

"Anlayacağını hissetmiştim." Annie gülümsedi. "Böyle bir fikri herkes kabul etmez. Ama sende farklı olan bir şey var. Alışılmış türden bir iş yöneticisi değilsin. Ve Daniel'ın sana güvendiğini biliyorum. Bana öyle söyledi."

Oliver bunu duymazdan geldi. "Bir kez daha açık bir soru sormak zorundayım. Kardeşin geri dönmezse aramızdaki küçük iş anlaşmasına ne olacak?"

Annie iç geçirdi, bu konuyla uğraşmak istemiyordu. "Doğal olarak sahte bir evliliğe daha ne kadar mahkûm kalacağını bilmek istiyorsun."

"Evlilik çok gerçek olacak, değil mi Annie? Eğer yasal değilse planınız işe yaramaz."

"Tabii, yasal anlamda gerçek olacak." Tereddüt etti. "Sanırım istersen bir zaman sınırı koyabiliriz, ama gerçekten sorun çıkacağını sanmıyorum. Mesele şu ki, Daniel'ın her an dönebileceğine inanıyorum."

"Ama ya dönmezse?" Oliver ısrar etti.

"Herkes haklı olsa ve Daniel sonsuza dek gitse bile, Lyncroft'u kendi başıma yönetmeyi öğrenebileceğimi düşünüyorum. Ama kesinlikle kalifiye değilim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi dizginleri ele almak için. Şimdiye kadar işlettiğim tek iş Wildest Dreams ve onu da sadece bir yıldır işletiyorum. Lyncroft gibi bir yüksek teknoloji firmasının tüm inceliklerini öğrenmek için zamana ihtiyacım var. Yatırımcıların bana güvenmeyi öğrenmesi de zaman alacaktır."

"Evet, öyle olur. Bu alandaki geçmişinizin eksikliği göz önüne alındığında, muhtemelen çok zaman alacaktır. Belki de birkaç yıl. Ve bu senin hızlı öğrenen biri olduğunu varsayıyor."

Annie ona spekülatif bir şekilde baktı. "Senden iki yıl boyunca sahte bir evliliğe bağlı kalmanı isteyemem. Tanrım, ben de o kadar uzun süre bir evliliğe hapsolmak istemem."

"Hayır, istediğini sanmıyorum."

Annie bir karara vardı. "Pekala, dışarıda bir zaman sınırı belirleyelim. Altı ay diyelim. O noktada durumu yeniden değerlendiririz. Eğer Daniel geri dönmezse ve sen de bu anlaşmadan çıkmak istersen, seni kalman için ikna etmeye çalışmayacağım."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"O noktaya gelmeyeceğinden eminim," dedi Annie daha neşeli bir sesle. "Daniel bulunacak. Göreceksin."

"Umarım haklısındır."

Annie minnettarlık ve rahatlama içinde tekrar gülümsedi. Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Her şey kontrol altındaydı. Oliver Rain Lyncroft Unlimited'ı idare edebilirdi. "Bu konuda gerçekten çok nazik davranıyorsun. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Planımın kulağa biraz uçuk geldiğinin farkındayım ama gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum."

"Öyle de olabilir."

"Aklıma bir şey geldi." Annie onu dikkatle inceledi. "Merakımı bağışlayın ama şu anda romantik bir ilişkiniz var mı?"

"Hayır."

Annie tekrar rahatladı. "Bu her şeyi çok daha kolaylaştırıyor, değil mi? Yani, anlaşmamızı başka bir kadına açıklamak biraz zor olabilirdi. Zaten baÇka biriyle iliÇkin olsaydı senden bunu yapmanı istemezdim. Ne de olsa iş hayatının olduğu kadar dostluğun da sınırları vardır."

"Peki ya sen?" Oliver yavaşça sordu. "Senin biriyle ilişkin var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır. Küçük bir iş kurmak çok zaman alıyor, biliyorsun."

"Biliyorum." Oliver ona baktı. "Yani burada söz konusu olan başka kimse yok.
Sadece sen ve ben varız."

"Doğru. Ama bu iş bir süre daha devam ederse, özel hayatından tamamen vazgeçmeni beklemediğimi bilmeni isterim. Biriyle çıkmak ya da başka bir şey yapmak konusunda kendini oldukça özgür hissetmelisin." Oliver'ı biriyle çıkarken hayal etmek zordu. "Ne de olsa bu gerçek bir evlilik olmayacak."

"Evliliğin sahte olduğu duyulursa kardeşinin alacaklıları paniğe kapılır. Birbirimize aşık olduğumuza inanmazlarsa, şirketi kurtarmama yetecek kadar uzun süre evli kalacağımıza inanmayabilirler."

Annie inledi ve sandalyesine daha da gömüldü. "Sanırım haklısın. Bu kısmı gerçekten düşünmemiştim. Sanırım bu şeyin gerçek görünmesini sağlamamız gerekecek, değil mi?"

"Eğer düşündüğünüz amaca hizmet etmesini istiyorsanız, evet."

"Sanırım sorular olacaktır. İnsanlar evlenmeye ne kadar çabuk karar verdiğimize şaşıracaklar."

Oliver düşünceli görünüyordu. "Onlara bir süredir görüştüğümüzü ama bir duyuru yapmanın uygun olacağı zamana kadar ilişkimizi gizli tutmayı tercih ettiğimizi söyleyeceğiz. Şimdi, Daniel gittiğine ve şirketin liderliğe ihtiyacı olduğuna göre, devam etmeye ve ilişkimizi resmileştirmeye karar verdik."

"Hmm. Kulağa hoş geliyor. Zaten gizemli biri olarak ün salmış durumdasınız. Yine de bir sürü küçük sorun olacak, değil mi?" Annie tedirgin bir şekilde çalışma odasına baktı, Oliver'ın sade çatı katına gerçekten taşınmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

Oliver sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi kibarca, "Evet, öyle olacak," dedi. "Benimle birlikte yaşamazsan kimse ciddi ciddi evlendiğimize inanmaz."

Annie kısa bir süre için gerçek bir panik hissetti. "İşler karışacak, değil mi?"

"Endişelenme Annie. Ben her şeyle ilgileneceğim. Bu yüzden benimle evleniyorsun, unuttun mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Eğrelti otlarını sporlardan çoğaltmak için bir azizin ya da şeytanın sabrı gerekirdi. Oliver'ın da böyle bir sabrı vardı. Çabalarının sonuçlarını görmek altı aydan iki yıla kadar sürebilse de süreçten sessiz bir memnuniyet duyuyordu.

Küçük melezlerden oluşan bir tepsiyi dikkatle buğularken yağmur çatıdaki devasa serayı dövüyordu. Etrafında her boyutta ve tanımda eğrelti otları çağlıyordu. Eğrelti otları onun tutkusuydu ve sera tamamen onlara ayrılmıştı. Burada, çatı katının üstündeki çatıda kendi özel yağmur ormanını yaratmıştı.

Serada pek çok tür vardı, ancak Oliver kızkulağı ve geyik boynuzunu tercih ediyordu. Adder's-tongues, ağaç eğrelti otları, glade eğrelti otları ve kalkan eğrelti otları birkaç sıra metal örgü bankı işgal ediyordu. Daha fazla bitki tavandan sarkarak yeşil bir gölgelik oluşturuyordu. Suda yaşayan bazı türlerin birkaç örneği yapının uzak ucundaki küçük bir mağara havuzunun yüzeyinde yüzüyordu.

Oliver'ın buğuladığı dantelli genç kızsaçı eğrelti otları sadece bir santim boyundaydı ama bu son denemesiyle yeni ve ilginç bir tür yarattığından umutluydu. Ancak olgun yapraklar ortaya çıkana kadar bundan emin olamayacaktı ki bu da bir buçuk yıl daha sürebilirdi. Beklemekten memnundu.

Oliver sabrın dünyadaki hemen herkeste olmayan bir erdem olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Başkalarındaki bu eksikliği önemsediğinden değil. Bu ona belirgin bir avantaj sağlıyordu.

Ama Annie Lyncroft söz konusu olduğunda, beklemek konusundaki eşsiz yeteneğini kullanmasına hiç gerek kalmamıştı. İki gün önce kendini onun kollarına atmaya hazır olduğunu açıklamıştı. Ya da en azından onunla evlenmeye.

Oliver, Annie Lyncroft'un kollarındaki görüntüsünü düşünürken kendi kendine hafifçe gülümsemesine izin verdi. Onu Daniel'ın nişan partisinde ilk gördüğünde, yepyeni bir eğreltiotu türü keşfetmiş gibi olmuştu. O güne kadar tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Onu elde etmenin bir yolunu bulacağına dair kendi kendine söz vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oliver artık kendine bir eş bulma zamanının geldiğine karar vermişti. Annie'nin ona çok uygun olacağını düşünüyordu.

Tartışmasız eşsiz bir kızdı. Bu onu hiç şaşırtmamıştı.
Ne de olsa Daniel'ın kız kardeşiydi ve Daniel da sıradışı bir adamdı. Oliver, Lyncroft'un kendisi için çalıştığı yıllar boyunca Daniel Lyncroft'a güvenmişti. Oliver'ın güvendiği pek fazla insan yoktu.

Annie'nin Daniel'in şirketini kurtarmaya kararlı olması da sürpriz değildi. Sadakat duygusunun aileden gelen bir özellik olduğu açıktı. Aynı zamanda Oliver'ın karısında olmasını istediği bir özellikti.

Annie'yle aralarında güçlü, yadsınamaz bir fiziksel çekim vardı ve bunu bağları sağlamlaştırmak için kullanabileceğinden kuşkusu yoktu.

Annie'yi görür görmez içinde bir şeylerin ona tepki verdiğini hissetmişti. Bu onun olağanüstü güzel olmasından değil, tam tersinden kaynaklanıyordu. Daha bariz bir güzelliğin yapamayacağı şekilde onu büyüleyen ince, unutulmaz bir cazibesi vardı. Her zaman eğrelti otlarını güllere tercih etmişti.

Annie'yi istediğini kendi kendine itiraf etti. Oliver başkalarına nadiren sır verirdi ama kendine karşı açıkça dürüst olmayı alışkanlık haline getirmişti. Annie'nin kocaman ela yeşili gözlerini çevreleyen altın sarısı buklelerindeki patlamadan, yumuşak, hafifçe yuvarlatılmış göğüslerinin ve kalçalarının narin duygusallığına kadar her şeye tepki veriyordu.

İlgi çekici bir yaratıktı. Daniel'ın söylediği bir sözden onun yirmi dokuz yaşında olduğunu anlamıştı. Bakışlarındaki zekâ açıktı. Açık ve sarsılmaz dürüstlüğü de öyle. Oliver onun bu özelliğini son derece çekici buluyordu. Belki de kendi düşüncelerini ve planlarını başkalarından gizleme konusunda çok yetenekli olduğu içindi.

Kadın umursamaz bir tavırla mantık evliliğinden söz ediyordu ama Oliver biraz sabırla onu her anlamda kendisinin yapabileceğinden emindi. Ne de olsa Daniel'in nişan partisinin olduğu gece Annie ona baktığında bakışlarında filizlenen tensel farkındalığın tamamen farkındaydı.

Oliver o zaman, zaman ve strateji verildiğinde ona sahip olabileceğini biliyordu.
O gece eve gitmiş ve sonunda ona hedefini kazandıracak sabırlı bir hareket planı yapmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama Annie'yi baştan çıkarma kampanyasına başlayamadan olaylar araya girmişti. Daniel ortadan kaybolmuş ve Annie kendini kardeşinin alacaklıları tarafından kuşatılmış olarak bulmuştu.

Oliver'ı şaşırtacak şekilde, Annie meseleyi kendi eline almıştı. Biraz rahatsız edici olsa da sonuçları ilginç bulmuştu. Bunun gelecekteki şeylerin bir işareti olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, sakin ve düzenli hayatı tehlikedeydi. Ama üstesinden gelecekti, Oliver kendini temin etti. Annie belli ki düşüncesiz bir tipti ama idare edilebilirdi.

Oliver elinde püskürtücüyle çatı katındaki ormanda dolaşırken Annie'nin bu mantık evliliğinin nasıl yürümesini beklediğini merak ediyordu. Annie'nin bir tür oda arkadaşlığı ilişkisi beklediğini anladı.

Oliver kocaman, dalgalanan bir eğrelti otu kümesinin ortasında durakladı. Nem seviyesini kontrol etmek için parmaklarını zengin toprağa daldırdı. Kara toprak sıcak ve nemliydi ve çok iyi hissettiriyordu.

Geniş seradaki teknoloji en son teknolojiydi. Isıtmadan sulama sistemine kadar her şey en yeni elektronik kontrol sistemleri tarafından izleniyordu. Bu minyatür dünyadaki sıcaklık, yağmur ve nemi yöneten gösterge paneli cam duvarlı yapının hemen dışında yer alıyordu. Teknoloji, Oliver'ın cam duvarlı ormanın farklı bölümlerinde mikro iklimler yaratmasına olanak tanıyacak kadar gelişmişti.

Oliver saksı toprağının asitliğini test etmek için aletler kullandı ve nem seviyelerini dikkatle kalibre etti. Gübreleri hassas formüllere göre karıştırdı ve ışık yoğunluğunu son derece hassas ölçüm cihazlarıyla ölçtü. Ama sonuçta kararlarının çoğunu verirken yine de duyularına ve içgüdülerine güveniyordu.

Eğrelti otlarını kendilerini tamamen modern teknolojiye uydurmaya zorlamanın bir anlamı yoktu. Bu ilkel yeşil bitkiler başka bir zaman ve mekândan geliyordu, çoktan geçmiş bir çağın kalıntılarıydı.

Eğrelti otları, çiçekli bitkilerin olmadığı, ilk dinozorları henüz görmemiş bir dünyanın, hele hele bir gün insana dönüşecek olan rahatsız edici küçük yaratıkların kadim kalıntılarıydı.

Oliver, serası olan zaman tünelinde yürüdüğünde, dünyanın yüz milyonlarca yıl önce nasıl görünmüş ve nasıl hissedilmiş olabileceği duygusuyla doldu. Bu yolculuk ona kendi geçmişiyle, başka bir yol seçmekte hâlâ özgür olduğu zamanlarla bir bağ kurmasını sağladı. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu şu anda gittiğinden tamamen farklı bir yola götürecek bir yoldu.

Seranın en ucundaki kapı açıldı. Bolt kafasını içeri uzattı. "Bayan Rain burada, efendim. Ona dışarıda olduğunuzu söyleyeyim mi?"

"Bunun pek bir anlamı yok. Sadece daha sonra tekrar dönecek. Ona burayı gösterin."

Bolt, "Seradan nefret ediyor, efendim," diye hatırlattı ona. "Biliyorum."

"Onu yukarı göndereceğim." Bolt kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

Oliver bir demir testeresi eğreltiotunun genç kırmızı yapraklarını inceledi. Yapraklar olgunlaştıkça yeşile dönecekti ama şimdilik çevreye beklenmedik bir renk katıyorlardı. Annie'nin de ev halkı üzerinde aynı etkiyi yaratacağı aklına geldi. Kesinlikle renk katacaktı.

Birkaç dakika sonra seranın kapısı tekrar açıldı. Sybil Rain, krem rengi şık bir yün takım elbise ve krem rengi süet ayakkabılarıyla nemli sıcaklığa doğru yürüdü. Dikkat çekmeyecek şekilde renklendirilmiş sarı saçları, çenesinde son bulan şık ve sofistike bir kıvrımla kesilmişti. Solgun saçları kahverengi gözleri ve klasik yüz hatlarıyla mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Sybil on sekiz yıl önce Oliver'ın babasıyla evlendiğinde büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Şimdi kırk altı yaşındaydı, Oliver'dan dokuz yaş büyüktü ama her zamankinden daha iyi görünüyordu. Oliver'ı çok şaşırtacak şekilde, yıllar içinde yüzüne bir karakter gelmişti. Onun sonsuza dek sarışın bir sürtük olarak kalacağını sanmıştı.

"Oliver."

"Sybil."

Eğrelti otlarıyla dolu iki uzun bankın arasındaki koridorda yürürken kaşlarını sıkıntıyla çattı. Oliver onun yüz ifadesiyle ilgilenmiyordu. Sybil onun yanındayken sık sık sinirli görünürdü. Onun duygularını çok iyi anlıyordu. Kendisi de ona karşı aynı tepkiyi gösteriyordu.

Aralarındaki eski düşmanlık o kadar uzun süre devam etmişti ki, ikisi için de bir alışkanlık haline gelmişti. Her ikisi de etrafta başkaları varken bunu gizleyebiliyordu ama yalnız kaldıklarında ikisi de rahatsız olmuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanrım, burası fırın gibi. Buna nasıl dayanabiliyorsun?" Sybil bir eğrelti otunun yapraklarını iterek yoldan çekildi. Oliver'ın babasının ona verdiği altın ve elmas alyans sol elinde parlıyordu.

"Ben böyle seviyorum." Oliver, içinde bazı kızsaçı sporlarını çimlendirdiği bir dizi kapalı cam kabı inceledi. "Daha doğrusu, eğrelti otları böyle olmasını tercih ediyor."

"En azından birkaç dakikalığına aşağıya gelebilirdin, böylece rahatça konuşabilirdik."

"Ben rahatım."

"Önemli olan tek şey senin rahatın, değil mi?" Sybil yürürken durdu. Gözleri eski bir acıyla doluydu.

"İstediğin bir şey mi vardı, Sybil? Genellikle vardır."

Sybil'in ağzı gerildi. "Nathan ve Richard bana evleneceğini söylediler."

"Evet."

"Evet mi? Sadece evet mi? Bu konuda söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Oliver kollarını kavuşturdu ve bitki banklarından birine yaslandı. "Evet, evleniyorum. Aslında yarın öğleden sonra. Adliyede sivil bir törenle. İstersen sen de katılabilirsin. Heather, Valerie ve ikizler de orada olacak."

"Lanet olsun Oliver, bu kadar iğrenç bir şekilde kibirli olmak zorunda mısın? Ailenin geri kalanına böyle bir bomba atıp birkaç soru beklemeyemezsin. Kiminle evleniyorsun?"

"Adı Annie Lyncroft."

Sybil zarif kaşlarını çattı. "Lyncroft. Adını hiç duymadım." "Hayır,

duyduğunuzu sanmıyorum. O sizin dünyanızda hareket etmiyor."

"Bana onun senin sosyal çevrende hareket ettiğini söylemeye kalkma Oliver. Senin bir çevren yok. Senin önemli bir sosyal ilişkiden anladığın Amazon'a gitmek. Bu kadınla nerede tanıştın?"

"Kardeşinin nişan partisinde."

Sybil ayakkabılı ayak parmaklarından birine vurdu. "Sen hiç partilere gitmezsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buna gittim."

"Bunu neden yapasın ki? Kalabalıktan nefret edersin. Dur bir dakika. Lyncroft." Gözleri kısıldı. "Birkaç yıl önce desteklediğiniz elektronik firması Lyncroft Unlimited ile bir bağlantınız var mı?"

"Evet."

"Firmanın sahibi kayıp, değil mi? Bir uçak kazası. Gazetelerde okumuştum."

"Doğru. Annie onun kız kardeşi."

"Ve şimdi, kazadan bir ay sonra, aniden onunla evleniyorsun." Sybil ona anlamaya başlayan bir bakışla baktı. "Bir tahminde bulunayım. Bahse girerim bu Annie Lyncroft'a yakında Batı Yakası'nın en gözde elektronik firması olabilecek bir miras kalmıştır, değil mi? Senin de büyük bir hisseye sahip olduğun bir firma."

"Şu anda firmanın sahibi o, evet."

"Oliver, madem şirketi istiyorsun, neden onu satın almıyorsun?" "Belki de istediğim şirket bu değildir."

"Bunun ateşli bir romantizm olduğunu mu söylüyorsun? Bana bunu söyleme," diye tersledi Sybil. "Buna bir dakika bile inanmam."

"Şirketi satın almak istesem bile Annie satmaz. Kardeşinin hâlâ hayatta olduğunu sanıyor. Lyncroft Unlimited'ı onun için elinde tutmak istiyor. O kararlı, sadık bir tip."

"Lyncroft öldü. Bütün gazeteler öyle yazıyor." Sybil ona dikkatle baktı. "Lyncroft gibi küçük ve büyümekte olan bir şirket sahibini kaybederse gerçek bir mali sıkıntıya girer. Ve senin de koruman gereken hatırı sayılır bir yatırımın var."

"İş meseleleri söz konusu olduğunda her zaman çok zekiydiniz, değil mi?"

"Burada neler oluyor Oliver? Lyncroft Unlimited'ı ele geçirmenin tek yolunun Annie Lyncroft'la evlenmek olduğunu söyleme bana? Bu senin için bile biraz çirkin."

"Sence de sonunda karım olmasını istediğim kadını bulmuş olmam pek akla yatkın değil mi?"

"Hayır," dedi Sybil, "düşünmüyorum. Seni bir eşle hayal etmekte zorlanıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben de diğerleri gibi bir erkeğim."

"Saçmalık." Sybil stres altındayken gençliğindeki konuşma kalıplarına geri dönme eğilimindeydi. "Sen diğer erkeklere hiç benzemiyorsun. Tuhafsın ve bunu herkes biliyor."

"O kadar da tuhaf değilim. Bazı şeyler söz konusu olduğunda değil."

"Evet, öylesin. Anladığım kadarıyla, şimdiye kadar yaşadığın tek romantik ilişki, yağmur ormanlarına yaptığın bir gezi sırasında ara sıra botanik eğitmeni ya da eğreltiotu toplayıcısıyla yaşadığın ilişkiler. Geziden döndüğünüzde tek umursadığınız şey topladığınız eğrelti otlarıydı."

"Otuz yedi yaşındayım. Kendi ailemi kurmanın zamanı geldi." "Bu

saçmalık. Senin bir sürü ailen var."

Oliver bu ifadenin tartışılmaz olduğunu kendi kendine itiraf etti. Eksikliğini hissetmediği tek şey ailesiydi. On beş yıl boyunca iki kız kardeşi, iki üvey erkek kardeşi ve Sybil'den sorumlu olmuştu.

Babasının SeaTac Havaalanı'nda bir uçağa binip Rain'in mal varlığının çoğu ve başkalarının parasından oluşan bir servetle birlikte ortadan kaybolduğunu öğrendiği o cehennem gibi gün, bu sorumluluk ona yüklenmişti.

Oliver o ilk şok edici utanç ve ıstırap anında tüm dünyasının değiştiğini anlamıştı. Babasının iş ilişkilerinin hızlı bir envanteri, geriye neredeyse hiçbir şey kalmadığı gerçeğini ortaya çıkarmıştı.

Edward Rain'in arkadaşları ve meslektaşları, ona verdikleri borçların geri ödenmesini talep etmek için sıraya giren ilk kişilerdi.

Beş kişinin kendisine muhtaç olma ihtimaliyle karşı karşıya kalan Oliver, yapılması gerekeni yapmıştı. Botanik alanında kariyer yapma hayallerinden vazgeçmiş ve babasının iş imparatorluğunu yeniden inşa ederken aileyi bir arada tutma gibi neredeyse ezici bir görevin üstesinden gelmişti.

Yapmayı planladığı şeyi başardığı için memnundu. Babasının yatırımcılarının her birine ödeme yapmıştı. Oliver'ın daha sonra kurmaya başladığı imparatorluk, Edward'ın miras alıp yok ettiği imparatorluktan daha büyük ve çok daha istikrarlıydı.

İki yıl önce Oliver elindekileri tasfiye etmeye başlamıştı. Satın aldığı çeşitli şirketleri teker teker satmıştı. Varlıklarının satışından elde ettiği büyük servet şimdi çeşitli güvenli yerlerde geçimini sağlıyordu. Zaman zaman bazı girişimlere yatırım yapsa da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lyncroft Unlimited gibi ilginç başlangıç operasyonlarına sermaye yatıran Oliver'ın parasının çoğu, çok az risk içeren ya da hiç risk içermeyen güvenli, sıkıcı yatırımlardaydı.

Büyük miktarlardaki paralar hiçbir zaman tamamen göz ardı edilemese de, Oliver imparatorluğunu kurduğu yıllar boyunca gerekli olan yoğun günlük denetimden kurtulmayı başarmıştı.

Oliver, erkek ve kız kardeşlerinin hayattaki çeşitli yollarına iyi bir şekilde başladıklarını bilmekten memnuniyet duyuyordu. Heather tıp fakültesini bitirmişti. Valerie üniversiteden mezun olmuş ve özel, çok prestijli Eckert Müzesi'nde küratör olarak çalışıyordu.

İkizler, Nathan ve Richard, Washington Üniversitesi'nde birinci sınıfa yeni başlamışlardı. İkisi de MBA yapmak istediklerini söylüyorlardı. Oliver içten içe son sınıfa geldiklerinde fikirlerini değiştireceklerini umuyordu. Kendisi de iş dünyasından her zaman hoşlanmamıştı. Bu dünyada başarılı olmuş olması da onun bu konudaki fikrini değiştirmiyordu.

Sybil'e gelince, o bitmek bilmeyen hayır işleri ve sosyal faaliyetlerle meşguldü. Oliver sayesinde, her zaman ait olmayı arzuladığı dünyanın bir parçasıydı.

Oliver ailesine karşı görevini yerine getirdiği sonucuna vardı. Ve yapmaya da devam edecekti. Aile her şeyden önce gelirdi. Ama artık kendi kişisel hedeflerinin peşinden gitme zamanı gelmişti. Evlenme zamanı gelmişti.

"İnan bana Sybil, bir ailem olduğunun gayet farkındayım," dedi Oliver. "Ama bu bir eşe ve kendi çocuklarıma sahip olmakla aynı şey değil."

"Hadi oradan. Birdenbire sadık bir koca ve baba olmak için aşırı bir dürtü geliştirdiğine beni ikna etmeye çalışma."

"Rahatla." Oliver uzanıp yakındaki bir kılıç eğreltiotunun uzun yapraklarını okşadı. "Herkese yetecek kadar para var. Kendi çocuklarımın olmasına karar verirsem Nathan ve Richard'ın parası eksik kalmayacak. Onlara ve kız kardeşlerime her zaman göz kulak olacağımı biliyorsun. Tıpkı sana her zaman göz kulak olacağım gibi. Sen ve ben bir anlaşma yapmıştık. Hatırladın mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İğneleme derindi. Sybil kırmızının uygunsuz bir tonuna döndü. "Lanet olsun sana, Oliver Rain."

Oliver onun gözlerine baktı ve Sybil'in kutsal olmayan anlaşmayı yaptıkları günü hatırladığından emin oldu. "Benim hakkımda ne düşündüğünü çok iyi biliyorum Sybil. Bu önemli bir şey değil. Ama Annie'nin yanında uslu durman gerektiğini açıkça söylesem iyi olacak. Onun üzülmesini istemiyorum."

"Üzülmek mi?" Sybil şaşkınlıkla ona baktı. "Onunla sadece kardeşinin şirketini ele geçirmek için evlendiğini bilmiyor mu? Eğer bilmiyorsa, inanılmaz derecede saf olmalı."

"Durum hakkında hiçbir şey anlamıyorsun. Bu nedenle fikirlerini kendine saklayacaksın."

Sybil'in ağzında yavaş, kötü niyetli bir gülümseme belirdi. "Vay, vay, vay. Ne ekersen onu biçersin. On altı yıl önce beni babanla parası için evlenmekle suçlamıştın. Ve şimdi burada bir kadınla, ona miras kalan işi kontrol etmek için evleniyorsun. Bu büyüleyici değil mi? Birden fazla şekilde kandırıldığını anlaması ne kadar sürer?"

"Her zamanki gibi, misafirliğinizi fazla uzatmayı başardınız." Oliver eline küçük bir mala aldı ve işine geri döndü.

"Merak etmeyin, yoldayım." Sybil seranın kapısına doğru ilerlemeye başladı. En uçta durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bir şey daha var Oliver. Valerie'nin yeni bir erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Sybil'in sesindeki beklenti mırıltısı umurunda değildi.

"Bence bu sefer ciddi olabilir. Aşık bir kadının tüm belirtilerini gösteriyor."

"Eğer ciddiyse onu benimle tanışmaya getirecektir."

Sybil'in gülümsemesi kedi gibiydi. "Bu konuda senin onayını almasını bekleyerek nefesini tutma. Ondan hoşlanmayacağını zaten biliyor."

"Başka bir işsiz sanatçı mı?" Oliver fazla endişelenmeden sordu.

"Hayır. O akademik dünyadan. Üniversitede sanat tarihi öğretiyor." Sybil onun tüm dikkatini çekecek kadar uzun bir süre durakladı. "Adı Carson Shore."

Oliver hareketsiz kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu doğru, Oliver. Kız kardeşin Paul Shore'un oğluyla çıkıyor. Oldukça dokunaklı, değil mi? Bana Romeo ve Juliet hikâyesini hatırlattı. Çok romantik. Sence Valerie ve Carson bunca yıldan sonra Shore ve Rain'in savaşan iki ailesini birleştirmeyi başarabilecekler mi?"

Sybil kapıdan çıktı ve gürültüyle arkasından kapattı.

Oliver eğrelti otlarının arasında sessizce durdu ve Sybil ile düşmanlıklarını başlattıkları günü hatırladı.

Çok uzun zaman önceydi, diye düşündü. On altı yıl. Bazen sonsuzmuş gibi geliyordu.
Diğer anlarda ise daha dün gibi geliyordu.

O sırada yirmi bir yaşındaydı ve Washington Üniversitesi'nde botanik bölümüne kaydolmuştu. Seçtiği alanda yüksek lisans ve nihayetinde doktora yapmayı dört gözle bekliyordu. Bitki dünyasının sayısız gizemini çözme beklentisi hayal gücünü esir almıştı.

Gezegende kalan bir avuç egzotik yağmur ormanını ve balta girmemiş ormanı keşfetme hayalleri kuruyordu. Hayatını, içinde hâlâ saklı olan milyonlarca sırdan sadece birkaçı için yaşlı ormanları araştırarak geçirmeyi planlamıştı. Sırların orada olduğunu biliyordu. Her botanikçi bunu bilirdi.

Sonsuz alacakaranlıkla örtülü kadim yeşil dünyaların derinliklerinde korkunç hastalıkların tedavileri, sürekli artan nüfusu beslemenin yollarına dair ipuçları, yaşamın temel doğasına dair soruların yanıtları gizliydi. Oliver uzun zaman önce bu sırları ortaya çıkarmaya kendini adamış bilim insanlarını bekleyen maceranın bir parçası olmaya karar vermişti.

Oliver ikinci sınıftan beri üniversitenin kampüsünde yaşıyordu. Mercer Adası'ndaki büyük evden sadece okulun kütüphanelerine, laboratuarlarına ve seralarına yakın olmak istediği için değil, babası Edward'ın yarı yaşında bir kadınla evlenmeyi seçtiği yıl olduğu için de taşınmıştı.

Oliver Sybil'den ilk görüşte hoşlanmamıştı. Yirmi sekiz yaşındaydı ve güzelliğinin zirvesindeydi. Ona şöyle bir bakmış ve elli yedi yaşındaki babasıyla Rain ailesinin serveti için evlendiğinden emin olmuştu.

Ama Oliver aynı zamanda iş dünyasında işine yarayacak bir sezgiyle, babasını parası için evlendiğine ikna etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını da anlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Edward her zaman mesafeli, uzak bir figür olmuştu. Kendini karısına ve çocuklarına olduğundan çok daha fazla para kazanmaya adamıştı. Oliver ve kendisinden çok daha küçük olan kız kardeşleri Heather ve Valerie, aile sevgisi ve birliği konusundaki derslerini annelerinden almışlardı. Mary Rain'in Oliver liseden mezun olmadan iki yıl önce bir trafik kazasında ölmesi üç çocuğunu da yıkıma uğratmıştı.

Oliver daha iyimser anlarında Sybil ile babası arasındaki ittifakın işe yarayabileceğini söylemişti. Eğer Sybil, Edward'la evlenerek elde ettiği sosyal ve mali statü karşılığında Heather ve Valerie'ye sevgi dolu bir anne rolü oynamaya istekliyse, Oliver da fikirlerini kendine saklamaya hazırdı.

Heather ve Valerie, on ve on iki yaşlarında Sybil'i şaşırtıcı bir kolaylıkla kabul etmişlerdi. Bir yıl sonra ikizler Nathan ve Richard doğduğunda, Heather ve Valerie küçük kardeşlerini de iyi huylu bir şekilde kabullenmişlerdi. Kimse Mary Rain'in yerini dolduramazdı ama ev sorunsuz işliyor gibi görünüyordu.

O uğursuz öğleden sonra Oliver, kız ve erkek kardeşlerine sürpriz bir ziyarette bulunmak için Mercer Adası'ndaki büyük eve doğru yola çıkmıştı. Arabayı uzun yola park etmiş ve anahtarıyla yan kapıdan içeri girmişti.

Çok sessiz eve adımını atar atmaz bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Hizmetçiden, kız kardeşlerinden ya da başka herhangi birinden iz yoktu ama evin boş olmadığını hissetmişti.

Oliver'ın aklına gelen ilk şey malikânede bir hırsız olduğuydu. Yatak odalarını kontrol etmek için sessizce merdivenlerden yukarı koştu. İkizleri kendi odalarında güvenle uyurken bulduktan sonra koridordan aşağı indi.

Sybil'i lüks ana yatak odasında buldu. Yataktaydı ve yalnız değildi. Soluk mavi saten çarşafların içinde onunla sarmaş dolaş yatan çıplak adam Oliver'ı görünce Oliver'ın onu gördüğü kadar irkildi.

"Kahretsin." Adam yataktan yuvarlandı ve giysilerini kaptı. "Bu da ne böyle? Hey, ben gidiyorum dostum. Senin hakkında hiçbir şey söylemedi. Bana babasının geriatrik bir vaka olduğunu söyledi, yemin ederim."

Sybil çarşafı tuttu. "Oh, Tanrım. Oliver."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oliver tek kelime etmeden döndü ve kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Oturma odasına gitti ve pencerenin önünde durdu. Washington Gölü'ne bakarak uzun bir süre geçirdi. Sybil temkinli bir şekilde odaya girdiğinde kararını vermişti.

"Bak Oliver," diye başladı Sybil endişeyle, "babanla aramızda bir anlaşma var."

"Biraz anlayış."

"Edward'la benim aramdaki ilişki seni ilgilendirmez." "Öyle mi

düşünüyorsun?" Oliver usulca meydan okudu. "Peki ya çocuklar?"

"Çocukları önemsediğimi düşünmüyor musun? Edward'a iki oğul verdim, değil mi?"

"Verdin mi?"

Gözleri dehşetle irileşti. "Tanrı aşkına, Nathan ve Richard'ın Edward'ın çocukları olmadığını ima etmeye cüret etme. Yemin ederim öyleler."

"Şanslısın ki onlar da benim gibi onun gözlerine ve saçlarına sahipler, değil mi?
Yoksa şu anda kan testlerinden bahsediyor olurduk."

"Seni piç," diye nefes aldı. Güzel gözlerinde yaşlar oluştu. "Anlamıyorsun. Greg benim sevdiğim adam. Eğer her şey farklı olsaydı, onunla evlenirdim."

"Farklı olan neydi?" Oliver soğuk bir tavırla sordu. "Senin için yeterince zengin değil miydi?"

"O evli, lanet olsun sana." Bir adım öne çıktı. "Oliver, lütfen beni dinle. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmek için çok gençsin."

"Yanılıyorsunuz. Bunun tam olarak ne hakkında olduğunu biliyorum. Babama ve bu aileye ihanet ettin. Ve artık bundan sonra işlerin nasıl yürüyeceğini tam olarak anlamanın zamanı geldi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Heather ve Valerie'nin daha fazla duygusal karmaşaya maruz kalmasını istemiyorum. Sana alıştılar ve eğer gidersen kafaları karışır ve incinirler. Küçük kızların anneye ihtiyacı var."

"Gitmiyorum," diye haykırdı Sybil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nathan ve Richard'ın babalarını tanımaya hakları var. Tanrı biliyor ki pek ortalıkta yok ama onları götürürsen babalarını daha da az görecekler." Oliver dişlerini sıktı. "Çocukların babalarına ihtiyacı vardır."

"Lanet olsun Oliver, onları ellerinden almayacağım."

"Çocukların da annelerinin melek olduğuna inanmaya ihtiyaçları var." Oliver, Sybil'in gözlerindeki çaresiz bakışı görmezden geldi. "Bu yüzden kardeşlerimin iyiliği için, sen beni zorlamadıkça bu öğleden sonra gördüklerimi babama anlatmayacağım."

Sybil'in yüz ifadesinde umut ve korku alevlendi. "Benden ne istiyorsun?"

"Bir pazarlık üzerinde anlaştınız. Babama satın aldığı ve ödediği şeyi ver. sadık bir eş ve çocukları için bir anne olacaksın ve bu evlilikten istediğin parayı ve mevkiyi alacaksın. Şu andan itibaren bir kez bile hata yaparsan Sybil, yemin ederim babamın nasıl bir sürtükle evlendiğini öğrenmesini sağlarım."

"Ben sürtük değilim!" Sybil çığlık attı. "Greg'le aramdaki ilişkinin nasıl olduğunu anlamıyorsun."

"İkinizin arasında ne olduğu umurumda bile değil. Tek umursadığım bu aile. İkimiz de biliyoruz ki babam senin birileriyle yattığını öğrenirse seni bir dakika içinde bırakır. Anlaştık mı?"

"Bu öğleden sonrayı ona anlatmaya kalkarsan Edward sana asla inanmaz," dedi Sybil sahte bir kabadayılıkla.

"Bunu test etmek ister misin? Ben onun oğluyum. Onu senin tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorum. Beni dinleyecektir." Oliver bundan emin değildi ama o gün blöf yapma konusunda daha önce hiç ummadığı bir yeteneği olduğunu keşfetmişti.

"Edward bana güveniyor."

"Ben aynı hatayı yapmayacağım," dedi Oliver. "Bu ailenin bir üyesi olduğun sürece seni bir şahin gibi izleyeceğim. Bir kez bile çizgiyi aşarsan Yağmur parasından payına düşeni güle güle öpebilirsin."

"Seni soğukkanlı orospu çocuğu." Sybil titriyordu. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Hayatıma karışmaya ne hakkın var? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Kendin için kurduğun bu rahat düzeni istediğim zaman yerle bir edebilecek adam benim. Bunu unutma Sybil. Çünkü eğer seni öğrenirsem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmezsen, halıyı altından öyle hızlı çekerim ki sana neyin çarptığını anlamazsın."

Ona inanmıştı. Oliver bunu onun gözlerinde gördü. Tatmin olmuş bir şekilde evden çıktı, arabasına bindi ve gitti.

Bir yıl sonra Edward Rain, efsanevi Rain servetini ve başkalarına ait bir sürü parayı da yanına alarak ortadan kayboldu.

Oliver kendi gelecek umutlarına ve hayallerine kapıyı kapatıp babasının geride bıraktığı parçaları toplama görevine yöneldiğinde, Sybil'in daha yeşil çayırlara gitmesini bekliyordu.

Ama yapmamıştı. Edward Rain'in tüm eski dostları ve iş tanıdıkları Rain ailesine kibarca sırtlarını döndüklerinde, ilk altı ay içinde Oliver'ın onun için en iyi seçenek olduğunu anlamıştı.

Sybil kurnaz bir kadındı. Sadece kendisi için değil, iki küçük oğlu için de güvenliğe ihtiyacı vardı. Oliver çok geçmeden ona kaybettiği her şeyi geri verebileceğinin işaretlerini verdi.

Oliver'ın ise aile servetini yeniden inşa etmek için gece gündüz ter dökerken kız ve erkek kardeşlerine bakacak birine ihtiyacı vardı. O ve Sybil bir pazarlık daha yapmışlardı. Anlaşma işe yaramıştı. Sybil dayanmış ve karşılığını almıştı.

Oliver her zaman verdiği sözleri yerine

getirirdi. Ve düşmanlarını asla unutmadı.

Bu da onu Valerie'nin yeni erkek arkadaşı konusuna getirdi. Eğer Sybil doğruyu söylüyorsa, ki bu durumda bundan şüphe etmek için hiçbir neden yoktu, Oliver harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. En küçük kız kardeşinin Paul Shore'un oğluyla ciddi bir ilişkiye girmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Oliver Valerie'yle konuşmak için aklına bir not aldı. Carson Shore'un yasak bölge olduğunu açıkça belirtecekti. Romeo ve Juliet hikâyesini hiç sevmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Annie, sana söylemeliyim ki senin bu planın hakkında çok fazla tereddütüm var. Başlangıçta mantık evliliği fikrin konusunda pek hevesli değildim. Ama şimdi gerçekten onun yanına taşınacaksın, düpedüz korkmaya başladım."

"Sakin ol, Joanna. Her şey çok güzel olacak. Göreceksin. Oliver ve ben birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Pazartesi günü tüm ayrıntıları hallettik. O ayrıntılar konusunda çok iyidir." Annie bıçağıyla bir nakliye kartonunun kapağının bir tarafını kesti. Büyük kutuyu çevirdi ve diğer tarafa nişan aldı.

O ve Joanna Wildest Dreams'in arka odasında yalnızdılar. Annie'nin asistanı Ella Presswood ön tarafta, müşterileri için alışveriş yapmak üzere uğramış iki iç mimarla ilgileniyordu.

Annie'nin düğün için adliyede olması gerekene kadar bir saatten az zaman kalmıştı. Oliver o sabah arayıp ona bir araba göndereceğini söylemişti. Annie, Pioneer Square'deki butiğinden adliyeye kadar olan birkaç blokluk yolu yürüyerek gidebileceği gerekçesiyle itiraz ettiğinde, Oliver kibarca itirazlarını geçersiz kılmıştı. Arabanın saat üçte geleceği söylenmişti. Annie o sırada bir müşteriyle tartışamayacak kadar meşguldü.

"Bilmiyorum." Joanna ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum işte. Onun çatı katına taşınman konusunda kendimi çok huzursuz hissediyorum. Rain'in tehlikeli olmakla ilgili bir ünü var."

"Son birkaç hafta içinde onu çok iyi tanıdım, Joanna.
Hiç de tehlikeli biri değil."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Joanna ona dik dik baktı. "Annie, böyle bir adamla uğraşmaya alışık değilsin. Tanrı aşkına, o başka bir Arthur Quigley ya da Melvin Finch değil. Rain kurtarılmaya ihtiyacı olan yaralı bir kuş değil."

"Bunu biliyorum. Oliver'ı kurtarmaya çalışmıyorum. Beni kurtaracak."

"Oliver Rain'in şimdiye kadar bir şeyi kurtardığından şüpheliyim. Hayatı boyunca yağmur servetine sahip oldu," diye mırıldandı Joanna.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annie nakliye kartonunun bir tarafını daha kesip açtı ve omzunun üzerinden geriye baktı. Joanna sesi kadar endişeli görünüyordu. Güzel yüzünde gerginlik vardı ve nazik gözleri belirsizlikle doluydu.

Annie, şehir merkezindeki başarılı bir emlak yönetim şirketinde yönetici olan Joanna'dan, ağabeyi iki kadını tanıştırdığı andan itibaren hoşlanmıştı. Annie, Joanna'nın Daniel'ın hak ettiği türden bir sevgiye ve sarsılmaz bir bağlılığa sahip olduğunu hemen hissetmişti. Joanna da dünyada Daniel ve Annie kadar yalnızdı; bir ailenin parçası olmayı arzuluyordu.

Soluk altın sarısı saçları ve masmavi gözleri Joanna'ya aldatıcı bir şekilde ruhani bir görünüm veriyordu.
Ama Annie yüzeyin altında kaya gibi sağlam bir güç olduğunu biliyordu. Bu içsel metanet, Daniel'in kaybolduğu haberini izleyen günlerde ortaya çıkmıştı. Joanna da Annie kadar Daniel'ın hayatta olduğuna inanıyordu.

"Endişelenmeyi bırak," dedi Annie nazikçe. "Oliver da ben de bu evliliğin bir iş ilişkisi olduğunu biliyoruz. Evlilik haklarını ya da bugünlerde her ne diyorlarsa onu talep etmek için bana saldırmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" Joanna sordu.

"Onunla tanışana kadar bekle. Anlayacaksın." Annie kapağın son tarafını da keserek açtı ve kartonun içine baktı. Balonlu naylonla örtülmüş büyük bir nesne içeride belirdi. Zümrüt rengi bir göz plastiğin arasından ona göz kırptı. "Harika. Bu leopar. Bunu sipariş ettiğimde ne alacağımdan emin değildim. Bu emaye hayvanları yapan adamın sağı solu belli olmuyor. Hala fili hareket ettirmeye çalışıyorum."

Joanna sinirlenerek, "Annie, yeni mallarla uğraşmayı bırak," dedi. "Bugün senin düğün günün ve içimde felakete doğru gittiğimize dair korkunç bir his var."

"Saçmalama." Annie kutunun içine uzandı, balonla sarılmış leoparı kavradı ve onu dışarı çıkarmaya başladı. "Hayal gücünün seni alıp götürmesine izin veriyorsun, Joanna. Sanırım stres yüzünden."

"Stres değil," diye feryat etti Joanna, "sonunda sağduyumun devreye girmesi. Bu mantık evliliği fikri tamamen delilik. Bunu yapmana asla izin vermemeliydim. Bana ne oldu bilmiyorum. Beni buna ikna etmene izin verdiğime göre aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Bu harika bir fikir ve gayet iyi çalışacak." Annie leoparı yarıya kadar kutudan çıkardı. "Şimdiden işe yarıyor. Telefon görüşmeleri yaptım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bütün sabah Daniel'in yatırımcıları ve alacaklıları Oliver Rain'in yarın sabah Lyncroft Unlimited'ın yarısına sahip olacağının doğru olup olmadığını sordular. Onlara bunun doğru olduğunu ve tüm operasyonun kontrolünü ele geçirdiğini söylediğimde, hepsi inanılmaz derecede rahatlamış görünüyordu."

"Benim endişelendiğim sensin Annie, şirket değil. Dinle, her şeyi iptal etmek için çok geç değil. Rain'e fikrini değiştirdiğini söyle."

"Ama ben fikrimi değiştirmedim. Kan testleri falan yaptırdık.
Bu arada ikimizin de son derece sağlıklı olduğunu bilmekten

memnun olacaksın." "Sağlığınız konusunda endişelenmiyordum."

"Endişelenecek başka bir şey yok." Annie balonlu ambalajı tutuşunu düzeltti ve leoparı kartondan birkaç santim daha dışarı çekti. "Oliver ve ben bir süre oda arkadaşı olacağız. Hepsi bu kadar."

"Annie, o Kuzeybatı'daki en güçlü adamlardan biri ve kimse onun hakkında fazla bir şey bilmiyor gibi görünüyor. Bilirsin işte, tuhaf falan olabilir."

"Öyle."

"Garip

mi?" "Uh-

huh."

"Aman Tanrım."

"Ama ilginç bir şekilde, ne demek istediğimi anlıyorsan." Annie plastik ciltli leoparı neredeyse kutudan çıkarmıştı.

Joanna, "Hayır, ne demek istediğini anlamıyorum," diye tersledi. "Bu iş her geçen dakika daha da kötüye gidiyor. Düğünü iptal etmelisin."

"Bunu iptal etmeyeceğim. Bu evlilik Daniel dönene kadar işleri bir arada tutmak için en iyi şansımız ve bunu sen de biliyorsun."

"En azından Barry Cork Kaliforniya seyahatinden dönene kadar bekle." "Bu

Barry'nin kararı değil. Şirketin başında ben varım ve
onu nasıl kurtaracağımıza karar verme sorumluluğunu üstlenmeliyiz."

"Lütfen," dedi Joanna umutsuzca. "Bunu en azından kısmen benim ve bebek için yaptığını biliyorum. Ama bizim için böyle bir risk almanı istemiyorum."

"Bunu Daniel için de yapıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daniel da bu kadar ciddi bir şey yapmanı istemezdi."

"Çok sert değil. Gerçekten değil. Bu durumla başa çıkmanın basit ve mantıklı bir yolu. Joanna, son kez söylüyorum, endişelenmeyi bırak. Oliver Rain bir sorun yaratmayacak."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama nereden biliyorsun? Onun çatı katında güvende olacağını sana düşündüren ne? Ya bir seks manyağı çıkarsa?"

"Seks manyağı mı? Oliver Rain mi?" Annie sırıtmaya başladı. Kendine engel olamıyordu. Leoparın bulunduğu büyük paketi tutarak orada durdu ve Oliver Rain'in bir seks manyağı olduğu hayaliyle kendinden geçmesine izin verdi. Sırıtışı bir kahkahaya dönüştü. Kardeşi ortadan kaybolduğundan beri ilk kez gülüyordu. "Hiç şansın yok."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Joanna meydan okudu.

"O öyle biri değil." Annie kıkırdamalarını kontrol etmek için çaba harcadı. "Oliver bana bir ortaçağ keşişini hatırlatıyor."

"Amonk."

"Bilirsiniz işte, şehvet, intikam ve açgözlülük gibi sıradan tutkuların etkisinde kalmayı aklından bile geçirmeyen, çok kontrollü, çok sert tiplerden biri." Annie sonunda leoparı kutudan çıkardı. Onu yere bıraktı ve balonlu ambalajını dikkatle sıyırdı.

"Anlatılanlara bakılırsa Oliver Rain bir aziz değil." Joanna uyardı.

"Son kez söylüyorum, endişelenmeyi bırak. Tanrım, şuna bak Joanna. Ne kadar güzel, değil mi?" Annie zevkle büyük emaye leoparı inceledi.

Heykel neredeyse beline kadar yükseliyordu. Egzotik, karmaşık emaye deseni siyah üzerine altın, yeşil ve turkuaz renkleriyle işlenmişti. Muhteşem canavarın parlak yeşil gözleri vardı ve mücevherli bir yakası vardı.

"Annie, lütfen, beni dinle."

"O harika biri," diye açıkladı Annie. "Biliyor musun, onu Oliver'ın çalışma odasında görebiliyorum. Belki de bunu ona düğün hediyesi olarak veririm."

Oliver kapı aralığından sessizce, "Belki kabul ederim," dedi.

Joanna dehşet içinde soluk soluğa kaldı.

"Oliver." Annie hızla başını kaldırdı ve müstakbel kocasının Joanna'nın arkasında belirdiğini gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koyu renk bir takım elbise giymiş, soluk gri bir gömlek ve gri bir kravat takmıştı. Ağır gece yarısı saçları siyah bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı. Gri gözlerinde bir mizah izi vardı. Annie, onun bir ortaçağ keşişine olan benzerliği hakkındaki sözlerini duymuş olabileceği gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı. Öfkeyle kızararak, küçük, garip sessizliği doldurmak için acele etti.

"İçeri girdiğini duymadım Oliver," dedi çabucak. "Kardeşimin nişanlısını hatırlıyorsun, değil mi? Onunla nişan partisinde tanışmıştın."

"Elbette." Oliver başını eğdi. "Daniel'ın kaybolduğunu duyduğuma çok üzüldüm."

Joanna sert bir sesle, "Geri dönecek," dedi.

"Umarım öyle olur, Bayan McKenna." Oliver ona değerlendirici bir tavırla baktı. "Bizimle adliyeye geliyor musun?"

"Sadece Annie'yi bu evlilikten vazgeçiremezsem."

Oliver'ın ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. Annie'ye baktı. "Nedense bunu yapmanın oldukça zor olacağını hissediyorum. Annie'nin kararını verdiği izlenimine kapıldım."

"Kesinlikle öyle. Yola çıksak iyi olur, yoksa hepimiz geç kalacağız." Annie emaye leoparı iki kolunun arasına aldı ve düşüncesizce Oliver'a doğru itti. "Al bakalım. Eğer onu gerçekten istiyorsan senindir."

"Teşekkür ederim." Oliver onu kucağına alırken hayvanı inceledi. "Onun için bir yer bulacağıma eminim." Leoparı bir kolunun altına sıkıştırdı ve başıyla Annie ile Joanna'nın kapıya kadar kendisinden önce gelmelerini işaret etti.

Annie dükkânın önüne gitti, Oliver'ı Ella'yla ve utanmazca meraklı iki tasarımcıyla tanıştırmak için kısa bir süre durakladı. Sonra da sıra dışı, çirkin ve tuhaf şeylerle dolu küçük dükkânına doğru ilerledi.

Wildest Dreams'de yürümek, eksantrik bir koleksiyoncunun tavan arasında gezinmeye benziyordu.

Annie kalabalık odadaki her parçaya bayılıyordu. Her biri özenle seçilmiş ya da kendisi tarafından yaptırılmıştı. Her biri el yapımıydı, her biri kendine özgü tarifsiz çekiciliği için seçilmişti. Bir köşede, üç büyük pirinç grifonun kanatlarında asılı duran kazınmış camdan bir masa üstü vardı. Başka bir köşede karmaşık tasarımlı lake kutu ve sandıklardan oluşan bir koleksiyon istiflenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oliver'a satmaya çalıştığı mitolojik hayvanlardan oluşan yaldızlı atlıkarınca yakındaki bir rafta parıldıyordu. Onun yanında da emaye fil vardı. Duvarda soyut bir tasarımla süslenmiş büyük bir yelpaze asılıydı. Az ötede, üç panelinde sürrealist bir orman sahnesi resmedilmiş muhteşem bir paravan vardı.

Annie ön kapıya ulaştığında bir kez arkasına baktı. Oliver Rain soğukkanlı bir ilgiyle Wildest Dreams'in içindekileri inceliyordu. Leopar hâlâ kolunun altındaydı.

Annie'nin aklına Oliver'ın burada, tuhaf ve harikulade şeylerle dolu bu odada evindeymiş gibi göründüğü geldi.

Kaldırımda, ifadesiz bir Bolt kibarca siyah limuzinin kapısını açtı. Her zamanki gibi resmi mavi takımını giymişti. Bugün gözlerini gizleyen ve onu her zamankinden daha çok bir android gibi gösteren altın aynalı güneş gözlükleri takmıştı. Annie büyük arabanın arkasına atlarken ona belli belirsiz gülümsedi. Bolt gülümsemeye karşılık vermedi.

Joanna isteksizce Annie'nin yanına binerken Oliver leoparı Bolt'a uzattı. "Biz eve gidene kadar bununla ilgilen."

"Peki, Bay Rain."

Bolt leoparı bagaja yerleştirdi, kapağı kapattı ve sonra arabanın etrafından dolaşıp direksiyona geçti. Bir süre sonra büyük araba sessizce kaldırımdan uzaklaştı.

Bolt, şehir merkezindeki trafikte sorunsuzca ilerlerken Annie, "Güzel," dedi. "Çok güzel. Ama yine de yürümek daha kolay olurdu diyorum. Bolt nereye park edecek? Günün bu saatinde caddede hiç boş yer olmayacak."

Oliver, "Bolt'a bu tür sorunları çözmesi için para

ödüyorum," dedi. Kısa bir sessizlik oldu.

Joanna, "Düğünü yapmadan önce bunu gerçekten konuşmamız gerektiğini düşünüyorum," diye açıkladı.

"Endişenizi takdir ediyorum," dedi Oliver. "Ama korkarım hiç zamanımız kalmadı. Dün evlilik haberi çıktığından beri Daniel'ın büyük tedarikçilerinden telefonlar alıyorum. Hepsi de ancak işin başında benim olacağımdan emin olurlarsa sevkiyata devam edeceklerini söylediler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annie Joanna'ya, "Kabul et," dedi. "Daniel'in tedarikçileri ve yatırımcıları, iki kadının işi tek başına sürdürebileceğini düşünmeyen bir avuç şovenist domuzdan ibaret."

"Onları endişelendiren ikinizin de kadın olması değil," dedi Oliver. "Onları endişelendiren ikinizin de elektronik sektöründe ya da Lyncroft gibi son derece rekabetçi bir işi yürütme konusunda herhangi bir deneyiminizin ya da geçmişinizin olmaması."

Bolt limuzini adliyenin önünde durdururken Annie, "Yine de," diye mırıldandı, "Joanna ve ben erkek olsaydık daha farklı tepki verirlerdi sanırım. Tanrım, bizi bekleyen bu insanlar da kim?"

Oliver ağır renkli camlardan dışarı baktı. "Ailem."

"Senin ailen mi?" Annie ona hızlı ve araştırıcı bir bakış fırlattı. Daniel laf arasında Rain ailesinden söz etmiş olsa da, Oliver'ın gerçek akrabaları olduğunu hiç düşünmediğini fark etti.

"Benim." Oliver küçük grubu inceledi. "Soldaki iki genç adam üvey kardeşlerim, Nathan ve Richard. Sağdaki iki kadın ise kız kardeşlerim, Valerie ve Heather. Nathan ve Richard üniversitede okuyorlar. Valerie Eckert Müzesi'nde küratör yardımcısı ve Heather da doktor."

Annie onun sesindeki gururlu tınıyı fark etti. "Etkilendim. Peki ya şeftali rengi takım elbiseli kadın?"

"O Sybil, babamın ikinci karısı." Oliver'ın sesi soğuklaştı. "Nathan ve Richard'ın annesi."

Annie ona baktı ama gözlerinden bir şey okuyamadı. Bolt limuzini park yasağı olan bir yere park ederken, Yağmur Kabilesi'ni daha yakından incelemek için geri döndü.

Oliver'ın üvey kardeşleri ikizdi. Her ikisi de Rain ailesindeki erkeklerin karakteristik özelliği gibi görünen zayıf, zarif yapıları ve koyu renk saçlarıyla yakışıklıydı. Heather ve Valerie de aynı derecede çekiciydi, ancak her ikisinin de açık altın kahverengi saçları ve daha yumuşak, daha az köşeli yüz hatları vardı.

Heather kısa, şık saç kesimi ve ciddi gözleriyle tam bir profesyonel kadın gibi görünüyordu. Pahalı, iyi dikilmiş tüvit takımının dar eteği dizlerinin hemen altında bitiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Valerie de aynı derecede şık ve aynı derecede iş kadınıydı. Saçları omuzlarına dökülüyordu.

Bolt kapıyı açtığında Annie, Sybil Rain'in beklenenden çok daha genç olduğunu fark etti. Herhalde Oliver'dan birkaç yaş büyük değildi. Ayrıca son derece çekici bir kadındı.

Annie, Rain klanının geri kalanının hiçbirinin Oliver'ın yüz ifadelerini soğukkanlı ve okunmaz tutma yeteneğine sahip olmadığına karar verdi. Hepsi de Annie ile Joanna'yı gizli bir merakla izliyorlardı.

Annie müstakbel kayınvalidesine şöyle bir baktı ve avcı yeşili elbisesini giymek için zaman ayırdığına memnun oldu. Uzun kolları ve baldıra kadar uzanan eteği, aslında giymeyi planladığı pantolon ve kazaktan daha gösterişli bir görünüm veriyordu.

"Sanırım içeri girmeden önce birkaç tanışma faslı yapsak iyi olacak," dedi Oliver. Annie'nin koluna girdi ve onu Rains'lerin geri kalanına doğru yönlendirdi. Joanna son derece mutsuz görünerek peşlerinden gitti.

Oliver'ın Annie'nin kolunu sahiplenircesine kavraması ailesinin tüm dikkatini üzerine çekti. Hep birlikte gözlerini Joanna'dan ayırıp Annie'ye diktiler. Sybil'in bakışları daraldı.

Heather, Annie'nin elini sıkarken, "Oliver'ın böyle sürpriz bir gelinle karşımıza çıkacağına güvenin," dedi. "Ne yapacağına ya da ne zaman yapacağına dair hiçbir ipucu vermez."

"Sürpriz yapmakta haklı," diye mırıldandı Valerie. Kardeşine spekülatif bir bakış attı. "Geri kalanımızın potansiyel eşleri ona onaylatması beklenir. Ama görünüşe göre Oliver kendi evliliği için bizim onayımızı almak zorunda hissetmemiş. Hiç adil değil, ağabey."

"Kendi gelinini onaylamayacaksan aile reisi olmanın pek bir anlamı yok, değil mi Oliver?" Richard, Annie'nin elini sıkarken kardeşine sırıttı.

"Evet, yaşlı Oliver klanın başı olarak birkaç ikramiyeyi hak ediyor. Kendi gelinini seçmesine izin vereceğiz," diye ekledi Nathan neşeyle. "Bana öyle geliyor ki bu konuda iyi bir iş çıkarmış."

Sybil öne çıkarken pek de sıcak olmayan bir şekilde gülümsedi. "Fazla seçeneğimiz yok gibi, değil mi? Ailemize hoş geldiniz Bayan Lyncroft. Umarım Oliver'la evlenerek ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oliver soğukkanlılıkla, "Annie ne yaptığını çok iyi biliyor," dedi. "Değil mi Annie?"

"Kesinlikle," diye onayladı Annie. Oliver'ın koluna doladığı iri elinin farkındaydı. Oliver sanki Annie'nin kaçmaya çalışacağını düşünmüş gibi onu tutuyordu.

Nathan Oliver'a baktı. "Düğünden sonra gizlice kaçmana izin verilmeyeceği konusunda seni uyarsam iyi olur. Kendi küçük sürprizimizi planladık."

"Doğru," dedi Heather. Oliver'a gülümsedi. "Merak etme. Sadece küçük bir resepsiyon. Sadece aile arasında. Gösterişten uzak olmasını istediğini biliyoruz ama düğününü tamamen görmezden gelmemizi bekleyemezsin."

"Ne de olsa," dedi Sybil, "evliliğin aile içinde önemli bir olay, Oliver."

Oliver bu haberi görünüşte bir soğukkanlılıkla kabul etti. "Annie istemezse benim için sorun değil."

"Şey," dedi Annie ihtiyatla, "bunu büyük bir olay haline getirmeyi gerçekten planlamamıştım. Ne de olsa sadece küçük bir düğün."

Oliver da dahil olmak üzere herkes ona baktı.

"Sadece küçük bir düğün mü?" Sybil kuru bir sesle tekrarladı. "Yapma Annie. Bundan biraz daha fazlası, değil mi? Eyaletin en zengin adamlarından biriyle evleniyorsun. Bazıları bu tür bir ittifakın romantik olmaktan çok bir iş hamlesi olduğunu söyleyebilir."

Annie kızardı.

"Sanırım hazırız." Oliver, Annie'yi de yanına alarak ilerlemeye

başladı. Annie, "Evet, şu işi bir an önce bitirelim," diye

mırıldandı.

Ona göre formaliteler bir çırpıda tamamlanmıştı. Kısa tören sırasında Joanna'nın bir yandan kendisine endişeli bakışlar fırlattığını fark etti ve yakınlarda dolaşan Rains'in farkında olduğunu hissetti. Ama en çok Oliver'ın farkındaydı. Yanında duran Oliver çok iri ve önemli görünüyordu.

Ve sonra tören sona erdi. Hep birlikte kaldırıma geri dönerlerken Annie rahat bir nefes aldı. Kendi kendine doğru şeyi yaptığını ve bu evliliğin onun için tek geçerli yol olduğunu söylüyordu.

Daniel'ın arkadaşlığına tutunurken aniden yüzüne bir kamera tutuldu.

"Bayan Oliver Rain olmak nasıl bir duygu?" Sert bakışlı bir kadın mikrofonu uzattı. "Bu evliliğin kardeşinizin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi var mı?"

Annie birden Oliver'la birlikte bir avuç muhabir tarafından kuşatıldıklarını fark etti. Her yerde mikrofonlar ve mini kameralar vardı.

"Bay Rain, birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Lyncroft'un kontrolünü hemen ele alacağınız doğru mu Bay Rain?"

"Lyncroft Unlimited'ın yarısına sahip olduğunuz doğru mu?"

Oliver son soruyu soran adama baktı. "Evet." "Şirketin ortağısınız o

zaman?"

"Hâkim ortak mı?" diye sordu başka bir muhabir. "Bu şirket için ne anlama geliyor?"

"Oliver, Bolt'la birlikte kalabalığın arasında ilerlerken sakince, "Lyncroft Unlimited'ın güvenli ve istikrarlı olduğu anlamına geliyor," dedi. Daniel Lyncroft'un şirketin yeni teknolojisini pazara sunma planları doğrultusunda ilerleyeceğiz."

Bir kadın hızla, "Bu Lyncroft'un yatırımcıları için iyi bir haber olacak," dedi. "Daniel Lyncroft'un kaybı nedeniyle herhangi bir gecikme olup olmayacağını söyleyebilir misiniz?"

"Hiçbir gecikme olmayacak," dedi Oliver. "Şimdi bize müsaade etmek zorundasınız. Başka sorularınız olursa yarın Lyncroft halkla ilişkilerle irtibata geçebilirsiniz."

"Ama Bay Rain..."

"Bir saniye efendim, bu büyük bir Kuzeybatı finans haberi. Lyncroft'un satış ya da birleşme baskısı altında olduğuna dair söylentiler vardı."

"Artık değil," dedi Annie hızla. "Hayır,"

diye onayladı Oliver. "Artık değil."

Richard Oliver'la göz göze geldi. "Siz ikiniz limuzini alın. Joanna'yı da yanımızda getiririz. Çatı katında görüşürüz."

"Pekâlâ," diye kabul etti Oliver.

Bolt, Oliver ve Annie için dönen muhabirlerin arasından bir yol açmayı bitirdi. Bekleyen limuzine üç metre yaklaşmışlardı ki, sokağın köşesinden bir bağırış duyuldu.

"Annie! Annie, burada neler oluyor?"

Annie tanıdık sesle başını çevirdi. Barry Cork kaldırımdan aşağıya doğru koşuyordu. Kısa kahverengi saçları sanki çılgınca parmaklarını gezdiriyormuş gibi dağınıktı. Yakışıklı yüzü telaşlı çizgilerle belirlenmişti. Kravatı omzunun üzerinden geriye savrulmuştu ve ona doğru koşarken evrak çantası kalçasına çarpıyordu.

"Barry. Burada ne işin var?" Barry yaklaşınca Annie gülümsedi. "Birkaç gün daha Kaliforniya'da olacağını sanıyordum. Oliver Rain'le tanıştın mı?"

Oliver ve Annie limuzine ulaştıklarında Barry nefes nefese durdu. "Hayır, ama onu tanıyorum." Oliver'a kısa bir süre baktı ve sonra aceleyle Annie'ye döndü. "Neler oluyor burada? Onunla yeni evlendiğin doğru mu?"

"Evet ve her şey yoluna girecek, Barry." Annie, Joanna ve Rains'in etraflarını sarmak ve bu arada meraklı gazetecileri uzak tutmak için ilerlediklerinin farkındaydı. Oliver'ın eli Annie'nin kolunda sıkılaştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Barry kısık bir sesle tısladı. Oliver'a sert bir bakış daha fırlattı. "Çıldırdın mı sen? Şirketinin yarısını ona verdin, değil mi?"

"Barry, dinle, açıklayabilirim..."

"Seninle bu yüzden evlendi. Lyncroft Unlimited'ı ele geçirmek için." Annie,

"Her şeyi tersinden anlıyorsun," dedi. "Bunu sana sonra açıklayacağım."

Bolt limuzinin kapısını açmıştı. Oliver Annie'yi içeri sokmaya başladı.

Barry onun kolunu yakaladı. Gözleri çılgına dönmüştü. "Delirdin mi sen? Burada neler olduğunu bilmiyor musun? Oliver Rain az önce şirketinizi ele geçirdi."

"Kes şunu Barry," dedi Annie, muhabirlerin ve diğer Rains'lerin duymasını engellemek için sesini alçaltarak. "Histerikleşiyorsun.
Lyncroft tamamen güvende. Şimdilik Oliver benim ortağım. Hepsi bu kadar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Barry şiddetle sordu. "Bu kadar basit mi sanıyorsun?"

Oliver uzandı ve Barry'nin Annie'nin kolunu kavrayan parmaklarını kopardı. "Çek ellerini karımın üzerinden."

Barry elini sanki yanmış gibi geri çekti. Ama çaresiz gözleri Annie'nin yüzünden hiç ayrılmadı. "Ona Walker Gresham adında bir adama ne olduğunu sor. Devam et, Annie. Sor ona."

"Gidelim, Annie." Oliver onu nazikçe ama sertçe limuzine doğru itti. Bolt yakınında durdu. Aynalı güneş gözlükleri Barry'nin perişan yüzünü yansıtıyordu.

"Barry, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum. Her şey yoluna girecek." Oliver onu arabaya bindirip yanına oturunca Annie sözünü kesti.

Bolt kapıyı kapatmaya başlarken Barry eğilerek arabanın arkasına yaslandı. "Annie, Tanrı aşkına, beni dinle. Beş yıl önce Walker Gresham adında bir adam Rain'in devraldığı bir şirketin ortağıydı. Gresham devraldıktan birkaç ay sonra öldü. Dedikodular vardı, Annie. Beni duyuyor musunuz? Gresham'ın ölümünün kaza olmadığına dair söylentiler vardı..."

Arabanın kapısı çarparak kapandı. Bolt göz açıp kapayıncaya kadar direksiyona geçti ve birkaç saniye sonra limuzin kaldırımdan çekildi.

Annie başını çevirip arka camdan dışarı baktı. Barry kaldırımda durmuş, sanki bir düğüne değil de bir cenazeye geç kalmış gibi görünüyordu.

5

Sanırım leopar buraya çok yakışıyor." Oliver sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını birleştirdi ve mücevherli heykele memnuniyetle baktı.

Egzotik yaratık çalışma odasına çok yakışmıştı. Ama fil ve atlıkarınca kadar gülünç görünseydi bile onu buraya yerleştirirdi. Ne de olsa emaye leopar gelininden bir hediyeydi.

Gelininden.

Annie yanında olduğu halde adliyeden çıktığından beri hissettiği derin memnuniyet duygusunun tadını çıkardı.

"Emin misin?" Annie leoparı kuşkulu bir ifadeyle inceledi. "Evet." Oliver

hafifçe gülümsedi. "Odaya çok yakışıyor."

Bakışları leoparın yanından geçip pencerenin ötesindeki yağmur damlalarıyla kaplı karanlığa kaydı. Saat neredeyse sekiz olmuştu ve sonunda Annie'yle yalnız kalmışlardı. Ailesi sürpriz bir davet hazırlarken son birkaç saattir sabırsızlığını iyi gizlediğini düşünüyordu. Onların çabalarından tuhaf bir şekilde etkilendiğini kendi kendine itiraf etti ama Bolt da dahil olmak üzere herkesin birkaç dakika önce ayrıldığını görünce rahatlamıştı. Ne de olsa bu onun düğün gecesiydi.

"Eh, formaliteler de böylece hallolmuş oldu." Annie küçük bir iç çekti ve koltuğuna geri gömüldü. "Alınmayın ama ailenizin hiç gitmeyeceğini sanıyordum."

"Bolt'tan onları kapı dışarı etmesini istemek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım," dedi Oliver.

"Kutlama yapmak istedikleri için onları suçlayamam sanırım. Bu evliliğin gerçek olduğunu düşünüyorlar. Bu arada, Bolt nereye gitti? Dolap gibi bir yere mi?"

"Bolt'un bu binanın altıncı katında kendine ait bir dairesi var." Oliver, Annie'nin evlilikleri hakkında söylediklerinin içinde uyandırdığı öfke patlamasını gizledi. Annie'nin, onun bu evliliği çok ama çok gerçek kılmaya niyetli olduğunu anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Ah." Annie eline baktı ve küçük bir irkildi. "Aman Tanrım, neredeyse unutuyordum. Yüzüğünü şimdi geri alabilirsin. Tören sona erdi." Basit altın yüzüğü çıkarmaya başladı.

"Sence de takmaya devam etsen iyi olmaz mı? Bu bir gelenek, biliyorsun." Ve karısının kendisine olan bağlılığının sembolünü herkesin gözü önünde takmasını isteyecek kadar eski kafalıydı.

"Her zaman bir yüzük takmak zorunda olduğumu düşünmemiştim. Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Evet. Bu aşamada herhangi bir spekülasyon istemiyoruz. Evlilik sağlam ve güvenli görünmeli."

Annie yüzüğe kuşkuyla baktı. "Sanırım bir zararı olmaz."

"İmajı güçlendirecektir." Adam masanın öbür ucuna uzandı ve Annie'nin elini kendi elinin içine aldı. Parmakları hafif, zarif ve son derece kadınsıydı. Dokunuşuyla kadının içinde küçük bir titreme hissetti. İçinden ham bir sahiplenme duygusu geçti. Onun hakkında yanılmamıştı. Gerçekten de onu istiyordu.

Oliver zafer kazanmışçasına onun olduğunu düşündü. Neredeyse.

Oliver altın kordonu parmağındaki yerine sıkıca yerleştirdi. Yerine oturduğunda, hemen elini Oliver'ın elinden kurtarmak için çekmeye başladı. Oliver ona tutunmak için bir bahane aradı.

"Benimle gel." Oliver ayağa kalktı, hâlâ elini sıkıca kavrıyordu ve masanın kenarına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyoruz?" Kadın kocaman gözlerinde tensel bir farkındalık ve belirsizlik karışımıyla ona baktı. Hâlâ bu bir iş anlaşmasıymış gibi davranmaya çalışıyordu.

Oliver, Annie'nin tüm o büyüleyici düşüncesizliğine ve ağabeyinin şirketini kurtarmak için yaptığı cesur planlara rağmen bu gece kendinden tam olarak emin olmadığını fark etti. Bu bilgi onu eğlendirdi ve merakla hoşgörülü hissetmesine neden oldu. Ona karşı sabırlı olacağına dair kendi kendine söz verdi.

Oliver nazikçe, "Sana çatıda bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Onu ayağa kaldırdı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Yarı uyarılmış vücudunun pişmanlıkla farkındaydı. Kendini kontrol etmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen sertleşmeye başlamıştı. Kendi kendine, bu gece tatminsizliğin azabını çekmek zorunda kalacağını söyledi. Annie'yi baştan çıkarmak için çok erkendi, çok erkendi.

"Şehrin ışıklarına mı bakacağız?" Adam Annie'yi çatı kapısına çıkan merdivenlerden yukarı çıkarırken Annie biraz fazla parlak bir sesle sordu.

"Hayır."

Adam Annie'nin elini sıkıca kavradı, seraya nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. İçinden bir ses hoşuna gideceğini söylüyordu. Daha önce özel ormanını hiç kimseye göstermek istememişti ama şimdi Annie'nin eğrelti otlarının arasında nasıl görüneceğini görmek istiyordu.

"Oliver, sırf evli sayılırız diye beni eğlendirmek zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum," dedi Annie onun yanında aceleyle ilerlerken ciddiyetle. "Senin normal akşam rutinine müdahale etmek istemiyorum."

Çatıdaki kapıyı açarken onun yorumunu duymazdan geldi. Devasa sera gölgeler içinde beliriyor, cam duvarları şehrin yağmurla ıslanmış ışıklarını yansıtıyordu.

"Bu da ne böyle?" Annie sordu. Merak aniden sesindeki yeni başlayan gerginliğin yerini aldı.

"Benim özel dünyam." Oliver ışıkları açmak için kontrol panelinde durakladı. Sonra seranın kapısını açtı. Nemli toprak ve büyüyen bitkilerin ilkel kokuları onları sardı.

"Vay canına!" Annie nemli atmosfere adımını attığında derin bir nefes aldı ve etrafını saran gür, canlı yeşil yaprakları inceledi. "Bu harika Oliver. Hiç bu kadar muhteşem eğrelti otları görmemiştim. Yağmur ormanlarından bir kesit gibi görünüyor."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Oliver onu serbest bıraktı ve geride durup kızın en yakındaki eğrelti otlarıyla kaplı koridorda yavaşça yürümesini izledi.

O haklıydı. Burada, özel dünyasının yemyeşil, ilkel yeşillikleri arasında mükemmel görünüyordu. Annie eğrelti otları kadar doğal ve gerçekti.

"Çok güzel." Annie muhteşem bir kız saçına hayranlıkla bakmak için durakladı. "Kesinlikle çok güzel." Genç bitkilerden oluşan bir tepsiyi incelemek için ilerledi.

"Eğrelti otlarını sever misin?"

"Evet, kesinlikle," dedi Annie. "Zamanında düzinelercesini öldürdüm. Yeşil parmak diyebileceğin bir şeyim yok ama denemeye devam ediyorum. Ne zamandan beri onlarla ilgileniyorsun?"

"Üniversite günlerimden beri." Oliver tereddüt etti. "Bir zamanlar botanik alanında kariyer yapmayı planlıyordum."

Annie küçük, güzel bir çobanpüskülü eğreltiotunun yaprakları arasından ona baktı, gözleri keskin bir algıyla bakıyordu. "İş değil mi?"

"Hayır. İş değil. Olmak istediğim son şey bir iş adamıydı."

Gözleri irileşti. "Fikrinizi değiştirmenize ve tam zamanlı bir kariyer olarak işle ilgilenmenize ne sebep oldu?"

"Eminim Daniel size babamdan bahsetmiştir."

"Seni ve aileni terk edip gittiğini biliyorum."

Oliver onun sesindeki yumuşak sempatiden hoşlandığından emin değildi. Sempati duymaya alışık değildi. Bununla nasıl başa çıkacağından da emin değildi. "Geride dağ gibi borç bıraktı ve bakmam gereken dört erkek ve kız kardeşim vardı."

"Borçları ödemeniz ve ailenizin finansal güvenliğini yeniden sağlamanız gerektiğini mi hissettiniz?"

Hafifçe omuz silkti ve seranın cam duvarından dışarı baktı. "Evet."

"Bu çok büyük bir girişimdi." Annie onun yüzünü inceledi. "İşin ilginç yanı, iş hayatında da eğrelti otu yetiştirmekte olduğu kadar iyi görünüyorsun."

"Birbirleriyle alakasız değiller. Her ikisi de sabır gerektirir. Ve özdenetim."

"Ve sende ikisinden de bolca var, değil mi?" Annie büyülenmiş bakışlarını onun yüzünden çekip en yakındaki eğreltiotuna, bir başka kızsaçına baktı.

"Evet." Her şeye rağmen gerçeğin bu basit onayından soğuk bir memnuniyet duydu. Oliver aylak aylak bir kadın eğreltiotunun sıkıca kıvrılmış haçının narin hatlarını çizdi. Annie'nin meme uçlarının da bu yeni yaprak gibi sert ve tutkulu bir vaatle dolu olup olmadığını merak etti.

"Aşırı kontrollü olmaktan hiç endişe duyuyor musun?" Annie sordu. Gözleri, sarmal haçı takip eden parmağına sabitlenmişti.

Oliver bu naif soru karşısında gülümsedi. "Çok fazla özdenetime sahip olmak diye bir şey yoktur."

"Sanırım sizi bugün bulunduğunuz yere getiren de bu tutumunuz."

"Evet."

"Yine de bir bedel ödedin, değil mi?"

Oliver onun gözlerine baktı. "Her şeyin bir bedeli

vardır." "Hı-hı." Sesi ikna olmamış gibiydi.

Oliver konuyu değiştirmeye karar verdi. "Barry Cork

hakkında." Kadın sıçradı. "Ne olmuş ona?"

"Sanırım evliliğimizin bir çıkar ilişkisi olduğunu ona söylemezsen daha iyi olur."

Annie kıpırdamadan durdu. "Neden?"

"Bu bilgiyi kendine saklamakta zorlanacağını düşünüyorum diyelim." Oliver durdu, düşünüyordu. "Bu öğleden sonra olduğu gibi yeterince sarsılmış görünüyordu. Evliliğimizin düzmece olduğunu düşünürse nasıl tepki vereceğini bilemeyiz. İkna etmeye çalıştığımız insanların ağzından kaçırabilir."

Annie dönerek bir sıra cam tepsiyi incelemeye başladı. Oliver, sırtı kendisine dönük duran Annie'nin omuzlarındaki gerginliği gördü. "Bence Barry bazı açıklamaları hak ediyor. Bu öğleden sonra son derece üzgündü."

Oliver banklardan birine yaslandı ve ellerini kömür grisi pantolonunun ceplerine soktu. "Devam et, Annie. Bütün bunların ne anlama geldiğini sor bana."

Annie ona omzunun üzerinden hızlı ve araştırıcı bir bakış fırlattı. "Pekâlâ, Barry neden bahsediyordu? Bazı insanların, satın aldığınız şirketlerden birinin yöneticisiyle iş yaptığınızı düşündüğünü söylerken ne demek istedi? Adı neydi?"

"Walker Gresham." Oliver cam duvarların dışındaki geceye odaklandı. Ona hikâyenin ne kadarını anlatacağını düşünerek sustu.

"Eee?" Annie birkaç saniyelik sessizlikten sonra sordu.

Oliver ona baktı, sesindeki sertlikten dolayı hafifçe şaşırmıştı. "Yaklaşık beş yıl önce Pasifik Kıyıları pazarında etkin bir yer edinmiş orta ölçekli bir imalat firmasını devraldım. Eski ortaklardan biri olan Walker Gresham'ı üst düzey yönetici olarak tuttum. Şirketin dış pazarlara açılmasını sağlayan oydu ve ne yaptığını biliyor gibiydi."

"Ne oldu?"

"Kardeşiniz güvenlikten yeni sorumlu olmuştu. Bir sabah ofisime geldi ve Gresham'ın bazı yabancı müşterilerine makine aletleri dışında bir şey gönderdiğinden şüphelenmek için nedenleri olduğunu söyledi. Gizli bir soruşturma başlattık."

Annie merakla onu izledi. "Ve?"

Oliver omuz silkti. "Ve Gresham'ın yeni makine aletleri ihracat işimi gerçek mesleği için bir kılıf olarak kullandığını öğrendik."

"Neymiş o?"

"O bir silah tüccarıydı. Pasifik çevresinde parasını ödeyebilen her iki paralık teröriste ve devrimciye karaborsa silahlar gönderiyordu."

Annie'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Bu korkunç. Ne yaptın sen? Onu FBI'a mı ihbar ettiniz?"

"Hiç fırsatımız olmadı," dedi Oliver. "Daniel ve ben ilk başta neyin peşinde olduğumuzu bilmiyorduk. Bunun başka bir beyaz yakalı iş dolandırıcılığı olduğunu düşündük. Bir bilgisayar izini takip ederek bizi Gresham'ın mallarının aktarıldığı küçük bir Güney Pasifik adasındaki bir depoya götürdü."

"Ne oldu?"

"Bir gece geç saatte kanıt aramak için depoya girdik ve Gresham ile müşterilerinden biriyle karşılaştık." Oliver durakladı. "Bazı sorunlar vardı."

"Sorun mu?" Annie kaşlarını çattı. "Daniel'in birkaç yıl önce bir iş gezisi için Güney Pasifik'e gittiğini hatırlıyorum. Bana herhangi bir tehlike olduğunu hiç söylememişti. Sadece her şeyin yoluna girdiğini söylemişti."

Oliver sözlerini dikkatle seçti. "Her şey yoluna girdi.
Ama bu süreçte Walker Gresham öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Annie ona dehşetle baktı. "Onu kim öldürdü?"

Oliver ona Gresham'ı öldüren kurşunu kendisinin sıktığını ya da Gresham'ın o sırada Daniel'i vurmak üzere olduğunu söylemekle bir şey elde edemeyeceğini düşünüyordu. Bazı şeylerin açıklanmaması daha iyiydi, özellikle de Annie gibi biri için.

Ancak hikâyenin sterilize edilmiş bir versiyonunu anlatmak bile tatsız anıları geri getiriyordu. Oliver, Gresham'ın deponun beton zemininde yatan kanlı cesedinin görüntüsünün hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacağından şüpheleniyordu. Belki de doğru olan buydu, diye düşündü. Bir insan, kendini savunmak ya da bir başkasını kurtarmak için bile olsa, öldürüp sonra da bu cinayetin anısını silememeliydi.

Oliver kelimelerini dikkatle seçerek, "Kardeşin ve ben her ihtimale karşı depoya silahlı olarak girmiştik," dedi. "Ne bekleyeceğimizden emin değildik. Kıyamet koptu. Bir anda ateş açıldı ve her şey bittiğinde Gresham ölmüştü. Her şey Amerika'dan çok uzakta oldu. Olay kasıtlı olarak gizli tutulmadı, ancak ada yetkilileri her şeyi çok ihtiyatlı bir şekilde ele aldı. Seattle gazetelerine hiç yansımadı."

"Çatışma mı oldu? Biri mi öldürüldü? Aman Tanrım. Daniel tek kelime etmedi," diye öfkelendi Annie. "Yaralanmış olabilirdi. Onu boğacağım. Neden bana ne olduğunu anlatmadı?"

"Muhtemelen aşırı tepki vereceğini bildiği için." Oliver ona baktı. "Senin şu anda aşırı tepki gösterdiğin gibi."

"Aşırı tepki vermiyorum.

Öfkeliyim." "Annie, bu beş yıl önce

oldu."

"Yine de bana söylenmeliydi. Ben onun kız kardeşiyim. Daniel'ın beni bu şekilde karanlıkta bırakmaya hakkı yoktu."

"Belli ki sadece seni korumaya çalışıyordu. Onun için endişelenmeni istemiyordu."

"Böyle bir korumaya ihtiyacım yok." Annie kaşlarını çattı. "Umarım kendi iyiliğim için benden bir şeyler saklamaya çalışmıyorsundur."

"Sakin ol, Annie."

"Ciddiyim Oliver. Seninle yaptığımız bu anlaşmada bana tam bir ortaktan daha azı gibi davranılmayacak. Anlaşıldı mı? Bütün bunlar en başından beri benim fikrimdi ve işleri benim yöntemimle yapacağız. Korunmak ya da kollanmak istemiyorum."

Bunu uzun bir süre düşündü. "Doğal olarak isteklerinizi aklımda tutacağım. Ama Daniel'in işlerinin yürütülmesiyle ilgili tüm günlük ayrıntılar hakkında tam olarak bilgilendirilmeniz gerektiğinden şüpheliyim. Bu hantal bir düzenleme olur. Ve senin de ilgilenmen gereken kendi işlerin var."

Annie öfkesinden neredeyse boğulacaktı. Öne doğru üç adım attı ve Oliver'ın çözülmüş kravatının ucundan tuttu. "Şimdi beni dinle Oliver Rain, bu işte beraberiz. Bunu anladığını sanıyordum. Ya bir takım olarak çalışacağız ya da hiç çalışmayacağız. Anladın mı?"

Onun öfkeli gözlerinin içine baktı. "Ben bu şekilde iş yapmam." "Artık yapıyorsun."

Belli belirsiz gülümsedi. "Annie, benimle uzmanlığımı kazanmak için evlendin. Bırak da işimi yapayım."

"Ancak tam olarak bilgilendirilmek istiyorum. Karar verme sürecine dahil olmak istiyorum. Her ihtimale karşı işin inceliklerini öğrenmem gerekiyor, unuttun mu?"

"Bu pratik olmayacaktır, Annie. Özellikle de bu aşamada. Daniel'in alacaklıları ve yatırımcıları dümende sadece beni görmeyi bekliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, Lyncroft Unlimited'ı yönetmek ve aynı zamanda sana nasıl yönetileceğini öğretmek için zamanım olmayacak. En azından şimdi değil."

"Ama Oliver..."

Onun yanağına dokundu. Teni kadife kadar yumuşaktı. "Güven bana, Annie. Senin için her şeyi halledeceğimi söylemiştim, değil mi?"

"Şey, evet." Kaşlarını çattı. "Ama ben bir takım olacağımızı sanıyordum." "Ben hiçbir zaman bir takım oyuncusu olmadım."

"Bunu bana söylemek için iyi bir zaman," diye mırıldandı.

"Bana güvenmeyi kendine yediremiyor musun?" diye sordu usulca.

Kravatının uçlarını serbest bıraktı ve geri çekildi. "Aşırı tepki veriyorum, değil miyim?"

"Biraz," diye kabul etti. "Gerginim."

"Anlaşılabilir."

Dudağını ısırdı. "Korkuyorum Oliver."

"Biliyorum." Kendini durduramadan önce onu yakalamak için elini uzattı.

Ama Annie çoktan arkasını dönmüştü ve bu hareketi görmedi. Oliver ona dokunmadan elinin tekrar yanına düşmesine izin verdi. O da öyle düşündü. Bu

çok erkendi.

Annie kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve etrafını saran yeşil denize baktı. "Kendime bu planımın işe yarayacağını söylemeye çalıştım. Çoğu zaman her şeyin yolunda gideceğine ikna oldum. Daniel sağ salim dönecek ve şirketi de iyi durumda onu bekliyor olacak. Ama bazen, bu gece olduğu gibi, kendimi kandırıp kandırmadığımı merak ediyorum."

Oliver buna ne cevap vereceğini bilemiyordu. Daniel Lyncroft'un öldüğünden neredeyse emindi ama bu konuda ısrar edecek cesareti yoktu. Garanti edebileceğini bildiği tek sözle yetindi. "Daniel'ın şirketi hakkında endişelenmene gerek yok. Ben senin için hallederim."

Ona omzunun üzerinden hızlı ve araştıran bir bakış fırlattı. "Anlıyorsun, değil mi? Bunu neden yaptığımı biliyorsun."

"Evet."

Gözleri spekülatif bir şekilde kısıldı. "Çünkü baban ortadan kaybolduktan sonra sen de benzer bir deneyim yaşadın, değil mi? Ailen için bir şeyleri bir arada tutmanın bir yolunu bulmak zorundaydın."

"Evet."

"Ve geride bıraktığı borçları ödemek." Oliver

bir kez başını salladı, hiçbir şey söylemedi.

Annie tamamen dönüp ona baktı. "Ailen yaptığın şeyi takdir ediyor. Bu gece kardeşlerinin sana büyük hayranlık duydukları çok açıktı."

"Benim için hissettiklerinin hayranlık olduğundan emin değilim."

Annie gülümsedi. "Sana saygı duyuyorlar. Ama Sybil ile pek iyi anlaşamıyorsunuz, değil mi?"

"Sybil ve ben birbirimizi anlıyoruz."

Annie başını iki yana eğdi. "Siz ikiniz neden birbirinizden

hoşlanmıyorsunuz?" Oliver nazikçe, "Bu eski bir hikâye," dedi. "Ve seni

ilgilendirmiyor."

"Ah." Annie hınzırca sırıttı. "Tamam, bana haddimin ne zaman bildirileceğini bilirim. Artık Sybil hakkında soru sormak yok."

"Sana haddini bildirmeye çalışmıyordum," dedi Oliver.

"Evet, ediyordun. Özür dileme. Üvey annenle olan ilişkin seni ilgilendirir ve bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin. Tanrım, seninle evlendim diye gerçekten aileden biri değilim ki."

"Neden konuyu değiştirmiyoruz?"

Annie kızardı. "Doğru. İyi fikir. Konuyu değiştirelim. Akşam yemeğine ne dersin? Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum."

"Bolt akşam yemeğini bizim için fırına bırakma talimatı verdi." Oliver bileğindeki siyah ve altın renkli saate baktı. "Aşağı indiğimizde bizi bekliyor olacak."

Annie'nin kaşları çatıldı. "Yemekleri

Bolt mu pişiriyor?" "Bolt ona yapmasını

söylediğim her şeyi yapar."

"Alınma ama bana bir robot gibi geliyor."

"Bolt son derece kullanışlıdır." Oliver doğruldu. Annie'nin koluna girdi ve çakıllı yoldan kapıya doğru yürümeye başladı.

"Daha önce sana güvenmediğim izlenimini verdiğim için özür dilerim," dedi Annie yumuşak bir telaşla. "Sana inancımın tam olmadığını ima etmek istememiştim."

"Teşekkür ederim."

Annie gülümsedi. "Biliyor musun? Sen gerçekten çok iyi bir adamsın. Bence senin temel sorunun başkalarıyla iletişim kurmakta güçlük çekiyor olman."

Durdu ve parmak uçlarına kalkarak Oliver'ın yüzünün yan tarafına hızlı, düşüncesizce küçük bir öpücük kondurdu.

Arzu Oliver'ın içinde bir cehennem gibi kükredi. Kendini kontrol etmek için savaşarak kaya gibi durdu. Sanki Annie'nin küçük, anlamsız okşaması içinde bir yerde bir düğmeyi çevirmişti. Onu en yakındaki eğreltiotu yığınına çarpmak, eteğini yukarı kaldırmak ve içine gömülmek için neredeyse bastırılamaz bir istek duyuyordu.

Onun kendisini izleyişini seyrederken bile gözlerindeki farkındalığı gördü. İstemsiz bir adım geri çekildi. Bakışlarındaki sıcaklığın yerini temkinlilik almıştı.

Oliver derin, sakin bir nefes aldı. "Pek çok insan benim hiç de iyi biri olduğumu düşünmüyor, Annie. Ve bilmen gereken bir şey var."

"Neymiş o?" Kadın fısıldadı.

"Ben bir keşiş değilim."

Yanakları canlı bir pembeye döndü. "Başına o aptalca lafı geçirmenden korkuyordum. Öyle demek istememiştim."

"Unut gitsin," diye kaba bir şekilde öğüt verdi.

"Asla senin aseksüel olduğunu ima etmek istemedim."

"Sorun değil, Annie."

"Hayır, sorun var." Belli ki telaşlanmıştı. "Yanlış bir izlenim edinmeni istemem. Yani, seni kesinlikle bir erkek olarak düşündüğümü bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle. Artık her şey yolundaydı. İradesinin tekrar kontrol altına alındığını hissedebiliyordu. Tekrar kontrol altına girmişti.

Annie'nin kızarması şiddetlendi. "Tanrım, her geçen dakika daha da kötüleşiyor.
Ben sadece senin oldukça normal olduğunu düşündüğümü

anlatmaya çalışıyorum." "Normal ama tuhaf mı?"

"Çok ilginç bir şekilde," dedi, açıkça çaresizdi. Adam

belli belirsiz gülümsedi. "Annie, sana söyledim, sorun

yok." "Evet, ama benim..." diye düşünmeni istemem.

Çılgınca özür dilemesini, elini dudaklarının üzerine koyarak basit bir şekilde durdurdu. "Bu kadar yeter. İlginçlik konusunu burada keselim. İlginçliği severim."

"Öyle mi?" diye mırıldandı avucunun içine.

"Evet. Tesadüfe bakın ki ben de sizi çok ilginç buluyorum."

"Gerçekten mi?" Kızın gözleri adamın elinin kenarında

büyüdü.

"Evet. Gerçekten." Oliver bunun çok erken olduğunu düşündü ama yine de onu öpecekti. Kendini durduracak gibi görünmüyordu. Sıraya yaslandı, duruşunu genişletti ve Annie'yi yavaşça ve amansızca kalçalarının arasına çekti.

Annie sadece kısa bir süre direndi. Oliver'ın bildiği bir sonraki şey, Annie'nin sevinçle ona doğru eğildiği oldu. Elleri adamın omuzlarına yayıldı. Annie

Gözleri kadınsı bir beklentiyle parlıyordu. Avucunu kızın ağzından çektiğinde dudaklarının tensel bir heyecanla hafifçe aralanmış olduğunu gördü.

"Bana eğrelti otlarımdan birini hatırlatıyorsun," dedi

Oliver. "Öyle mi?" Kadın bu bilgiden memnun

olmuş görünüyordu. "Evet."

Başını eğdi. Yavaşça ve kasıtlı olarak onun ağzını kendi ağzıyla kapattı. Kadının içinden geçen cinsel elektriği hissetti, zaten uyarılmış olan hislerini körüklediğini hissetti.

Tadı tam da bildiği gibiydi -taze, canlı ve umut dolu, bahçesindeki en egzotik eğreltiotu.

Annie'nin parmakları aniden gömleğinin kumaşı üzerinde sıkıştı. Ona sarıldı, içinden küçük ürpermeler geçiren derin, aç bir merakla onu selamladı.

Ve onun aracılığıyla Oliver küçük bir şokla bunu kabul etti. İhtiyacının şiddetiyle elleri biraz titriyordu. Annie'nin anında, hiç gizlemeden verdiği karşılık onu müthiş bir tatmin duygusuyla doldurdu.

Uzun bir süre orada durdu, onu kalçalarının arasında kucakladı, heyecanın ve beklentinin tadını çıkardı. Göğsüne bastırdığı göğüslerinin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Kalçalarının kıvrımı ereksiyonuna baskı yapıyor, kanının ısınmasına neden oluyordu. Kız tam da istediği, tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Daniel'ın nişan partisindeki o gece onun hakkında yanılmamıştı.

Oliver kendini zorlayarak ağzının Annie'ninkinde yavaşça hareket etmesine izin verdi ve onun kendisine duyduğu arzunun boyutunu test etti. Annie dudaklarına karşı acil gibi görünen bir şey mırıldandı.

"Neydi o?" diye mırıldandı Oliver, pek de umursamadan. Kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve dikkatle ısırdı. Kadının içinden bir ürperti daha geçti. Bir kez daha, onu seranın tam ortasında ele geçirme hayaliyle yanıp tutuştu.

"Böyle bir şeyin işleri gerçekten zorlaştırabileceğini söylemiştim," dedi Annie soluk soluğa bir sesle.

"Hayır, basitleştirecek." Bu konuda ikna olmuştu. Artık onun yanıt vermesini sağlayabileceğinden emindi. Onu bir kez yatağa götürdü mü, artık onun olacaktı.

Annie onun yüzüne bakabilmek için kendini hafifçe ondan uzak tuttu. "Bunu nasıl söylersin?"

"Annie, ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Biz evliyiz. Bundan daha az karmaşık ne olabilir ki?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ciddi bir hata yaptığını anladı. Annie'nin gözlerindeki ifade hızla değişti. Adamın omuzlarını itti ve kollarından geri çekildi.

"Orada dur bakalım." "Küçük iş anlaşmamızın nasıl yürüyeceğini sanıyordun?"

"Sen nasıl istersen," dedi adam nazikçe.

İçindeki öfkenin bir kısmı söndü. Burnunu kırıştırdı. "Sanırım seni cesaretlendirdim."

"Neden sadece aramızda karşılıklı bir çekim olduğunu söylemiyoruz?"

Kız ona kararsız bir bakış fırlattı. "Bunu mu demek

istiyorsun?" Adam gülümsedi. "Hiç şüphe olduğunu

sanmıyorum."

"Tanrım, sadece ben varım sanmıştım."

"Sen de benim bir keşiş olduğumu

sanıyordun."

Kadın ona ters ters baktı. "Bu konuda benimle alay etme. Zaten özür diledim. Oliver, bu çok garip. Ne yapacağız şimdi?" "Ne yapmak

istiyorsun?" diye yumuşakça karşılık verdi.

"Bilmiyorum." Çılgına dönmüş bir halde elini şeri kahverengisi buklelerinin arasında gezdirdi. "Bir ilişkiye girersek ne olacağını hiç düşünmemiştim.
Fiziksel olarak yani. Bir iş ilişkisine ek olarak, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Bu her şeyi değiştirir."

Oliver'ın içinde bir yerlerde uzak bir alarm çaldı. Bu düşünceyi hemen engellemesi gerektiğini biliyordu, yoksa sabah boşanma davası açabilirdi. "Kardeşinin şirketiyle ilgili olarak hiçbir şeyi değiştirmiyor. Anlaşma anlaşmadır, Annie. Aramızda ne olursa olsun ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeye niyetliyim."

"Öyle mi?" Kadın dikkatle ona baktı.

Oliver soğukkanlı ve ilgisiz görünmek için kendini zorladı. "Elbette. Ne de olsa Lyncroft Unlimited'a çok şey borçluyum."

"Evet, öyle, değil mi? Ve sana ihtiyacım var." Yanaklarında yeniden allık belirdi. "Daniel'ın şirketini bir arada tutmak için yani."

"Gördüğüm kadarıyla iki ayrı konuya bakıyoruz." Oliver sesindeki tüm duygu nüanslarını kasıtlı olarak boşalttı. "İlişkimiz başka bir şey. Daniel'ın şirketini kurtarmak başka bir şey. Her birini diğerinden bağımsız olarak ele almamamız için hiçbir neden yok."

"Bağımsız olarak mı?"

"Sorumlulukları bölüşeceğiz. Ben işle ilgili sorunlarla ilgileneceğim. İşlerin kişisel tarafıyla ilgili kararları sen verirsin."

"Ben mi?" Kız şaşırmış görünüyordu.

"Neden olmasın? Oda arkadaşı mı yoksa sevgili mi olacağımıza sen karar veremez misin?"

"Tabii ki böyle bir karar verebilirim," diye kekeledi. "Mesele bu değil."

"Mesele ne?"

"Mesele şu ki, ev arkadaşlığından öte bir şey olmamızın çok kötü bir fikir olduğunu zaten biliyorum."

"Bunun hiç de kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Ama seçim sizin. Neye karar verirseniz bana bildirin. Lyncroft Unlimited konusunda benim kararıma uymayı kabul ettiğin gibi, bu konuda da senin kararına uyacağım."

Annie ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Buna inanmıyorum."

"Neye inanmıyorsun?"

"Böyle bir konuda bu kadar soğukkanlı, sakin ve mantıklı olmaya hazır olduğuna... gibi..."

"Seks mi?"

Yanakları hâlâ pembeliğini korusa da çenesi bir meydan okuma edasıyla yukarı kalktı. "Evet. Seks."

Oliver omuz silkti. "Belli ki keşişlerle pek fazla deneyimin olmamış." Onun koluna girdi ve tekrar kapıya doğru yürümeye başladı. "Sen ne yapıyorsun?

Gidip yemek yiyelim mi? İştahım açıldı."

6

Onunla evli olduğuna inanamıyorum, Annie." Barry parmaklarını kumlu saçlarının arasından geçirdi ve Fransız usulü kavrulmuş kahve fincanına asık suratla baktı. "Bırak evlenmeyi planlamayı, Rain'le görüştüğünüzü bile bilmediğime inanamıyorum. Dan tek kelime bile etmedi."

"Oliver çok özel bir adamdır. Her şeyin gizli kalmasını isterdi." Annie sosyal yalan söyleme yeteneğini nereden ve ne zaman kazandığını merak ediyordu. Bu kesinlikle yararlı bir beceriydi. Yine de bir suçluluk duygusu hissetti. Ne de olsa Barry ağabeyinin sağ koluydu. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Yakındaki kafe masalarında oturan bir avuç insandan herhangi birinin onu duyup duymadığını görmek için gizlice etrafına baktı. Telaşa kapılması için bir neden yoktu. Kalabalık çoğunlukla Pioneer Square bölgesindeki galerilerden, kitapçılardan ve el sanatları dükkanlarından alışveriş yapmaya gelen turistlerden oluşuyordu. Hiçbirini tanımıyordu ve hepsi de kendi dertleriyle meşgul görünüyordu.

"Özel mi? Bu hafif kalır," diye yakındı Barry. "Yağmur tam bir gizem. Kime sorarsanız sorun. Size onun tuhaf olduğunu söyleyeceklerdir."

Annie hemen Oliver'ı savunmak zorunda hissetti kendini. Bu dürtünün filizlenmekte olan bir eş içgüdüsünün işareti olup olmadığını tedirginlikle merak etti. "O kadar da tuhaf biri değil. Sadece mahremiyetinden hoşlanıyor. Biz bir duyuru yapmaya hazır olana kadar etrafta çok fazla spekülasyon ve dedikodu dolaşmasını istemedi. Daniel ortadan kaybolduktan sonra Lyncroft'un alacaklılarını ve yatırımcılarını yatıştırmak için düğün tarihimizi öne çekmemiz gerektiğine karar verdi."

"Annie, ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey çok ani oldu."

"Daniel ortadan kaybolana kadar gerçek bir acele yoktu ve Oliver işleri kendi programına göre yapmayı sever."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Barry'nin ağzı uğursuz bir şekilde gerildi. "Kendilerini Oliver Rain'in programına kaptıran insanlar genellikle sonunda küçük parçalara ayrılırlar."

Annie elinin hafif bir hareketiyle bunu bir kenara bıraktı. "Adamın ünü çok fazla abartıldı." Aklına bir düşünce gelince kaşlarını çattı. "Muhtemelen kendini başkalarına açıklama ihtiyacı hissetmediği için bu hale geldi. İletişim becerileri biraz zayıf."

"Hadi canım."

"Ama gerçekten çok iyi biri ve Daniel'ın şirketine çok iyi bakacak."

"Çok mu iyi?" Barry sanki kahvesini kusacakmış gibi baktı. "Durumun çok ciddi olduğu gerçeği olmasaydı bu bir şaka olurdu. Annie, Rain gelebilecekleri en tehlikeli kişi. Anlamıyor musun?"

Annie güven verici bir şekilde gülümsedi. "O tehlikeli değil. Bizim için değil, Barry. Lyncroft Unlimited'ı koruyacak. Bir de şu açıdan bak. Batı'nın bu bölgesindeki en sert üne sahip silahşör Daniel'in şirketini koruyor."

"Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?" Barry umutsuzca sandalyesine yığıldı. "Bundan hoşlanmıyorum, Annie. Hem senin hem de Lyncroft için korkuyorum."

"Walker Gresham hakkındaki o eski söylenti yüzünden huzursuzsanız, unutun gitsin. Ben bütün hikâyeyi biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sertçe sordu.

"Elbette. Bana her şeyi anlattı. Gresham, Oliver'ın şirketlerinden birini paravan olarak kullanarak silah kaçakçılığı yapıyormuş. Oliver ve Daniel onun izini bulmuşlar ve bir gece bir anlaşma sırasında onu şaşırtmışlar. Silah sesleri duyulmuş. Gresham öldürüldü."

"Rain'in hikayesi bu. Dan'in onu desteklemek için burada

olmaması çok kötü." "Sen bunu nereden duydun?" Annie

sordu.

Barry omuz silkti. "Rain'in Lyncroft'un en büyük yatırımcısı olduğu söylentisi yayılınca biri bundan söz etti. Herkes onun ne yapacağını merak ediyordu. Sanırım biz de öğrendik, değil mi? Seninle evlendi. Kahretsin."

Annie kendini toparladı. "Buna içerliyorum, Barry.

"Özür dilerim ama adam beni sinirlendiriyor. Daniel seni korumak için burada değil."

"Oliver'dan korunmaya ihtiyacım yok."

Barry'nin gözleri kısıldı. "Bana bir şey söyle. Rain'den korkmak için gerçekten bir neden olduğunu öğrenirsen ne yapacaksın?"

Annie kahvesini yudumladı. Barry'nin onun adına çok endişelendiği belliydi. Bu çok dokunaklıydı. Onun endişelerini gidermenin bir yolunu aradı. "Daniel'ın Lyncroft'u sadece aile üyelerinin hisse sahibi olabileceği şekilde kurduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Barry'nin çenesi gerildi. "Ve sen Rain'i ailenin bir üyesi yaptın. Ona şirkette bir pay verdin."

"Oliver'ın niyetleri konusunda gerçekten endişelenmek için bir nedenim olsaydı," diye itiraf etti Annie, "ondan boşanabilirdim. Şirket üzerindeki kontrolünü fiilen sona erdirecek bir evlilik öncesi anlaşmam var."

Barry'nin gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. Elindeki fincanı yavaşça masaya bıraktı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Annie yüzünü buruşturdu. "İnanın bana, Oliver da bunun farkında. Benimle evlenmenin Lyncroft Unlimited'ı ele geçirmek için kesin bir yol olmadığını gayet iyi biliyor."

"Ama Lyncroft'u savunulamaz bir konuma getirmek için ortak olarak gücünü kullanabilir."

"Lyncroft zaten savunulamaz bir konumdaydı." Annie sinirlenmeye başlamıştı. "Oliver şirketi satışa ya da birleşmeye zorlamak isteseydi, bize baskı yapan diğer yatırımcılara ve tedarikçilere katılırdı. Benimle evlenmek zorunda değildi."

"Bundan o kadar emin değilim." Barry ensesini ovuşturdu. "Adam çok sinsi. Şirketi satmaya ya da birleştirmeye mümkün olduğunca direneceğinizi biliyordu. Eğer yeterince uzun süre direnseydin, şirket o eline geçmeden önce mahvolabilirdi. Ve alıcının kendisi olacağından emin olmasının hiçbir yolu yoktu. Belki de bir beyaz şövalye bulabilirdin."

"Ve Rain'in rakiplerinden biriyle dostça bir birleşme mi yapacaktın?" Annie başını salladı. "Mümkün değil. Daniel bundan nefret ederdi. Bak Barry, bu konuda bana güvenmek zorundasın. Ben ne yaptığımı biliyorum. Ayrıca, Daniel döndüğünde bunların hepsi tartışmalı hale gelecek."

Barry onun eline hafifçe dokundu, gözleri sıkıntılıydı. "Peki ya geri dönmezse Annie?"

"Dönecek," dedi Annie.

Annie o akşam saat beş buçukta çatı katının tasarım mutfağına girdi. İki büyük poşeti siyah fayanslı tezgâhın üzerine bıraktı ve Bolt'a parlak bir şekilde gülümsedi.

"Notumu almadın mı?" diye sordu.

"Evet, Bayan Rain."

Annie ona kuşkuyla baktı. "Bu akşam yemekle uğraşmak zorunda kalmayacağınızı söylüyordu. Ben pişireceğim."

"Bay Rain bu akşam ikiniz için de yemek pişirmemi söyledi. Emirleri ondan alırım." Bolt makine gibi bir hassasiyetle bir patates soydu. Beyaz gömleği ve kravatının üzerine giydiği tertemiz beyaz önlüğüyle müthiş becerikli görünüyordu.

Annie, Bolt'un soyma bıçağını ustalıkla kullanması karşısında gözünün korkmasına izin vermedi. Adam iyiydi, bunu kabul ediyordu.
Görünüşe bakılırsa her şeyde iyiydi. Ama akşam yemeği pişirmeye niyetliydi. Bütün gün bunu dört gözle beklemişti.

"Anlıyorum Bolt," dedi sabırla, "ama sana yemeği benim pişireceğimi söylüyorum. Sen eve gidebilirsin."

"Dediğim gibi Bayan Rain, ben talimatlarımı Bay Rain'den

alırım." "Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Bolt bir patates daha aldı. "Kişisel duygularımın bu konuyla hiçbir ilgisi yok. Ben Bay Rain için çalışıyorum."

"Peki, Bay Rain nerede?" Annie, Bolt'un dokunulmaz sırtına ters ters baktı. "Sana eve gidebileceğini söylemesini sağlayacağım."

"Bay Rain çalışma odasında meşgul. Rahatsız edilmek istemiyor."

Annie dönüp koridora doğru ilerledi. "Seni eve göndermesini söylemek için bir dakikalığına uğramama aldırmaz."

Bolt ezici bir sesle, "Kız kardeşiyle birlikte," dedi. "Sanırım bu özel bir mesele."

Bolt'un da bildiğinden kuşku duymadığı gibi, bu söz Annie'yi durdurdu. "Pekâlâ, onlar bitirene kadar bekleyeceğim. Sonra Oliver'la konuşacağım. Bu arada daha fazla patates soyma. Ben taco yapacağım."

Bolt, "Kızarmış somon, Düşes patatesi ve enginar yiyeceğiz," dedi. "Bay Rain'in en sevdiği yemeklerden biridir."

"Eminim o da taco seviyordur."

"Pek değil."

Annie Bolt'a kısık gözlerle baktı. "Benim tacolarımı yemedi."

Döndü ve koridorda kendisine tahsis edilen şık misafir süitine doğru yürüdü.

Bolt'un bir sorun olacağına karar verdi. Başından beri onun kendisinden hoşlanmadığını hissetmişti. Bunun tuhaf bir deneyim olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sevilmeye alışkındı. Ama eğer Bolt savaş çizgilerini çizecekse, o zaman yerinde duracaktı. Ne de olsa öngörülebilir gelecekte burası onun eviydi. Bir robot tarafından kendisine emir verilmesine izin vermeyecekti.

Öfke ve hayal kırıklığı içinde yükselen ağlamaklı bir kadın sesi Annie'nin düşüncelerini böldü. Oliver'ın çalışma odasının kapalı kapısına doğru baktı. Sempatik bir acıyla fark etti ki bu Valerie olmalıydı. Nedense Annie, cilalı, kendine güvenen Heather'ın ağabeyiyle bir tartışmanın ortasında gözyaşlarına boğulduğunu hayal edemiyordu.

"Lanet olsun sana Oliver, artık hayatımı yönetmene izin vermeyeceğim." Valerie'nin perişan sesi kapıda yankılandı. "Carson'ı seviyorum ve eğer onunla evlenmemi isterse, bunu yapacağım."

Annie Oliver'ın tepkisini duyamamıştı ama bu onu şaşırtmamıştı. Oliver'ın tahrik ne olursa olsun öfkeyle sesini yükselteceğinden kuşkuluydu. Kendini fazlasıyla kontrol edebiliyordu.

"Babam gittikten sonra neler olduğunu duymak istemiyorum. O hikâyeyi zaten defalarca dinledim." Valerie çalışma odasının kapısını hızla açtı ve hızla salona çıktı.

"Bu çok eski bir hikaye," diye bağırdı omzunun üzerinden, sesi duygusallıktan zonkluyordu. "Sybil haklı. Geçmişin peşini bırakamazsın."

Oliver çalışma odasının karanlık derinliklerinden sessizce, "Bu kadar yeter Valerie," dedi. Sesi sert değildi ama bir taş kadar inatçıydı.

Valerie tutkulu bir küçümsemeyle, "Yeni karınıza acıyorum," dedi. Öfkesinin şiddetinden titriyordu. "Bütün hayatını on beş yıl önce olan bir şey etrafında şekillendiren bir adamla evlendiğinin farkında mı?"

Valerie cevap beklemedi. Gözlerinden akan yaşları silerek etrafında döndü.

Yolundan çekilmeye çalışan Annie'yle çarpıştı. "Annie. Aman

Tanrım."

"Affedersiniz." Annie Valerie'yi nazikçe dengeledi. "İyi misin?"

"Evet. Hayır. Sadece buradan çıkmak istiyorum." Valerie onu iterek geçti. "Umarım kardeşimle evlenerek ne yaptığını biliyorsundur, Annie. Bence çok ama çok pişman olacaksın."

Valerie koridorda hızla ilerledi. Annie onun ardından bakakaldı. Bir an sonra ön kapı açıldı ve hemen çarparak kapandı. Annie arkasını dönerek çalışma odasına baktı.

Oliver siyah lake masasının arkasında kıpırdamadan oturuyordu. Halojen ışık katlanmış ellerine vuruyor ve geri kalan kısmını derin bir gölgeye gömüyordu.

Annie ileri doğru bir adım attı ve kapı girişinde durdu. Odanın kaya bahçesine yakın köşesinde mücevherli leopar çömelmiş, Oliver'ın o kadar etkili bir şekilde kullandığı göz kırpmayan bakışlarla onu izliyordu.

Annie, "Kız kardeşin biraz üzgün görünüyordu," diye

söze girdi. "Bunu atlatacaktır."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Oliver durakladı ve sonra çok kibarca, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Annie tereddüt etti, tıpkı dün gece Sybil konusundan uzak durması için uyarıldığı gibi uyarıldığının farkındaydı. Ama en azından Oliver'la iletişim kurmaya çalışması gerektiğini hissetti. "Bu konuda konuşmak ister misin? Bazen bu tür şeyleri tartışmak işe yarar."

"Umarım," dedi Oliver belli belirsiz bir eğlenceyle, "duygularımla temas kurmama yardım etmeyi teklif etmeyeceksin."

Annie ona ters ters baktı. "Unut bunu. Bu konuda konuşmak istemiyorsan, bu senin sorunun. Bu arada halledilmesi gereken küçük bir meselemiz daha var."

"Neymiş o?"

"Bolt akşam yemeğini hazırlıyor."

"Bu onun buradaki görevlerinden biri. Mükemmel bir aşçıdır."

"Eminim öyledir." Annie kollarını kavuşturdu ve bir omzunu kapı pervazına yasladı. "Adam bir makine. Fişi takılı olduğu sürece her şeyi yapabilir. Ama bu gece bir cordon bleu şefine ihtiyacımız yok. Yemeği ben pişireceğim."

"Öyle mi?"

"Evet. Taco yiyeceğiz. Tüm malzemeleri Pike Place Market'ten aldım, bir düzine de şimdiye kadar tattığın en iyi mısır ekmeğinden. Ama önce Bolt'u mutfağımdan kovmalısın."

"Mutfağından mı?"

"Mutfak hakları için onunla düello yapmamı mı istiyorsun?"

Oliver ayağa kalktı. "Hayır, sanırım bu akşam burada yeterince dramatik olay yaşadık. Yemek yapmak istediğinden eminsen Bolt'u evine gönderirim."

Annie memnuniyetle gülümsedi. Bu küçük bir savaştı, kadın makineye karşı, ama kazanmıştı. "İzlemeye gelmemin sakıncası var mı?"

Koridordan mutfağa doğru ilerlerken Oliver'ın kaşları kalktı. "Biraz kan döküldüğünü görmeyi mi umuyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Sadece Bolt'a burada birkaç emir verebileceğimi söylediğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyorum."

Oliver düşünceli görünüyordu. "Görünüşe göre ev idaresi sorunları konusunda bir uzman olmak üzereyim. Bütün yeni kocalar bunu yaşar mı?"

"Her evlilikte bir alışma dönemi vardır," dedi Annie büyüklük taslayarak.

"Bunu aklımda tutacağım."

Oliver ve Annie mutfağa girerken Bolt patates soymaktan başını kaldırdı.

"Efendim?"

"Bu gece senin hizmetine ihtiyacımız olmayacak, Bolt. Bu akşam izinlisin," dedi Oliver.

Bolt Annie'ye baktı. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu ama çatışmayı kaybettiğinin farkında olduğu belliydi. "Evet, efendim."

Annie hemen kendini suçlu hissetti. Zavallı Bolt. Gasp edilmiş gibi hissetmeye hakkı vardı. Buralarda yeni olan oydu. "Dur, sana yardım edeyim." Aceleyle lavaboya gitti ve patates kabuklarını temizlemeye başladı. "Neden patatesleri eve götürmüyorsun Bolt? Onları kendi yemeğin için kullanabilirsin."

"Hayır, teşekkürler Bayan Rain." Bolt önlüğünü çıkardı ve kiler kapısının iç tarafına astı.

"Tako yemek için bize katılmak ister misin?" diye sordu, çaresiz hissederek. "Tacolar umurumda değil." Bolt mutfaktan çıkıp gitti.

Annie sanki bütün öğleden sonrasını sineklerin kanatlarını koparark geçirmiş gibi hissediyordu. Şaşkın bir ifadeyle Oliver'a döndü. "Sence gerçekten üzgün mü?"

"Kim? Bolt mu?" Oliver bir şarap rafını gizleyen küçük bir kapıyı açtı. Düşünceli bir tavırla şişeleri inceledi. "Neden üzülsün ki?"

"Şey, onu buradan attırdım sayılır. Umarım duygularını çok incitmemişimdir."

Oliver kuru bir sesle, "İşsiz falan değil," dedi. "Sadece bir akşam izin aldı."

"Evet, ama onun bunu bu şekilde gördüğünden emin değilim."

"Annie, istediğini aldın. Bolt mutfağından çıktı." Oliver tirbuşonu şarap şişesinin tepesine dayadı. "Kaybeden için üzülmeye başlarsan kazanan olmanın pek bir anlamı kalmaz."

"İlginç bir yaşam felsefesi." Annie market poşetlerinden bir paket eski kaşar peyniri, marul ve birkaç taze tombul domates çıkardı. "Bunu tek başına mı buldun?"

"Eminim bunu düşünen ilk kişi ben değilimdir." Oliver iki kadehe kırmızı şarap doldurdu.

"Muhtemelen değil." Annie bir çekmeceyi karıştırdı. "Rende nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Anlaşıldı." Başka bir çekmeceyi açtı ve içine baktı. "Rendeleme işini Bolt'a bırakıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ah-hah. İşte burada." Yassı paslanmaz çelik rendesini çıkardı ve kaşar peyniri üzerinde çalışmaya başladı. "Onu nereden buldun bu arada? Fabrikadan mı?"

"Bolt mu? Yaklaşık üç yıl önce benim için çalışmaya başladı."

"Siz onu işe almadan önce nerede çalışıyordu?" Annie peyniri rendelerken sordu.

"Büyük kurumsal müşteriler için uluslararası güvenlik konusunda uzmanlaşmış bir şirkette."

Annie kaşlarını çattı. "Ne iş yapıyordu?"

"Sanırım uzmanlık alanı terörizm karşıtı güvenlik düzenlemeleriydi. Uzmanlık alanı elektronikti."

"Daniel gibi mi?"

Oliver'ın kaşları kalktı. "Pek sayılmaz. Kardeşiniz, affedersiniz, yani kardeşiniz elektronik konusunda bir dâhiydi, ama iş güvenliğin temellerine geldiğinde pek iyi değildi."

"Buna içerliyorum," dedi Annie hararetle. "Kardeşim çok zekidir."

"Evet, biliyorum. Ama iş güvenlik meselelerine gelince değil. Bu konuda pek yetenekli değildi."

"Sizin için o silah kaçakçısının izini sürdü."

"Gresham'ı bulmak bir kazaydı. Daniel kanıtlara tesadüfen rastladı. Onu aramaya gitmedi. Daniel güvenlik işleri için her zaman fazla güvenirdi. Biri ona aksi yönde bir kanıt göstermedikçe insanlar hakkında en iyisini düşünme eğilimindeydi."

"Tamam, yani kardeşim doğası gereği şüpheci ya da paranoyak değil. Bu bir suç mu?"

Oliver yumuşak bir sesle, "Suç değil ama çok ciddi muhakeme hatalarına yol açabilir," dedi. "Şahsen ben bu tür hatalardan kaçınmaya çalışıyorum."

"Çok fazla arkadaşın olmamasına şaşmamalı," diye mırıldandı Annie nefesinin altında.

"Neydi o?"

"Hiçbir şey. Bana Bolt'tan biraz daha bahset. Uluslararası güvenlik şirketindeki işinden neden ayrıldı?"

"Bir olay oldu," dedi Oliver yumuşak bir sesle. "Masum insanlar öldürüldü. Bu Bolt'un suçu değildi ama o bunun sorumluluğunu üstlendi. Eskiden kibarca sinir krizi denen şeyi yaşadı." Oliver onun peynir rendelemesini izlerken şarabını yudumladı. "İyileştiğinde karısını ve kariyerini kaybetmişti."

"Ne kadar korkunç," diye nefes aldı Annie. "Şimdi onu buradan kovduğum için kendimi çok kötü hissediyorum. Zavallı adam. O kadar çok şey yaşadı ve ben gelip ona bir robot gibi davrandım."

"Bazı açılardan çok yumuşaksın Annie. Bolt mutfağından atılmaktan kurtulacaktır."

Annie kaşlarını çatarak ona baktı. "Biliyor musun Oliver? Düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Hayattaki temel sorunun

hakkında." "Bir sorunum olduğunun

farkında değildim."

"Ama var." Annie kaşar peynirine yumuldu. "Senin sorunun kendini açıklama zahmetine katlanamaman. Ayrıca biraz duyarsızsın. Ve kişiler arası iletişim becerilerinden yoksunsun. Sonuç olarak sinsi, gizemli ve oldukça kibirli biri olarak ün kazanmışsın."

"Bu bir sorun mu?"

"Evet, öyle. Özellikle de bu yaklaşımı aile meselelerine uyguladığınızda." Annie peyniri bir kenara bırakıp bir domates alırken ona bakmadı. "Örneğin Valerie'yle olan o küçük sahneyi ele alalım."

"Domatesi bana mı fırlatacaksın?" Annie ters

ters baktı. "Gözyaşları içindeydi, Oliver."

"İyileşecektir."

"İyileşecek mi?" Annie domatesi kesme tahtasının üzerine bıraktı. "Bak, bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum."

"Doğru, ilgilendirmez."

"Ama bence Valerie'yi çok kötü idare ettiniz."

"Bu doğru mu?" Oliver buzdolabına yaslandı. Büyülenmiş gibiydi.

"Evet, doğru." Annie domatesi dilimlemeye başladı. "Anladığım kadarıyla yeni erkek arkadaşından hoşlanmıyorsun?"

"Onunla hiç tanışmadım."

Annie şaşkınlıkla bıçağı yere bıraktı. "Dalga mı geçiyorsun? Hiç tanımadığın bir adamla çıktığı için onun üzerine bir ton tuğla gibi mi çöktün?"

Oliver kadehindeki şarabı inceledi. "Kim olduğunu biliyorum, bu

yeterli." "Eee? Neymiş o? Eski bir mahkûm mu? Sosyopat mı? Bir çeşit

sürüngen mi?" "O Paul Shore'un oğlu."

Annie kendi şarap bardağını alırken bunu düşündü. "Shore'ları tanımıyorum. O çevrelerde hiç bulunmadım. Ama adlarını duyduğum kesin. Paul Shore'un merkezi Seattle'da olan büyük bir emlak geliştirme şirketi var. Büyük gökdelenler ve alışveriş merkezleri yapıyor. Bu tür şeyler."

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Bir tasarımcı arkadaşım, eşiyle birlikte her yıl verdikleri sanat yardımı için Shore'ların evini yapıyor. Shore'lar yerel sanat camiasında çok aktifler. Bir vakıf gibi bir şey yönetiyorlar."

"Evet."

"Peki Paul Shore'un nesi var? Neden oğlunun Valerie için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun?"

Oliver şaraptan bir yudum aldı ve düşünceli bir şekilde tadını çıkardı. "Sanırım bu ailenin bir parçası olduğun için biraz tarih bilmeye hakkın var."

Annie cesaretle gülümsedi ve domates üzerinde çalışmaya geri döndü. Oliver'ın az önce söyledikleri, en azından ona göre, tam olarak doğru değildi ama en azından Oliver sonunda açılmaya başlamıştı. Bu iyiye işaretti. "Dinliyorum."

"Uzun bir hikaye değil. Babam çekip gittikten kısa bir süre sonra, eski dostlarından birkaçına çok borcu olduğunu öğrendim. Paul Shore da onların arasındaydı."

"Sonra ne oldu?"

"Shore'a gittim ve ailemle geçmişteki dostluğunun hatırına bana borcunu uzatıp uzatmayacağını sordum."

Annie hareketsiz kaldı. "Hayır mı dedi?"

"Hayır dedi. Bana hiç manevra alanı bırakmadı. Paranın hemen geri ödenmesini istediğini söyledi.

Elimde kalan tek varlığı, evi sattım. O bile borcun sadece bir kısmını karşılayabilirdi."

"Bay Shore'un yaptığı korkunç bir şeydi," dedi Annie hemen. "Ailenizin zaten büyük bir stres altında olduğunu fark etmiş olmalı. Eğer eski bir dostunuzsa, size yardım etmeliydi."

"Sizi o ilk iki yılı nasıl atlattığım ve finansal olarak ayaklarımın üzerinde nasıl durduğumla ilgili tatsız ayrıntılarla sıkmayacağım. Sadece başardım diyelim ve Paul Shore bana bırakın yardım etmeyi, hiç yüz vermedi."

"Anlıyorum. Babanızın kaybolmasından sonra ailenize sırt çevirdiği için onu hiç affetmediniz."

"Bu affedilecek türden bir şey değil Annie."

"Whew." Domates dilimlerini bir kâseye attı. "Paul Shore'dan neden pek hoşlanmadığını anlayabiliyorum."

Oliver bu sözü başını hafifçe eğerek onayladı. Gözlerinde sessiz bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Anlayacağını düşünmüştüm."

"Ve bunun işleri neden biraz karmaşık hale getirdiğini de anlayabiliyorum." Oliver'ın bakışları temkinli bir hal aldı. "Nasıl yani?"

"Doğal olarak Paul Shore'un oğlundan hoşlanmaya yatkın değilsin."

"Hayır."

"Valerie'nin başka bir erkek arkadaş bulmasını dilediğini

tahmin edebiliyorum." "Başka bir erkek arkadaş bulacak,"

dedi Oliver soğukkanlılıkla.

"Belki. Belki de değil." Annie bıçağı kaldırdı ve ona sert bir bakış fırlattı. "Bu arada sen de cömert ve akıllıca olanı yapmalısın."

Oliver avını şımartmayı bırakma zamanı geldiğine karar vermiş bir av kedisi gibi yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Hangisi?"

"Kız kardeşinin, yıllar önce Paul Shore'la aranızda olanlarla hiçbir ilgisi olmayan bir adamla çıktığını kabul et. Carson Shore'a bir şans ver. Valerie'nin hatırı için."

Oliver kımıldamadı. Bir omzunu buzdolabına dayamaya devam etti ve sanki biraz tuhaf bir eğreltiotu türüymüş gibi ona baktı. Sonunda, "Ben masayı hazırlayayım," dedi.

Buzdolabından uzaklaştı ve dolaplarla çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Annie dehşete kapılmış bir yemin etti. "Çok iyi bir adam olabilir Oliver. Valerie belli ki öyle düşünüyor."

"Yemeğimizi burada, mutfak masasında yiyelim mi?" Oliver nazikçe sordu. "Yemek odasını kullanmanın bir anlamı yok. Sonrasında ortalığı temizleyecek Bolt yok burada."

Annie mutfak adasının kenarından hızla geçerek doğrudan Oliver'ın yoluna dikildi. "Buradaki sorunu görmezden geliyorsun, Oliver."

"Sorun falan yok." Annie'nin etrafından dolandı ve büyük bir hassasiyetle siyah metal ve cam masanın üzerine yer örtülerini, gümüş takımları ve peçeteleri yerleştirmeye başladı. "Ama küçük bir yanlış anlaşılma olabilir."

"Biliyordum." Annie'nin içinden bir zafer ateşi yükseldi. "Bütün sorun da bu zaten. Bir yanlış anlama. Senin mantıksız bir adam olmadığını biliyordum."

"Teşekkür ederim."

"Valerie'ye başlangıçta Carson Shore ile çıkma fikriyle ilgili eski tarihe dayanan bazı sorunlarınız olduğunu açıklayabilirsiniz. Ama şimdi bunu düşünme fırsatın oldu ve babaların günahlarını oğullara yükleyemeyeceğini anladın, ya da eski atasözü her neyse."

"Valerie'ye söyleyeceğim şey," dedi Oliver sakince, "eğer Carson Shore'la evlenirse, bu ailesine karşı bir ihanet olur. Bir daha aramızda hoş karşılanmayacaktır. Dahası, tek kuruş almadan ona gidecek. Ailenin parasıyla ilişkisini tamamen keseceğim."

"Ne?" Annie hayretle ona baktı. "Bunu yapamazsın, Oliver." "Elbette yapabilirim."

"Ya devam eder ve onunla evlenirse?" "Merak etme.

Böyle bir şey asla olmayacak."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Annie sordu.

"Bu beni ilgilendirir," dedi Oliver. "Seni ilgilendirmez."

Annie onun yüzüne baktı, bir yumuşaklık belirtisi arıyordu. Ona umut verecek hiçbir şey bulamadı ama yine de Oliver'ın kendini gösterdiği kadar inatçı olduğuna inanmaya da gücü yetmiyordu.

"Bu çok gülünç. Bu konuda bu kadar katı yürekli olduğuna inanamıyorum."

"Sanırım Kıyılar konusunu açmışken başka bir konuyu da ele almalıyız."

"Bunu duymak istediğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Annie.

"Sana göre bu evliliğimizin pek de gerçek olmadığının farkındayım. Ama dünyanın gözünde sen benim karımsın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Annie, Oliver özellikle eşit bir tonda konuştuğunda temkinli olmayı öğreniyordu.

"Karımın yapmayacağı bazı şeyler olduğunu herkes bilir."

"Daha önce hiç karın olmamışken herkes bunu nasıl bilebilir?" Annie bu cevaptan oldukça memnun olmuştu.

"Şöhretim benden önce geliyor diyelim," dedi Oliver sakince. "Her halükarda, burada anlatmaya çalıştığım şey şu ki, benim

Karım kesinlikle Paul Shore'un ailesinden biriyle herhangi bir şekilde ilişkiye girmezdi."

"Ailesinden kimseyle ilişkim yok. Shore ailesinin hiçbir üyesini tanımıyorum bile."

"Öyle kalsın, Annie. Bu evlilik ne kadar sürerse sürsün, sen Bayan Oliver Rain'sin. Rolünü oynamanı bekleyeceğim."

Kadın ona baktı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"İlk sadakatinin bana olacağı anlamına geliyor," dedi çok yumuşak bir sesle.

"Buna inanmıyorum." Annie, Bolt'un profesyonel ağırlıktaki kızartma tavalarından birini ocağa vurdu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en çirkin şey. Valerie'nin üzülmesine şaşmamalı. Muhtemelen onunla da benimle konuştuğun gibi konuşmuşsundur. Eğer benden böyle emirler almamı bekliyorsan, seni büyük bir sürpriz bekliyor Oliver Rain."

"Bu evlilikten ne zaman çıkmak istersen," dedi Oliver tarafsız bir şekilde, "bitirmekte özgürsün."

Annie bu tehdit karşısında şok içinde donup kaldı. Sonra kendini toparladı ve Oliver'la yüzleşmek için döndü. "Şöhretini eski usullerle kazandın, değil mi? Bunun için çok çalıştın."

Son tabağı masaya koymayı bitirdi ve ona baktı. "Annie, seninle tartışmaktansa taco yemeyi tercih ederim."

Annie suratsızca gülümsedi. "Çünkü doğru dürüst tartışmayı bilmiyorsun. Sadece emirler yağdırıyor ve bunları tehditlerle destekliyorsun. Bana öyle geliyor ki koca olmak konusunda öğrenmen gereken birkaç şey var Oliver Rain. İletişim kurmayı öğrenmen gerekiyor."

"Bu doğru mu?" Tezgâha geri döndü ve şarap bardağını aldı. "Bana kim öğretecek?"

"Ben," dedi Annie düşüncesizce.

Oliver, "Bu ilginç olacak," dedi.

7

Ertesi sabah işe gittiğinde Annie'nin kabadayılığı biraz azalmıştı. Uzun bir gece olmuştu. Zarif altın sarısı ve gri yatak odasında saatlerce uyanık kalmış ve içinde bulunduğu durumu düşünmüştü.

Oliver'a onun bir sorunu olduğunu söylemişti ama gerçekte kendisinin daha da büyük bir sorunu vardı. Onu değiştirmeye çalışmak gibi büyük bir hata yapmak için planlar yapıyordu.

Wildest Dreams'in ön kapısını açarken kendi kendine "Büyük hata," dedi. Geleneksel bilgelik, bir erkekle onu değiştirebileceğini düşünerek evlenen her kadının aptal olduğunu söylüyordu. Sağduyu ona, evlilik sadece ismen olduğu ve uzun sürmeyeceği için Oliver Rain'i yeniden şekillendirmeyi düşünmenin daha da aptalca olduğunu söylüyordu.

Onunla sırf Lyncroft'u kurtarmak için evlenmişti. Hayatını ve ailesini kadife bir eldivene sarılmış demir bir yumrukla yönetmeyi seçmesi onun sorunu değildi.

Işıkları açarken aklına gelen görüntüden irkildi. Dün gece Valerie'yle yaşadığı sahne bu betimlemeyi biraz fazla uygun hale getirmişti. Oliver eldiveni kesinlikle çıkarmıştı.

Daniel ona Oliver Rain'in tehlikeli olduğunu söylemişti, diye hatırlattı Annie kendi kendine. Ve Daniel, Oliver'ın da belirttiği gibi, insanların en iyisini aramaya eğilimliydi.

Ella Presswood saat onu biraz geçe dağınık ve düzensiz bir şekilde dükkâna girdi. Bu alışılmadık bir durum değildi. Ella sanatsal kaos imajını mükemmelleştirmişti. Her gün yeni saç rengi, yeni kıyafet kombinasyonları ve tonlarca ağır, şıngırdayan mücevherle kendini yeniden keşfediyordu. Bugün saçları fuşyanın canlı bir tonuna boyanmış ve ıslak ve yapışkan bir şeyle toplanmıştı. İri bir adam için tasarlanmış bir iş ceketinin altına hardal rengi bir tişört giymişti. Boğazının etrafında sıra sıra sahte mücevherler vardı.

"'Günaydın, Annie. Üzgünüm, geciktim. Cehennemden gelen otobüsteydim. Yolcular arasında ucube faktörü çok yüksek. Hey, seni bugün burada görmeyi beklemiyordum."

Annie elindeki tüy silgisini kloisonné filin üzerinde salladı. "Oliver'la balayımızı Daniel dönene kadar ertelediğimizi sana açıkladığımı sanıyordum."

"Evet, biliyorum. Ama evleneli sadece birkaç gün oldu." Ella merakla ona baktı. "Çoğu insan biraz izin alırdı."

"Anlamı yok. Yalnız geçirirdim. Oliver bu sabah doğruca ağabeyimin ofisine gitti. Herkesin onu orada görmesinin önemli olduğunu söyledi."

"Mantıklı. Son zamanlarda kardeşinin işleri için ne kadar endişelendiğini biliyorum." Ella tezgâhın arkasına geçti. "Biliyor musun, sen ve Oliver Rain hakkında hiçbir fikrim olmadığına hâlâ inanamıyorum. Genelde bu kadar ketum olmazsın Annie."

"Biliyorum. Ama Oliver her şeyin gizli kalmasını istedi."

"İş nedeniyle düğünü aceleye getirmek zorunda kalman çok kötü oldu. Büyük bir düğün yapamadın. Gelinlik yok, porselen yok, hiçbir şey yok."

Hiçbir şey doğru değildi, diye kendi kendine hayıflandı Annie. Birkaç eski moda evlilik hakkı bile. Ama Oliver'a göre bu onun seçimiydi. Eğer onunla yatmak istiyorsa, Oliver buna razıydı.

"Oliver zaten büyük bir prodüksiyon istemezdi," dedi Annie. "O çok özel bir insan."

"Özel, ha?" Ella, duvarda asılı duran trompe l'oeil aynada kayganlaştırılmış saçlarını inceledi. Ayna bir odanın yansımasını gösterecek şekilde boyanmıştı. "Alınma ama biraz tuhaf görünüyor."

"Bunu senden duymak oldukça komik. En azından Oliver saçını pembeye boyamıyor."

Ella, "Doğru, ama kabul etmelisin ki onun gibi uzun saçlı pek fazla erkek görmüyoruz," diye düşündü. "Ama ben onun saçından bahsetmiyordum. Karanlık ve gizemli birine benziyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Onun gibi bir adama aşık olacağını asla tahmin edemezdim."

Annie kaşlarını çattı. "Nasıl bir tipten hoşlanacağımı düşünüyordun?"

Ella omuz silkti. "Yandaki Quigley gibi biri. Ya da bir süredir görüştüğün çello sanatçısı. Bu bana bir şey hatırlattı." Aynaya arkasını döndü. "Dün ondan bir paket almışsın. Sanırım düğününüzle ilgili haberleri duymuş."

Annie'nin yüzü aydınlandı. "Melvin Finch'ten bir paket mi? Nerede o?"

"Tezgâhın arkasında."

Annie aceleyle uzun tezgâhın köşesine gitti ve küçük paketi buldu. Ambalajı yırttı ve bir not buldu.

Melvin'den Annie'ye. Evliliğin için tebrikler. Umarım hayallerinin ötesinde bir adam bulmuşsundur. En iyisini hak ediyorsun.

"Ne kadar tatlı," dedi Annie duygulanarak. "Katıldığı Midwest senfoni orkestrası tarafından icra edilen müzikleri içeren bir kompakt disk."

Ella yüzünü buruşturdu. "Anlaşıldı."

"Ella, Melvin çok iyi bir insan."

"Joanna'nın deyimiyle yaralı kuşlarınızdan biri daha. Onu buldunuz, iyileştirdiniz ve hazır olduğunda uçup gitmesi için serbest bıraktınız."

"Melvin hayallerinin peşinden gitmek zorundaydı," dedi Annie hüzünle. "O ve ben hiçbir zaman gerçekten aşık olmadık. Sadece iyi arkadaştık."

"Yani onun için üzülüyordun," dedi Ella. "Ve Melvin de senin onun için üzülmenden hoşlanıyordu."

Annie, Melvin'in hediyesini çekmeceye yerleştirmeyi bitirdiği sırada Wildest Dreams'in kapısı sinir bozucu bir güçle kırılarak açıldı.

Tepeden tırnağa ateş motoru kırmızısı giyinmiş kuzguni saçlı bir kadın odaya girdi. Kıpkırmızı dudaklarını büzdü ve Annie ile Ella'nın tüm dikkatini toplayana kadar bekledi.

"Canlarım," dedi görkemli bir tavırla, "tuhaf küçük parçalarınıza bir kez daha bakmak için geri döndüm."

Annie güldü. "Yani bize bir şans daha mı vereceksin, Raphaela? Wildest Dreams'deki her şeyin projeniz için fazla bayağı olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

Asıl adı Martha Lou Stotts olan Raphaela, iki yıl önce iç mimar olarak işe başladığında tekil takma adını kullanmayı tercih etmişti. Soyadından kaçınmanın yanı sıra, toplum içinde sadece kırmızı giymeye özen gösteriyordu. Bir keresinde Annie'ye bu rengin onun alametifarikası olduğunu söylemişti.

İki ay önce Raphaela, Paul Shore'un iç mekanlarını "yapmak" üzere seçildiğini duyurmak için Wildest Dreams'e gelmişti.

yıllık sanat yardımı için. Kendinden geçmişti. Bu onun için büyük bir profesyonel başarı olmuştu.

Annie ilk başta Raphaela'nın tasarımında Wildest Dreams'den bir şeyler kullanacağı konusunda çok umutluydu. Butik için harika bir tanıtım olacaktı. Ama Raphaela temkinli davranmıştı.

"Şanslısın Annie." Raphaela kırmızı deri çantasını yere bıraktı ve Annie, Ella ve Wildest Dreams'e mutlulukla gülümsedi. "Projemde öyle bir noktaya geldim ki, gerçekten de duyuları harekete geçirecek ve gözleri eğlendirecek bir şeye ihtiyacım var."

"Bu harika," dedi Annie coşkuyla. "Fil nasıl olur?"

Raphaela gözlerini devirdi. "Saçmalama. Fil asla olmaz. Neo-deco bir dokunuşla birleştirilecek egzotik bir fantezi görünümü istiyorum."

"Atlıkarıncaya ne dersin?" Ella önerdi.

Raphaela ışıltılı atlıkarıncaya baktı. "Bir olasılık. Ama bence orman desenli katlanır perde daha iyi bir seçim olur."

"Ne istersen onu kullan," dedi Annie hemen. "Bunu gerçekten takdir ediyorum, Raphaela. Bizim için harika bir reklam olacak."

"Hiçbir şey düşünme." Raphaela ona sevgiyle baktı. "Arkadaşlar ne içindir?"

Annie'nin cevabı tezgâhın üzerindeki neon telefonun çalmasıyla kesildi.

Ella parlayan ahizeyi kaldırdı. "Wildest Dreams." Bir dakika dinledi. "Elbette, onu çağırayım. Kimin aradığını söyleyebilir miyim? Tamam." Avucuyla telefonu kapattı. "Sybil Rain," diye mırıldandı.

Şaşıran Annie telefonu aldı. "Ben Annie."

"Bugün öğle yemeği yiyebilir miyiz diye merak ediyordum." Sybil'in sesi canlıydı. Belli ki teklifinin geri çevrilmesini beklemiyordu. "Henüz gerçekten tanışma fırsatımız olmadı."

Annie'nin ilk içgüdüsü bir bahane bulmak oldu. Sybil ile yakın arkadaş olmak için uygun olmadıklarını hissediyordu. Yine de kadın teknik olarak onun yeni kayınvalidesiydi. Üvey kayınvalidesi olacaktı, diye düzeltti Annie kendini. "Bu iyi olur, Sybil. Seninle nerede buluşalım?"

Sybil şehir merkezindeki otellerden birinin şık yemek salonunun adını verdi ve telefonu kapattı.

"Sorun mu var?" Ella sordu.

"Pek sayılmaz. Sybil Rain benimle öğle yemeği yemek istiyor."

Raphaela'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sybil Rain mi? Neden seninle öğle yemeği yemek istesin ki?"

Ella kıkırdadı. "Çünkü Annie önceki gün Oliver Rain'le evlendi."

"Evlendi. Annie ve Oliver Rain mi? Aman Tanrım." Raphaela'nın gözleri Ella ve Annie arasında gidip geldi. "Bu bir şaka, değil mi? Zavallı Raphaela'yla alay ediyorsun."

"Şaka değil." Ella ona güvence verdi. "Büyük sürpriz ama şaka değil."

"Oliver Rain mi? Eskiden Seattle'ın yarısına sahip olan, sonra da hisselerini satan şu tuhaf adam mı?"

"O tuhaf biri değil," dedi Annie sinirlenerek.

"Düğünü duymamış olmana şaşırdım Raphaela," dedi Ella. "Bu sabah gazetelerin iş dünyası bölümündeydi."

"Neden iş dünyası bölümündeydi ki?" Raphaela talep etti. "Çünkü Rain

Lyncroft'un yönetimini devralacak.
Sınırsız," diye açıkladı Ella Annie'ye yan gözle bakarak.

"Sadece Daniel dönene kadar," dedi Annie kararlılıkla.

Ella ve Raphaela ona acıyan gözlerle baktılar ama itiraz etmediler. "Elbette,"

dedi Ella nazikçe. "Sadece Daniel dönene kadar."

"Bu inanılmaz," diye nefes aldı Raphaela. "Oliver Rain'le evlisin. Buna inanamıyorum." Gözleri spekülatif bir şekilde kısıldı. "Söylesene, yeni çatı katının iç mekanları neye benziyor? Her şeyin siyah renkte yapıldığı doğru mu? Söylentiler duyuyorum."

"Bir sürü siyah ve altın rengi var," dedi Annie. "Ve gri. Çok çarpıcı."

"Siyah ve altın rengi, hmm? Seattle'daki bir konut için fazla karanlık duruyor. Ve hiç de senin tarzın değil." Raphaela cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Onun yeni karısı olarak

işleri biraz hafifletmek isteyebilirsin. Bazı değişiklikler yapmaya karar verirseniz beni aklınızda tutun."

"İçimden bir ses Oliver'ın çok fazla değişikliğe tahammül edemeyeceğini söylüyor," diye itiraf etti Annie.

"Saçmalama," dedi Raphaela. "Bir erkeğin hayatında değişiklik yapmak bir eş içindir. Eski kocalarımdan herhangi birine sorabilirsiniz."

Üç saat sonra Sybil elindeki kaşığı bir kase ıstakoz çorbasına daldırdı ve masanın diğer tarafında oturan Annie'ye baktı. "Bu evliliğin aniden gerçekleşmesi hepimizi şaşkına çevirdi."

"Anlıyorum." Annie karides kokteylini aldı. Pek aç değildi. Oturur oturmaz Sybil onu ızgara yapmaya başlamıştı. Annie kendini restoranın pahalı menüsündeki yemeklerden biri gibi hissetmeye başlamıştı.

Sybil yumuşak bir sesle, "Elbette Oliver her zaman gizemli biri olmuştur," dedi. "Kimse onun gerçek planlarının ne olduğunu o açıklamayı seçene kadar bilemez."

"Çok özel bir adam olduğunun farkındayım." Annie, bu cümlenin hızla bir ezbere dönüştüğünü düşündü.

Sybil gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Bazı insanlar onun çok tehlikeli bir adam olduğunu düşünüyor."

"Ününün abartıldığına eminim."

Sybil'in ağzı gerildi. "Benden duymuş olma Annie, öyle değil. Buna şahsen tanıklık edebilirim." Kaşığını yere bıraktı. "Bak, lafı dolandırmanın bir anlamı yok. Bugün benimle öğle yemeği yemeni istedim çünkü bilmen gereken bazı şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Oliver hakkında mı?"

"Evet." Sybil etki yaratmak için durakladı. "Oliver'ın kardeşinin şirketinin kontrolünü ele geçirmek için seninle evlendiğine inanmak için her türlü neden olduğunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Annie karidesinden başını kaldırıp baktı. "Bu doğru değil."

"Annie, inan bana, onu senden çok daha iyi tanıyorum. Kendi amaçlarına ulaşmak için neler yapabileceğini biliyorum. Ve Oliver'ın evlenmek için son nedeninin aşk olacağını da biliyorum. O bu kelimeyi bile anlamıyor."

"Bundan o kadar emin değilim," dedi Annie nazikçe. "Bana öyle geliyor ki ailesine karşı çok iyi davrandı. Hepinizle ilgilendi, değil mi?"

Sybil'in bakışlarında kısa bir süre eski bir acı parladı. "Bir bedel karşılığında. Oliver'la iş yaparken bunu unutmamanızı tavsiye ederim. Her zaman bir fiyat etiketi vardır."

Annie sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Benim için endişelenmene gerek yok.
Oliver'la evlendiğimde ne yaptığımı biliyordum."

"Biliyor muydun?" Sybil onu dikkatle inceledi. "Umarım onunla parası için evlendiysen zamanını boşa harcadığını bilecek kadar akıllısındır. Onu asla ele geçiremeyeceksin. Oliver herhangi bir kadının onu kandırmasına izin vermeyecek kadar akıllıdır."

Annie öfkelenmişti. "Onunla parası için evlenmedim." "Eğer

onunla aşk için evlendiysen, o zaman daha da
hayal kırıklığına uğradım."

Annie karidesten vazgeçti. "Bu dostça tanışma yemeğine devam etmenin pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum. İzin verirseniz, dükkânıma dönmem gerekiyor."

"Annie, bekle." Sybil'in yüz ifadesinde ani bir çaresizlik vardı. "Lütfen gitme. Seninle konuşmam gerek."

"Seninle Oliver ya da evliliğim hakkında konuşmak istemiyorum."

"Anlamıyorsun. Burada evliliğinden daha fazlası söz konusu. Kardeşinin işleri hakkında endişelendiğini biliyorum. Konuşmamız gerek."

"Oliver'ın Lyncroft için planladıkları hakkında bir uyarı daha yapacaksan, unut gitsin. Dinleyecek havada değilim." Annie sandalyeden kalkmaya başladı.

"Bir dakika." Uzun boylu bir adam masanın yanında durunca Sybil sözünü kesti ve başını hızla kaldırdı. Gözlerinde rahatlamayla karışık bir endişe belirdi. "Jonathan. Burada ne işin var?"

"Merhaba Sybil." Adam Annie'ye büyüleyici ve alaycı bir gülümsemeyle baktı.
Gözlüklerinin camlarının ardındaki gözleri anlayışlı bir ifadeyi yansıtıyordu. "Bunun için üzgünüm. Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Jonathan Grace. Sybil'in bir arkadaşıyım."

"Nasılsınız?" Annie onu merakla inceledi.

İlk düşüncesi Jonathan Grace'in ismine hiç de yakışmadığı oldu. Zayıf ve zarif hatlara sahip olmak yerine sert ve sağlam bir görünüşü vardı. İnsan onun lisede ya da üniversitede futbol oynadığını hayal edebilirdi. Kaslarının bir kısmı orta yaşlarda yayılmaya başlamıştı. Annie onun kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin etti. Geniş, biraz ağır ama genel olarak hoş yüz hatları vardı.

"Burada olmamanız gerekirdi," dedi Sybil çabucak.

"Sanırım Annie bizi anlayacak ve küçük sırrımızı saklayacaktır, değil mi Annie?" Jonathan masaya oturdu. Bir garsona işaret etti.

"Ne sırrı?" Garson Jonathan'ın fincanına kahve doldururken Annie ihtiyatla sordu.

"Sybil ve ben evlenmeyi planlıyoruz," dedi Jonathan kolayca.

Sybil nefesini içine çekti. Gözlerinde perili bir bakış vardı. "Planlarımız hakkında bir şey söylemek için çok erken olduğu konusunda anlaşmıştık Jonathan."

"Her şey yolunda, hayatım." Jonathan Sybil'in elini okşadı ve eğlenen kahverengi gözlerini Annie'ye çevirdi. "Korkarım benim sevgili Sybil'im yıllardır üvey oğlundan korkarak yaşıyor ve ilişkimiz hakkında açık olma fikrine alışamıyor."

Sybil endişeyle, "Yeniden evlenmeyi düşündüğümü duyar duymaz benimle ilişkisini kesecek," dedi. "Son on altı yıldır benden kurtulmak için bir bahane arıyordu ve bu da o bahane olacak."

Jonathan onun elini sıktı. "Finansal güvenliğin konusunda endişelenmene gerek yok tatlım. Ben sana bakabilirim."

"Bu işin prensibi böyle," dedi Sybil sıkıca. "Sana bunu söylemiştim. Lanet olsun, Rain servetinden payımı almaya hakkım var. Oliver'ın beni bundan mahrum etmeye hakkı yok. Bu hiç adil değil. Onun için yaptıklarımdan dolayı bana borçlu.
Bana borçlu."

Jonathan şefkatle gülümsedi. "Ve eminim onun gözünde sana borcunu ödemiştir. Rain'in kendi başına para kazanmaya başladığından beri oldukça cömert olduğunu itiraf etmiştin. Oğullarınız bir baba figürü de dahil olmak üzere ihtiyaç duydukları her şeye sahip oldular."

"Onlara iyi davrandığını kabul ediyorum. Gerçek babalarını hiç tanımadılar. Oliver bu rolü üstlendi. Onlar ve kızlar için her zaman hazırdı,

Günde on sekiz saat çalıştığı zamanlarda bile. Ama bana sadece onlar yüzünden tahammül ediyordu."

"Bunun doğru olmadığına eminim Sybil," dedi Annie.

"Oldukça doğru." Sybil güzelce manikürlenmiş ellerine baktı. Ağzı gerildi. "Benden nefret ediyor."

Annie dehşete kapıldı. "Buna inanmıyorum."

"Onu tanımıyorsun."

"Senden neden nefret etsin ki?"

Sybil içini çekti ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Annesi öldükten sonra babasının benimle evlenmesine hep içerledi. Oliver beni hiçbir zaman kabul etmedi."

Annie başını iki yana eğdi. "Bunca yıl sonra bile Oliver'ın sana hâlâ içerlediğini mi düşünüyorsun?"

"Ettiğini biliyorum. Annesinin yerini almaya çalıştığım için beni asla affetmeyecek." Sybil onun gözlerine baktı. "Oliver asla affetmez ya da unutmaz. Bunu herkes bilir. Valerie'ye sor. Oliver'ın eski düşmanlarından birinin oğlu olan Carson Shore'a aşık. Bu sabah onunla konuştum. Gözyaşları içindeydi çünkü Oliver ona bu ilişkiyi bitirmesini emretmişti."

Annie yutkundu. Bu kadarının doğru olduğunu biliyordu. Sybil'in anlattıklarının da aynı derecede doğru olduğundan kuşku duymak için hiçbir neden yoktu. Her şey bir yana, Oliver gerçekten de kin besleyen bir tipe benziyordu. Ama bir kez daha onu savunmak için açıklanamaz bir ihtiyaç hissetti.

"Oliver bana karşı çok iyi davrandı." Annie ellerini kucağında kavuşturdu. "Ve Daniel dönene kadar kardeşimin arkadaşlığıyla ilgileniyor."

Jonathan endişeyle kaşlarını çattı. "Sybil kardeşinin bir uçak kazasında öldüğünden bahsetti."

"Cesedini hiç bulamadılar," dedi Annie sert bir sesle. "Hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum."

"Umudunu kaybetmek istememeni anlayabiliyorum," dedi Jonathan sessizce. "Ben de birkaç yıl önce kendi kardeşimi kaybettim. Çok zordu."

Annie minnetle gülümsedi. "Daniel sahip olduğum tek aile."

Sybil, "Sen umutlarını koruyor olabilirsin Annie, ama diğer herkes pes etti," dedi. Şaşırtıcı bir şekilde, sözleri kaba olmasına rağmen

sesi tamamen sempati yoksunu değildi. "İş dünyası da dahil. İşte Oliver'ın size bu kadar iyi davranmasının nedeni de bu, sizin deyiminizle. O sadece Lyncroft Unlimited'daki yatırımına göz kulak oluyor."

Jonathan yavaşça kahvesini karıştırdı, gözleri sıkıntılıydı. "Korkarım Sybil bir konuda haklı, Annie. Oliver Rain hakkındaki bazı dedikoduları duyacak kadar uzun süredir Seattle'dayım. Yaptığı şeyler için her zaman kendine göre nedenleri olduğunu söylerler. Dünyanın geri kalanı çok geç olana kadar bu nedenlerin ne olduğunu nadiren keşfeder."

Annie peçetesini dikkatle katladı ve masanın üzerine koydu. "İzninizle. İşimin başına dönmeliyim."

Sybil telaşla başını kaldırdı. "Umarım bu konuşmayı Oliver'a anlatmak zorunda hissetmezsin, Annie. Beni onun özel işlerine karışmakla suçlayacaktır. Bu ona beni hor görmesi için bir neden daha verir. Tanrı biliyor ya, zaten benden yeterince nefret ediyor."

Annie tereddüt etti, böyle küçük bir komplonun içine bile çekilmek istemiyordu. Sonra Jonathan'ın gözlerindeki içten anlayış ricasını gördü.

"Sybil'in iyiliği için Annie," diye mırıldandı, "belki de bugün burada konuşulanlardan söz etmesen daha iyi olur."

"Herkes Oliver'la böyle mi başa çıkıyor?" Annie sordu. "Onu kasıtlı olarak karanlıkta mı tutuyorlar?"

Sybil, "Oliver ne kadar az şey bilirse hepimiz için o kadar iyi olur," dedi. "Her bilgi kırıntısını kendi çıkarları için kullanıyor. Bunu hatırlasan iyi edersin, Annie."

Annie buna uygun bir yanıt bulamadı. Ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan restorandan çıktı.

Üç gece sonra Annie çatı katındaki oturma odasında tek başına oturuyordu. İyi yıkanmış bir kot pantolon ve yeşil bir kazak giymiş, deri koltuğa kıvrılmıştı. Bir feribotun Elliott Körfezi'nde süzüldüğü yağmurlu geceye karamsarlıkla baktı. Geminin ışıkları soğuk suyun siyah kadifesi üzerine serpilmiş inciler gibi parlıyordu.

Annie tek başına manzaranın tadını çıkarıyordu. Son birkaç gündür, burada yaşamaya başladığından beri Oliver her akşam yemekten sonra çalışma odasına çekiliyordu.

Onun çalıştığını biliyordu. Oliver saatlerini kardeşinin dosyalarını ve Lyncroft'un yöneticilerinin sunduğu raporları inceleyerek geçiriyordu. Eğer bu gece de her zamanki alışkanlığını sürdürürse, Annie yattıktan çok sonra bile uyanık olacaktı.

Annie bu akÇama kadar akÇamları, evinde tek baÇına yaÇadığı zamanlarda olduğu gibi kendi iÇiyle meÇgul olmuÇtu. Wildest Dreams gibi küçük bir iÇletmenin aylık muhasebe iÇleri hiç bitmezdi. Bu gece vergileri ve kirayı ödemiş, faturaları gözden geçirmiş, kendisi ve Ella için maaş çekleri yazmıştı. Ama Oliver'ın çatı katındaki varlığının derinden farkındaydı. Onun koridordan geçip ana yatak odası süitine gittiğini duyana kadar bu gece de huzursuzca uyuyacağını biliyordu.

Dün gece adamın ayak seslerinin yatak odasının kapısının önünde kısa bir süre durakladığını duymuştu. Kapıyı açarsa ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini merak ederek nefesini tutmuştu. Ama açmamıştı. Başlıca tepkisi sinir bozucu bir hayal kırıklığı duygusu olmuştu.

Onu istiyordu, diye düşündü sarsıcı bir farkındalıkla. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir fiziksel ve duygusal arzu yaşamamıştı. Arthur Quigley ve Melvin Finch gibi erkeklerle olan ilişkilerinde eksik olan şey buydu.

Annie artık Oliver'a karşı duyduğu tepkiyi görmezden gelmeye devam edemeyeceğini biliyordu. Oliver'ın içinde uyandırdığı temel heyecan onu ilk gördüğü andan beri vardı. Yakınlık bunu bastırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Hayatında hiçbir erkeğin bu kadar derinden farkında olmamıştı. Elbette, daha önce hiç bir erkeğin evinde yaşamadığını da kendine hatırlattı.

Mantık evliliğinin çok tuhaf ve tedirgin edici bir ilişki olduğunu kanıtlıyordu, hiç de beklediği gibi sıradan, iş gibi bir birliktelik değildi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendini Oliver'ın ev arkadaşı gibi hissetmeyi başaramıyordu.

Koridorun sonundaki karmaşık, esrarengiz adam onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Bugünlerde duyguları sürekli bir kargaşa içindeydi. Bir yanı Oliver'a ulaşmayı, onu karanlık ininden aydınlığa çekmeyi arzuluyordu. Diğer bir yanı ise Oliver'ı kurtarmak için yapacağı herhangi bir hareketin kendisi için felakete yol açabileceği konusunda uyarıyordu.

Üzerinde çalıştığı fatura yığınına konsantre olamayan Annie kâğıtları bir kenara itti ve ayağa kalktı. Gri arduvaz zemini geçti ve koridordan mutfağa gitti. Belki bir fincan çay onu bu garip ruh halinden kurtarabilirdi.

Işığı açtı ve pırıl pırıl parlayan yüzeylere alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Bu akşam yemeği Bolt pişirmişti, doğal olarak her şey tertemizdi. Annie onun akşamları kendi dairesine indiğinde ne yaptığını merak ediyordu. Artık onun geçmişi hakkında bir şeyler bildiğine göre onu bir android olarak düşünemezdi.

Annie paslanmaz çelik su ısıtıcısını doldurdu ve ocağın üzerine koydu. Suyun kaynamasını beklerken bir yandan da dolapları karıştırıp çay ve demlik aradı. Bir süre sonra çaydanlıktan gelen hafif bir düdük sesi suyun hazır olduğunu duyurdu. Annie ona uzandı.

İki kişiye yetecek kadar çay yaptığını fark edene kadar ne yapacağını bilmiyordu. Fikrini değiştirmeden önce tepsiye iki fincan ve tabak koydu. Sonra tepsiyi aldı, koridordan çalışma odasına geri döndü ve kapıyı bir kez çaldı.

"İçeri gel." Oliver'ın sesi kapının arkasında karanlık bir gümbürtüydü.

Annie derin bir nefes aldı, kapıyı iterek açtı ve odaya girdi.

Oliver abanoz masanın arkasında oturuyordu. Siyah saçları her zamanki gibi atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı. Gri gömleğinin yakası açıktı ve kolları ön kollarının üzerinde kıvrılmıştı. Başını kaldırdığında, masa lambasının parlak halojen ışığı okuma gözlüklerinin camlarında parıldıyordu.

Annie gözlükleri sevmişti. Oliver onları taktığında daha cana yakın görünüyordu.

"Ne oldu Annie?"

"Çay istersin diye düşündüm."

Gözlüklerini bilinçli bir hareketle çıkardı ve kadının elindeki tepsiye baktı. Gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdığında bakışlarında soğuk bir zevk vardı. "Teşekkür ederim."

Tepsiyi masanın üzerine bıraktı ve iki fincan doldurdu. Parmaklarının titrediğini fark edince üzüldü. "İşler nasıl gidiyor?

Gidiyor mu?"

"Oldukça iyi. Finansal verileri incelemeyi bitirdim. Şimdi araştırma ve geliştirme raporlarına bakıyorum." Oliver fincanı onun elinden aldı. "Kardeşiniz gerçek bir dâhiydi. Hem icat hem de yönetim konusunda yetenekli pek az insan vardır."

"Yani o bir dâhiydi," diye düzeltti Annie. Masanın kenarına uzandı ve çayını yudumlarken bir bacağını salladı. "Geri dönecek Oliver."

"Umarım senin iyiliğin için geri döner."

Annie bacağını birkaç kez daha salladı. "Biliyor musun, akşamları buraya gelip senin incelediğin raporların üzerinden geçsem mi diye düşünüyordum. Lyncroft'un iç işleyişine aşina olmamın bana bir zararı olmaz herhalde."

"Bunu daha önce de konuşmuştuk Annie. Daniel dönene kadar Lyncroft'u senin için idare etmem konusunda bana güveneceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Elbette sana güveniyorum," dedi hemen. "Sadece burası kardeşimin şirketi ve işlere göz kulak olmak gibi bir yükümlülüğüm var."

"Sen kendi işinle meşgulsün. Lyncroft'la fazla ilgilenirsen Wildest Dreams zarar görür. Küçük bir işletmenin, sahibinin tüm dikkatine ihtiyacı vardır."

"Biliyorum." Bunu bir dakika boyunca düşündü. "Yine de Lyncroft'ta neler olup bittiği hakkında daha fazla şey bilmem gerektiğini hissediyorum."

"Anlıyorum." Oliver elindeki fincanı bıraktı ve ayağa kalktı. Zen kayası bahçesine doğru yürüdü ve uzun bir süre kumdaki deseni inceleyerek durdu. "Lyncroft'la daha aktif bir şekilde ilgilenme konusundaki ısrarının, Sybil'la birkaç gün önce öğle yemeğinde konuştuğunuz şeyle bir ilgisi olamaz, değil mi?"

Annie aniden bacağını sallamayı bıraktı. "Onunla öğle yemeği yediğimi biliyor muydun?"

"Evet."

"Bunu nereden biliyorsun Oliver?" "Bunun

bir önemi var mı?"

Annie dudağını ısırdı. "Evet, sanırım önemli. Sana bundan söz

etmemiştim." "Neden bahsetmedin, Annie?"

Sorunun yumuşaklığı Annie'nin kıpırdamadan durmasına neden oldu. "Sybil beni yemeğe götürdüğünü öğrenirsen kızabileceğini söyledi. Bu konuda sessiz kalmamı istedi."

"Ve sen de onun istediğini yaptın."

"Şey, evet. Eğer gerçeği bilmeniz gerekiyorsa onun için biraz üzüldüm. Sanırım onu korkutuyorsun."

"Seni korkutuyor

muyum?" "Tabii ki

hayır."

"Anlıyorum." Kumun üzerinde kara kara düşünmeye devam etti. "Senden benim için bir şey yapmanı istesem, Sybil'in isteğini yerine getirmeyi kabul ettiğin kadar kolay kabul eder misin?"

"Benden ne istediğine bağlı," diye fısıldadı Annie.

Artık onun içindeki sinsi gerilimi hissedebiliyordu. Odanın içinde sessizce titreşiyor, ona ulaşıyor, içine işliyor, içini sarıyordu. O anda çalışma odasından çıkıp gitmesinin, uçup gitmesinden daha mümkün olmadığını irkilerek fark etti.

"Bana asla yalan söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum, Annie. Başkasını korumak için bile olsa."

Sesindeki tuhaf, melankolik ton neredeyse Annie'nin kalbini kıracaktı. Birden Oliver'ın kendi ailesinin, korumak için çok uğraştığı ailesinin üyelerinin, tepkisinden korktukları için sık sık kendisinden bir şeyler sakladıklarını çok iyi bildiğini anladı. Bunu biliyor ve bundan nefret ediyordu. Ancak değer verdiği insanların sırları konusunda kendisine güvenmelerini nasıl sağlayacağını bulmakta çaresizdi. Kendini duygusal olarak izole etmişti ve ailesiyle doğru düzgün iletişim kurmasını engelleyen kendi koyduğu bariyerleri nasıl aşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Oh, Oliver." Annie elindeki bardağı bıraktı ve ayağa fırladı.

Odanın öbür ucuna, Oliver'ın sırtı kendisine dönük olarak durduğu yere doğru koştu. Kollarını arkadan beline dolayarak, şiddetli bir şefkatle ona sarıldı. Bu canlı bir leopara sarılmak gibiydi. Leoparın her tarafı ince ve sıcak kaslarla doluydu. Adamın erkeksi kokusu kadının duyularına doldu.

"Yemin ederim sana asla yalan söylemeyeceğim Oliver," dedi gömleğinin içine.

Aniden dönerek Annie'yi hazırlıksız yakaladı ve yüzünü güçlü, nasırlı ellerinin arasına aldı. Annie onun sıcaklığının ve gözlerindeki yoğunluğun altında titredi. Adamın gücünü hissedebiliyordu ama bu onu korkutmak bir yana, içinde dizlerini titreten bir arzu uyandırdı.

"Teşekkür ederim Annie," dedi Oliver. "Karşılığında sana asla yalan söylemeyeceğime yemin ederim. Anlaştık mı?"

"Evet." Oliver'ın onu öpeceğini biliyordu. Onun öpücüğünü dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu.

İşte o zaman Annie sonunda Oliver Rain'e aşık olduğunu kendine itiraf etti.

Ve sonra hiç net düşünemedi çünkü adamın ağzı onunkinin üzerindeydi, onu istediği ve onun da onu istediği bilgisi dışında etrafındaki her şeyi silip süpürüyordu.

8

Annie, onu kollarına aldığı anda kendisiyle sevişmesine izin vereceğini biliyordu. Hayır, diye düşündü, daha önce, çayı onun çalışma odasına taşırken bile neler olacağını biliyordu. Kendi seçimini yapmıştı.

Bunun nedeni sadece onu başka hiçbir erkeği istemediği bir şekilde istemesi değildi. Çünkü bir şekilde onun da kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ağzı yavaşça, güçlü bir şekilde onunkinin üzerinde hareket ederken bile, duygularını kelimelere dökmesini ummaktan daha iyisini biliyordu. Bunun için henüz çok erkendi. Böyle bir itiraf, onun çok önemli olan kendini kontrol etme duygusu için çok tehdit edici olurdu.

Annie, Oliver'ın içten içe, bu sözler söylenmediği sürece güvenle görmezden gelinebileceğine karar vermiş olabileceğini düşünüyordu. Eğer ihtiyacını yüksek sesle dile getirmek zorunda kalırsa, Oliver bu ihtiyacıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Muhtemelen bunu bir zayıflık olarak görecekti.

Böylesi daha iyi, dedi Annie kollarını Oliver'ın boynuna dolarken. Şimdilik her ikisi için de teslim olma işini o yapacaktı.

Onun için zayıflık duygusu yoktu, sadece biraz mutluluğu hak eden bir adama kendini armağan edebilmenin verdiği büyük bir sevinç vardı.

"Annie?" Oliver onun önce ağzının kenarını, sonra da kulağını öptü. Elleri omurgasından aşağı, beline doğru kaydı.

Annie ürperdi. Adamın içindeki aciliyet, kanını ateĢe veren büyüleyici bir uyuĢturucuydu. Parmak uçlarıyla Oliver'ın zarif saçlarını okĢadı ve sonra sert yüzüne dokundu. "Evet. Oh, evet, lütfen, Oliver."

Bakışlarında memnuniyet parıldıyordu. Oliver başka bir şey söylemeden onu kollarının arasına aldı. Ondaki güç Oliver'ın tahmin ettiğinden daha fazlaydı. Onu zahmetsizce göğsüne bastırarak odanın diğer ucundaki uzun pencere koltuğuna taşıdı. Persephone'nin Yeraltı Dünyası'na götürülüşünün görüntüleri Annie'nin kafasında dans ediyordu.

Adam onu siyah ve altın rengi minderlerin arasına bıraktı ve sonra doğruldu, giysilerini yakıp geçen bakışlarıyla Annie'yi süzdü. Soluk ay ışığı yüzündeki keskin açlığı aydınlatıyordu.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet." Kadın güçlükle konuşabildi. "Peki ya sen?"

Adam belli belirsiz gülümsedi. "Ben başından beri eminim. Ama sen kesinlikle emin olmalısın, Annie. Bu geceden sonra oda arkadaşı olmaya geri dönüş yok."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Oliver bir kez sevgilisi olduğunda, bir daha asla onun sadece bir arkadaş olduğunu iddia edemeyecekti. Bir an için ilkel kadın korkusunun titremesi hissettiği heyecanın bir kısmını bastırdı.

Bu geceden sonra asla eskisi gibi olamayacaktı. Bunu önce içini ürperten, sonra da ısıtan bir kesinlikle biliyordu.

"Bu gece bana geldiğine sevindim," dedi Oliver. "Seni beklemek hiç de kolay olmadı."

Annie, Oliver'ın amansız bakışları altında ısındı. İçinin sıvıya dönüştüğünü hissedebiliyordu. Vücudunun alt kısmını derin, ağır bir sızı kapladı. Oliver'ın sert elini tutmak için uzandı. "Gerçekten beni mi bekliyordun?"

Adam yavaşça yanındaki minderlere çöktü. Sıcak avucu hem saygılı hem de sahiplenici bir hareketle kadının göğsüne yerleşti. "Bildiğinden daha uzun süredir."

Titreyerek gülümsedi. "Daniel'ın nişan partisindeki o ilk geceden beri beni istemeni istiyorum."

"Ben de seni o zaman istemiştim." Ona doğru eğildi ve kollarının arasına aldı. "Şimdi seni daha da çok istiyorum." Başını eğdi ve yavaşça Annie'nin boğazının yumuşak, savunmasız kıvrımını öptü.

Annie tepki olarak kasıldı ve ona yaklaşmak için iki büklüm oldu. Oliver elini Annie'nin kalçasının kıvrımına götürdü. Yavaşça sıktı.

Annie onun uzun, hassas parmaklarının bacaklarının arasından kaydığını hissettiğinde nefesini içine çekti. Parmaklar kot pantolonunun kumaşını kavuruyor gibiydi.

"Oliver?"

"Ben buradayım." Kazağının eteklerini birkaç santim yukarı itti ve başını eğerek orta kısmına rastgele öpücükler bıraktı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Annie onun çıplak tenini avuçlarının altında hissetmek için aceleyle gömleğini karıştırdı. Adam direnmedi ama ona yardım etmek için de hiçbir şey yapmadı. Gömleği nihayet parçalandığında, Annie onun göğsünü kaplayan siyah saçları gördü. Hevesle parmaklarını saçların arasında gezdirdi ve kendini onun sert, kaslı vücudunun hatlarıyla büyülenmiş buldu.

Çok iyi hissettiriyordu. Mükemmeldi. Bir erkeğin olabileceğini hayal ettiği her şey.

Annie, içinde kopan arzu kasırgası karşısında şaşkına dönmüştü. Hayatında buna benzer bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. Kelimenin tam anlamıyla yanıyordu. Bu inanılmaz bir duyguydu. Şairlerin tutku dediği şey buydu, diye düşündü görkemli bir kesinlikle. Sevincini tüm dünyaya haykırmak istiyordu.

"Acele et, Oliver." Ona sarıldı. "Lütfen acele et."

Oliver'ın cevap veren gülümsemesinde memnuniyet ve erkeksi bir vaat vardı. Avuçları bacaklarının arasında sıcacıktı. "Şimdiden ıslanmışsın."

"Oh, Tanrım, Oliver." Kalçalarını Oliver'ın araştıran eline doğru kaldırdı, kot pantolonunun hızla ıslandığının farkındaydı. "Hiç böyle hissetmemiştim."

"Buna sevindim." Adam tekrar üzerine eğildi ve onu nefessiz bırakan derin bir titizlikle öptü. Bu arada eli kalçalarının arasında durmuş, hafifçe ona doğru hareket ediyordu.

Annie çıldıracağını düşündü. Dizlerini kapayarak Oliver'ın parmaklarını yakaladı ve kendisine daha da yakından dokunması için ona sessizce yalvardı.

Oliver gölgelerin arasından usulca güldü. Annie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Oliver'ın güldüğünü hiç duymadığını fark etti. Ses benzersizdi, alçak bir hırıltıyla hırçın bir mırıltı arasında bir yerdeydi. Bu onu çok sevindirmişti. Başını kaldırıp ona baktı ve gözlerinde yansıyan ay ışığını gördü.

"Her şey yolunda Annie," dedi Oliver onun ağzına karşı. "Ben her şeyi halledeceğim."

Ona bununla ne demek istediğini sormak istedi ama doğru kelimeleri bulamadı. Adam onun ağzını bir öpücükle daha kavrarken, metalin metale sürtünme sesini duydu ve adamın kot pantolonunun düğmelerini açtığını anladı.

Ve sonra eli külotunun içindeydi, bacaklarının arasındaki nemli, sıcak, ağrıyan yeri arıyordu. Annie nefes almak için savaştı. Adamın elini hissettiğinde

parmağı yavaşça içinde kayarken, birkaç saniye boyunca nefes almayı tamamen bıraktı. Sonra keskin bir nefes aldı.

"Oliver. Şimdi. Lütfen. Bekleyemem. Bekleyemem."

"Beklemek zorunda değilsin." Sesi boğuktu. Dilini kızın ağzına sokarken aynı anda ikinci parmağını da nazikçe kızın kadınsı kanalına soktu.

Adam onu yavaşça gerip dokunuşuna tamamen açarken Annie inledi. İçinde garip, zonklayan bir gerilim oluşuyordu. Kollarını Oliver'a doladı, ona yapıştı, onu kendine yaklaştırmaya çalıştı. Parmakları onun üzerinde hareket ediyor, tam doğru yeri buluyordu.

"Oliver. Tanrım, lütfen."

"Bırak da uçtuğunu göreyim, Annie. Güvendesin. Seni yakalamak için buradayım."

İçinde bir şeyler patladı. Bir an önce onu sımsıkı kavrayan gerilim aniden enfes bir his patlamasıyla serbest kaldı. Vücudu adamın sondalı parmaklarının etrafında sarsıldı. Ve sonra zevk dalgaları başladı.

Oliver'ın adını tekrar tekrar fısıldadığını duydu, nefes nefese kalmış bir sesle kendi sesi olduğunu bile zor anladı.

Bir an sonra Oliver'ın kollarında gevşedi. Oliver ona sarıldı, kadın da ona doğru baygın bir şekilde kıvrıldı. Eli, yatıştırıcı ve nazik bir hareketle omurganın uzunluğunu izledi.

"Çok güzel." Oliver onun omzunu öptü. "Olağanüstü. Ama senin türünün tek örneği olduğunu en başından beri biliyordum."

Ağır, sarkık kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bu inanılmazdı. Kesinlikle harikaydı."

Gülümsemesi tatmin ediciydi, sanki kendi kurtuluşunu bulmuş gibiydi. "Buna sevindim."

"Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiçbir şey böyle olmamıştı."

"Güzel."

Belki de aşık olduğunu bildiği için bu kadar özel olmuştu, diye düşündü Annie rüya gibi bir merakla. Bu gerçek, ardından bir başkasını getirdi.

Annie şaşkınlık içinde Oliver'a baktı. "Daha soyunmadın bile."

"Daha çok zaman var." Oliver onun nemli alnını öptü. "Aslında bütün gece."

"Evet, biliyorum." Sesi kesildi.

Bir şeyler yanlıştı. Bunu hissedebiliyordu. Gölgelerin arasında Oliver'ın yüzünü aradı. Gözleri hâlâ daha önce onda gördüğü arzuyla yanıyordu. Vücudundaki cinsel sertliği hissedebiliyordu. Adam tamamen uyarılmıştı. Ayrıca Oliver'ın kendi üzerinde uyguladığı demir iradeli kontrolü de hissedebiliyordu.

İşte o zaman onu neyin rahatsız ettiğini anladı. Oliver'a onunla yatmak istediğini söylediği andan itibaren Oliver kontrolü eline almıştı. Az önce olan her şey onun tarafından dikkatle düzenlenmişti. Tıpkı hayatındaki her şeyi ve herkesi kontrol ettiği gibi bu tutkulu ilişkiyi de kontrol etmişti.

"Beni istemiyor musun?" Annie fısıldadı.

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını. Ve doğru zaman geldiğinde sana sahip olacağım."

"Doğru zamanın geldiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Yakında." Oliver ayağa kalktı, yere uzandı ve onu kollarının arasına aldı.

Annie ona sarıldı, doruk noktasının etkisiyle hâlâ kemiksizdi. İçinden küçük bir ürperti geçti ve kalan sıcaklığın bir kısmını yok etti. Oliver her ne kadar onu arzuluyor gibi görünse de, kendi tutkusunun merhametine kalmaya hiç niyeti olmadığı açıktı.

Ya da onunkinin.

Annie'nin aklına Oliver'ın kendisine ve ona tüm kontrolün kendisinde olduğunu kanıtlamaya kararlı olduğu geldi. Anlaşılan hiçbir şeye, zevke bile teslim olmasına izin vermeyecekti.

Oliver onu kucağına almış kapıya doğru yürürken kaya bahçesinin yakınındaki yeşil bir parıltı Annie'nin dikkatini çekti. Yere baktı ve zümrüt gözlü leoparın onu gecenin içine doğru götürülürken izlediğini gördü.

Uzun bir süre sonra, Oliver'ın yatağının soluk gri çarşafları Oliver'ın zihnini sarsan sevişmelerinden dolayı ıslanıp büküldükten sonra

Oliver sonunda bitkin gelinini kucakladı.

Annie'nin üzerine abandı, omuzları ve sırtının zarif hatları ay ışığında parlıyordu. Oliver'ın üzerindeki ter parıltısını görünce Annie, kontrolünün ona bir şeye mal olduğunu anladı. En azından bu onun için kolay olmamıştı.

Ancak işin özü, üç saatlik tutkunun ardından Oliver'ın hâlâ kendine tamamen hâkim olduğuydu. Kadının kendi duyuları üzerinde bıraktığı etkiyi Oliver'ın duyuları üzerinde bırakmadığını bilmek son derece iç karartıcıydı. Onu istiyordu ama kendi şartlarında, kendi yöntemiyle ve kendi uygun zamanında istiyordu.

"Bana bak." Oliver dudaklarını onun alnında gezdirdi. "Seni benim yaptığım zaman gözlerini görmek istiyorum."

Annie itaat etti, artık tartışamayacak kadar yorgundu. Bakışları Oliver'ınkilerle buluştu ve onun gözlerinde gördüğü yakıcı sıcaklığın altında neredeyse tamamen eriyecekti. Adam vücudunun yavaş, hassas ve çok hesaplı hareketleriyle kendini Annie'nin içine soktu. Annie, bu son tamamlama eyleminde bile kontrolün hâlâ kendisinde olduğunu kanıtlaması gerektiğini fark etti.

Annie hayatı boyunca fiziksel olarak hiç bu kadar tatmin olmamış olmasına rağmen hayal kırıklığı içinde neredeyse küfredecekti. Ama o anda adam kendini tamamen Annie'nin içine bıraktı ve Annie'yi iliklerine kadar doldurdu. Annie bir kez daha duygu seline kapıldı. İnanılmaz bir şekilde, yorgun vücudu hâlâ tepki verebiliyordu.

Oliver, "Çok sıkı," diye fısıldadı. Annie'nin vücudunun kendisine uyum sağlamasını beklerken alnını Annie'nin alnına dayadı. "Bana bir eldiven gibi uyuyorsun, Annie."

Hafifçe çekildi ve sonra yavaşça tekrar içine itti. Annie ürperdi. Vücudu onunkinin etrafında kenetlendi.

"Bu çok iyi hissettiriyor." Oliver'ın sesi gergin ve kalındı.

Annie tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi. Sonra kendini dikkatle kaldırarak Oliver'ın uzunluğunu ve genişliğini test etti. Adam onun içinde kocaman görünüyordu. Adamın ağırlığı onu çarşaflara bastırıyordu.

Oliver dişlerini sıktı. "Evet. Aynen böyle. Tanrım, evet." Vücutlarının arasına uzandı ve bacaklarının üstündeki buklelerin yuvasındaki hassas yeri buldu. Annie usulca çığlık attı.

Adam, Annie onun etrafında sarsılmayı neredeyse bitirene kadar bekledi. Sonra ve ancak o zaman, sonunda kendi salıverilişinin tadını çıkarmasına izin verdi.

Annie o kadar bitkin düşmüştü ki, adam daha vücudundan çıkmadan uyuyakaldı. Son düşüncesi bu durumun hiç de iyi olmayacağıydı. Oliver'ın çok fazla kendini kontrol etmek diye bir şey olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Buna daha kaç gece dayanabileceğini bilmiyordu.

Annie daha sonra ay ışığıyla aydınlanmış bir odada uyandı. Bir an için ne yapacağını şaşırdı. Gerçekdışılık hissi onu esir almış, bir an için rüyada olup olmadığını merak etmesine neden olmuştu. Sonra Oliver'ın kolunun göğüslerinin üzerindeki ağırlığının farkına vardı. Ateşli anılar bir anda geri geldi.

Başını yastığa koydu ve Oliver'ın yanında uyuduğunu gördü. Pencereden gelen soluk ışık sert yüz hatlarının düzlemlerini ve açılarını aydınlatıyordu. Gece yarısı koyuluğundaki saçları bir yerlerde, onları bağlamak için kullandığı banttan kurtulmuştu. Zarif yastığın üzerine dökülen saçlar ona ilkel, evcilleşmemiş bir görünüm veriyordu. Bir paganla yatağa girmişti.

Annie kıpırdamadan yatıyor, gece boyunca onun çıplak bedenini ilk kez gördüğünü hatırlıyordu. Adamdaki güç fiziksel olduğu kadar zihinseldi de. Güçlü, zayıf, yapılı bir adamdı ve yumuGamasına izin vermemiGti. Onda her zaman hayranlık duyduğu erkeksi zarafet, giysilerini çıkardığında çok daha etkileyiciydi.

Annie gri çarşafların arasında yavaşça doğruldu ve odaya baktı. Çatı katına taGındığında ana yatak odası süitine bir kez göz atmıGtı ama aslında hiç içine girmemiGti. Görünmez bir kapı şimdiye kadar yolu kapatmıştı. Çok az kadının bu en özel ve kişisel odaya davet edilmeden girmeye cesaret edebileceğinden şüpheleniyordu.

Yatak odası derin gölgelerle doluydu. Bir duvarda siyah lake bir çekmeceli dolap duruyordu. Yanında ciddi bir şekilde tasarlanmış gri metal bir sandalye vardı. Aydan gelen yumuşak ışık, siyah yorganın üzerine işlenmiş sade, soyut desendeki altın iplikleri seçiyordu.

Annie huzursuzca Oliver'ın kolunun ağırlığının altından sıyrıldı, karmakarışık çarşafları bir kenara itti ve yataktan kalktı. Üşümenin yanı sıra kendini savunmasız da hissediyordu, bu yüzden karşısına çıkan ilk giysiyi eline aldı. Oliver'ın daha önce giydiği gömlekti bu. Onu giydi ve pencereye gitti.

Seattle sahilinin neon ışıkları çok aşağıda parıldıyordu. Ancak Elliott Körfezi'ne baktığında uçsuz bucaksız bir körfezden başka bir şey göremiyordu.

gece denizi.

"Ne yapıyorsun, Annie?"

Oliver'ın alçak sesiyle yerinden sıçradı. Omzunun üzerinden hızla arkasına baktı. Oliver yatağın gölgesinden onu izliyordu, gözleri soğuk ay ışığını yansıtıyordu. Bir orman kedisinin doğal küstahlığıyla buruşuk yastıkların üzerine yayılmıştı. Koyu renkli, karmakarışık yelesi şık ve kaslı omuzlarına dökülüyordu.

"Uyuduğunu sanıyordum," diye fısıldadı.

"Yataktan kalktığını hissettim. Bir sorun mu var?" Sesinde gerçek bir endişe vardı.

"Hayır. Yanlış bir şey yok." Onun iyi bir adam olduğunu düşündü. Ama kesinlikle bazı sorunları vardı. "Sadece manzaraya bakmak için yataktan kalktım."

"Buradan manzara çok güzel," dedi Oliver, sesi tembel bir duygusallıkla koyulaşıyordu.

Annie onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Adamın gömleğini biraz daha sıkıca kendine doğru çekti. "Oliver?"

"Evet?"

Annie bundan sonra ne söyleyeceğini bilemiyordu. Adamın inanılmaz sevişmesinden nasıl şikâyet edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir kadın bir erkeğe yatakta çok iyi olduğunu nasıl söylerdi, diye alaycı bir tavırla merak etti. "Hiçbir şey. Sadece bizi düşünüyordum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu gece düşünmen gereken şey tam olarak bu."

Annie onun yataktan kalktığını duydu. Gri halıyı ses çıkarmadan geçti. Sonra bir de baktı ki, adamın elleri Annie'nin omuzlarında. Onu nazikçe sert, katı bedenine doğru çekti ve kollarını Annie'nin etrafına dolayarak göğüslerini kollarına yasladı. Adamın sıcak nefesini kulağında hissetti.

"Yaşadığım sürece bu geceyi asla unutmayacağım," dedi Oliver onun omzunun kıvrımını öperken.

"Ben de unutmayacağım." Oliver'ın sözlerinin sıcak duygusallığı karşısında anında eridi. Adamın kokusu ona ilkel bir düzeyde güven veriyordu. Kollarındaki güç de öyle. Tedirginliğinin bir kısmı kayboldu.

Arkasına yaslandı ve yavaşça onun sıcaklığında gevşedi. Kendi kendine boş yere üzüldüğünü söyledi. Yani Oliver hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi cinsel tutkuları üzerinde de kontrol sahibiydi. Bu onu neden rahatsız etsin ki? Başka ne bekleyebilirdi ki?

"Üşümüşsün." Oliver onun ensesine küçük, kışkırtıcı bir öpücük daha kondurdu.

"Pek sayılmaz." Şimdi onu böyle tutarken, güçlü bedeniyle ısıtırken değil. Her şey yoluna girecek, diye düşündü.

Kendine karşı dürüst olursa, Oliver'ın bu son inanılmaz kendini kontrol etme gösterisine neden aşırı tepki verdiğini bildiğini itiraf etmek zorundaydı. Çünkü kalbinin derinliklerinde, yeryüzünde ona kendini kaybettirebilecek tek kişi olmak istiyordu.

"Annie?"

"Hmm?" Ona doğru sokuldu. Adamın göğsündeki kıllar gevrekti ve sırtının derisinde biraz pürüzlüydü.

Oliver onun kulak memesini hafifçe dişledi. Ellerinden biri gömleğin kenarından içeri girdi ve kadının karnına doğru kaydı. "Sybil'le öğle yemeğinde ne konuştunuz?"

Şok Annie'ye bir yıldırım gibi çarptı. Dondu kaldı. Bir an sonra öfke buz gibi bir dalgayla üzerine çöktü. "Seni orospu çocuğu. Seni piç kurusu. Nasılsın?" Kollarını pençeleyerek kendini kurtarmaya çalıştı.

Oliver onu hemen serbest bıraktı. "Annie? Senin derdin ne?"

"Benim neyim var? Benim mi?" Arkasına döndü ve Oliver'ın ulaşamayacağı kadar geriye doğru iki hızlı adım attı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ne tür sinsi, alçakça, el altından bir numaraydı bu?"

Oliver'ın gözleri kısıldı. "Sakin ol."

"Hayır, sakinleşmeyeceğim." Annie arkasına döndü ve pencerenin önünde öfkeyle bir ileri bir geri yürümeye başladı. Adamın gömleğinin iliklenmemiş kenarlarını sıkıca kavrayıp göğüslerinin üzerinde kapattı. "Bu alçaklıktı. Vicdansızca."

"Sana basit bir soru sordum."

"Elbette. Basit bir soru, ayağım. Bu basit bir soru değildi. Cevaplamam için beni kandırmaya çalışıyordun. Sybil ile yaptığım konuşmayı sana anlatmam için beni baştan çıkarmaya çalışıyordun. Kendinden utanmalısın."

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum," dedi Oliver yumuşak bir sesle. "Bana yalan söylemeyeceğine söz vermiştin."

Kadın ona sert bir bakış fırlattı. Oliver ayaklarını hafifçe açmış, elleri kalçalarında duruyordu. Çırılçıplak olduğunu hiç umursamıyor gibiydi. Elbette, onunki gibi bir vücudu varken neden endişelensin ki, diye düşündü Annie kızgınlıkla.

"Sana söz verdim," dedi gururla. "Sana asla yalan söylemeyeceğim."

Adam hafifçe gülümsedi. "O zaman bana bu öğleden sonra Sybil'le aranızda neler geçtiğini anlat."

"Sybil'le aramızda olanlar seni hiç ilgilendirmez," dedi Annie sert bir sesle.

"Bu ailede ne olursa olsun beni ilgilendirir, Annie."

"Her zaman değil. Her halükarda, bu konuyu seninle tartışmaya niyetim yok. Şimdi olmaz."

"Peki ya bana verdiğin söz?"

"Sana yalan söylemiyorum," diye öfkelendi. "Sadece başka biriyle yaptığım özel bir konuşmayı sana anlatmayı reddediyorum."

"Bu aynı şey."

"Hayır, değil," diye karşılık verdi. "Her halükarda, Sybil'in bu konuyu seninle tartışmayacağımı düşünmesine izin verdim. Mahremiyetine saygı göstereceğim konusunda bana güveniyor. Ben de senin için aynı şeyi yapardım. Seninle aramızda geçen gizli konuşmaları ona anlatmak niyetinde değilim."

"Eğer yaparsan, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin."

Annie hayal kırıklığı içinde ona baktı. "Bana bir şey söyle Oliver. Sybil'e karşı neden bu kadar düşmanca davranıyorsun? Bunca yıldan sonra nasıl oluyor da hâlâ annenin yerini almasına içerleyebiliyorsun?"

Oliver'ın kaşları kalktı. "Ondan hoşlanmamamın nedeni bu değil."

"Belki de baban için biraz gençti." Annie elini sallayarak reddetti. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Sana yaptığı açıklama bu mu?" Oliver sordu.

Kadın ona hızlı ve tedirgin bir bakış fırlattı. Aklına bir düşünce gelince ağzı kurudu. "Oliver, o sırada ona aşık olma ihtimalin yoktu, değil mi?"

"Hayır." Sesi iğrenmiş gibiydi. "Annie, Sybil'le olan ilişkimi analiz etmeye çalışmayı bırakır mısın? Bunun burada uğraştığımız şeyle hiçbir ilgisi yok."

"Bence var." Genç bir adamın Sybil'e aşık olmamasından duyduğu rahatlama Annie'nin öfkesinin bir kısmını dindirdi. "Bence bunun konuştuğumuz şeyle çok ilgisi var. Bana ondan neden nefret ettiğini söyle."

Oliver'ın yüzü okunmaz haldeydi. "Ondan nefret etmiyorum. Ama ona güvenmediğimden de eminim."

"Neden güvenmiyorsun?"

Oliver dişlerinin arasından, "Çünkü bir gün babamın evine girdim ve Sybil'i eski erkek arkadaşlarından biriyle yatakta buldum," dedi. "Ona güvenmiyorum çünkü ihanet edebileceğini biliyorum. Bu soruna cevap oldu mu?"

Annie gözlerini kırpıştırdı, Oliver'ın içinde yüzeyin hemen altında kaynayan tutkulu öfke onu şaşırtmıştı. Oliver'ın soğuk kendini kontrolünün çok derin, çok çalkantılı suları gizlediğini asla unutmamalıydı.

"Anlıyorum," dedi zayıf bir sesle. "Sanırım bu genç bir adam için oldukça sarsıcı olurdu. Üvey anneni bir yabancıyla yatakta bulmak senin için kolay olmamıştır."

Oliver mırıldandığı bir ünlemi ısırarak çıkardı. Belli ki öfkesini yeniden tamamen kontrol altına almıştı. "Travma geçirmedim. Eğitici bir deneyimdi. Sybil hakkında bilmem gereken her şeyi o gün öğrendim."

"Bu doğru mu?" Annie merakla onu inceledi. "Babana söyledin mi?"

"Hayır."

"Güvenilirlik konusunda bu kadar iddialıysan neden söylemedin?"

"Çok basitti. Çocukların ona ihtiyacı vardı," dedi Oliver soğuk bir sesle. "İster inanın ister inanmayın, Valerie ve Heather'la arası oldukça iyiydi. Ve biliyordum ki eğer onu dışarı attırırsam, Richard ve Nathan babalarını asla tanıyamayacaklardı. Biliyordum.

Babam, ilişkiyi mesafeli bir şekilde sürdürmek için elinden geleni ardına koymayacağını bilecek kadar iyi biriydi."

"Anlıyorum. Yani ailenin iyiliği için kalmasına izin

verdiniz." "Açık konuşmak gerekirse, evet."

Annie merakla ona baktı. "O gün Sybil'e ne söyledin?"

Oliver omuz silkti. "Ona Rain servetinin herhangi bir kısmından yararlanmak istiyorsa, doğru ve dürüst yürümesi gerektiğini söyledim."

"Ve o zamandan beri onu korkutuyorsun, değil mi?" Oliver

kaşlarını çattı. "Onu korkutmadım."

"Evet, korkuttun. Ondan nefret ettiğini düşünüyor."

Oliver, "Ben de ona pek düşkün sayılmam," diye itiraf etti.

"O talihsiz olay yıllar önce olmuş olmalı." "Tam olarak on

altı yıl önce. Neden?"

"Tanrı aşkına Oliver, insanlar değişir. Sybil'le ilişkini geliştirmek istiyorsan geçmişi unutman gerekecek."

Oliver ona şaşkın bir bakış attı. "Neden Sybil'la ilişkimi geliştirmek isteyeyim ki? Şu anda aramızdaki ilişki bana kalırsa gayet iyi gidiyor."

"Aman Tanrım. Herkes senin inanılmaz derecede zeki olduğunu düşünüyor ama ben şahsen bazı konularda çok aptal olduğunu düşünüyorum." Annie volta atmayı bıraktı ve yüzünü ona döndü. "Bilgin olsun Oliver, üvey annenle aranız hiç iyi değil."

"Bilesin diye söylüyorum Annie, umurumda bile değil. Şimdi, ikiniz öğle yemeğinde ne konuştunuz?"

Annie kararlılıkla kendini toparladı. "Ben," dedi açık ve net bir şekilde, "Sybil'le yediğim öğle yemeğinde olanlar hakkında sana hiçbir şey anlatmaya niyetim yok. İşte böyle."

Oliver onun yanıtını kabul edercesine başını salladı. "Jonathan Grace hakkında ne düşünüyorsun? Onunla gerçekten evlenme ihtimali var mı?"

Annie'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Jonathan Grace'in bizimle olduğunu nereden biliyordun?"

"Bolt benim için bu tür şeylerin kaydını tutar," dedi Oliver kolayca.

"Bolt mu?" Annie sesinin öfke dolu bir ciyaklamaya dönüştüğünü duydu. "Bolt'a beni mi gözetletiyordun?"

"O seni gözetlemiyordu, Annie." Oliver durakladı. "Ona sana göz kulak olmasını söyledim, çünkü Sybil'in er ya da geç seni yalnız yakalamaya çalışacağından şüpheleniyordum. Sana benim hakkımda zehir vermeye başlayıp başlamadığını bilmek istedim."

"Buna inanamıyorum." Annie sersemlemiş bir halde sandalyeye doğru sendeledi ve içine çöktü. "Beni izliyordun."

Oliver endişeli görünüyordu. "İyi misin Annie? Biraz hasta

görünüyorsun." "Her an kusabilirim."

Ona doğru yürümeye başladı. "Gel, tuvalete gitmene yardım edeyim."

Kadın sert bir el kaldırdı. "Sakın, tekrar ediyorum, bana dokunma."

Sandalyeden bir adım ötede durdu. "Annie, eğer hastaysan seni bir acil servise götürmeliyiz."

"Ben hasta değilim. Kastettiğiniz şekilde değil. Merak etme, halının üzerine kusmayacağım." Annie parmaklarını sandalyenin koluna vurdu. Gözlerini Oliver'a dikti. Onun yüzündeki endişeli ifadenin gerçek olduğunu fark etti. "Beni affetmelisin, Oliver. Şu anda kafam biraz karışık. Senin bir ikizin yok, değil mi?"

"İkiz mi?"

"Sizden iki tane mi var?" diye sordu sabırla. "İyi bir Oliver ve kötü bir Oliver? Bu, bir iyi bir de kötü ikizin olduğu hikâyelerden biri mi?"

"Hayır." Hafifçe gülümsedi.

"Bundan korkuyordum. Bu da elimizdekilerle çalışmamız gerektiği anlamına geliyor." Annie ayağa fırladı, hâlâ onun gömleğine sarılıyordu. "Sanırım burada yaşadığımız devasa sorunun gerçek doğası hakkında bir ipucu edinmeye başlıyorum, Oliver."

"Birimizin anlamasına sevindim."

Annie volta atmaya devam etti, zihni öfkeyle çalışıyordu. "Yıllar boyunca işlediğin cinayetlerin yanına kâr kaldığı çok açık."

"Pek sayılmaz."

Ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Bir bakıma öyle. Gerçek şu ki, ailenizi mali imparatorluğunuzu yönettiğiniz gibi yönetiyorsunuz. Özünde eski moda bir feodal lordsun. Ve şimdi de bir eşi aynı şekilde idare edebileceğini sanıyorsun."

"Annie, biraz fazla ileri gidiyorsun."

Dönüp ona buyurgan bir parmak salladı. "Senin sorunun ilk düşündüğümden daha da karmaşık."

"Sanırım benim iyi bir iletişimci olmadığımla ilgili bir şeyler söylemiştin."

"Bu iletişim kuramamanın ötesine geçiyor."

"Bunu zaten konuşmuştuk, değil mi?" Oliver kibarca sordu. Annie

çenesini kaldırdı. "Biraz daha ayrıntılı analiz yaptım."

"Anlıyorum."

"Şimdi, o zaman, dünyanızdaki her şeye ve herkese hükmetmek için güçlü ve doğal bir eğiliminiz var. Muhtemelen erken yaşta üstlenmek zorunda kaldığınız tüm sorumlulukların bir sonucu. Belki de bu şekilde doğmuşsundur. Sen, Oliver, kontrolcü kişilik dedikleri şeysin."

"Bunu aklımda tutacağım." Oliver ona doğru bir adım attı. Kız parmağını ona doğru sallayınca durdu. "Dahası da mı var?"

"Çok daha fazlası. Bir zorba olmana izin verildi. Kimse sana karşı çıkmıyor. Ailen sana saygı duyuyor ve hayranlık besliyor ama hepsi sana fazlasıyla hayranlık duyuyor. Diktatörce eğilimleriniz yanınıza kar kalıyor çünkü kimse sizinle yüzleşmiyor ve bir çizgi çekmiyor. Ancak ben senden korkmuyorum Oliver."

"Buna sevindim." Ona doğru bir adım daha attı, sonsuz bir sabırla yavaşça onu takip ediyordu.

Annie bir adım geri çekildi ve sonra yerinde durdu. "Burada bazı değişiklikler yapılacak."

"Öyle mi?"

"Evet, var. Öncelikle Bolt'un beni gözetlemesini istemiyorum. Beni ürkütüyor. Biri gizlenip sizi izlese ne hissederdiniz, bir düşünün."

Oliver bunu tarttı. "Pekâlâ."

Ona ihtiyatla baktı. "Ciddiyim. Nereye gidersem gideyim onun çalıların arasında sinsice dolaşmasına izin vermeyeceğim."

"Tamam dedim."

"Gerçekten mi?" Annie ilk zaferinin bu kadar kolay olmasından rahatsız olmuştu. "Beni gözetlemesine izin vermeyeceğine söz veriyor musun?"

"Seni gözetlemiyordu. Senin iyiliğin için sana göz kulak oluyordu. Ama, evet, söz veriyorum artık ona bunu yaptırmayacağım. Bu tartışmayı yaptıktan sonra bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Senin bakış açını anlayabiliyorum."

Annie'nin içini bir sevinç kapladı. Oliver'a onaylayarak gülümsedi. "Bu harika bir şey. Gerçekten duyarsız olmadığını, sadece biraz kalın kafalı olduğunu biliyordum."

"Teşekkür ederim."

Annie ciddiyetle, "Şu andan itibaren her şeyi yeri geldikçe konuşacağız," dedi.

"Deneyeceğim. Ama bu tür şeylerde biraz paslanmışım. Bana karşı sabırlı olur musun?"

"Elbette yapacağım," diye ona güvence verdi.

İçten içe mest olmuştu. Oliver ona kendini değiştirmeye çalışacak kadar değer veriyordu. Bir kadın bir erkekten bundan daha fazlasını isteyemezdi. Oliver ona aşık bile olabilir, diye düşündü Annie mutlulukla.

"Bu küçük konuşmayı yaptığımıza memnunum," dedi Oliver.

"Ben de öyle. Mesele şu ki Oliver, insanların iyiliği için olduğunu düşünsen bile, onları manipüle ederek ve zorbalık yaparak hayatını sürdüremezsin."

"Anlıyorum."

"Sana güvenmelerini istiyorsan başkalarına güvenmeyi öğrenmelisin. Güven, güveni inşa eder. Şüphe ise sadece daha fazla şüphe yaratır."

"Bu konudaki düşünceni takdir ediyorum." Oliver kollarını açtı. "Artık yatağa dönebilir miyiz?"

Annie hemen onun yanına gitti. Adamın çıplak göğsüne doğru, "Evet," dedi.

Onu kollarına aldı ve gölgeli yatağa geri götürdü.

9

Oliver kendini ortaladı ve sonra yavaşça, kasıtlı olarak bedenini yoga omuz duruşundan saban pozisyonuna indirdi. Akan ritme ara vermeden karnının üzerine döndü ve vücudunu yumuşak bir şekilde kobra pozisyonuna getirdi. Kasları, verdiği her komuta itaat ederek kolayca kıvrılıp açılıyordu. Enerji damarlarından pompalanıyordu.

En son ne zaman kendini bugünkü kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Çoğu zaman mükemmel sağlığını hafife alırdı ama bu sabah içini dolduran canlı esenlik duygusunun son derece farkındaydı. Her gün ritüel olarak yaptığı yoga rutinini tamamlamak bugün şaşırtıcı derecede kolaydı. Zor bir duruştan diğerine hiç çaba sarf etmeden geçti.

Annie artık onun olmuştu, diye düşündü derin bir memnuniyetle, bedenini çekirgenin içine doğru uzatırken. Dün gece kelimenin tam anlamıyla onun karısı olmuştu. Sanki onun için sipariş edilmiş gibi ona karşılık vermişti.

Annie'yle yatakta geçirdiği uzun saatler boyunca özdenetiminin sınırları zorlanmıştı. Onu daha önce hiçbir kadını istemediği kadar çok istemişti. Ama bu aÇamada onun üzerindeki hakimiyetinin çok zayıf olduğunu da çok iyi biliyordu. Ona göre evlilikleri hâlâ geçici bir ilişkiydi.

Amacı yavaş ve emin adımlarla onu kendisine mümkün olduğunca tamamen bağlamaktı. Fiziksel çekimin güçlü bağı paha biçilmez bir araçtı.

Aklında böylesine önemli bir hedef varken Oliver kendi ihtiyaçlarını inkâr edebilmişti. Annie'nin kendisiyle yaşayacağı ilk deneyimin geçmişte yaşadığı diğer ilişkileri unutmasını sağlamak için çok çalışmıştı. Onun için pek de fazla bir şey olmadığını düşündü, memnun bir ifadeyle. Annie'nin ilk orgazmına verdiği tepkiden deneyimlerinin son derece sınırlı olduğunu anlamıştı.

Yavaşça doğrulup sol ayağını sağ dizinin üzerine koyarken buna hiç şaşırmadığını düşündü. Annie kendini verdiğinde, tamamen teslim oluyordu. Dün gece onun hakkında öğrendiği ilk şeylerden biri buydu. Onun böyle bir riski hafife almayacağını hissetmişti. Bunu göze almış olması

ona olan bağlılığının giderek arttığının bir kanıtıydı. Kendini yeni pozisyonuna çevirdi ve omuzlarından kalçalarına kadar uzanan kasların gerildiğini hissetti.

Dün gece amacına ulaGtığı için tatmin olmuGtu. Defalarca Annie'yi serbest kalma noktasına getirmiş ve sonra da onu uçurumun kenarına göndermişti. Annie çok güzel bir enstrümandı ve adam onu mükemmel bir Gekilde çalmıGtı. Annie ona zevkini yüzlerce küçük çığlık ve mırıltıyla anlatmıGtı. Onu tatmin ettiğinden emindi.

Kendini bükülme gerilmesinden çıkardı ve denge duruşlarından birine geçti. Kaşlarını çattı, hareketlere tam olarak dikkat etmediğinin farkındaydı. Bu hareketleri o kadar uzun yıllar çalışmıştı ki, otomatik pilotta bile uygulayabilirdi. Ama egzersizin amacı bu değildi. Önemli olan odaklanmak ve konsantre olmak, zihnini ve bedenini disiplinli bir rutinde bir araya getirerek kontrol duygusunu güçlendirmekti.

Oliver bu sabah konsantrasyon sorununun doğasının farkındaydı. Vücudu hareketleri yapıyordu ama zihni hâlâ dün geceden kalma ateşli görüntülerle doluydu. Sonuç olarak, bu sabahki yogayı, kısa bir süre önce onu uyandıran aynı tamamen uyarılmış bedenle bitirecekti.

Tekrar buruşuk yatağa doğru baktı. Annie bitkin bir halde yayılmış uyuyordu. Yüzü ona dönüktü ama siyah ve altın rengi yorganın altından omzunun ve kalçasının tatlı, baştan çıkarıcı kıvrımlarını görebiliyordu. Şafak öncesi ışığında saçları yastıkların üzerinde dalgalanan bir hale oluşturuyordu.

Dün geceyi kesinlikle hatırlayacaktır, dedi Oliver kendi kendine. Ve o da hatırlayacaktı.

Arzu içinde kabardı, gece boyunca olduğu gibi sıcak, taze ve talepkârdı. Yatağa geri dönüp Annie'nin sıcak, yumuşak bedenini kendi bedenine çekmekten başka bir şey istemiyordu. Onun kendisi için bir kez daha eridiğini hissetme dürtüsü neredeyse bastırıyordu.

Ama bu dürtünün katıksız gücü direnmek için yeterli bir nedendi. O, tutkularının merhametine kalmış bir adam değildi. Oliver yatağa geri dönme dürtüsünü bilerek bastırdı, bunun yerine kendini başka bir karmaşık duruşa soktu.

"Acımıyor mu?"

Annie'nin sesine şaşıran Oliver omzunun üzerinden baktı.
Annie başını yastığa koymuş, dikkatle onu izliyordu. Yüzü yumuşaktı ve uykudan kızarmıştı. Gözlerinin altında gölgeler vardı.

"Hayır," dedi adam. "Acımıyor."

"Acı verici görünüyor." Külotunun kumaşına baskı yapan ereksiyonunun büyüklüğünü fark edince gözleri büyüdü. "Bu durumdayken böyle bir şey yapman gerektiğinden emin değilim." Öfkeyle kızardı. "Yani, kendine zarar verebilirsin."

"Şimdiye kadar ciddi bir kaza geçirmedim." Oliver bir kez daha gerindi, gürleyen hormonlarına boyun eğdirmek için egzersiz yapmaya kararlıydı.

"Saat kaç bu arada?" "Saat altı."

"Daha erken gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Benimle kalkmak zorunda değilsin. Bunu bitirdikten sonra serada biraz vakit geçireceğim."

"Sorun değil. Ben genellikle altıda kalkarım." Annie yorganı geriye itti ve çıplak bacaklarını yatağın kenarına doğru kaydırdı.

Oliver onun hâlâ gömleğini giydiğini gördü. Ayağa kalkarken tişörtü sıkıca kapatmıştı. Utanmış gibi görünüyordu.

"Sanırım duş alacağım," dedi sonunda. "Yatak odamdaki banyoyu kullanacağım."

"Pekâlâ," dedi nazikçe, içinden geçen yeni arzu dalgasını bastırarak. O artık onun karısıydı. "Bir saat sonra kahvaltıda sana katılacağım."

Tutkusunu kontrol etme konusundaki kararlılığına rağmen, bakışları kadının kalçasının kıvrımında oyalandı. Annie'nin bacaklarının iç kısımlarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladı. Annie odadan aceleyle çıkarken kendini hızla bir sonraki esneme hareketine zorladı. Vücudundaki tüm kaslar zorlanana kadar bu sıkı duruşu sürdürdü.

Sonra yavaşça doğruldu ve sonunda kendini yatağa doğru yürümeye bıraktı. Dün geceki sevişmenin kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Bir an için orada durdu, sıcaklığı, tutkuyu ve parıldayan tatmini hatırladı.

Sonra dönüp kendini banyoya girmeye zorladı ve hızla duşu açtı.

Yarım saat sonra, bir kot pantolon ve yeni bir tişört giymiş olarak merdivenlerden çatıya çıktı. İçini hâlâ bir coşku kaplıyordu. Çevre kontrol panelindeki bir dizi kadran ve göstergeyi kontrol etti ve ardından seranın kapısını açtı.

Özel yağmur ormanı onu bekliyordu. Oliver bir püskürtücü ve bir mala aldı ve işe koyuldu.

Seranın kapısı açıldığında bir tepsi dolusu minik yeni staghorn melezini inceliyordu. Annie içeri girince başını kaldırıp baktı. Elinde dumanı tüten iki fincan vardı.

"Çay istersin diye düşündüm." Ona fincanlardan birini uzattı.

Oliver gülümsedi, eşinin bu jestinden memnun olmuştu. "Teşekkür ederim." Eğrelti otlarıyla kaplı koridorda Annie'nin durduğu yere doğru yürüdü ve fincanı elinden aldı. Bardağın kenarından onu inceledi, yeni fırçalanmış yüzünü ve parlayan saçlarını görmenin keyfini çıkardı.

Annie de onu aynı dikkatle inceledi. "Oliver, üzgün müsün?"

Adam şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Üzgün mü?"

"Sinirli gibi. Ya da kızgın. Ya da

incindin mi?" "Tabii ki hayır. Neden

sordunuz?"

"Şey, bu sabah biraz tuhaf davranıyordun." "Her

zamankinden daha garip, öyle mi dersin?" diye sordu

kayıtsızca.

Yanaklarını sıcak bir renk dalgası kapladı. "Gerçekten tuhaf davrandığını ima etmek istememiştim."

"İçim rahatladı."

Kaşlarını çattı. "Bu hiç komik değil. Daha önce hiç evlenmediğimi kabul ediyorum ama bildiğim kadarıyla yeni kocaların çoğu senin durumundayken yataktan fırlayıp yoga yapmaya başlamaz."

"Benim durumum mu?"

Kızarması derinleşti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Belli ki biraz, şey, biraz tahrik olmuştun. Ama seksle ilgilenmiyor gibiydin.

Sonra da buraya gelip eğrelti otlarınla uğraşmaya başladın. Sinirlendin mi yoksa başka bir şey mi oldu diye merak ettim."

Gülümsedi ve çayını yudumladı. Sabahları çok seksi göründüğünü düşündü. "Neden sinirleneyim ki?"

Onu dikkatle izledi. "Dün gece yaşadığımız tartışma yüzünden. Sana burada işlerin biraz farklı olacağını söylediğim için incinmiş ya da kızmış olabileceğini düşündüm. Gözetlenmeye tahammül edemeyeceğimi söyledim. Sana karşı duracak birine ihtiyacın olduğunu söyledim."

Oliver gülme isteğine direndi. İçinden bir ses Annie'nin şu anda mizahtan hoşlanmayacağını söylüyordu. Bunun yerine elindeki bardağı yere bıraktı. Tek kelime etmeden onun elindekini aldı ve kendi elindekinin yanına koydu. Sonra onu kollarının arasına aldı ve iyice öptü. Kadın ona yapışıp ağzı onunkinin altında açılana kadar başını kaldırmadı.

"Dün gece söylediğin onca şeyi tamamen unuttuğumu bilmek seni rahatlatır mıydı?" diye sordu sonunda.

Kadın geri çekildi, kararsız görünüyordu. "Tam olarak değil. Sadece çok kırılmanı istemedim, hepsi bu."

Kadının ciddi ifadesi onu büyülemişti. Oliver bütün kocaların sabahları bu kadar hoşgörülü olup olmadığını merak etti. "Merak etme Annie. En ufak bir kırgınlığım yok."

"Bunu duyduğuma sevindim." Endişeyle onun yüzüne baktı. "Ama konuştuğumuz her şeyi gerçekten unuttuğunu kastetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Sadece konuşmamızın beni rahatsız etmediğini söylüyorum. Merak etme, bana söylediğin tek bir kelimeyi bile unutmadım." Oliver dudaklarını kızın burnunun ucunda gezdirdi. "Bu arada, Melvin Finch kim?"

"Melvin mi?" Kız boş boş baktı. "Oh, Melvin."

"Bolt ondan bir düğün hediyesi aldığını söyledi."

Annie burnunu kırıştırdı. "Bolt Melvin'in hediyesini nereden biliyordu?"

"Görünüşe göre dün gece salondaki masanın üzerinde bırakmışsınız. Orada pakete iliştirilmiş bir kart."

"Bu doğru. Sana bundan bahsedecektim ama aklımdan çıkmış," dedi Annie kolayca. "Melvin eski bir arkadaşım. Birkaç yıl önce Seattle'dan ayrıldı.

Orta Batı'daki bir senfoni orkestrasına katılmak için. Harika bir çello çalıyor."

"Evliliğimizi nasıl öğrendi?"

"Birisi ona telefonda bahsetmiş olmalı. Bu tam olarak bir sır değil. Melvin ve benim Seattle'da pek çok ortak arkadaşımız var."

"Finch'le ne kadar yakındınız?"

"Sana söyledim, arkadaştık. Onu tanıdığımda Melvin Seattle'da muhasebeciydi. Bir yandan da çello çalardı. Onunla tanışır tanışmaz muhasebecilikten nefret ettiğini anladım. Asıl yapmak istediği şey çelloda kariyer yapmaktı."

"Peki neden yapmadı?"

"Babası bunu onaylamıyordu," diye üzüntüyle açıkladı Annie. "Bay Finch, Melvin'in müzik dünyasında şansını denemek yerine kendi deyimiyle gerçek bir işte kalmasında ısrar etti. Melvin'e müziği denemesi gerektiğini söyledim. İşler yolunda gitmezse her zaman muhasebeciliğe geri dönebilirdi."

Resim ortaya çıkmaya başladığında Oliver kaşlarını çattı. "Yani onu babasına karşı gelip yıldızının peşinden gitmeye mi ikna ettin?"

"Tam olarak değil. Sorun Melvin ve babasının çok iyi iletişim kuramamalarıydı. Bay Finch ne zaman kural koysa, Melvin çocukluğundaki gibi tepki veriyordu. Onu babasıyla bir yetişkin gibi anlaşması için cesaretlendirdim. İşe yaradı. Bay Finch sonunda Melvin'in kararını kabul etti ve ona iyi dileklerini iletti."

"Yani Melvin'in biraz omurga geliştirmesine yardımcı oldunuz ve yaptığı ilk şey Midwest'e gitmek oldu, öyle mi?"

"İlk teklifi Orta Batı'daki bir senfoniden gelmişti," diye dikkatle açıkladı Annie.

"Seni neden yanında götürmedi?"

Omuz silkti. "Dediğin gibi, yıldızının peşinden gidiyordu."

"Onu özlüyor musun?" Oliver niyetlendiğinden daha sert bir sesle sordu.

"Pek sayılmaz." Annie anımsayarak gülümsedi. "Muhtemelen her zaman daha çok
Melvin'den hoşlanıyorum. Çok tatlı biri. Çello çalışı da muhteşemdir. Bize o kompakt diski göndermesi ne kadar hoş değil mi?"

"Çok düşünceli." Oliver içini kemirmeye başlayan kıskançlığı dizginledi. Melvin Finch'le daha fazla ilgilenmesi için hiçbir neden yoktu. Annie viyolonselcisini özlediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

"Bu sera kesinlikle harika," dedi Annie neşeyle. Etrafına ilgiyle baktı. "Geçen akşam beni buraya getirdiğinde hepsini görme fırsatım olmadı. Neden bu sabah bana etrafı gezdirmiyorsun?"

Oliver'ın düşünceleri anında yön değiştirdi. "Gerçekten bu kadar ilgileniyor musun?"

"Büyüleyici." Annie camla kaplı tabakların olduğu tepsiye doğru ilerledi. "Eğrelti otları çiçekli bitkilerden farklı, değil mi?"

"Çok farklı." Oliver onun yanına doğru yürüdü. "Çiçekli bitkiler tohumdan büyür. Ama eğrelti otlarının çok daha karmaşık bir yaşam döngüsü vardır."

"Onları nasıl çoğaltıyorsunuz?"

Oliver onun gerçekten ilgilendiğini fark etti. Kendini gülünç derecede memnun hissetti. "Hazır olduklarında, olgun yaprakların altındaki sporları topluyorum. Onları bir kâğıttan cam kavanozlardaki yetiştirme ortamına vurarak ekiyorum."

Annie kavanozlara daha yakından baktı. "Sporları oraya öylece mi atıyorsun?"

"Hayır, bundan biraz daha karmaşık. Bir kere tüm işlemin nispeten steril koşullar altında yapılması gerekiyor. Sporları ekerken seraya başka kimsenin girmesine izin vermiyorum." Gerçi başka kimse o kadar da ilgilenmiyordu, diye düşündü.

"Neye benziyorlar?"

"Sporlar mı? Çok küçükler. Size göstereyim." İçinde ince pas kahverengisi bir toza benzeyen bir şey bulunan küçük bir kâğıt paketin kapağını açtı ve içindekileri bir kâğıda döktü. "Bunlar Woodwardia fimbriata'dan, daha çok dev zincir eğrelti otu olarak bilinir."

"Onları cam kavanozlara ektikten sonra ne oluyor?" Annie sordu.

"Sporlar filizlendiğinde, prothallia denilen şeyi oluştururlar." "Yavru bir eğrelti otu mu?"

"Pek sayılmaz." Oliver cam kavanozlardan birini aldı ve içindeki minik yeşil organizmaları gösterdi. "Bunlar prothallia ve spermlerin yumurta hücrelerini dölleyebilmesi için nemli tutulmaları gerekiyor. Bu sürecin sonunda genç eğrelti otları ortaya çıkar."

Yetiştirdiği melezlerin bulunduğu tepsiyi göstermek için başka bir tezgâha geçti. Annie bir dizi soruyla onu takip etti.

Neredeyse bir saat boyunca ikisi de kahvaltıyı düşünmedi.

Ertesi sabah saat on birde Oliver okuma gözlüklerini çıkardı ve Daniel'ın masasına, üzerinde çalıştığı raporun yanına koydu. Uzandı ve dahili telefona bastı.

"Barry Cork'a buraya gelmesini söyleyin lütfen, Bayan

Jameson." "Peki efendim."

Oliver ayağa kalktı ve boş boş ensesini ovuşturarak pencereye doğru yürüdü. Görünüşe göre Daniel'ın ana tedarikçilerinden birini bizzat ziyaret etmesi gerekecekti. Bu da şehir dışına bir yolculuk anlamına geliyordu. Oliver bunu dört gözle beklemiyordu. Annie'den bir gece uzak kalmak demekti bu. Hoş bir düşünce değildi.

Pencerenin ötesindeki manzaraya baktı. Lyncroft Unlimited'ın genel merkezi Seattle'ın güneyinde iki katlı endüstriyel binalardan oluşan geniş bir alana yayılmıştı. Şirket o kadar hızlı büyümüştü ki Daniel yeterli yer bulmakta zorlanmıştı.

Oliver pencereden Kingdome'un kavisini görebiliyordu. Onun ötesinde Annie'nin harıl harıl çalıştığına hiç şüphe olmayan Pioneer Square mahallesi vardı. Onun yumuşak, tatlı, son derece tutkulu Annie'si. Oliver kendi kendine gülümsedi.

Kapı çalınarak düşünceleri bölündü. Oliver

başını çevirdi. "İçeri gel."

Barry Cork odaya girdi, yüzünde temkinli, hafif endişeli bir ifade vardı. Oliver bu ifadeye alışıktı. Onun için çalışan insanların çoğunda bu ifade vardı.

"Beni mi çağırdınız Bay Rain?" Barry saygılı bir duruş sergiledi. Oliver

bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. "Bu adamla ne sorununuz var? Featly ve Moss?"

Barry boğazını temizledi. "Raporumda da açıkladığım gibi, Dan artık resmin dışında olduğu için Lyncroft'u öncelikli müşteri olarak tutmak istemiyorlar. Onlarla konuşmayı denedim. Aslında sen ve Annie evlendiğinizde ben de oradaydım. Ama diğer müşterilerin baskısı altındalar."

"Lyncroft'un bunu başaramayacağını düşünüyorlar, o zaman neden bizi listenin başında tutuyorlar, öyle mi?"

"Şey, evet. Sanırım hepsi bu kadar." Barry tereddüt etti. "Alınma ama Bay Rain.
Rain, ama Featly ve Moss Kaliforniya'da."

"Yani?"

"Yani onlar sizin oradaki itibarınızdan Kuzeybatı'daki tedarikçiler kadar haberdar değiller."

Oliver başını salladı. "Başka bir deyişle, Lyncroft'un Daniel'ın yokluğundan sağ çıkacağını düşünmeleri için henüz bir nedenleri yok."

"Korkarım özetle bu kadar."

"Onların sevkiyatlarına ihtiyacımız var ve onlara güvenilir bir şekilde ihtiyacımız var. Görünüşe göre oraya gidip onlarla bizzat konuşmam gerekecek." Oliver arkasını döndü, yüzündeki tüm ifadeyi kasıtlı olarak sildi. "William Featly ve Harvey Moss hakkında elinizde ne varsa bana getirin."

Barry şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Şirket hakkında mı demek istiyorsun?"

Oliver hissetmediği bir sabırla, "Hayır, Cork," dedi. "Şirketin sahibi olan iki adam hakkında."

"Kişisel meseleleri mi kastediyorsun?"

"Kesinlikle. Okula nerede gittiklerini, geçmişte kimin için çalıştıklarını, içki içip içmediklerini ya da kumar oynayıp oynamadıklarını bilmek istiyorum. Her zamanki şeyler."

"Anlıyorum." Barry kravatını düzeltti ve tekrar boğazını temizledi. "Mesele şu ki, buranın sahibi olan adamlar hakkında çok fazla bilgimiz olduğunu sanmıyorum. İkisiyle de tanıştım. İyi görünüyorlar."

Oliver ona soğuk soğuk baktı. "Daniel iş yaptığı insanlar hakkında dosya tutmuyor muydu?"

"Kişisel dosyalar değil." Barry dehşetle baktı. "Neden tutsun ki? Elimizde epeyce finansal bilgi var elbette, ama kişisel diyebileceğimiz şeyler değil. Eğer yardımı olacaksa, Featly'nin evli olabileceğini düşünüyorum."

"Fazla değil." Oliver sinirlenmişti. Daniel, birlikte iş yaptığı insanlar hakkında bilgi toplamanın değerini bilecek kadar uzun süredir onun için çalışıyordu.

"Size başka ne önerebileceğimi bilmiyorum." Barry gözlüklerini burnunun üzerinde daha yukarı itti. "Sanırım birkaç telefon görüşmesi yapmayı deneyebilirim."

"Boş ver. Ben hallederim." Oliver masasına doğru yürüdü ve oturdu. "Featly ve Moss'la bağlantı kur. Onlara bu hafta onları görmeye gideceğimi söyle. Perşembe günü olsun. Bayan Jameson seyahat ayarlamalarını yapsın."

"Tamam." Barry kapıya doğru geri çekildi. "Başka bir şey var mı, Bay Rain?" "Hayır." Oliver okumakta olduğu raporu eline aldı. Bir şey bulana kadar bekledi.

Raporu yerine koyup telefona uzanmadan önce kapı kapandı. Çatı katının özel numarasını çevirdi.

"Rain Residence," dedi Bolt makine gibi sesiyle.

"Bolt, Featly ve Moss adlı iki Lyncroft tedarikçisi hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum. Onlar hakkında elimde ne varsa bir dakika içinde sana fakslayacağım. Fazla bir şey değil, sadece bazı finansal ve muhasebe verileri. Nedense Daniel Lyncroft bu tür insanlar hakkında kişisel bilgi içeren kullanışlı dosyalar tutmuyor."

"Evet, efendim."

"Fazla zamanımız yok. Yarından sonraki gün Featly ve Moss'u görmek için Kaliforniya'ya gideceğim. Şu andan ben gidene kadar ne bulabilirsen bul. Beni havaalanına götürürken bilgi verirsin."

"Peki efendim."

"Sadece bir geceliğine gideceğimi sanıyorum." Oliver durakladı. "Ben yokken Bayan Rain'le büyük bir çatışmaya girmemeye çalış."

"Anlaşıldı, efendim." Bolt bu sözde bir espri gördüyse bile, bunu takdire şayan bir şekilde gizlemeyi başarmıştı.

Oliver telefonu kapattı ve bir süre sessizce oturarak, iş gezisinden döndüğünde Annie'nin kendisini bekliyor olması fikrini düşündü.

Bu hoş bir düşünceydi. Aslında dört gözle beklediği bir şeydi. Son birkaç yıldır, finansal hedeflerine ulaştığından beri

Hayatında gerçek bir zevk duygusuyla bekleyebileceği pek fazla olay yoktu. Annie'yle tanıştığından beri, kendini eğrelti otlarının büyümesini izlemek dışında bir şeyler beklerken bulmuştu.

Annie, Valerie'nin masasının arkasında asılı duran müze posterini inceledi. Afişte altın levha üzerine oyulmuş vahşi görünümlü bir kedi tanrısının fotoğrafı vardı. Eckert Müzesi'nin yaklaşmakta olan sergisinin başlığı posterin üst kısmında kalın bir şekilde basılmıştı: Altın Jaguar: Kolomb Öncesi Altın Araştırması.

"Çok etkileyici," dedi Annie postere hayranlıkla bakarak. "Onu dükkânımda görmek isterdim."

Valerie kuru bir sesle, "Müşterilerinizden pek çoğunun onu alabileceğinden şüpheliyim," dedi. "Bu parça neredeyse paha biçilemez."

"İşçiliği kesinlikle sofistike görünüyor. Kaç yıllık?" "Jaguar Chavin,"

dedi Valerie sabırsızlıkla. "Yaklaşık olarak
M.Ö. 800. Ve haklısın, işçilik çok sofistike. Daha iyi.
Avrupa'da o dönemde yapılan her şeyden daha iyiydi. Kolomb öncesi zanaatkârlar mutlak ustalardı."

"Altınla çalıştıklarını fark etmemiştim."

"Kesinlikle çalışıyorlardı," dedi Valerie. "Aslında Aztekler altına tanrıların dışkısı diyorlardı."

"Hadi canım," diye mırıldandı

Annie. Valerie ona keskin bir bakış

attı.

Annie kibarca, "Altın Jaguar etkileyici bir sergi olacak," diye devam etti. Odanın içinde, müsait olan her yüzeye yayılmış kitap ve fotoğraf yığınına göz gezdirdi.

Resimlerde zarifçe oyulmuş altın süs eşyaları, saç bantları, kaplar ve heykelcikler görülüyordu. Hepsi de posterdeki altın jaguarda mükemmel bir şekilde yakalanmış olan vahşilik ve incelik unsurlarını bir araya getiriyordu.

"Kolomb öncesi sanat benim uzmanlık alanım." Valerie elindeki kalemle oynuyordu. Gözleri sıkıntılıydı. "Sergi iki haftadan kısa bir süre içinde açılacak. Şu anda ön gösterim için hazırlanıyorum."

"Ön gösterime kim gidecek?" Annie hemen sordu.

"Geçtiğimiz yıl içinde Eckert Müzesi'ne on bin doların üzerinde bağışta bulunan herkes."

"Oh." Annie sandalyesine geri oturdu. "Sanırım bu beni dışarıda

bırakıyor." Valerie isteksizce, "Oliver davetli," dedi. "Oldukça

büyük bir bağış yaptı.
bu yılki katkısı. Eşi olarak siz de hoş geldiniz. Ama nefesinizi tutmayın. Oliver bu tür şeylere neredeyse hiç katılmaz."

Annie iyimser bir tavırla, "Göreceğiz," dedi. Oliver son zamanlarda işbirliğine yatkın olduğunu kanıtlıyordu. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun Valerie? Asistanıma sadece bir saatliğine gideceğimi söyledim."

Valerie bir an Annie'nin gözlerini tutmaya devam etti ve sonra teması kesti. "Geçen akşam Oliver'la aramızda geçen o sahneye tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Böyle şeyler ailelerde olur," dedi Annie sempatiyle. "Benim de bir ağabeyim var."

Valerie ona hızlı ve meraklı bir bakış attı. "Oliver herkesin öldüğüne inanmasına rağmen senin kardeşinin hâlâ hayatta olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Tam olarak herkes buna inanmıyor. Nişanlısı Joanna da onun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor."

Valerie'nin yüz ifadesinde bir dereceye kadar anlayış vardı. "Bu sizin için zor bir dönem olmalı. Oliver ortadan kaybolsa nasıl hissedeceğimi biliyorum. Ne kadar kibirli ve zorba olsa da, onsuz bir dünyayı hâlâ hayal edemiyorum."

"Kardeşler böyledir sanırım. Etrafında olmalarına alışıyorsun."

"Hepimiz Oliver'ın etrafımızda olmasına kesinlikle alıştık. O her zaman geri kalanımız için orada," dedi Valerie sessizce. "Babam gitmeden önce bile,

Oliver

annem öldükten sonra başvurduğumuz kişiydi. Oliver her şeyle ilgilenen kişiydi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Babam öldükten sonra Oliver elimizde kalan tek kişiydi. Ona güveniyorduk. Oliver çok ama çok güvenilirdir." Valerie birden elindeki kalemi masaya vurdu. "Onu seviyorum ama yemin ederim bazen tam bir piç olabiliyor."

"Biliyorum." Annie hafifçe gülümsedi.

Valerie ona keskin bir bakış attı. "Onu tam olarak ne zamandır tanıyorsun?"

"Bir mil genişliğinde otoriter bir çizgiye sahip olduğunu bilecek kadar uzun. Ama eğitilebilir olduğunu düşünüyorum. Temelde iyi bir adam. Biraz zaman tanırsam, elimdeki hammaddeyle çalışabileceğimi düşünüyorum."

"Bu doğru mu?" Valerie ayağa kalkarken ona sinirli bir bakış fırlattı. "Oliver'la ne yapmayı düşünüyorsun? Onu hassas, tatlı, sevimli bir oyuncak ayıya mı dönüştüreceksin?"

Annie sırıttı. "Mucizeler yaratabileceğimi söylemedim. Oliver bana o posterdeki altın jaguarı hatırlatıyor, vahşilikle inceliğin ilginç bir karışımı. Ama onunla ne yapabileceğime bakacağım."

"Bol şans."

"Teşekkürler."

"Çok inatçı," diye iç geçirdi Valerie.

"Kontrolün onda olmasıyla çok ilgili," diye açıkladı Annie. "Nasıl bu hale geldiğini anlamak çok kolay. Ailenizi bir arada tutmasını ve Yağmur servetini yeniden yaratmasını mümkün kılan şey saf irade gücü ve inanılmaz özdenetimdir."

"Sanırım öyle, ama aynı zamanda pek çok sorun da yaratıyorlar."

"Bunun farkındayım." Annie gizlice saatine baktı.

"Aceleniz olduğunu biliyorum." Valerie masasına geri döndü ve oturdu. "Bak, bunu kısa ve tutarlı yapmaya çalışacağım. Bugün seni buraya çağırdım çünkü Oliver'ın onunla yaptığım tartışma hakkında sana bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek istedim."

"Neden bilmek istiyorsun?"

Valerie ellerini yumruk yaptı. "Ne düşündüğünü bilmem gerek. Ona ulaşıp mantıklı düşünmesini sağlamanın bir yolu olup olmadığını bilmem gerek. Herhangi bir şey söyledi mi?"

Annie kelimelerini dikkatle seçti. "Pek bir şey söylemedi. Sadece şu anda çıktığın adamdan hoşlanmadığına dair bir şeyler söyledi."

"Carson'ı tanımıyor bile," dedi Valerie sıkıntıyla. "Onunla hiç tanışmadı. Oliver yıllar önce olan şeyler yüzünden Carson'ın babasından nefret ediyor.

Carson ve benimle hiçbir ilgisi olmayan bir kan davası bu. Ama Oliver Carson'ı babasından ayıramıyor."

"Anlıyorum."

Valerie ona baktı. "Ben genellikle Oliver'ın benden yapmamı istediği şeyi yaptım. Hepimiz öyle yaptık. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman haklı olduğu şeyler var. Ama Carson konusunda yanılıyor."

"Carson'la nasıl tanıştınız?"

"Üniversitede sanat tarihi dersleri veriyor. Birkaç sergide ona danışmanlık yaptım. Birbirimizi tanımaya başladık. Ailesinin sanatı desteklemek gibi bir geleneği var." Valerie masanın üzerindeki leylak rengi tırnaklarından birine vurdu. "Aslında Bay ve Bayan Shore Cuma akşamı sanat için her yıl düzenledikleri yardım gecesine ev sahipliği yapacaklar."

Annie başını salladı, kendisinden ne beklendiğinden pek emin değildi.
"Biliyorum."

"Ben gidiyorum." Valerie çenesini kaldırdı. "Carson beni misafiri olarak davet etti."

Annie yüzünü buruşturdu. "Ah."

Valerie acımasızca başını salladı. "Haklısın, Oliver bunu öğrendiğinde çok öfkelenecek."

Annie iyi tarafından bakmaya çalışarak, "Belki de bakmaz," dedi. "Yani, müze için para toplanan etkinliklere katılmak neredeyse iş tanımının bir parçası, değil mi?"

"Bu da bir bakış açısı. Ama Oliver asla bu şekilde bakmayacak." Valerie'nin gözleri yaşlarla parlıyordu. "Neden bu kadar inatçı olmak zorunda? Neden Carson'a bir şans veremiyor?"

Annie içini çekti. "Sanırım senin için Oliver'la konuşmamı istiyorsun?"

Valerie ona çaresiz bir bakış attı. "Yapar mısın?"

"Deneyebilirim. Ama ikimiz de bunun bir işe yaramayacağını biliyoruz. Dediğin gibi, kardeşin son derece inatçı."

"Seni dinleyeceğine dair bir his var içimde. Sanırım sana karşı biraz hoşgörülü hissediyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Annie gurur ve memnuniyetle sordu.

Valerie ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ona verdiğin o gülünç emaye leoparı çalışma odasında sergiliyor, değil mi?"

* * *

"Neden Kaliforniya'ya gidiyorsun?" Annie o gece Oliver'a çay tepsisini çalışma odasına götürdüğünde sordu.

"Daniel'in baş tedarikçilerinden Featly ve Moss'u görmek için. Lyncroft'u devraldığımdan beri öncelikli duruma getirmediler." Oliver bazı kâğıtları bir kenara koydu ve okuma gözlüklerini çıkardı. "Onları eski sevkiyat programlarına dönmeye ikna etmeliyim yoksa üç ay içinde başımız belaya girecek."

"Artık işin başında sen olmana rağmen hâlâ Lyncroft'un sonunun geldiğini düşünüyor olmalılar." Annie onun karşısına oturdu ve çayı doldurdu.

"Cork sorunun benim hakkımda fazla bir şey bilmemeleri olduğunu söylüyor, bu yüzden Lyncroft'un emin ellerde olduğunu düşünmeleri için bir neden yok." Oliver çay fincanını kabul etti.

Annie sırıttı. "Yani Kaliforniya'dakiler senin inanılmaz ününü duymadılar mı? Ne kadar utanç verici."

Oliver'ın kaşları hafifçe kalktı. "Lyncroft'la ne yapmak istediğimi onlara daha net bir şekilde anlatmaya çalışacağım. Bu arada, Daniel'ın ofisten uzakta herhangi bir dosya tutup tutmadığını biliyor musun?"

Annie şaşkınlıkla ona baktı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Neden sordunuz? Kayıp bir şey mi var?"

"Featly ve Moss ya da herhangi bir başkası hakkında kişisel dosya yok."

"Kişisel dosyalar mı? Personel dosyaları mı demek istiyorsunuz? Eminim bir sürü vardır. Lyncroft'ta düzinelerce insan çalışıyor. Personel dosyaları olmalı."

"Personel dosyaları değil." Oliver düşünceli bir tavırla çayını yudumladı. "Daniel'ın birlikte iş yaptığı insanların kişisel özgeçmiş bilgilerini içeren dosyalardan bahsediyorum. Kişilikleri, sorunları, alışkanlıkları, bu tür şeyler hakkında ayrıntılar."

"Sen neden bahsediyorsun?" Annie çay fincanını bir takırtıyla yere bıraktı. "Daniel bir şirket yönetiyor, Merkezi İstihbarat Teşkilatı değil."

"Benim için çalışırken en azından büyük tedarikçiler ve yatırımcılar hakkında kişisel bilgi tutmanın değerini öğrendiğini varsaymıştım."

"Belli ki Daniel iş ilişkilerini sağlam tutmak için insanlar hakkında casusluk yapmanın gerekli olduğu konusunda hemfikir değil." Annie kaşlarını çatarak ona baktı. "Başkalarının işlerini kurcalama tutkunuzun aile dışına da taştığını mı söylüyorsunuz?"

"Ben onların işlerine burnumu sokmam." Oliver biraz daha çay yuttu. "Kendimi bilgilendiriyorum."

"Bu duyduğum en iyi örtmece." Annie tiksintiyle başını salladı. "Oliver, insanları gözetleyerek asla dost edinemeyeceğini öğrenmelisin."

"Benim arkadaşa ihtiyacım yok. Onlar en iyi ihtimalle güvenilmezdir. Ama bilgiye ihtiyacım var."

Annie ayağını yere vurdu. "Bu çok saçma."

"Hayır, değil." Oliver'ın gözleri neredeyse belli belirsiz sertleşti. "Bu dersi babamın geride bıraktığı parçaları topladığım zaman öğrendim."

Annie inledi. "Her konuda bu kadar katı olmak zorunda mısın?"

Oliver yumuşak bir sesle, "Lyncroft'u kurtarabilmem için benimle evlendin," dedi. "Bırak da işimi yapayım."

Annie kızardı. Bu gece onunla tartışmak istemiyordu, hele onunla neden evlendiği konusunda hiç. Onunla Valerie ve Carson hakkında konuşmak için de iyi bir zaman değildi. Belki de bu, akıllı bir eşin konuyu değiştirdiği anlardan biriydi.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" diye sordu sessizce.

"Şansım yaver giderse, sadece bir gece. Cuma günü dönmüş

olurum." "Tamam."

Adam bir süre sessizce onu inceledi. "Beni özleyecek misin Annie?"

"Evet," diye itiraf etti.

"Güzel," dedi adam. "Buna sevindim."

Ama bundan pek memnun görünmüyordu, diye düşündü Annie. Oliver'ın gözleri kibirli bir memnuniyetle parlıyordu.

"Featly ve Moss'u ilgilendirdiği kadarıyla hepsi bu kadar." Bolt limuzini yoğun havaalanı trafiğinde profesyonel bir keskin nişancının nişan alma hassasiyetiyle ilerletti. "Geçmişlerinde olağandışı bir şey yok, en azından kırk sekiz saat içinde bulabildiğim kadarıyla. Lyncroft gibi şirketlere parça tedarik ederek geçimini sağlayan iki iyi iş adamı."

Oliver, "Başka bir firma onları Lyncroft'un artık önemli bir oyuncu olmadığına ve Featly ile Moss'un önceliklerini değiştirmeleri gerektiğine ikna etmiş olmalı," diye gözlemledi. Bolt'un okuması için verdiği kısa çıktıya göz gezdirdi. "Eğer durum buysa, belki onları fikirlerini değiştirmeye ikna edebilirim."

"Peki efendim." Bolt limuzini kaldırım kenarındaki son derece küçük bir boşluğa kaydırdı. "Bir şey daha var, efendim."

"Evet?"

Bolt döndü ve bir kolunu koltuğun arkasına dayadı. Altın rengi güneş gözlükleri arabanın dışındaki kaldırımda oluşan manzarayı yansıtıyordu.

"Featly ve Moss hakkında işe yarar bir şey bulamadım," dedi Bolt, "ama Barry Cork'un onları görmek için Kaliforniya'ya yaptığı son yolculukta garip bir şeyler vardı."

Oliver çıktıyı çantasına tıkıştırdı. "Devam et."

"Cork'un oraya özellikle Featly ve Moss'la konuşmak için gittiği söyleniyor. Değil mi?"

"Doğru."

"Anladığım kadarıyla onlarla sadece bir saat geçirmiş."

Oliver çantayı kapatırken başını kaldırıp baktı. "Birkaç günlüğüne gitmişti. Geri kalan zamanda neredeydi?"

"Tüm dönem boyunca hareketlerini takip edemedim ama Lyncroft'un en büyük rakiplerinden en az ikisiyle özel toplantılar yaptığını tespit edebildim."

"Lanetleneceğim." Oliver bir şeylerin yerine oturduğunu hissetti.

"Dahası, bu toplantılar şirketlerin ofislerinde yapılmadı.
Bolt sözlerini şöyle tamamladı. "Bir otel odasında tutuldular."

"Teşekkürler, Bolt. Maaşını hak etmekte asla başarısız olmuyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum, efendim. Siz şehir dışındayken Bayan Rain'e göz kulak olmamı ister misiniz?"

Oliver tereddüt etti. "Hayır," dedi sonunda. "Buna gerek kalmayacak."

10

Arthur? Neredesin? Burada mısın?" Annie, Quigley'nin Kitapçısı'nın küflü iç mekânını inceledi ve eski ciltlerle dolu, tavana kadar yükselen koridorlarda Arthur'u aradı.

"Yukarıdayım, Annie. Hemen geliyorum."

Annie yukarı baktı ve Arthur'u bir merdivenin tepesinde gördü. Deri ciltli eski bir kitabı diğer eski kitaplarla dolu bir raftaki yerine dikkatle yerleştiriyordu.

"Bir kitaba ihtiyacım var," dedi Annie. "En azından sanırım bir kitaba ihtiyacım var."

"Elbette. Ne kitabı?" Arthur merdivenden inmeye başladı. Ufak tefek, sırım gibi bir adamdı, saçları dökülmüştü ve kahverengi gözleri vardı. Burnuna boynuz çerçeveli bir gözlük takmıştı. Kahverengi kadife bir pantolon, buruşuk bir kazak ve mokasen ayakkabı giymişti.

Arthur merdivenin dibine ulaştığında Annie, "Tam olarak hangi kitabı istediğimi bilmiyorum," diye açıkladı. "Sadece konuyu biliyorum."

"Peki bu ne?"

"Seks."

Arthur boynuzlu gözlüklerinin arkasından ona göz kırptı. "Seks üzerine bir kitap mı istiyorsun?"

"El kitabı gibi bir şey." Annie kızardı. Sesini alçalttı. "Bu kocam için."

"Ah." Arthur da kızardı. "Yeni kocan. Oliver Rain olacak."

"Doğru." Annie merakla Sağlık etiketli koridora baktı. Bu iş beklediğinden biraz daha garip bir hal almaya başlamıştı. Ama Arthur iyi bir arkadaştı. Anlayış gösterecektir.

"Anlıyorum." Arthur boğazını temizledi. "Bu temel bir el kitabı mı? Orta seviye mi? İleri düzey mi?"

Annie kaşlarını çatarak soruyu değerlendirdi. "İleri düzeyde. Temel bilgileri biliyor. Orta seviyedeki şeyleri de biliyor." Kendisinin döndüğünü hissetti

daha da pembeleşti. "Aslında seks hakkında çok şey biliyor. Benden çok daha fazla. Sorun teknik değil."

Arthur sempatik görünüyordu. "O zaman erken boşalma sorunu olabilir mi?"

"Tanrım, hayır," diye mırıldandı Annie. "Bazen keşke öyle olsaydı diyorum. Aslında bu daha çok bir iletişim sorunu."

"Ah," dedi Arthur tekrar, bu kez bilgece başını sallayarak. "Bir iletişim sorunu. Rain tam olarak neyle iletişim kurmakta zorlanıyor?"

Annie durumu açıklamak için nazik bir yol bulmaya çalıştı. "Kocam çok iddialı, kontrolü eline alan bir adamdır. Kontrolü çok elinde tutar. Her şeyi, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Arthur yavaşça, "Sanırım," dedi.

Annie onun anlayışına minnettar olarak gülümsedi. "Kontrolü ele alan kişi ben olmak istiyorum. Ona kontrolü elinde tutmayan kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyorum."

"Sanırım tam da aradığın şey bende var," dedi Arthur. Exotica etiketli koridora doğru ilerledi.

Bir dizi eski cildin önünde durdu ve bir tanesini kopardı. Annie eski deri

cildin üzerine kazınmış başlığı inceledi: Üç Gece
Amazonlar arasında. "Bundan daha yeni bir şeyiniz yok mu?" "Evet, ama

sizin amaçlarınız için daha iyisi yok."

"Tamam, bir deneyeceğim." Annie başını kaldırdı. "Sana ne kadar borcum

var?" Arthur gülümsedi. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

"Ne kadar naziksin."

"Saçmalama, Annie. Sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Sen olmasaydın Elizabeth'le asla evlenemezdim."

Arthur'un bakışlarındaki sıcak minnettarlık Annie'yi utandırdı. Konuyu değiştirmek için hemen, "Bebek nasıl?" diye sordu.

Arthur gururla sırıttı. "Her geçen gün büyüyor. Onu gördüğünde tanıyamayacaksın."

"Elizabeth onu ziyarete getirsin." "Bunu

yapacağım."

Annie gülümsedi. "İlgisini çekebileceğini düşündüğüm bir filim var."

Joanna, "Neden bir süreliğine buraya, sahildeki kulübeye gelmemin yardımcı olacağını düşündüm bilmiyorum," dedi.

"Sorun değil. Anlıyorum." Annie gözlerini virajlı yoldan ayırmadı. Hafif bir kış yağmuru kumsalın görüntüsünü kapatıyordu. Madeline Teyze'nin eski kulübesine giden sapak sadece kısa bir mesafe ilerideydi.

Joanna, "Sana telefon edip buraya geleceğimi söylediğimde, benimle gelmek zorunda olduğunu hissetmeni istememiştim," dedi.

"Benim için fark etmez. Sahilde bir gece kalmak ikimize de iyi gelecektir." Aslında Annie bu öğleden sonra bir anda arabayla sahile gitmeyi pek istememişti. İki saatlik bir yolculuktu ve Wildest Dreams'de yapacak çok işi vardı.

Ama Joanna aradığında sesi o kadar depresif ve endişeli çıkmıştı ki, Annie onun bu yolculuğu tek başına yapmasına izin veremeyeceğini anlamıştı.

"Stres yüzünden," diye itiraf etti Joanna. "Bana da bulaşıyor, Annie." Son bir saattir kullandığı mendille gözlerini sildi. "Bazen çok korkuyorum. Son zamanlarda giderek daha sık ağlıyor gibiyim."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Annie ilerideki sapağı gördü ve şeker kırmızısı kompakt aracını yavaşlattı. "Daniel hakkında çok fazla düşünürsem ben de ölesiye korkuyorum. Bu yüzden başka şeylere odaklanmaya çalışıyorum."

"Benimle gelmeyi teklif etmen çok hoştu."

"Önemli bir şey değil. Oliver bu gece şehir dışında. Ella öğleden sonra Wildest Dreams'le ilgilenebilir. Geceyi burada geçirip sabah geri döneceğiz. Yarın açıldıktan kısa bir süre sonra dükkânda olacağım. Sorun olmaz."

"Daniel'la aylardır buraya gelmemiştim." Joanna yıpranmış kulübeyi gözden geçirdi. "Nişanımızdan hemen önce birkaç kez buraya yalnız geldi ama ben onunla gelmedim. Benim deyimimle tam çalışma modundaydı."

"Daniel'ın özellikle zor bir problem üzerinde çalışırken buraya gelip tek başına kalmak gibi bir alışkanlığı var."

Annie arabayı garaja park etti ve hafif yağmur altında oturup küçük eve baktı. Bir an hareketsiz kaldı, zihni anılarla dolup taştı. "Anne babamız araba kazasında öldükten sonra Madeline Teyze bizi yaşamamız için buraya getirdi. Daniel ve ben burayı çok seviyoruz."

"Biliyorum. Daniel bana buranın ikiniz için de ne kadar önemli olduğunu söyledi. İkinizin de teyzenize ne kadar değer verdiğinizi biliyorum."

Annie hüzünle gülümsedi. "Madeline Teyze biraz eksantrikti ama bizi severdi. Bize asla yük olduğumuzu hissettirmezdi."

"Nasıl eksantrikti?"

"O bir sanatçıydı," diye açıkladı Annie. "Oldukça iyi bir sanatçıydı. Eserleri oldukça iyi satılırdı. Ama sanatı onun ilk tutkusuydu ve bunun için çok zaman harcardı. Daniel ve ben kendimizi eğlendirmeyi öğrendik, ki bu muhtemelen kötü bir ders değildi."

Joanna'nın yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. "Tanrım, Annie, biz ne yapacağız?"

"Başından beri yaptığımız şey. Bekliyoruz." Annie onun da yıkılıp ağlamasının fazla zaman almayacağını biliyordu. Kendini toparladı ve arabanın kapısını açtı.

Bir saat sonra Annie, Joanna'yla birlikte neşeli bir ateşin önünde otururken kendini çok daha iyi hissettiğini fark etti. Joanna'nın ruh hali de hafiflemişti. En azından artık gözleri yaşlı değildi.

"Nedense burada kendimi ona daha yakın hissediyorum." Joanna rustik kulübeye baktı, solmuş perdelerini, eski örgü halısını ve ağır ahşap mobilyalarını inceledi. "Buraya geldiğimiz için çok mutluyum."

"Ben de öyle." Annie ayaklarını yara bere içindeki ahşap sehpaya dayadı. Gözlerini kapadı ve kulübenin atmosferinin iliklerine işlemesine izin verdi.

Daniel'ın görüntüleri aklından geçti: Daniel ona poker oynamayı öğretmişti. Daniel ona on beş yaşındayken araba kullanmayı öğretmişti. Daniel ilk randevusunda onu son dakikada başka bir kız için terk ettiğinde onu rahatlatmıştı. Annie bu son anıya gülümsedi. Daha sonra Daniel'in, Annie'yi ağlattığı için çocuğu yumruk yumruğa dövüşmeye davet ettiğini öğrenmişti.

Joanna karnına dokunarak, "O ölmedi," dedi.

"Hayır." Annie her nasılsa bundan birkaç haftadır olduğundan daha emindi. Ağabeyi sonsuza dek gitmiş olsaydı bunu bilirdi.

Joanna bir bacağını altına aldı ve soluk kanepenin köşesine yaslandı. "Bana gerçeği söyle, Annie."

Annie bu tuhaf talep karşısında şaşırarak gözlerini açtı. "Ne hakkında?"

"Sen ve Rain. Mantık evliliğiniz düşündüğünüz gibi gitmiyor, değil mi?"

Annie yüzünü buruşturdu. "Çok anlayışlısın. Hayır,

yürümüyor." "Ona aşıksın, değil mi?" Joanna usulca sordu.

"Evet."

"Bundan korkuyordum. Başından beri ikinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum. Rain'in seninle tanıştığı gece sana nasıl baktığını gördüm. Büyük bir kedinin bir kelebeği takip edişini izlemek gibiydi."

"Aman Tanrım." Annie şaşkınlıkla ona baktı. "Ne biçim laf ama."

Joanna omuz silkti. "Bu doğru. Ve odada olduğu süre boyunca onun farkındaydın, değil mi?"

"Suçluyum."

"Sanırım artık mantık evliliği gibi çılgınca bir fikri aklına neyin soktuğunu biliyoruz. Basit bir şehvet."

"Buna içerliyorum," diye homurdandı Annie. "Bu inanılmaz derecede zekice bir iş kararıydı ve benim ona aşık olmamla hiçbir ilgisi yoktu."

Joanna kıkırdadı. "Madem öyle diyorsun. İtiraf etmeliyim ki, ikinizi birlikte hayal etmekte zorlanıyorum. Birbirinizden çok farklısınız."

Annie, "Sakın bana onun yatakta nasıl olduğunu sormaya kalkma," diye

uyardı. "Aklımın ucundan bile geçmez." Joanna ona gülerek bir bakış

fırlattı. "Sadece söyle
bir şey var."

"Neymiş o?"

"İşin içinde sapıkça bir şey var mı? Kadife kırbaçlar belki? Tüyler? Küçük altın toplar?"

"Joanna."

Joanna sırıttı. "Merak ettiğim için beni suçlayamazsın. Adamın tuhaflığıyla ilgili bir ünü var. Ne kadar tuhaf biri?"

Annie tereddüt etti. "Kırbaç yok, tüy yok, küçük altın toplar yok."

"Tanrım, bu bir hayal kırıklığı. Bir şeyler olacağından emindim.
ilginç ve egzotik bir haber."

"Eğrelti otları," dedi Annie usulca, Oliver'ın kendisine eğrelti otlarının üremesini anlattığı sabahki tutkulu coşkusunu hatırlayarak. "Adamın eğrelti otlarıyla arası çok iyi."

Sehpanın üzerindeki telefonun çalması Joanna'nın cevap olarak söyleyeceği şeyi yarıda kesti. Annie yerinden sıçradı.

Joanna telefona bakarak, "Burada olduğumuzu kimse bilmiyor," dedi.

"Bolt biliyor. Ona bir not bıraktım." Annie ahizeyi kaldırdı. "Alo?" "İyi akşamlar, Annie." Oliver'ın sesi mükemmel bir monotonluktaydı. "Ben yapmadım
"Ben yokken şehir dışına çıkmayı planladığını biliyorum."

"Merhaba Oliver." Annie koltuk minderlerine yaslandı. "Sanırım bu numarayı Bolt'tan aldın."

"Mutfak masasının üzerine bir not bıraktığını söyledi." Neredeyse anlaşılmaz bir duraklama oldu. "Çok kısa bir not."

"Bolt'a uzun bir mektup yazmanın anlamı yok. O ve ben zaten pek iyi iletişim kuramıyoruz." Annie Oliver'dan haber almanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırmıştı. Gerçek bir koca gibi davranıyor, iş için şehir dışındayken telefon ediyordu. Oliver'ın onu arayacak kadar önemsediğini bilmek içini ısıtmış ve rahatlatmıştı.

"Bolt bana sahilde bir yazlıkta olduğunu söyledi?"

"Doğru," dedi Annie. "Madeline Teyze'nin eski evi. Daniel ve bana miras kaldı."

Sonsuz küçüklükte bir duraklama daha oldu. "Ve sen de Joanna'yla birlikte oradasın?" "Hı-hı." Annie Joanna'ya baktı. "O ve ben bu gece buraya geldik.
öğleden sonra."

"Oraya gitme kararı anlık bir karardı o zaman?" "Şey, evet." Annie kaşlarını hafifçe çattı ve bu konuşmanın neden
Joanna'yla birlikte olduğu gerçeğine o kadar odaklanmıştı ki. "Joanna kendini biraz hüzünlü hissediyordu ve buraya gelmek istedi. Ben de ona katılmaya karar verdim. Sabah geri döneceğiz."

"Anlıyorum."

"Bir sorun mu var Oliver?"

"Hayır."

Ama sesindeki bir şey onu uyardı. "Emin misin?" Sonra aklına bir düşünce geldi. İçindeki öfke, evlilik sıcaklığını bir anda silip süpürdü. "Aman Tanrım, söyleme, bırak tahmin edeyim. Birlikte olduğum kişinin Joanna olduğundan kesinlikle emin değilsin, değil mi? Bu muhtemelen Bolt'un hatası. O ne yaptı ki? Burada çılgın bir seks partisi yaptığımı mı ima etti?"

"Annie..."

"Bu kadar yeter," diye açıkladı Annie. "Döndüğümde Bolt'la uzun bir konuşma yapacağım. Ve seni uyarsam iyi olur Oliver, eğer kendine çeki düzen vermezse onu kovabilirim."

"Bolt'u kovmak mı? Bu ilginç olacak."

"Ciddiyim. Faaliyetlerim hakkında size önyargılı bilgiler vermesine izin vermeyeceğim." Oliver, "Taraflı bir açıklama almadım," dedi. "Çok gerçekçi bir açıklama aldım.
hesap. Bolt'un nasıl hesap vereceğini bildiği tek hesap türü bu."

"Hah. Bir robota asla güvenme. Hepsinin içinde gizliden gizliye insan olma özlemi vardır." "Annie, sakin ol."

"Hayır, sakinleşmeyeceğim. Sinirliyim Oliver. Gerçeği bilmek istiyorsan, kızgınım. Buraya beni kontrol etmek için geldin, değil mi?"

"Seninle konuşmak için aradım," dedi sakince. "Bu çok mu garip?"

"Bilmiyorum. Seninleyken neyin normal olup neyin olmadığını söylemek bazen zor oluyor." Annie'nin parmakları telefonun etrafında sıkıştı. "Joanna'yla konuşmak ister misin? Bu en azından burada bir adamla olmadığımı kanıtlar."

Oliver kısa bir süre tereddüt etti. "Hayır, Joanna'yla konuşmak istemiyorum."

Ama cevap vermeden önceki kısa duraksaması Annie'yi daha da çileden çıkarmaya yetti de arttı bile. "Cevap vermeden önce düşünmen gerekiyordu, değil mi? İtiraf et! Burada benimle birlikte olan kişinin o olduğuna dair somut bir kanıt istiyorsun."

"Annie, lütfen sakin olur musun?"

"Hayır." Annie telefonu Joanna'ya doğru itti. "Oliver'a bir şey söyle, Joanna."

Joanna telefonu alırken gözlerini devirdi. "Merhaba Oliver," dedi hayıflanarak. "Umarım iyi bir yolculuk geçiriyorsundur. Bizimki biraz tuhaf geçmeye başladı."

Annie telefonu geri kaptı. "İşte. Onu duydun mu?" "Evet,

Annie, onu duydum."

"Tabii bu pek bir şey kanıtlamaz, değil mi?" Annie intikamcı bir tavırla devam etti. "Bizi eğlendirmeleri için yanımızda bir araba dolusu ateşli genç delikanlı getirebilirdik."

Oliver, "Senin ve Joanna'nın orada yalnız olduğunuzdan hiç kuşkum yok,

Annie," dedi. "Harika," diye tersledi, hâlâ hoşnutsuz hissediyordu. "Sanırım

biz
ilerleme kaydediyor. Peki, yolculuğun nasıl gidiyor?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

"Featly ve Moss konusunda ilerleme kaydettiniz mi?"

"Sanırım öyle." Oliver bir an sessiz kaldı. "Lyncroft'un Daniel'ın yeni ürün hattının geliştirilmesiyle ilgili planlarına devam ettiğini öğrenince şaşırmış görünüyorlardı."

"Bu onları neden şaşırttı?"

"Görünüşe göre Silikon Vadisi'ndeki söylentilere göre Lyncroft'un rakiplerinden biri temel geliştirme teknolojisinde ani bir sıçrama yapmış. Kendi kablosuz ürün serisiyle Lyncroft'u geçip pazara girmesi bekleniyor."

"Bu imkânsız," diye açıkladı Annie. "Lyncroft herkesten çok öndeydi. Daniel bunu bana kendisi söyledi."

"Artık öyle değil. Lyncroft hâlâ önde, ama rakipler arayı kapatıyor. Ve bu rekabet Featly ve Moss ile çok iyi bir anlaşma yapmaya hazırdı."

"Yani şimdi ihtiyacımız olan parçalarda önceliği onlar mı alıyor? Neden bu piçler? Oliver, onları durdurmalısın."

"Sanırım durdurdum," dedi Oliver, durdurduğunu bildiğini ima eden soğukkanlı bir kesinlikle. "En azından önümüzdeki altı ay boyunca Lyncroft'un ihtiyacı olan parçaları zamanında alacağı garanti. Ama bu bizi hâlâ başka bir sorunla baş başa bırakıyor, Annie."

"Neymiş o?"

Oliver uzun ve son derece düşünceli bir sessizliğin daha geçmesine izin verdi. "Lyncroft'un rakibinin Daniel'in elinde tuttuğu geliştirme liderliğini nasıl kapattığına dair bazı sorular var."

"Belki de kendi başlarına teknolojik bir atılım yapmışlardır," diye önerdi Annie.

Oliver yumuşak bir sesle, "Belki de yardım almışlardır," dedi.

Annie aniden doğrulunca ayakları yere çarptı. "Ne diyorsun sen? Bir sızıntıdan mı bahsediyorsun?"

"Buna endüstriyel casusluk

diyorlar."

"Aman Tanrım," diye feryat etti Annie. "Ne yapacağız şimdi?"

"Buna bir son vereceğiz," dedi Oliver. "Döndüğümde bunu tartışacağız."

"Yarın evde olacak mısın?"

"Evet. Ama muhtemelen yarın gece geç saatlere kadar değil. Burada birkaç kişiyle daha konuşmam gerekiyor. Sanırım ben eve dönene kadar plajdan dönmüş olmayı planlıyorsun?"

"Alaycı olma Oliver. Bu sana yakışmıyor. Elbette plajdan döneceğim."

"Pekâlâ." Oliver durakladı. "Joanna'ya en iyi dileklerimi

ilet." "Peki ya ateşli genç delikanlılar?"

"Onlara kaybolmalarını söyle."

Annie gülümsedi. "Bunu yapacağım." Joanna'nın kendisini eğlenen bir ifadeyle izlediğini gördü. "Kendine iyi bak Oliver."

"Bakacağım."

"Seni özledim."

"Özledin mi?" Oliver'ın sesi son derece memnun geliyordu.

Annie öfkeyle burnunu kırıştırdı. "Evet. Şimdi senin de beni özlediğini söylemen gerekiyor."

"Ben de seni özledim. İyi geceler, Annie. Yarın eve dönerken dikkatli sür."

"Kullanacağım."

Annie diğer uçtan belli belirsiz bir klik sesi duyana kadar telefonu kulağına yakın tuttu. Sonra içini çekti ve telefonu kapattı.

Joanna merakla onu inceledi. "Oliver gerçekten de burada bir adamla birlikte olmandan korkuyor muydu?"

"Bilmiyorum." Annie başını koltuk minderlerine yasladı. "Oliver'la ilgili bir şey var ki, insanlara güvenmek aklının ucundan bile geçmez."

"Bir eşe bile mi?"

Annie'nin ağzı gerildi. "Hayır. Özellikle de kendisiyle iş için evlendiğini düşündüğü bir eşe."

"Sorunu anlıyorum. Onunla iş nedeniyle evlendin."

"Evet, ama onunla yatmaya iş nedeniyle başlamadım. Umarım bunu anlar."

"İnce bir ayrım," diye mırıldandı Joanna.

"Hayır, öyle değil." Annie sinirlenmişti. "Bu büyük bir ayrım."

Joanna yavaşça, "Bana öyle geliyor ki," dedi, "senin de Oliver kadar büyük bir sorunun var."

"Ne demek istiyorsun?

"Demek istediğim, onun sizin mantık evliliğinizin düzenlemelerini değiştirmeye neden bu kadar istekli olduğunu kendine sorman gerekiyor, değil mi? Buradaki asıl soru, Annie, neden onunla yattığın değil. Bunun cevabını biliyorum. Ona kanca, çizgi ve platin için düştün."

"Peki asıl soru ne?"

"Neden seninle yatıyor?" Joanna sessizce sordu.

İki saat sonra Annie hâlâ uyanık yatıyor ve Joanna'nın sorusunu düşünüyordu. Kendi kendine, bunun çok basit ve açık bir yanıtı olduğunu söyledi. Oliver'ın kendisine verdiği yanıttı bu. Onunla yatıyordu çünkü ondan etkilenmişti. Gerçekten basit bir şey.

Ama Annie'nin tanıdığı bütün erkekler arasında Oliver sadece fiziksel bir arzuyu yatıştırmak için harekete geçme olasılığı en düşük olanıydı. Hormonları gibi temel bir şeyin kendisini etkilemesine izin vermeyecek kadar çok öz disipline sahipti.

Annie içini çekti. Oliver'ın içinde tutku olduğuna dair ilk elden kanıtı vardı ama Oliver doğasının bu yönünün kesinlikle efendisiydi, tıpkı dünyasındaki diğer her şeyin efendisi olduğu gibi.

Peki neden onunla yatıyordu, diye tedirginlikle düşündü Annie. Oliver'ın onu istediğini biliyordu ama sırf bu yüzden onunla sevişmeyeceği gerçeğiyle de yüzleşmek zorundaydı.

Oliver hakkında herkesin söylediği tek şey, onun her zaman gizli bir gündemi olduğuydu.

Beyninde bu tür düşünceler dolaşırken uyuyamayan Annie yorganı bir kenara itti ve yataktan kalktı. Bir bardak su almak için soğuk koridorda yalınayak mutfağa doğru yürürken esnedi.

Küçük, gölgeli oturma odasından geçerken pencerenin yanındaki masanın karanlık şeklini fark etti. Ona özlemle baktı.
Daniel gençliğinde uzaydan gelmiş gibi görünen tuhaf, akıllı makineler çizdiğinde bu masada oturmayı severdi. Yıllar sonra bile en yaratıcı düşüncelerinden bazılarını gerçekleştirirken hâlâ orada otururdu.

Annie masaya doğru yürüdü. Parmak uçlarıyla çürümüş ahşap yüzeye dokundu. Bu gece tuhaf bir ruh hali içinde olduğunu fark etti. Daniel'la ilgili eski anıları Oliver'la ilgili kaygılarıyla birleşerek nasıl mücadele edeceğini bilemediği tuhaf bir huzursuzluk yaratıyordu.

"Annie?" Joanna kapı aralığında belirdi. Havlu kumaştan bir bornoza sarınmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum." Annie alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ne düşünüyordun?"

"Daniel'in gençken burada ne kadar zaman geçirdiği hakkında. Çizimleri üzerinde çalışırken hep bu masayı kullanırdı."

"Bundan hiç bahsetmedi," dedi Joanna yumuşak bir sesle.

"Çizimleri harikaydı. Sana bazılarını göstermek isterdim. Bekle... belki çekmecelerden birinde hâlâ birkaç tane kalmıştır." Annie masanın çekmecelerini açmaya başladı. İkinci çekmecede küçük, düz bir nesne gördü. "Burada bir şey var."

"Bir çizim mi?" Joanna yaklaştı.

"Hayır." Annie çekmeceden nesneyi çıkarırken kaşlarını çattı. "Bu bir disket. Üzerinde bir etiket var."

"Ne yazıyor?" Joanna yaklaştı, gözlerinde meraklı bir ifade vardı.

Annie gözlerini dikmiş etikete bakıyordu. Okuduğu şeye inanamıyordu. "Annie ya da Joanna, bunu bulursanız Oliver Rain'e götürün. O sana

onunla ne yapacağımı biliyorum.'"

"Tanrım," diye fısıldadı Joanna. "O diskette ne olduğunu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Annie aniden en yakındaki sandalyeye oturdu. Nabzı aniden hızla atmaya başlamıştı. Basit mesajı tekrar okurken dikkatle kaşlarını çattı. "Ama sanırım tam olarak ne diyorsa onu yapsak iyi olacak. Yarın akşam eve gelir gelmez bunu Oliver'a vereceğim."

Joanna ellerini bornozunun kollarının içine kaydırdı. "Sizi bilmem ama benim tüylerim diken diken oldu."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Annie başını kaldırdı. "Joanna, bu olayla Daniel'ın kayboluşu arasında bir bağlantı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Nasıl olabilir ki?" Ama Joanna'nın gözlerindeki belirsizlik kendi hikâyesini anlatıyordu. "Uçağı denizde düştü. Kaza ile disketteki o not arasında nasıl bir bağlantı olabilir?"

"Bilmiyorum. Sanırım hayal gücüm çıldırıyor. Oliver dönmeden önce bunu okumanın bir yolunu bulabilir miyiz acaba?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Joanna. "Daniel'ı tanıyorsam, bunu sadece Oliver'ın okumasını isteseydi, önlemini alırdı. O diskette her ne varsa muhtemelen bir şifre ya da bir tür kodla korunuyordur."

"Haklısın," diye onayladı Annie. Ne de olsa Daniel bir elektronik güvenlik uzmanıydı. Kodlar ve şifreler gibi şeyleri bilirdi. Oliver da öyle. "Umarım Oliver California'da bir gün daha gecikmez."

Annie ertesi sabah saat on beşte Wildest Dreams'e girdiğinde disket omuz çantasındaydı.

Ella tezgâhın arkasından fırladı. Bugün yeşil saçları vardı. "Dinlenmiş ve yenilenmiş görünmüyorsun patron."

"Ne bekliyordun ki? İki saatlik bir yolculuk yaptım. Kahveye ihtiyacım var." Annie çantasını tezgâhın altındaki çekmeceye attı. "Dün öğleden sonra heyecan verici bir şey oldu mu?"

"Raphaela'nın başka bir ziyaretini saymazsan hayır. Shore malikânesindeki büyük gece için son dakika hazırlıkları yüzünden panik içinde."

"Bu doğru. Bu gece yardım gecesi, değil mi?"

"Uh-huh. Dün buraya üç kez uğradı ve mağazamızdan ne alacağına karar vermeye çalıştı. Üzerinde orman sahnesi olan katlanır perde ile atlıkarınca arasında kararsız kaldı. Son kararını vermek için her an gelebileceğini tahmin ediyorum."

Dükkânın ön kapısı çarparak açıldı. Annie başını çevirdi. "Şeytana bak."

Raphaela odaya daldı, kırmızı salıncak elbisesi ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla bir hayal gibiydi. "Canlarım, ben geldim."

"Bir karar verdin mi, Raphaela?" Annie sordu.

"Kararımı verdiğimi bilmek sizi memnun edecektir. Atlıkarınca olmalı. Buna hiç şüphe yok. Solaryumda kullandığım neo-deco tema için mükemmel bir kontrpuan olacak."

Annie odanın içinde sergilenen parlak, tuhaf nesnelere baktı. "Panelli perdeyi istemediğine emin misin?"

"Hayır, sevgilim. Atlıkarınca mükemmel olacak." Raphaela seçimini belirgin bir memnuniyetle inceledi. "Öğleden sonra birini gönderip aldıracağım."

"Tasarım işi nasıl sonuçlandı?" Annie sordu.

"Söylemem gerekirse bu benim en iyi zamanım olacak. Shore malikânesi bu gece kesinlikle muhteşem görünecek. Keşke sen de görebilseydin."

Ella sırıttı. "Büyük şans. Shore'un davetli listesine girebilmek için onların sanat vakfına yılda en az beş on bin dolar vermen gerekir."

Annie, "Ben şahsen gıda bankasına ve evsizler barınağına bağış yapıyorum," dedi. "Sanatı himaye etmenin çok zenginler için olduğunu düşünüyorum."

Raphaella ince kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırdı. "Size bir haberim var, Bayan
Oliver Rain. Artık Seattle'ın en zengin vatandaşları arasında sayılıyorsunuz."

Annie içinin acıdığını hissetti. Bayan Oliver Rain olarak konumunu henüz kalıcı bir görev olarak görmediğini açıklamanın bir yolu yoktu. "Sanırım Oliver'la evli olma fikrine alışamadım." diye mırıldandı.

"Ne tuhaf bir laf." Raphaela kapıya doğru yöneldi. "Rain'inki kadar büyük bir servetle evlenmeye oldukça çabuk uyum sağlayabileceğime inanıyorum. Öte yandan, bu muhtemelen bana Shore's'a bir davetiye getirmez.

faydası olur, değil mi? Paul Shore ve Oliver Rain'in aralarının pek iyi olmadığını herkes biliyor."

Kapı Raphaela'nın arkasından çarparak kapandı. Annie onun sokakta kayboluşunu izledi ve bu gece Carson Shore ile Valerie Rain yardım gecesinde birlikte görüldüklerinde herkesin ne diyeceğini merak etti.

Oliver çok öfkelenecekti. Valerie'nin yaptıklarını aileye ihanet olarak göreceğinden hiç kuşkusu yoktu.

İki saat sonra Ella öğle yemeğine gitmek için hazırlandı. "Yarım saat sonra görüşürüz, Annie."

"Pekâlâ." Annie çekmeceden çantasını çıkarmadan önce kapının kapanmasını bekledi.

Bütün sabah disketi düşünüp durmuştu. Hayal gücü hâlâ fazla mesai yapıyor, ağabeyinin disketi neden masanın çekmecesinde bıraktığını açıklamak için ayrıntılı ve tüyler ürpertici nedenler uyduruyordu.

Küçük kare nesneyi çantasından çıkardı ve etiketin üzerindeki mesajı tekrar okudu....Oliver Rain'e ver. O bununla ne yapacağını bilir.

Annie disketi çantasından başka bir yere saklama isteği duydu. Seattle şehir merkezinde her zaman çantalar çalınırdı. Birkaç ay önce kendisi de bir kapkaççıyla kısa ve tempolu bir güreş tutmuştu. Çantasını elinde tutmayı başarmıştı ama ucuz atlatmıştı.

Dükkânın etrafına göz gezdirdi. Gözleri cloisonné file takıldı. Tabanındaki gizli çekmeceyi hatırladı. Mükemmel bir yerdi. Disket günün geri kalanında orada güvende olacaktı. Bu gece Wildest Dreams'i kapattığında disketi alacak ve Oliver'a götürecekti.

Annie aceleyle odanın karşısına geçti ve filin kırmızı ayak tırnaklarından birini itti. Gizli çekmece hızla açıldı. Disket güvenli bir şekilde içine oturdu. Annie kendini çok daha iyi hissederek çekmeceyi dikkatle kapattı. Disket güvendeydi.

O öğleden sonra saat dört buçukta Annie, Pioneer Square'de bir çatı katı konutu üzerinde çalışan bir tasarımcıdan telefon aldı.

"Gelip bir bakabilir misin Annie? Sanırım senin dükkânından son bir dokunuşa ihtiyacı var. Adres senin dükkânından sadece üç blok ötede. Lobi kapısında buluşup seni içeri alırım."

Annie saatine baktı. "Tamam, on dakika içinde orada olurum." Telefonu kapattığında Ella'ya baktı. "Beş buçuğa kadar dönmüş olurum. Eğer dönmezsem, devam et ve kapat."

"Tamam patron."

Ama müşteri ortaya çıkıp karar verme sürecinde aktif rol almaya başlayınca Annie tasarımcıyla ciddi bir gecikme yaşadı. Wildest Dreams'e döndüğünde saat neredeyse altı olmuştu.

Kendini karanlık butiğe bıraktığı anda bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlamıştı.

Bir bakıĢta, içinde disketin bulunduğu emaye filin kayıp olduğunu gördü.

Annie histeriye kapılmamak için kendini birkaç derin nefes almaya zorladı. Parmaklarını kontrol edebildiğinde çılgınca Ella'nın ev numarasını çevirdi.

Cevap veren olmadı. Annie ahizeyi kapattı ve Ella'nın açık saçık arkadaşlarından bazılarının isimlerini düşünmeye çalıştı. Çaresizlik içinde ev numarasını tekrar tekrar çevirmeye devam etti. On beş dakika sonra Ella nihayet cevap verdi. Annie merhaba bile demedi. "Fil nerede?" Asistanı hatta geldiğinde Annie telefona doğru bağırdı.

"Fil mi? Ne fili? Annie, bir sorun mu var?"

"Filimi bulamıyorum. Kırmızı ayak tırnakları olan. Nerede o?" "Ah, şu fil.

Sanırım not bırakmayı unuttum. Raphaela onu yakaladı. Raphaela'da. bir son dakika kararı verdi. Panelli ekranı ya da atlıkarıncayı kullanmıyor."

"Filimi mi kullanacak?" Annie bağırdı. "Evet.

Bir sorun mu var?"

"Aman Tanrım." Annie telefonu tekrar yuvasına bıraktı.

Bir şey açıktı. Bu gece filini geri almak zorundaydı. Bu da bu akşam Shore'un partisine gitmek anlamına geliyordu.

Annie saatine baktı. Yardım gecesi yakında başlayacaktı, eğer henüz başlamamışsa. Kapıya pantolon ve kazakla zorlukla gelebildi.

Düşünmeye çalıştı. Aceleyle eve, çatı katına gitmesi, güzel bir elbise giymesi ve sonra da Shore'un Washington Gölü'ndeki evine gitmesi gerekecekti. Neyse ki adresi biliyordu çünkü Raphaela ona vermişti.

Annie, Oliver'ın bu gece çok geç saatlere kadar eve gelmeyeceğini umarak Wildest Dreams'den aceleyle çıktı. Ona, karısının uzun süredir düşmanının eşiğinden geçtiğini açıklamak zorunda kalma ihtimalinden hoşlanmıyordu.

11

Annie evde değil de ne demek?" Oliver limuzinin arka koltuğundan sordu.

"Söylediğim gibi, efendim." Bolt havaalanı trafiğinde bir açıklık buldu ve limuzini oraya kaydırdı. "Mutfak masasına bir not bırakmış."

"Mutfak masasına bir not daha mı?" Oliver siyah ve altın renkli saatine baktı. Saat sekizi geçiyordu. Annie'yle bir içki içmek ve akşam yemeği yemek için sabırsızlanıyordu.

"Evet, efendim." Bolt'un bakışları limuzinin önündeki arabadan hiç ayrılmadı. "Bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı." Oliver onun bu sözlerini kabul etmeyi reddetti.
hayal kırıklığına uğradı ve onun yerine kızgınlığına odaklandı. "Notta ne yazıyordu?"

"Okumak isteyeceğini tahmin ettiğim için yanımda getirdim." Bolt gözlerini trafikten ayırmadan ön panelde küçük bir bölme açtı. İçine uzandı ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Oliver'a uzatırken hiçbir yorum yapmadı.

Oliver, Annie'nin neredeyse okunaksız karalamasını incelerken kaşlarını çattı.

Evine hoş geldin, Oliver. Yakında döneceğim. İş yerinde beklenmedik bir şey oldu. Döndüğümde sana anlatırım. Umarım iyi bir yolculuk geçirmişsindir. Sevgiler, Annie.

Oliver son iki kelimeyi tekrar okudu. "Sevgiler, Annie." Herhalde bütün notlarını ve mektuplarını "Sevgiler, Annie" diye imzalıyordu, diye düşündü. Sonra mesaja yeniden odaklandı.

"Ne demek istiyor, beklenmedik bir şey mi oldu?" diye sordu Bolt'a. "Hiçbir fikrim yok, efendim."

Oliver arabanın telefonunu aldı ve Annie'nin dükkânının numarasını çevirdi. Yedi kez çaldıktan sonra muhtemelen cevap gelmeyeceğini anladı. Telefonu kapattı ve Annie'nin asistanının adını hatırlamaya çalıştı. Ella Something. Ella Presswood.

Ella'nın dairesine ulaştığında, oda arkadaşıyla görüştü. Kadın neşeyle, "Hâlâ Outer Limits'te," dedi.

"O da ne?"

"Belltown bölgesinde bir kahvehane. Bugün duble latte gecesi. Bir fiyatına iki tane."

"Anlıyorum." Oliver acımasızca sabrını korudu. "Bana numarayı verebilir misin?"

"Tabii. Bir saniye bekle."

Birkaç dakika sonra Outer Limits'e bağlandı. Diğer uçtaki yardımsever kişi Ella'yı getirmeyi teklif etti. Oliver yere baktı ve beklerken parmaklarını kolçağa vurduğunu gördü. Kendini durmaya zorladı.

Bir an sonra Ella'nın sesi geldi. "Evet? Beni kim arıyor?" "Ben Oliver

Rain."

"Şaka mı yapıyorsun? Oliver Rain mi?"

"Annie'yi arıyorum. Elimde işiyle ilgili bir şey olduğunu söyleyen bir not var. Ama notta o şeyin ne olduğunu söylemiyor. Bilip bilmediğinizi merak ettim, Bayan Presswood."

"Oh, evet. Sanırım filin peşinden gitti."

Oliver ani bir diş gıcırdatma dürtüsünü bastırdı. "Bu hangi fil olabilir?" diye kibarca sordu.

"Kırmızı ayak tırnakları olan çirkin olan. Hani bir keresinde seni kandırmaya çalışmıştı. Raphaela'nın son anda fikrini değiştirdiğini ve atlıkarınca yerine onu aldığını öğrendiği için çok üzgündü."

Oliver bunun eğrelti otlarını çoğaltmaktan daha fazla sabır gerektirdiğini düşündü. "Raphaela kim ve fili nereye götürdü?"

"Raphaela bir tasarımcı. Fili Shore malikânesindeki projesini tamamlamak için aldı."

Oliver donakaldı. "Paul Shore mu?"

"Evet, bu gece sanat için evlerine yardım gecesi düzenledi. Bu onun kariyeri için çok büyük bir olaydı. Ve Wildest Dreams de bundan güzel bir reklam elde edecek çünkü Raphaela dükkândan bir parça kullanıyor. Şimdi anladın mı?"

"Bana o lanet filin Shore'daki evde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hı-hı. Annie'nin oraya gittiği hissine kapıldım. Fili bulması gerektiğini söyledi. Yardıma ulaşsa bile ne yapacağını sanıyor bilmiyorum. Kolunun altındaki fille kapıdan zor çıkar. İnsanlar onu çaldığını düşünür. Raphaela çılgına döner."

"Teşekkür ederim Bayan Presswood," dedi Oliver sakin bir sesle. "Son derece yardımcı oldunuz."

"Hey, yardımcı olmak için yaşıyorum. Sanırım bu benim tam zamanlı kariyerim olacak, anlıyor musun? Hoşça kalın."

"İyi geceler." Oliver telefonu çok dikkatli bir şekilde yerine koydu.

"Bolt?" "Evet, efendim?"

"Fikrimi değiştirdim. Henüz eve gitmiyoruz. Önce Washington Gölü'ndeki bir adreste durmak istiyorum."

"Adres nedir, efendim?"

Oliver ona Paul Shore'un adresini verdi. Oraya en son gittiğinden bu yana yıllar geçmiş olmasına rağmen hafızasına silinmez bir şekilde kazınmıştı.

Babasının kaybolmasının ardından Shore'u görmeye iki kez gitmişti.

Bu iki unutulmaz olayın ilkinde Shore'dan babasına verdiği kredinin süresini uzatmasını istemişti. Shore reddetmişti. O anki aşağılanmanın ateşi Oliver'ın içinde sonsuza dek yanacaktı.

Oliver Washington Gölü'ndeki malikaneye son gittiğinde borcunu ödemişti. Geri ödeme, Oliver'ın Mercer Adası'ndaki Rain evini satması ve elde ettiği gelirin her kuruşunu emtia piyasasında çok yüksek riskli bazı yatırımlara yatırmasından sonra mümkün olmuştu. Hayatının o dönemine dair anıları hâlâ içinden buz gibi bir korku damlacığı geçiriyordu.

Ailenin tüm geleceğini, bazı önemli hasatlarla ilgili eğitimli tahminler yapabilmek için botanik bilgisine yatırmıştı.
Bu tahminler işe yaramıştı. Hasat, içeridekilerin tahmin ettiğinden çok daha iyi olmuştu. Oliver ilk servetini neredeyse bir gecede kazanmıştı.

Ancak aldığı büyük risklerin farkındaydı ve bu duygudan hoşlanmamıştı. Oliver bir daha asla değişken emtia piyasasında oynamadı. Rastgele şans faktörüyle uğraşmayı sevmiyordu. Kendisine daha fazla kontrol imkânı veren yatırımları tercih ediyordu.

Renkli camdan dışarı baktı ve çeki Paul Shore'un evine götürdüğü akşamı hatırladı.

Shore'un şaşkınlığı Oliver'ın içini asit gibi kemirmişti. Shore onun sırtını sıvazlayıp babasının iki katı bir işadamı olabileceğini söylediğinde Oliver öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.
Ama o zaman bile, kendisine çok iyi hizmet edecek olan buzlu kaplama çoktan sağlam bir şekilde yerine oturmuştu. Oliver öfkesini kontrol altına almıştı.

Tek kelime etmeden arkasını dönmüş ve kapıdan çıkıp gitmişti. O uğursuz akşamdan beri Paul Shore'la konuşmamıştı.

Bolt limuzini Washington Gölü'ne bakan şık bir yerleşim bölgesine götürürken öfke ve derin, acı verici bir ihanet duygusu Oliver'ın içini kemiriyordu.

Annie, Paul Shore'un evine gitmişti. Oliver'ın eli kalçasında yumruk haline geldi. Karısı düşmanının evindeydi.

İçeri girmek işin en zor kısmıydı. Dolabında bulduğu ilk şey olan ince siyah bir kılıf giymiş olan Annie, ön kapıyı koruyan smokinli genç sarışın adamı neredeyse geçemiyordu.

"Hayır, davetiyem yok," diye üçüncü kez açıkladı. "Ama sizi temin ederim, içeri girmek için çok iyi bir nedenim var. Lütfen yetkili birinden buraya gelmesini rica ederseniz, açıklayabilirim."

İşsiz bir manken görünümündeki genç adam ince kaşlarını kırıştırdı. "Özür dilerim hanımefendi ama korkarım Bayan Shore şu anda meşgul."

Annie kaybedecek bir şeyi olmadığına karar verdi. "Lütfen ona Bayan Oliver Oliver Rain'in ön kapıda olduğunu

söyleyin." "Kim?"

"Bayan Oliver Rain."

Genç adam bir kâğıt parçasına baktı. "Korkarım isminiz davetli listesinde görünmüyor."

"Bunu biliyorum. Size söylemeye

çalışıyorum..." "Annie. Burada ne işin var?"

Annie, ay ışığında çalışan erkek modelin yanından geçip kapı aralığında omzu açık gümüş gece elbisesiyle göz kamaştıran Valerie'yi gördü. A

Siyah saçlı ve ciddi gözlü yakışıklı bir adam onun yanında duruyordu. Resmi siyah ve beyaz giysiler içindeydi.

"Seni gördüğüme sevindim Val." Annie smokinli sarışının etrafında dolandı. "Bak, seninle bir dakika konuşabilir miyim? İçeri girmem gerekiyor. Bir fil var, görüyorsun."

"Fil mi?" Valerie şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Neyse boş ver. Önce Carson'la tanışmanı istiyorum." Yanında duran ciddi gözlü adama titreyerek gülümsedi. "Carson, bu kardeşimin yeni karısı Annie."

"Nasılsın Annie?" Carson Annie'nin elini sıkıca kavradı. "İçeri gel. Aileme burada olduğunu söyleyeceğim. Eminim çok sevineceklerdir."

"Teşekkürler." Annie aceleyle merdivenleri çıktı. "Aslında ailene bir şey söylemene gerek yok. Ben sadece filimi bulmak istiyorum."

Valerie ona baktı. "Bütün bu fil meselesi de ne? Neler oluyor? Oliver burada olduğunu biliyor mu?"

"Açıklaması biraz zor," dedi Annie. "Ama bu evde bir yerlerde, kırmızı ayak tırnakları olan bir fil var. Benim dükkânımdan. Ailenizin evini akşam için dekore eden tasarımcı bana söylemeden onu almış. Onun gizli çekmecesine önemli bir şey koymuştum. Ve hayır, Oliver burada olduğumu bilmiyor."

"Kızıl ayak tırnakları, hmm?" Carson gülümsedi. "Sanırım onu solaryumda gördüm."

"İçim rahatladı." Annie ona minnettar bir bakış fırlattı. "Beni ona götürebilir misin?"

"Elbette, bu taraftan." Carson döndü ve ışıltılı konuk kalabalığının arasından bir yol açmaya başladı. "Ama bu gece ailemle tanışmadan gideceğini sanma. Seni tanıştırmazsam annem beni döver."

Valerie endişeli gözlerini Annie'ye çevirdi. "Peki ya Oliver?"

"Ne olmuş ona? Bildiğim kadarıyla henüz Kaliforniya'dan dönmedi bile. Gecikti." Annie merakla kalabalık odayı inceledi. "Güzel yermiş."

Kendi kendine bunun yetersiz bir ifade olduğunu kabul etti. Kıyıdaki ev, kelimenin tam anlamıyla bir malikâneydi. Odalar

Yüksek tavanlar ve sonsuz, cilalı ahşap zeminler ile zarif bir şekilde orantılanmıştır. Uzun bir sıra halindeki resmi Fransız kapılar, Washington Gölü'nün nefes kesici manzarasını gözler önüne seriyordu.

"Bu ev dört kuşaktır Carson'ın ailesine ait." Valerie alt tonda açıkladı. "Büyük büyükbabası tarafından inşa edilmiş."

Carson omzunun üzerinden, "O ve Valerie'nin büyük büyükbabası bir nakliye işinde ortaklardı," dedi.

Annie şaşkınlıkla Valerie'ye baktı. "Ailenizle Shores arasındaki bağlantının bu kadar eskiye dayandığını bilmiyordum."

Carson, "Shores ve Rains yıllar boyunca birlikte pek çok iş yaptı," diye açıkladı. "Bu kan davası yeni bir olay." Valerie'ye sıcak bir şekilde gülümsedi. "Val ve ben buna bir son vermeyi umuyoruz."

Valerie'nin ağzı gerildi. "Carson'ın düşündüğü kadar kolay olmayacak. Kardeşimi tanımıyor."

"Göreceğiz," dedi Carson.

Bir süre sonra üçlüyü camlarla kaplı uzun, beyaz bir odaya götürdü. Annie, Raphaela'nın bir fantezi diyarı yaratma planını uygulamaya koyduğunu hemen anladı.

Yemyeşil, egzotik bir fon oluşturmak için renkli tenteler ve devasa, aşırı doldurulmuş yastıklar kullanılmıştı. Uzun odanın ortasında fokurdayan bir şampanya çeşmesinin üzerinde pirinç palmiye ağaçları yükseliyordu.

Ve orada, fıskiyenin yanında sakin sakin duran fil duruyordu.

Annie büyük bir rahatlamayla, "İşte orada," diye duyurdu. Koşarak ileri atıldı ve taş işlemeli canavarın yanında durdu. Valerie ve Carson da onu takip etti.

"Peki bu fili bu kadar önemli yapan şey ne?" Valerie sordu.

Annie uzandı ve kırmızı ayak tırnaklarından birini itti. "Önemli olan fil değil. İçinde bıraktığım şey."

Gizli çekmece hızla açıldı. Annie disketi gördü ve rahatladı. Disketi aldı ve çantasına doldurdu.

"Bilgisayar disketine benziyor," diye gözlemledi Carson.

"Öyle." Annie dönüp ona gülümsedi. "Fil gecenin geri kalanında sende kalabilir. İstediğimi elde ettim." Sözünü kesti,

Birden, oldukça gürültülü bir odada sözlerinin çok yüksek sesle söylendiğinin farkına vardı.

Geç de olsa kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktüğünü fark etti.

Korkunç bir önsezi duygusu onu sardı. Solaryumdaki diğer herkesle birlikte Annie de girişe doğru baktı. Oliver takım elbiseli ve kravatlı, karanlık, intikamcı bir tanrı olarak orada duruyordu.

Gözleri o sessizlik anında Annie'yi buldu. Etrafındaki her şeyi ve herkesi soğukkanlılıkla küçümseyerek kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Seslerin mırıltısı tekrar normal bir seviyeye yükseldi, ama bu kez sessiz konuşmalarda kolektif bir merak ve beklenti tonu vardı.

"Eğer olay çıkarırsa, ölürüm." Valerie'nin yüzü donmuştu. Dudakları ince bir çizgi halindeydi ve gözleri endişeyle doluydu. "Yemin ederim ölürüm."

Annie yatıştırıcı bir sesle, "Sakin ol," dedi. "Oliver olay çıkarmayacak. Muhtemelen benim burada olduğumu anladığı için buradadır. Ona her şeyi açıklayacağım ve bu iş burada bitecek."

Valerie, "Sen aklını kaçırmışsın," dedi. "Bunun bedelini hepimiz ödeyeceğiz." Omurgasını dikleştirdi. "Ama umurumda değil. Bu benim hayatım ve kendi bildiğim gibi yaşayacağım."

Aferin kızıma. Ona karşı koy. Bu benim tavsiyem." Annie güven verici bir şekilde onun omzunu sıvazladı.

Carson düşünceli bir ifadeyle Oliver'ın yaklaşmasını izledi. "Anladığım kadarıyla bu benim müstakbel vahşi kayınbiraderim. Hatırlat da onunla bir parça çiğ et arasına girmeyeyim."

"O kadar da kötü değil. Hırlaması ısırmasından çok daha kötüdür," dedi Annie çabucak.

"Sen öyle diyorsan öyledir." Carson ikna olmamış görünüyordu.

Valerie, "Annie onu henüz çok iyi tanımıyor," diye mırıldandı.

Annie durumu kontrol altına alma zamanının geldiğine karar verdi. Etrafındaki kalabalığın beklentisinin farkındaydı ve Oliver'ın istediği zaman zor biri olabileceğini kendine hatırlattı. Kararlı bir şekilde gülümseyerek onun önünü kesmek için ilerledi.

"İşte buradasın, Oliver." Annie kendini onun yoluna dikti. "Gelebildiğine çok sevindim. Kasabaya zamanında dönemeyeceğinden korkuyordum."

Durma noktasına geldi. "Burada ne yapıyorsun Annie?"

Bir elini onun omzuna koydu ve parmak uçlarında durarak tipik bir eş selamlaması olduğunu umduğu bir şekilde dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Terbiyeli ol," diye mırıldandı sadece onun kulakları için. "Söz veriyorum her şeyi sonra açıklayacağım."

Oliver gergin bir an için onun talebini görmezden gelecekmiş gibi baktı. Yağmur rengi gözlerinin daha da soğuk buğusunun ardında soğuk bir öfke yanıyordu.

"Bunu kesinlikle daha sonra açıklayacaksın," dedi çok yumuşak bir sesle.

Eli Annie'nin koluna dolandı ve muhtemelen yakınlarda duranlara kibar bir sevgi gösterisi gibi göründü. Ancak Annie kendini çelik bir kapana yakalanmış gibi hissetti. Adam ona zarar vermiyordu ama uçmaktansa kendini onun elinden kurtaramayacağını da biliyordu. Oliver onu Valerie ve Carson'ın durduğu yere doğru yönlendirirken Annie gülümsemesini yüzüne yapıştırmayı sürdürdü.

Oliver'ın Valerie'yle konuşacağını anlayan Annie, patlamaya hazır durumu yatıştırmak için bir girişimde daha bulundu.

"Oliver, Valerie'nin arkadaşı Carson Shore'la tanıştığını sanmıyorum, değil mi?" dedi parlak bir sesle. "Carson, bu Oliver Rain, Valerie'nin kardeşi."

Carson kibarca gülümsedi ama gözleri temkinliydi. "Benim için bir zevk." Elini uzattı. Yanındaki Valerie cesur ama umutsuz görünüyordu, sanki bir idam mangasıyla karşı karşıyaydı.

Oliver, Carson'ın uzattığı ele hemen karşılık vermeyince Annie tedbiri elden bıraktı. Siyah topuklu ayakkabısının topuğunu Oliver'ın İtalyan derisi ayakkabılarından birinin burnuna sertçe indirdi.

Oliver hafif ama belirgin bir şekilde irkildi. Annie'ye okunamayan bir bakış fırlattı ve sonra, Annie'yi çok rahatlatacak şekilde, elini Carson'a uzattı.

"Babanı tanıyorum," dedi Oliver esrarengiz bir şekilde, Carson'ın elini en kısa tokalaşmalardan biri olması gereken bir şekilde kavrarken.

"Bana öyle söylendi." Carson elini geri çekti ve sahiplenici bir jestle Valerie'nin omzuna koydu. "Umarım babamla benim klon olduğumuzu düşünme hatasına düşmezsin."

Valerie Carson'a doğru hafifçe sallandı, gözleri kasvetliydi.

Annie gülümsemesinin şiddetini artırdı. "Oliver her zaman açık fikirli davranır. Asla ani yargılara varmaz, değil mi Oliver?"

Oliver'ın gözleri Annie'nin parlak gülümsemesinin üzerinde gezindi. "Hayır. Bir karar vermeden önce mümkün olduğunca çok bilgi toplarım. Ama arada bir hata yaptığımı fark ederim. Bu olduğunda da hemen düzeltirim."

Annie bu ifadeyi en olumlu şekilde okumaya karar verdi. "Evet, biliyorum canım. Bu yüzden bu kadar başarılı oluyorsun. Bu arada Valerie'yle Eckert Müzesi'nde küratörlüğünü yaptığı yeni Kolomb öncesi sanat sergisi hakkında konuşuyordum. Ön gösterime katılmak isteriz, değil mi?"

"İsteyecek miyiz?"

"Doğal olarak. Birkaç özel sergiye giremeyeceksen küratörle akraba olmanın bir anlamı yok. Şimdi Carson'a ve kız kardeşine hoşça kal de. Yoğun bir yolculuk geçirdiğinizi biliyorum ve çok yorulmuş olmalısınız. Doğruca eve gidip güzel, dinlendirici bir akşam yemeği yiyeceğiz. Sana anlatacak çok şeyim var."

"Benim de sana söyleyecek birkaç şeyim var," dedi Oliver. Valerie'ye baktı. "İyi geceler, Val."

Valerie sert bir sesle, "İyi geceler Oliver," dedi. Ancak bakışlarında bir rahatlama vardı, sanki idam mangasının ateş etmeyeceğini yeni fark etmiş gibiydi. En azından bu gece. Annie'ye hızlı ve endişeli bir bakış attı. "Sonra görüşürüz."

"Tamam." Annie Carson'a baktı. "Fili bulmama yardım ettiğin için tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Carson hâlâ Oliver'ı izliyordu.

"Haydi eve gidelim." Oliver Annie'nin kolunu sıkıca kavradı ve onu solaryumun girişine doğru çevirdi.

Tam o sırada seçkin, iyi giyimli bir çift solaryuma girdi. Adam altmışlı yaşlarının sonlarında görünüyordu. Kendisini olduğundan daha uzun gösteren sert bir askeri duruşu vardı. Neredeyse keldi. Gri saçlarından bir tutam kafatasına yakın kesilmişti. Gaga gibi bir burnu vardı ve elmacık kemiklerinin altında derin girintiler vardı.

Muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında olan kadın son derece ince ve formda görünüyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki deride onun yaşındaki bir kadından beklenebilecek kırışıklıklar göze çarpmıyordu. Gümüş rengi saçlarını düzgün, kısa, kıvrımlı bir dalgayla toplamıştı.

Annie, seçkin çiftin kalabalığın arasında ilerleyişinden, konuklara başlarını sallayıp kibarca mırıldanmalarından Bay ve Bayan Paul Shore'dan başkasına bakmadığını anladı.

Oliver, Annie'ye usulca, "Ayakkabının topuğuyla bu numarayı ikinci kez denemeden önce," dedi, "o piçle el sıkışmayacağım konusunda seni uyarsam iyi olur."

"Oliver, acele etmene gerek yok."

"Biraz tavsiye al. Şansını bu gece olduğundan daha fazla zorlama. Zaten ince bir buzun üzerindesin." Oliver onu solaryumun girişine doğru itti.

Kalabalık dağıldı ve Annie ile Oliver'ı Shores'la çarpışma rotasında bıraktı. Oliver yavaşlamadı ya da tereddüt etmedi. Suyun içindeki bir köpekbalığı gibi ilerlemeye devam etti. Annie dehşete düşmüştü. Biri yönünü değiştirmez ya da yoldan çekilmezse dördünün de karmakarışık bir yığın halinde çarpışacağı belliydi.

Paul kıyıya baktı ve Oliver ile Annie'nin kapıya doğru yaklaştıklarını gördü. Yüzünden şaşkın bir ifade geçti.

Bayan Shore zarif bir gülümsemeyle döndü. Oliver'ı hemen tanımadığı belliydi. Sonra gözleri büyüdü. Gülümsemesi tedirginleşti. Annie'ye hızlı ve endişeli bir bakış fırlattı, sanki o yönden bir yardım gelip gelmeyeceğini merak ediyormuş gibi.

Oliver ona doğru ilerlerken Paul Shore sert bir sesle, "Merhaba Rain," dedi. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum."

Oliver hiçbir şey söylemedi. Sanki diğer adam hiç var olmamış gibi girişe doğru ilerlemeye devam etti. Annie bu küçük sahneyi izleyenlerin hayranlık dolu bakışlarının farkındaydı.

Bayan Shore asil bir çaba gösterdi. "Bu akşam kız kardeşinizle tanışmak çok hoşumuza gitti. Ne kadar hoş bir genç kadın. Anladığım kadarıyla yeni evlenmişsiniz?"

Oliver hâlâ cevap vermemişti. Avına odaklanmış bir yırtıcının dikkatiyle girişe doğru ilerliyordu.

Annie'nin canına tak etmişti. Madeline Teyze her zaman uygarlıkla vahşet arasındaki tek şeyin görgü kuralları olduğunu iddia ederdi.

Annie topuklarını sıkarak Oliver'ı durma noktasına kadar sürükledi. Yakınında duranlardan yeni bir beklenti ürpertisi geçti.

"İyi akşamlar, Bayan Shore. Ben Annie Rain. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Güzel parti. Kalamadığımız için çok üzgünüm. Bir işim çıktı."

"Evet, elbette, anlıyorum." Bayan Shore bu kısa sosyal sohbet için neredeyse acınacak kadar minnettar görünüyordu. Oliver'a hızlı hızlı baktı. "Uğraman çok nazikçe."

"Uzun zaman oldu Rain," dedi Paul Shore huysuzca.

"Yeterince uzun değil." Oliver o kadar alçak sesle konuştu ki sadece dördü duyabildi.

Shore'un yüzü donuk bir kırmızıya büründü. "Görünüşe göre kız kardeşiniz ve oğlum son zamanlarda oldukça yakınlaştı. Belki de konuşmalıyız. Onların iyiliği için."

Oliver hiçbir duygu belirtisi göstermeden onu inceledi. "Belki de haklısın. Sekreterimi arayın. Bir randevu ayarlarız."

Shore'un gözleri, kendisine bir sekreterle muhatap olmasının söyleniş şeklindeki sertlik karşısında kısıldı. Ama pek de ince olmayan bu hakaret hakkında hiçbir yorum yapmadı. "Pekâlâ. Bunu yapacağım."

Oliver ürpertici bir zarafetle başını eğdi. Sonra Annie'nin kolunu sıkıca kavradı ve onu odadan dışarı çıkardı.

Bolt uzun, kıvrımlı yolda limuzinin yanında bekliyordu. Oliver onunla konuşmak için kısa bir süre durdu.

Oliver, "Arabayı garaja geri götür," dedi. "Annie'yi eve ben bırakırım. Akşamın geri kalanında sana ihtiyacımız olmayacak."

"Peki, efendim." Bolt Annie'ye kısa, okunamayan bir bakış attı. Sonra limuzinin direksiyonuna geçmek için arkasını döndü.

Oliver Annie'yi caddeye park etmiş olan küçük kırmızı arabasına doğru çekti. "Anahtarları alayım."

Annie çantasının içinde anahtarlığını aradı. "Benim sürmemi ister misin?"

"Hayır."

"Araba kullandığını bilmiyordum," dedi Annie, ona yetişmek için bir adım atarak.

Oliver ona tuhaf bir bakış fırlatınca hemen ekledi, "Yani, Bolt'un senin yerine araba kullandığını sanıyordum."

"Araba kullanabilirim. Garajda neden iki araba tuttuğumu sanıyorsun?"

Annie her zaman limuzinin yanındaki boşluğa park edilen Mercedes'i hatırladı. "Ama onu hiç kullanmıyorsun."

"Onu ne zaman ve ne zaman kullandığımı bilecek kadar uzun süre benimle yaşamadın, değil mi?"

"Sanırım hayır. Oliver, orada biraz terbiyeli davrandığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet ve umarım Valerie'nin Paul Shore'u yumruklamadığın ya da ortalığı birbirine katmadığın için sana özellikle minnettar olduğunu anlamışsındır. Ona olay çıkarmayacağını söyledim."

"Valerie'nin minnettar olup olmaması umurumda değil. Onunla sonra ilgileneceğim. Bilmek istediğim, neden oradaydın Annie?"

"Bu uzun bir hikâye."

"Kısalt."

Adam arabasının yanında durup ön kapıyı açtığında Annie gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten kızgın mısın?"

Adam ona kapıyı tutarken kaşları kalktı. "Sormak zorunda mısın?" "Bazen seninle ne düşündüğünü ya da hissettiğini söylemek zor oluyor."

Annie ön koltuğa kaydı.

Oliver'ın bakışları kısa siyah elbisesinin ortaya çıkardığı uzun bacaklarını takip etti. Kapıyı çarparak kapatırken, "Seni bu duruma uygun giyinmiş görüyorum," dedi.

Oliver arabanın ön tarafına geçerken Annie emniyet kemerini bağladı ve çantasına uzandı. Oliver onun yanına bindiğinde, Annie disketi onun önünde salladı. "Bu gece burada bulunmamın kısa bir açıklamasını mı istiyorsun? İşte bu."

Adam diskete kaşlarını çatarak baktı. "İçinde ne var?"

"Bilmiyorum. Dün gece sen aradıktan sonra kulübede buldum. Üzerindeki notu görüyor musun?"

Oliver etikete bir göz attı. "Daniel bunu benim için mi

bıraktı?" "Evet. Çok tuhaf, sence de öyle değil mi?"

"Çok iyi." Oliver kontak anahtarını çevirdi ve arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı. "Bunun bu akşam Shores'larda olmanla ne ilgisi var?"

Annie sabırsızca içini çekti. "Disketi filin içine sakladım. Tabanındaki küçük çekmeceyi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Bu öğleden sonra ben yokken, tasarımcı bir arkadaşım Shore'ların yararına süs olarak kullanmak için fili almış. Bir saat kadar önce kaybolduğunu fark ettim. Çılgına döndüm. Tanrıya şükür Valerie ve Carson oradaydı."

"Neden?"

"Onlar olmadan o gösterişli partiye girmeyi başarabileceğimi sanmıyorum. Kapıdaki adam listesinde olmadığımı söyleyip duruyordu."

Oliver ona yan gözle baktı. "Ona Bayan Oliver Rain olduğunuzu söylemeyi denediniz mi?"

"Sana haberlerim var Oliver. Kasabadaki herkes senin adını duyunca jöleye dönüşmüyor. Shores'un ön kapısındaki adamın seni duyduğunu bile sanmıyorum."

Oliver, "Artık duydu," dedi.

Annie gözlerini kırpıştırdı. "İçeri nasıl

girdin?" "Yürüyerek girdim."

"Yani kapıdaki adamla nasıl konuştun?"

"Onu konuşarak geçmeye çalışmadım," dedi Oliver. "Merdivenlerden çıktım ve o da yolumdan çekildi."

"Oh." Annie burnunu kırıştırdı. "Bu tekniğin sende benden daha çok işe yarayacağını görebiliyorum. Yeterince korkutucu bir varlığım falan yok. Sanırım Bayan Oliver Rain'e benzemiyorum."

"Tıpkı Bayan Oliver Rain'e benziyorsunuz," diye homurdandı Oliver.

"Sen öyle diyorsan öyledir. Her neyse, benim hikâyem bu. Buna inanacak mısınız yoksa doğruyu söylediğimi kanıtlamak için kızgın kömürlerin üzerinde mi yürümem gerekecek?"

"Sana inanıyorum." Oliver garip bir şekilde kaçınılmaz olana boyun eğmiş görünüyordu. "Hikâyen gerçek olamayacak kadar tuhaf."

Annie kayıtsızca gülümsedi. "Sende hoşuma giden şeylerden biri de bu, Oliver. Özünde gerçekten çok iyisin. Hatta makulsün. Yıllar boyunca herkesin, hatta kendi ailenin bile senin hakkında neden bu kadar kötü bir izlenim edindiğini anlamak zor."

"Belki de talihsiz bir dizi yanlış anlamanın kurbanı olmuşumdur," dedi Oliver acımasızca.

12

Oliver hafifçe başının döndüğünü hissetti. Yaşadığı rahatlama hissi o kadar büyüktü ki neredeyse coşkuya dönüşecekti.

Doğal olarak Annie'nin, düşmanının evinde bulunmak için gayet makul bir mazereti vardı, diye düşündü hayıflanarak. Bu kadarını beklemesi gerekirdi.

Oliver dişlerini Annie'nin akşam yemeği için sipariş ettiği mantarlı ve zeytinli pizzanın bir dilimine geçirdi. Pizza birkaç dakika önce gelmişti, asansörle yirmi altıncı kata çıktıktan sonra bile hâlâ sıcaktı. Annie pizzayı çalışma odasında, masasında duran taşınabilir dizüstü bilgisayarın önünde servis etmişti.

Oliver'ın bu koşullar altında son derece şüpheli bulduğu bir nezaket gösterisiyle Bolt'u da bu doğaçlama ziyafete katılmaya davet etmişti. Oliver, Annie'nin kendisiyle yalnız kalmamaya karar vermiş olmasından dolayı eğlenmeli miydi yoksa sinirlenmeli miydi bilemiyordu.

Bir elinde pizza dilimini tutan Oliver öne doğru eğildi ve Daniel'ın kendisi için çalıştığı günlerden hatırladığı bir avuç şifreden biri olan inice'i yazdı. Ekran titredi.

"Ah-hah." Annie dikkatle ekrana baktı. "İşte bu, Oliver. Bak, bir şeyler oluyor."

Oliver ekrandaki harflerin oluşumunu izlerken, hakikaten öfkeden kudurmuş olması gerektiğini düşündü. Öfkesini kontrol etmek için sahip olduğu öz disiplinin her zerresini kullanmak zorunda kalmamasına hâlâ belli belirsiz hayret ediyordu.

Ama nedense bu koşullar altında hissetmesi gereken öfkeye yer yoktu. Paul Shore'un evine gittiğinde aklında başka ne varsa, kesinlikle onun güvenine kasten ihanet etmemişti.

Kayıp disket yüzünden çılgına dönmüştü. Bugünlerde Annie'nin öncelikler listesinin çok kısa olduğunu biliyordu ve Daniel'la ilgili her şeyin en üst sırada yer aldığına şüphe yoktu.

Oliver sonunda Annie'nin listesinde ikinci sırada olma duygusuna alışıp alışmayacağını merak etti.

Annie'nin öncelikli bağlılığının hâlâ kayıp kardeşine yönelik olduğu bilgisini bir kenara bırakmaya zorladı kendini. Oliver, Annie'nin evlenme teklifini kabul etmeden önce genel şemada nerede yer aldığını bildiğini kendine hatırlattı.

"İlginç," dedi Bolt, ekranı sabit bir konsantrasyonla izleyerek. "Barry Cork'la ilgili bir dizi nota benziyor. Tarihler, saatler ve gözlemler."

"Bolt haklı. Bu şeyler Barry hakkında." Annie gözlerini ekrana dikti. "Neden sana onunla ilgili bir sürü bilgi bıraksın ki Oliver?"

Oliver ekranı dolduran isimlere ve tarihlere kayıtsızca baktı. "Görünüşe göre Daniel, Cork'un Lyncroft'a ait özel bilgileri rakiplerine sattığını anlamış."

"Ne? Buna inanmıyorum."

"Doğru, tamam." Oliver bir düğmeye basarak Daniel'ın Barry Cork hakkında derlediği verileri taradı. "Görünüşe göre Daniel, Barry ortadan kaybolmadan birkaç hafta önce ondan şüphelenmiş."

"Ama Barry Lyncroft'un sırlarını neden satsın ki?" Annie gerçekten şaşırmış görünerek sordu.

"Her zamanki sebep." Oliver ona baktı. "Para."

"Ama Barry Daniel için çalışıyordu. Ağabeyim ona güvenirdi." Annie inanmayarak başını salladı. "Barry onun arkadaşıydı."

Oliver Annie'ye saflığını hatırlatma isteğine karşı koydu. Annie yanındaki siyah deri koltuğa kıvrılmış otururken onu inceledi. Pizzanın gelmesini beklerken kıyafetlerini değiştirmişti. Baştan çıkarıcı uzunluktaki bacaklarını ortaya çıkaran küçük siyah elbisesi gitmişti. Onun yerine bir kot pantolon ve küçük belini saran, yüksek göğüslerinin ve kalçalarının zarif kıvrımlarının üzerine rahatça oturan ribana örgülü bir kazak vardı. Kadında, ona eğrelti otlarını düşündüren taze, ışıltılı bir seksilik vardı.

Oliver dikkatini tekrar ekrana çevirdi. "Daniel'ın neler olduğunu fark eder etmez Cork'u kovmamasına şaşırdım."

Annie kaşlarını çattı. "Belki de Barry'nin suçlu olduğundan tam olarak emin değildi.
Belki de kanıt arıyordu."

"Bu isim ve tarih listesinden başka bir kanıta ihtiyacı yoktu," dedi Oliver dalgın dalgın. "Belli ki Daniel zaten gerçeklerin çoğuna sahipti."

Annie onu inceledi. "Barry'yle ilgili bu kötü haberlere pek şaşırmış görünmüyorsun."

"Şaşırmadım." Oliver Daniel'ın notlarından bir sayfa daha açtı. "Bunların çoğu Bolt'la son birkaç gün içinde bulduklarımızla örtüşüyor."

"Sen ve Bolt bunu biliyor muydunuz? Ve bana söylemediniz mi?"

"Bu gece kapıdan girer girmez sana söyleyecektim," dedi Oliver. "Sana tüm hikâyeyi bir kadeh şarap eşliğinde anlatmayı planlamıştım. Ama sen burada beni beklemiyordun. Hatırlarsan, önce seni bulmam gerekti."

"Hayır, bilmiyorsun," diye karşılık verdi Annie. "Sakın bu zavallı bahaneyle gizliliğini mazur göstermeye kalkma. Daha Kaliforniya'ya gitmeden önce neler olup bittiğini sezmiş olmalısın."

"Havaalanına giderken öğrendim. Bolt beni bilgilendirdi."

"Barry Cork'u Bolt'a mı araştırttın?" Annie gözlerini bilgisayar ekranından ayırmayan Bolt'a öfkeli bir bakış fırlattı. "Önce bana sormadan mı?"

Oliver sabırla, "Bolt'a Featly ve Moss'u araştırttım," dedi. "Bu süreçte Cork'un Kaliforniya'ya yaptığı son yolculukla ilgili beklenmedik bazı bilgilere ulaştı. Cork son zamanlarda Lyncroft'un rakiplerini temsil eden önemli kişilerle motel odalarında çok ilginç toplantılar yapmış."

"Bana bilgi verilmeliydi," dedi Annie, açıkça öfkeliydi. Oliver, "Şu anda

bilgilendiriliyorsun," diye işaret etti.

Annie gözlerini ona dikti. "Oliver, bu senin inanılmaz derecede zayıf iletişim becerilerinin bir başka örneği. Dahası, bu kez kasıtlı olduğunu düşünüyorum."

"Annie, mantıklı ol. Cork'u ben de yeni öğrendim."

"Dün gece beni aradığında bir şeyler biliyor olmalıydın," diye karşılık verdi.

"Bu konuyu telefonda konuşmak istemedim."

Dudaklarını onaylamaz bir şekilde büzdü. "Daniel'in şirketini etkileyecek her türlü önemli gelişmeden haberdar edilmek istediğimi sana söylemiştim."

"Evet, biliyorum. Onun değerli şirketi her zaman önce gelir, öyle değil mi? Bu olaydaki rolümün ne olduğunu biliyorum. Lyncroft'u senin için kurtarmam gerekiyor.

İnan bana, elimden geleni yapıyorum."

"Oliver, elinden geleni yapmadığını kastetmedim, sadece bazen çok iletişimsiz olduğunu söyledim."

Oliver ona baktı. "Sana en başta bana güvenmen gerektiğini söylemiştim, Annie."

Annie tartışmayı görmezden gelen Bolt'a doğru mahcup bir bakış fırlattı. "Bunu başka bir zaman konuşuruz," diye mırıldandı.

"Anlaştık. Bunu daha sonra yapacağımız toplantıya bırakalım. O toplantının gündeminde başka birkaç madde daha var."

"Sakın beni korkutmaya kalkma Oliver Rain. İşe yaramaz."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Oliver düşünceli bir ifadeyle ekrana baktı. "Bu kardeşinin son notlarına benziyor."

Annie Oliver'ın omzunun üzerinden okumak için ekrana yaklaştı. "Bunlar Daniel kaybolmadan sadece bir hafta öncesine ait."

Şablonda bir değişiklik var. Cork'un Seattle'da yeni bir bağlantısı olduğundan şüpheleniyorum. Anladığım kadarıyla Kaliforniya'dakilerle bir ilgisi yok. Bu yeni bir gelişme ve ben bu hissi sevmiyorum. Burada rutin bir şirket casusluğundan daha fazlası var. Cork birkaç hafta öncesine göre daha gergin. Ve işin içinde çok para var. Çok fazla para. Cork'un banka hesaplarını kontrol ettim. Adama iyi para ödüyorum ama o kadar da değil. O orospu çocuğunu şimdi kovabilir ve bu işi bitirebilirdim. Ama onu kovmadan önce bu yeni anlaşma hakkında daha fazla şey öğrenmeyi tercih ederim.

Rain, eğer bunu okuyorsan, Annie bu disketi bulduğu ve senden yardım istediği içindir. Bu demek oluyor ki, bir sebepten dolayı, ben bu resimde yokum. Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, çünkü elimde Cork'un hareketlerinden, sakladığı paranın kanıtlarından ve bu işin ilk başta düşündüğümden daha ciddi olduğuna dair sağlam bir önseziden başka bir şey yok. İkimiz de biliyoruz ki işin içinde çok para olunca işler karışabiliyor.

Eğer Annie sana gelirse, dostum, beş yıl önce bana verdiğin sözü tutmanı sağlayacağım. Annie ve Joanna'ya benim için göz kulak olursan ödeşmiş oluruz. Anlaştık mı? Bu arada, tavsiyem Annie'yi bu işin dışında tutman. Eğer onu tanıyorsam, doğruluk ve adalet için tek kişilik bir haçlı seferine çıkacaktır. Bu işi kendi yöntemlerinle halletmek isteyeceksin ve o muhtemelen senin yöntemlerini onaylamayacaktır.

Annie Oliver'la yüzleşmek için sandalyede döndü. "Daniel bu son söyledikleriyle ne demek istiyor? Beş yıl önce ona bir söz vermenle ilgili kısım neydi? Ona tam olarak ne söz verdin ve neden?"

Oliver ekranı kararttı. Halojen masa lambasının keskin ve parlak ışığı masanın üzerinde bir aydınlık çemberi oluşturuyor ve odanın geri kalanını derin bir gölgeye boğuyordu.

Bir dilim pizza daha aldı ve vereceği cevap üzerinde düşünmeye başladı. "Sana beş yıl önceki olayı anlatmıştım."

"Şu silah kaçakçısıyla olan olay mı? Gretchen ya da Grissolm gibi bir şey

mi?" "Gresham." Oliver pizzadan bir ısırık aldı ve pizzayla ilgili anılarının Ada'daki depoda olanlar aklından geçti. "O gece kardeşinize, operasyonu ortaya çıkardığı ve durdurmama yardım ettiği için ona borçlu olduğumu söyledim. Ayrıca ona bu iyiliğinin karşılığını ödeyebilirsem bana haber vermesini söyledim."

Annie düşünceli birkaç saniye boyunca ona baktı. "Anlıyorum." Sandalyesine daha da gömüldü. "Daniel buralarda senin yetkili olman gerektiğini düşünüyor gibi göründüğüne göre," dedi dikkatle, "şimdi ne yapmamızı öneriyorsun?"

Oliver onun gözlerindeki ifadeden hoşlanmamıştı. "Annie, ağabeyin sana güvenmediğini ima etmek istemedi."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama bu işi tek başıma halledebileceğime inanmadığına da eminim."

"Neden yapabileceğini düşünsün ki?" Oliver sakince sordu. "Endüstriyel casuslukla başa çıkma konusunda Lyncroft büyüklüğünde bir şirketi yönetmekten daha fazla deneyime sahip değilsin. Her şeyi bana devretmekle doğru şeyi yaptın."

Alt dudağını çiğnedi. "Öyle mi yaptım? Nedense her şey son derece karmaşık bir hal almaya başladı."

"Üzgün olduğunu biliyorum ama şu an tereddüt etmenin sırası değil."

"Biliyorum." Annie kısık kirpiklerinin arkasından onu izledi. "Bu işte birlikteyiz, değil mi?"

"Evet." Onun şimdi ne düşündüğünü merak ediyordu. Belki de aceleyle yaptığı evlilikten pişmanlık duymaya başlamıştı.

"Peki Barry Cork konusunda ne yapacağız?" diye açıkça sordu. "Onu kovacak mıyız?"

"Sanmıyorum. Henüz değil." Oliver Bolt'a baktı. "Karar vermeden önce düşmanını tanımak her zaman daha iyidir. Kardeşinin yapmaya niyetlendiği şeyi yapacağız. Cork'a kendini asması için yeterli ipi vereceğiz ve bu süreçte belki de Seattle'daki yeni müşterisinin kim olduğunu öğreneceğiz. Bu bilgi ileride işimize yarayabilir."

Annie bir elini saçlarında gezdirerek altın sarısı bukleleri arasında daha fazla tahribat yarattı. "Barry Cork'u düşman olarak düşünmek zor."

"Düşmanları tanımlama konusunda pek tecrüben yok."

Annie ona tuhaf bir bakış attı. "Biliyor musun Oliver? İnsanları neden sinirlendirdiğini anladığım zamanlar oluyor."

"Ama ben seni sinirlendirmiyorum, değil mi Annie?"

"Hayır." Bu tek sözcükte bir meydan okuma vardı.

Oliver Bolt'a baktı ve sessizce kapıyı işaret etti. Bolt tek kelime etmeden ayağa kalktı ve odadan çıktı. Kapı Bolt'un arkasından kapanırken Oliver sessizliğin çökmesine izin verdi.

Annie bir dakikadan kısa bir süre sonra huzursuzlanmaya başladı. Pozisyon değiştirerek bir bileğini dizinin üzerine kaydırdı. Sağ elinin tırnakları sandalyenin koluna anlamsız bir ritimle vuruyordu. Sonra küçük bir ünlemle ayağa fırladı ve odanın öbür ucundaki kaya bahçesine doğru yürüdü.

"Sanırım robotu Barry'ye göz kulak olması için görevlendireceksin?" Annie sırtı Oliver'a dönük olarak sordu.

"Bolt gözetleme işinde iyidir."

"Sizin için çalışırken yeteneklerini keskin tuttuğu kesin, değil mi?" Annie'nin sesi kırılganlaştı. "İş rekabetinize göz kulak olmanın yanı sıra aile içinde onu meşgul edecek pek çok iş var."

Oliver birdenbire Annie'nin çevik ve öngörülemez zihninin yaptığı sıçramaları fark etti. "Ben şehir dışındayken Bolt'u sana göz kulak olması için görevlendirmedim."

"Belli ki beni nerede bulacağını biliyordun."

"Bolt ben yokken seni takip ettiği için değil. Seni Ella'yı arayarak buldum, dükkânındaki tezgâhtarı. Dükkândan sonra gittiğini tahmin etti.

Fil."

Annie hızla ona baktı, gözleri gölgeler içinde onunkileri arıyordu. "Bu doğru mu?"

"Zaman zaman senin istediğin kadar açık sözlü olmayabilirim ama sana asla yalan söylemedim ve söylemeyeceğim."

Bir dakika daha ona baktı ve sonra içindeki bir şey rahatlar gibi oldu. "Sana inanıyorum." Karanlık kaya bahçesini incelemek için geri döndü.

"Sorun ne Annie?"

"Her şey. Daniel için yeterince endişelendim zaten. Ama üstesinden geldiğimi sanıyordum. O dönene kadar işleri bir arada tutmak için yapılması gerekeni yaptığımı sanıyordum."

Oliver boş bilgisayar ekranını düşündü. "Yani benimle evlenerek Daniel'ın şirketini ve çocuğunu korumak için gerekli adımları attığını düşündün."

"Kesinlikle. Ve şimdi Barry ile ilgili bu şey ortaya çıkıyor." Elini dizüstü bilgisayara doğru belli belirsiz salladı. "İlk düşündüğümüzden daha fazla şey oluyor, değil mi?"

"Belki de."

"Ne demek belki?" Annie ayakkabısının burnunu ince inci grisi kuma batırarak özenle çizilmiş çizgilerden birini bozdu. "Daniel'ın bizim için bıraktığı notlar onun kayboluşuna yepyeni bir bakış açısı getiriyor, değil mi?"

"Tam olarak değil. Barry Cork'un casusluk faaliyetleriyle kardeşinizin kayboluşu arasında bir bağlantı olup olmadığını bilmiyoruz. Aslına bakarsanız, bence böyle bir bağlantı olması pek olası değil."

"Neden?" diye sordu, belli ki güvence istiyordu.

Oliver omuz silkti. "Bir kere, şirket casusluğu beyaz yakalı bir suçtur. Nadiren cinayet içerir. Ve şu anda seni korkutan da bu, değil mi? Daniel'ın öldürülmüş olabileceği ihtimali?"

Annie gözle görülür biçimde ürperdi. "O diskette ne olduğunu görene kadar aklıma bile getirmediğim bir olasılık bu."

"Bu dünyanın Barry Cork'ları genellikle katil değildir."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Oliver ayağa kalktı ve onun arkasında durdu. "Bu konuda bana güven, Annie. Cork bir yalancı ve hırsızdır ama muhtemelen katil değildir."

"Tanrım, umarım haklısındır." Onun gözleriyle buluşmak için arkasını döndü. Kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. "Ama Daniel o disketi bizim için bırakacak kadar tedirgindi."

"Evet."

"Bir tehlike olduğunu düşünmüş olmalı. Ona bir şey olursa bana ve Joanna'ya göz kulak olmanı özellikle istedi."

"Evet."

Annie elinin tersini gözlerine sürdü. "Ve sen de tam olarak bunu yapıyorsun, değil mi?"

"Elimden geleni yapıyorum, Annie."

"Sen iyi bir arkadaşsın Oliver," diye fısıldadı Annie. "Daniel öyle olacağını söylemişti. Senin tehlikeli olduğunu ama sana güvendiğini söyledi."

Oliver elinin kenarıyla hafifçe çenesini yakaladı. "Sen ve ben artık arkadaştan daha fazlasıyız, Annie. Biz evli olan sevgililerizz."

"Sanırım öyle," dedi kız kederle.

"Öyle olduğunu biliyorum." Oliver başını eğdi ve dudaklarını hafifçe, ikna edici bir şekilde Annie'nin dudaklarına değdirdi, şimdi ondan çok güzel bir şekilde alabileceğini bildiği yanıtı arıyordu.

"Ne yapacağız?" Annie kollarını Oliver'ın boynuna doladı ve ona şiddetle sarıldı.

Oliver onun gözyaşlarının gömleğini ıslattığını hissedebiliyordu. Daniel için gözyaşları, diye düşündü. Annie'nin evlendiği adam için hiç ağlayıp ağlamayacağını merak etti. Sevgilisi olan adam için.

"Her şey yoluna girecek," dedi Oliver onun karışık saçlarına. "Her şeyle ben ilgileneceğim."

"Her zaman yaptığın gibi mi?" Boğuk bir kahkaha attı ve yüzünü Oliver'ın göğsüne gömdü. "Bu süreçte beni fazla germemeye çalış, olur mu?"

Gülümsedi. "Yapmak istediğim son şey seni germek, Annie." Onu kollarına aldı ve kapıya kadar taşıdı.

Adam karanlık yatak odasına doğru ilerlerken Annie ona sokuldu, gözleri kapalıydı. Adam onu yatağa yatırana kadar hiç itiraz etmedi.

Sonra gözlerini açtı, baykuş gibi kırpıştırdı ve aniden doğruldu. Onu uzaklaştırmak istercesine bir elini kaldırdı. "Oh, hayır yapamazsın, Oliver. Dur orada."

Oliver içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Evliliklerinin kısa tarihinde ilk kez Annie onun dokunuşuyla anında erimemişti. "Bir sorun mu var Annie?"

"Evet, sanırım var." Kadın spekülatif bir bakışla onu inceledi. "Sayılır."

Adam gülümsedi. "Ayın bu zamanı mı? Annie, bu bir sorun değil."

"Hayır. Sorun o değil. Başka bir şey."

"Anlat bana," diye nazikçe emretti. Yatağın kenarına oturdu.

Kadın hemen yatağın kenarından sıvıştı ve yüzünü ona dönerek ayağa kalktı. "Hiç fark ettin mi Oliver, her yerde olduğu gibi yatak odasında da söz sahibi hep sen oluyorsun?"

"Herhangi bir şikâyetin olduğunun farkında değildim." Tekrar ayağa kalktı ve onu dikkatle izledi.

"Bence uluslararası diplomatların 'güç dengesinde değişiklik' dediği şeyi denemenin zamanı geldi."

Adam boş bir anlayışsızlıkla ona baktı. "Annie, bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Annie ona içinde biraz belirsizlik barındıran cüretkâr bir gülümseme verdi. "Bana bir şey söyle. Bir süreliğine buradaki işleri benim yürütmeme izin vermekten korkar mısın?"

Oliver içindeki gergin bir şeyin sessiz bir rahatlamayla çözülmeye başladığını hissetti. Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmıyordu. "Senden korkmuyorum, Annie."

"Bunu kanıtla."

"Nasıl?" Öngörülemezlik unsuru hiçbir zaman umurunda olmamıştı ama Annie'de zaman zaman eğlenceli oluyordu.

"Öncelikle, olduğun yerde kal." Yatağın etrafında dönerek tam önünde durdu. "Kımıldama."

"Eğer istediğin buysa." Ona bakarken merak onu tüketti. "Ne yapacaksın?"

"Bir oyun oynayacağız. Önce seni soyacağım." Annie onun gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu. Parmakları kararsızdı ama kararlı olduğu belliydi.

"Pekâlâ." Oliver kazağının eteklerine uzandı.

"Hayır, yapamazsın." Annie geri adım attı ve Oliver'ın elini hafifçe kenara itti. "Bana dokunamazsın. Kurallardan biri bu."

"Bu oyunu bir dizi kurala göre mi oynuyoruz?"

"Evet." Kadın ona yaklaştı ve gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başladı.

Adam gülümsedi, hoşgörülü olmaya hazırdı. Ama parmak uçları göğsünde gezindiğinde, nefesini içine çekti. "Annie..."

"Hareket etmemen gerekiyor, unuttun mu?" Gömleğini omuzlarından iterken kirpiklerinin altından ona baktı. "Sana başından beri söylüyorum Oliver, çok güçlü ve kontrolcü bir kişiliğin var. Arada bir arkana yaslanmayı ve kontrolü başkasına bırakmayı öğrenmelisin."

"Ama ben kontrolün bende olmasını seviyorum." Gömleği ayaklarının dibinde yere düşerken Oliver onun boğazını sıktı. "Özellikle de senin."

"Sevdiğini biliyorum. Kes şunu. Henüz beni öpmene izin yok."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim. Bu benim oyunum, unuttun mu?" Annie geri çekildi ve onun çıplak göğsünü inceledi. Gözleri kadınsı bir takdirle ısınmıştı. Adamın omzunun kıvrımını okşamak için uzandı.

Gözlerindeki bakış adamın içinde arzu titreşimleri yarattı. Hiç şüphesiz, en başından beri olduğu gibi onu kesinlikle istiyordu. Oliver birdenbire çok hızlı bir şekilde sertleştiğini hissetti. Annie'nin yanında kendini kontrol etmenin giderek zorlaştığını fark etti.

İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım attı ama kız başını sallayıp ona gizemli bir gülümseme verince itaatkâr bir şekilde durdu.

"Kıyafetlerini çıkarmayacak mısın?" diye sordu kadın kemerini kurcalarken.

"Eninde sonunda."

"Kulağa çok uzun bir zaman gibi geliyor." Fermuarın metalik kayma sesini duyunca midesini çekti. Kahretsin, çoktan tahrik olmuGtu ve Annie henüz kendi giysilerini bile çıkarmamıGtı.

Annie onu dudaklarından öptü ama adam daha dilini dudaklarının arasına sokamadan Annie hareket etmeye baGladı ve sinsi adımlarla adamın boyunu aGağıya doğru kaydırmaya baGladı. Dudakları göğsünü, sağ meme ucunu ve ardından göbeğini okşadı.

Sonra onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Oliver, Annie'nin elleri pantolonunun kemerinden içeri kayarak pantolonu kalçalarının üzerinden aşağı iterken inledi. Külotu da pantolonuyla birlikte yere düştü.

Ağır ereksiyonunun farkında olarak ürperdi. Annie'nin nefesini üzerinde hissedebiliyordu. Parmakları tüy kadar hafif bir dokunuşla onun etrafında döndüğünde, şok içinde o anda patlayıp patlamayacağını merak etti. Ona neler olduğunu merak ediyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Annie.

"Annie, bu iş yeterince uzadı." Parmaklarını Annie'nin saçlarına gömdü. "Hadi yatağa girelim."

"Pekâlâ." Kadın usulca ayağa kalktı. Siyah ve altın rengi yorganı geriye atmak için uzandığında gözleri parlıyordu. "Devam et, uzan."

Elini ensesine dolayarak onu kendine çekmeye çalıştı. Dilini onun ağzına sokmak ve zonklayan erkekliğini onun tatlı sıcaklığına gömmek istiyordu. Bu çılgınlıktı. Ondan uzakta geçirdiği bir gece onu çılgına çevirmişti.

"Hayır, bilmiyorsun. Henüz değil. Yatağa." Ellerini Oliver'ın göğsüne dayadı ve onu geriye doğru itti.

Oliver gri çarşafların üzerine itilmesine izin verdi. Annie'ye doğru uzandı ama Annie onun el yordamıyla uzanan elini yana itti.

"Peki ya sen?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ben soyunacağım."

"Tam zamanında," diye hırladı. "Yardım edeceğim."

"Hayır, izleyeceksin." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, kazağının eteklerini kavradı ve başının üzerinden sıyırdı.

Oliver onun dantelli küçük siyah sütyeniyle sarmalanmış göğüslerini görünce içindeki ateşin birkaç derece daha yükseldiğini hissetti. Aklına şu geldi.

Annie'nin siyah iç çamaşırı giydiğini hiç görmemişti. Annie'nin sütyenin kopçasını açmak için arkasına uzanmasını büyülenmiş bir halde izledi. Bir an sonra göğüsleri serbest kaldı.

Oliver'ın ağzı kurudu. Kadının göğüsleri onu büyülemişti. Mükemmel, zarif biçimli ve dolgun, pembe meme uçlarıyla taçlanmışlardı. Onların tadını hatırladı ve birden açlıktan ölmeye başladı. Bir kez daha ona uzandı. Bir kez daha geri adım attı.

"Bu konuda acele etmiyorsun, değil mi?" diye sordu kabaca.

Annie'nin parmakları kot pantolonunun düğmelerinde durakladı. Ona kararsız, hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Hoşuna gitmedi mi?"

Adam kızın göğüslerine baktı, vücudu onu hızla akıl sağlığının eşiğine getiren ağrılı bir ihtiyaçla kıvranıyordu. "Çok hoşuma gitti."

"Buna sevindim." Kot pantolonundan sıyrıldı ve arkasında sadece siyah satenden bir üçgen bıraktı. Yatağa doğru belli belirsiz bir adım attı.

Oliver onun uyarılmışlığının hafif, kışkırtıcı kokusunu aldı. Bütün vücudu tepki olarak kasıldı. Gözlerini siyah saten külottan kızın yüzüne çevirdi.

"Buraya gel," diye emretti, sesi arzudan boğuklaşmıştı.

Kadın başını salladı ve bir dizini yatağın üzerine koydu. Avucunu adamın üst uyluğundaki sert kasın etrafına sardı ve sıktı. "Henüz değil. Önümüzde uzun bir yol var Oliver. Çok uzun bir yol."

"Cehenneme kadar yolumuz var." Ona doğru uzandı.

Annie hızla yolundan çekildi. "Bu benim oyunum, unuttun mu? Sorumlu olan benim."

Nefesinin altında küfretti ve isteksizce yastıklara yaslandı. "Annie, senin bu küçük oyununa daha fazla katlanamayacağım."

"Gerçekten mi? Beni şaşırtıyorsun Oliver." Yataktan kalktı ve siyah lake çekmeceli sandığa doğru yürüdü. "Bu oyunu bana sen öğrettin."

Adam kızın solgun, yuvarlak omuz ve kalça kıvrımlarına kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ona doğru döndü ve çekmeceden aldığı iki ipek kravatı havaya kaldırdı. "İlk geceden beri bana bu oyunda ders veriyorsun.

Benimle seviştin, ama itiraf etmeliyim ki beni yatağın demirlerine hiç bağlamadın."

"Lanet olsun." Sonunda kadının ne yapmak istediğini anladı. Kravatlara ihtiyatla baktı. "Bu konuda ciddi değilsin, değil mi? Tuhaflığıyla ünlü olanın ben olduğumu sanıyordum."

"Merak etme, kravatlar sadece sembolik," dedi hemen. "İkimiz de seni tutamayacaklarını biliyoruz. Eğer gerçekten özgür olmak istiyorsan."

"Bak Annie, yatak odası oyunları oynamaya hazırım ama bence bu biraz fazla ileri gidiyor."

Yatağın kenarına doğru yürüdü ve bağlardan birini adamın sol bileğine doladı. "Benden korkmuyorsun, değil mi Oliver?"

Gözleri onunkilerle buluştu. Herhalde onun yatağa bağlanmaya gerçekten boyun eğeceğini düşünmüyordu. Tahrik olmuş bedeninden öfke akıyordu. Bu çılgın oyundan bıkmıştı artık. Elini o aptal ipek Çeritten kurtaracak ve Annie'yi yatağa sürükleyecekti. Bırakın esaret oyunları hayal etmeyi, Annie düşünemez hale gelene kadar onunla sevişecekti.

"Oliver?" Annie onun yüzüne baktı ve yine tereddüt etti.

Oliver onun gözlerindeki yeni farkındalığı gördü. Bu aptalca oyunun çok ileri gittiğini biliyordu. Onun bir kez daha kontrolü ele alacağını hissetmişti.

Kontrol her zaman ondaydı. Kontrol onda olmalıydı çünkü başka kimseye güvenemezdi.

Ama Oliver elini serbest bırakmak için çevirmeye başladığında bile bir şey onu durdurdu.
Rahatsız edici bir kavrayışla bunun Annie için bir oyun olmadığını anladı. Onun için çok önemli olan bir şeyi anlamasını sağlamaya çalışıyordu.

Birkaç saniye boyunca ikisi de hareket etmedi. Sonra Oliver yavaşça yastıklara yaslanarak gevşedi. "Eğer oyun oynamak istiyorsan, Annie, durma oyna."

Gülümsemesi ışıl ışıldı. "Sende hoşuma giden bir başka şey de bu Oliver, adil oynamaya istekli olman."

Annie hiç vakit kaybetmedi. Birkaç ustaca hareketle Oliver'ın sol bileğini yatak direğine sabitledi. Sonra onun üzerine çıktı ve hızla sağ eliyle uğraşmaya başladı. Oliver gözlerini kapadı ve dişlerini sıktı.

Saten külotunun zonklayan ereksiyonuna dokunduğunu hissettiğinde. Uzun bir gece olacaktı.

13

Oliver'ın beklediğinden bin kat daha kötüydü. Annie yetenekli bir fahişe olmaktan çok uzaktı, tam tersine, ama onun üzerindeki etkisi yıkıcıydı. Annie'nin biraz safça ama yine de tutkulu bir şekilde vücuduna saldırması erotik bir rüyadan fırlamış gibi bir sahne oluşturuyordu.

Şunu kâbus yapalım, diye düşündü bir ara pişmanlıkla.

Kadın her yerindeydi, sıcak, ipeksi ve zarif bir kadın. Parmakları göğsünün kıvrımlarında geziniyor, adamın içinden yoğun zevk dalgaları gönderiyordu. Sonra daha aşağılara inerek karnının altındaki koyu renkli, kıvrık saçları hafifçe kavradılar. Kadının başı eğilerek elini takip ettiğinde Oliver acıdan farksız bir coşku yaşadı. Nefesini tuttu.

"Annie," diye başardı, sesi gergin ve sertti, "bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Bunu nasıl söylersin?" Kadının nefesi adamın sertleşmiş, kaskatı etinde kışkırtıcı bir şekilde sıcaktı. "Çok güzel çalışıyor. Tam da kitabın söylediği gibi." Dişleri hafifçe ısırdı.

Oliver çenesini sıktı. "Hangi kitap?"

"Bu geceye hazırlanmak için okuduğum kitap. Adı Amazonlar Arasında Üç Gece."

Oliver konuşmanın akışını hızla kaybettiğini fark etti. "Bunun için mi çalışıyordun?"

"Elbette. Doğru yapmak istedim." Annie dilinin ucuyla Oliver'a yakından dokundu.

Oliver paramparça olacağını düşündü. Ellerini kendisini bağlayan ipek şeritlerden kurtarmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. "Neden bunun için çalışman gerektiğini hissettin?"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamanı istedim,

Oliver." "Sen neden bahsediyorsun be?"

Onun kalçasının iç kısmını öptü. "Kontrolün sende olmamasının nasıl bir his olduğunu bilmeni istedim."

Oliver onun söylediklerine konsantre olmaya çalıştı ama başaramadı. Kızın alaycı ağzı dizine kadar inmişti. Dudaklarının bir an önce olduğu yere geri dönmesini, onu sıvı bir eldiven gibi sarmasını istiyordu. "Sonra," diye ısırdı. "Bunu daha sonra konuşuruz."

"Pekâlâ."

Kadının yumuşak sesi, Oliver'ın işkence görmüş teninde sıcak bir alev gibiydi. Oliver bacaklarının içinin bu kadar hassas olduğunu fark edince şaşkına döndü.

"Bu kadar yeter Annie," dedi ikna edici bir sesle. "Bu işi olması gerektiği gibi bitirelim."

"Aceleye gerek yok. Bütün gece bekleyeceğiz. Ne zaman yalvarmaya başlasam bana söylediğin bu değil mi?"

Oliver gözlerini kıstı. Kadının kıvrılmış buklelerinin bacaklarının arasında hareket ettiğini görebiliyordu. Bu görüntü onu sınıra daha da yaklaştırdı. "Yalvarmıyorum," dedi kasıtlı olarak. "Başladığın işi bitirmezsen, senin yerine ben bitireceğim diyorum."

Annie başını kaldırdı, gözleri sessiz, şehvetli kahkahalarla doluydu. "Eğer yapmak istediğin buysa, seni durduramam."

"Bunu fark etmene sevindim."

"Sen benden çok daha büyüksün." Onun tahrik olmuş bedenini okşarken bariz bir memnuniyetle gülümsedi. "Kendini kurtarabilecek kadar büyük ve güçlüsün. Ama bu oyunumu mahveder."

"Annie, Tanrı aşkına tatlım, yeter artık. Daha fazla dayanamayacağım."

"Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun." Onu nazikçe avucunun içine aldı. "Kendini bırak Oliver. Bu gece kontrol bende."

"Burada kontrolün sende olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Oliver inanamayarak.

"Evet." Annie onun vücudu boyunca süzüldü ve onu yumuşak bir şekilde altında ezdi. Göğüsleri adamın göğsüne yaslandı ve boğazını öptü. "Ve bunu kanıtlamaya çalışacağım."

"Nasıl?"

"Göreceksin." Kulağını ısırdı ve onun uyarılmış erkekliğinin üzerinde hafifçe kıpırdandı.

Oliver aklını kaçıracağını düşündü. Parmakları ipeksi bağlarının etrafında sıkıştı. Daha önce hiçbir kadın onu bu kadar uçurumun kenarında hissettirmemişti. "Annie, ne yaptığını bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Önce bütün kitabı okudum. Amacım bu gece kontrolünü kaybetmeni sağlamak Oliver. Seni çılgına çevirmek istiyorum."

Adam şaşkın şaşkın ona baktı. "Bunu neden yapmak istiyorsun ki?" "Çünkü

bana yaptığın şey bu." Onun omzunu ısırdı. "Yapacağım çaresiz olmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim. Sana bir tat vereceğim kendi ilacın, Oliver. Yapabilirsem seni uçurumun kenarına götüreceğim ve oradan aşağı iteceğim."

"Peki ya sen?" dedi dişlerinin arasından.

"Ben mi?" Annie başını kaldırdı ve tekrar gülümsedi. "Seni izleyeceğim."

"Beni mi izleyeceksin?"

"Bu doğru. Tıpkı senin benimle sevişirken beni izlediğin gibi."

"Seninle sevişmemden hoşlanıyorsun," diye fısıldadı Oliver. "Hoşlandığını biliyorum. Bunu saklayamazsın."

"Hayır, bunu saklayamam, değil mi? Ama sevişirken kontrolünü kaybeden tek kişi olmaktan hoşlanmıyorum. Kendimi bir kukla, seni de kukla ustası gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Senin benim üzerimde bıraktığın etkiyi benim senin üzerinde bırakamadığımı bilmek hoşuma gitmiyor."

"Bu çılgınlık."

Kalçalarını onunkilere dayadı ve onu sıkıca kalçalarının arasına sıkıştırdı. Siyah saten külotunun, onun şişmiş şaftı boyunca kaydığını hissedebiliyordu. Bu neredeyse çok fazlaydı. Oliver neredeyse o anda patlayacaktı. Kendini kontrol etmek için bir kez daha savaştı ve kazandı ama bir sonraki çatışmayı muhtemelen kazanamayacağını biliyordu.

"Biliyor musun Oliver?" Annie baştan çıkarıcı bir şekilde kıpırdandı. "Sen teslim olduktan sonra bunu sana tekrar yaptırabilirim. Ve tekrar. Ve yine. Ta ki sen daha fazla dayanamayana kadar. Ve sonra, hazır olduğumda, belki içime boşalmana izin veririm."

Öfke Oliver'ın içinden geçerek, damarlarında zaten akmakta olan sıcak arzu lavlarına karıştı. "Bu iş yeterince uzadı."

"Daha başlamadık bile."

"Cehenneme kadar yolumuz var." Oliver ellerini, kendisini yatağa bağlayan ipek bağlardan kurtardı. Annie'ye doğru uzandı.

Oliver'ın elleri Annie'nin kollarına dolanırken Annie geri çekilmeye çalışmadı. İçinde korku yoktu, sadece gözlerinde belirgin bir zafer parıltısı vardı. Oliver onu sırt üstü yatırıp vücudunu kendi vücuduyla kaplarken bunu görmezden geldi. Artık kendini onun içinde kılıflamaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Tatlı cadı." Oliver bedenlerinin arasına uzandı ve yolunu kapatan siyah saten parçasını çekiştirdi. "Bana ne yaptın sen?" Kadının külotunun nemli olduğunu fark etti. Onun için hazırdı.

Külot elinde yırtıldı. İpeğin yırtılma sesiyle irkilen Oliver, kumaş parçasıyla uğraşmayı bıraktı. Annie'nin dizlerini tutup kaldırdı ve kalçalarını açması için bastırdı. Parmakları Annie'nin davetkâr sıcaklığına değerek onu ayırdı.

"Tanrım, evet." Annie'nin içine daldı, uzun ve ağır bir vuruGla kabzasına kadar soktu kendini.

Annie bu istila karşısında nefesini tuttu. Oliver şok geçirerek yeniden bilinçlendi. Nemli olmasına rağmen, serbest kalma noktasına yakın olmadığını hemen anladı. Adam onun çok önündeydi, neredeyse sınıra gelmişti.

Oliver ikinci bir vuruşa yetecek kadar kontrolü sağlayamayacağını anladığında hayal kırıklığı tutkuyla çarpıştı.

Bir anda her şey bitmişti. Kavurucu doruk noktası onu bir ateş fırtınası gibi sardı, sıcak ve kontrol edilemezdi.

Kontrolden çıkmıştı.

* * *

Oliver uzun bir süre sonra kendine geldi. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Annie'ye baktı. Annie belli belirsiz gülümsedi. Oliver geri dönen akıl sağlığının ve kendine hâkimiyetinin soğuk ışığında onun gözlerindeki ihtiyatı gördü.

Oliver onun yanağına dokundu. "Senin için de böyle mi?"

"Bilmiyorum." Onun gözlerini aradı. "Nasıl bir duyguydu?"

"Yoğun." Bunu düşündü. "İyi, ama yeterince iyi değil." "Neden

değil?"

"Yanımda değildin."

"Benimle seviştiğinde böyle hissediyorum Oliver. İnanılmaz erotik bir deneyim ama sanki tek başıma yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki hep geride durup beni izliyorsun."

"İpleri elinde mi

tutuyorsun?" "Evet."

"Cehennem." Oliver kendini Annie'nin bedeninden kurtardı ve onun yanında sırt üstü yuvarlandı. Annie'nin tatmin olmadığının acımasızca farkındaydı. "Sorumluluğun bende kalmasına izin verseydin, şimdi ikimiz de aynı durumda olurduk."

"Hayır, yapmazdık. Hâlâ o muhteşem öz disiplinini uyguluyor olurdun. Kendine izin vermeden önce beni iki ya da üç kez daha boşaltacaktın."

Oliver ona yan gözle baktı. "Seni boşaltmak mı?"

"Şey, evet. Öyle hissettiriyor." Annie yan döndü, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu ve ağırbaşlı bir tavırla ona baktı. "Tekrar ve tekrar. İstediğin kadar sık. Hayatımda hiç benimle seviştiğin zamanki kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Ve kollarımda çaresiz hissetmekten hoşlanmıyorsun, öyle mi?"

"Anlamıyorsun. Bazen çaresiz olmak harika hissettiriyor. Ama her zaman değil. Senin benim üzerimde olduğun kadar benim de senin üzerinde gücüm olduğunu bilmem gerek."

"Bu güçle mi ilgili?"

"Bir bakıma. Bu konuda eşit olmamızı istiyorum Oliver. Ne de olsa biz sevgiliyiz, değil mi?"

"Çok doğru."

"O zaman seks paylaştığımız bir şey olmalı, bir irade yarışı değil."

"Bunu bir irade yarışı olarak gördüğünü fark etmemiştim."

Annie gülümsedi. "Biliyorum. Sadece beni memnun etmek istedin. Bunu takdir ediyorum Oliver. Gerçekten minnettarım. Ama ben de seni memnun edebileceğimi bilmek istiyorum. Anlamıyor musun?"

Onu dikkatle inceledi. "Sanırım burada neler olduğunu anlamaya başlıyorum."

Hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. "Ve sen bundan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim." Parmaklarını kızın vahşi buklelerinin arasından geçirdi. "Sadece temel kavramlar benim için yeni. Ayarlamaları yapmam için bana zaman vermelisin."

Annie neşelendi. "Merak etme, yapacağım. Ne zaman istersen, Oliver. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Her şeyin yolunda gitmesi için elimden geleni yapacağım." Elini kızın kalçasından aşağı kaydırdı ve parmaklarını kızın yumuşaklığını koruyan bal rengi buklelerin oluşturduğu üçgene gömdü.

"Oliver?"

"Sevişmeye daha eşitlikçi bir yaklaşım deneyeceksek, ikimiz de eşit şartlarda başlamalıyız. Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle." Parmakları onu bulduğunda Annie zevkle titredi. "Eşit

başladığımızdan emin olmak istiyoruz." Elini Annie'nin elinin etrafına başının arkasına koydu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Bu da bana yetişmen gerektiği anlamına geliyor."

"Belki de bunun hakkında biraz daha konuşmalıyız. Burada anlatmaya çalıştığım kavramı tam olarak anladığından emin değilim."

"Bu sefer bunu birlikte başaracağız Annie. Yemin ederim."

"Emin misin?"

"Eminim."

Mutlu bir şekilde içini çekti ve başını eğerek onu öptü. "Anlayacağını biliyordum. Herkesin düşündüğü kadar kibirli ve kalın kafalı değilsin."

"Bana olan güvenini takdir ediyorum. Bir erkeğin karısının kendisine inandığını bilmesi gerekir."

Uzun bir süre sonra Annie, Oliver'ın sıcak bedeninin sert uzunluğuna karşı memnuniyetle kıvrıldı. Kocasının bu müthiş kendine hâkimiyetinin kesinlikle olumlu yanları vardı. Ona zirveye birlikte ulaşacaklarına söz vermişti ve bu sözünü yerine getirmişti. Tüm yol boyunca onunla birlikte olmuştu.

Birlikte uçurumun kenarından geçmiĢlerdi ve bu çarpıcı bir deneyimdi.

Annie bu gece gelecek hakkında oldukça iyimser hissediyordu. Oliver'a yaslanarak kıpırdandı. Oliver'ın kolu ona sarıldığında hâlâ uyanık olduğunu anladı.

"Oliver, düşünüyordum da."

"Umarım bu okuduğun başka bir kitapla ilgili değildir."

"Şaka yapmıyorum," dedi.

"Kim şaka yapıyor?" Ağzı belli belirsiz kıvrıldı. "Pekâlâ, ne düşünüyordun?"

"Bu gece Paul Shore'u nasıl idare ettiğini." Kadın gülümsedi. "Seninle çok gurur duydum."

Oliver kımıldamadı. "Onunla neredeyse hiç konuşmadım."

"Evet, biliyorum ama o önerdiğinde onunla konuşmayı kabul ettin. Onu seninle buluşmaya davet ettin. Bu harika bir ilk adımdı."

"Sen de böyle mi görüyorsun?"

Başını yastığa koydu ve onun ifadesiz profilini inceledi. "Bunca yıldan ve ikiniz arasında yaşanan onca şeyden sonra bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Tam olarak bir zevk sayılmazdı," dedi Oliver herhangi bir vurgu yapmadan.

"Bunun farkındayım. Ama sen doğru olanı yaptın. Paul Shore'un uzattığı zeytin dalını kabul ettin. Valerie ve Carson bu gece kendilerini son derece rahatlamış hissediyor olmalılar.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim." Annie kolunu başının arkasına koydu ve gözlerini gölgeli tavana dikti. "İçimden bir ses seninle Shore arasındaki görüşmenin çok iyi geçeceğini söylüyor."

"Shore'u unut." Oliver döndü ve onu kollarının arasına aldı. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Bu akşamki gösteriye çalışmak için kullandığın kitabı nereden aldın?"

"Amazonlar Arasında Üç Gece mi?" Annie kıkırdadı. "Arthur Quigley, Wildest Dreams'in yanındaki kitapçının sahibi olan adam tavsiye etti.

benim için. Sonuç olarak, bunun iyi bir seçim olduğunu düşünüyorum."

"O kitapçının sahibinden bir tavsiye mi istedin?"

Annie, Oliver'ın bundan hoşlanmadığını hissetti. "Utanmana gerek yok," diye ona güvence verdi. "Arthur benim çok iyi bir arkadaşımdır. Anlayışla karşılar."

"Bu iyi arkadaşın tam olarak neyi anladı?" diye sordu Oliver. "Merak etme,

her şeyi çok ince bir şekilde anlattım."

"Söylesene, Amazonlar Arasında Üç Gece gibi bir kitap için nasıl ince bir istekte bulunabilirsin?"

Annie ihtiyatlı bir şekilde boğazını temizledi. "Sadece bize ilham verecek bir kitap istediğimi söyledim."

"İlham mı?"

"Arthur bu konuda çok nazikti. Ne de olsa yeni evliyiz, unuttun mu? İnsanlar yeni evlilerin ilk başlarda çok bocaladıklarını fark

ediyor." "Bocalamak mı?" Oliver uğursuzca tekrarladı.

"Bunda utanılacak bir şey yok," dedi Annie çabucak. "Kimse sizden en başından itibaren mükemmel bir sevgili olmanızı beklemiyor."

"Buna inanmıyorum."

Annie dudağını ısırdı. "Kızgın mısın?"

"Ben mi? Kızgın mı? Sana bu fikri kim verdi? Bu Quigley ne kadar iyi bir arkadaş?"

"Sana söyledim, çok iyi. Arthur'un eskiden utangaçlıkla ilgili korkunç bir sorunu vardı. Kendini kitapçı dükkanına gömer ve müşterilerini neredeyse görmezden gelirdi. Üzücü bir durumdu. Çok fazla kitap satmazdı ve hiç kimseyle çıkmazdı. Çok yalnız bir adamdı."

"Sen gelene kadar mı?" Oliver soğukkanlılıkla sordu.

Annie gülümsedi ve omuz silkti. "Arthur ve ben dükkânımı açmadan birkaç ay önce arkadaş olduk. Bir süre birlikte dışarı çıktık. Ama çıktığımızı söyleyemem. Çoğunlukla iş konuşurduk. Arthur'la arkadaştan öte olamayacağımızı hep biliyordum ve sanırım Arthur da bunu biliyordu."

"Bu doğru mu? İkiniz bir araya geldiğinizde ne yaptınız?"

"Çok konuştuk. Bir süre sonra o da utangaçlığını üzerinden atmaya başladı."

"İnanılmaz."

"Gerçekten de öyleydi. Ve oldukça memnuniyet vericiydi," diye gururla itiraf etti Annie. "Birileriyle çıkmaya bile başladı. Aslında onu sonunda evleneceği kadınla ben tanıştırdım. O da biraz utangaçtı. Arthur bunu aşmasına yardımcı oldu. Pek çok ortak noktaları vardı."

"Quigley başka bir Melvin Finch'e benziyor."

"Melvin mi?" Annie bunu düşündü. "Oh, hayır, Arthur ve Melvin gerçekten çok farklılar. Hatırlarsanız Melvin'in babasıyla ilişki kurma konusunda bir sorunu vardı. Arthur gibi utangaç değildi."

"Kaç tane Arthur ve Melvin tanıyorsun?" Annie

kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Boş ver." Oliver buruşuk çarşafların arasında doğrulup oturdu. "Kravatlarım nerede?"

"Herhalde şimdiye kadar ezilmişlerdir. Merak etme, onları senin için ütülerim." Annie, parmakları bir ipek şeridin etrafına dolanana kadar yastığın arkasını karıştırdı. Onu muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. "Birini buldum. Eminim diğeri de buralarda bir yerdedir."

"Sorun değil." Oliver kravatı ondan aldı. İki eliyle sıkıca kavradı ve ipeğin gücünü test ederek gergin bir şekilde çekti. "Bir tanesi yeterli olur."

"Ne yapacaksın?"

"Etrafta biraz dolan." Uzandı ve onu bileğinden nazikçe yakaladı.

"Oliver. Yapamazsın."

Ama onun gözlerindeki yeni seksi kahkahayı gördü ve içindeki bir şey sevinçle karşılık verdi. Kıkırdamaya başladı. Her şey yoluna girecek, diye düşündü. Oliver sonunda yatakta nasıl oynanacağını öğreniyordu.

Ertesi sabah saat on birde Annie Wildest Dreams'deki masasının arkasında oturuyordu. Masasının üzerindeki evrak yığınına bakıyordu ama aklı önceki akşamki olaylarda kalmıştı.

Oliver müthiş bir ilerleme kaydediyordu.

Doğru, muhtemelen ara sıra duraksamalar yaşayacak, diye düşündü. Bu beklenen bir şeydi. Bir leopar bir gecede beneklerini değiştirmez. Yapması gereken

Bırakın bir ilişkiyi, hiçbir konuda gücü paylaşma fikrine alışkın olmadığını hatırlayın. Komuta eden kişi olmaya alışkındı. Ama öğreniyordu. Önemli olan da buydu.

Oliver özünde iyi bir adamdı, onurlu bir adamdı. Onun sorunu, o kadar uzun süredir güçlü olmaya zorlanmış olmasıydı ki, bu artık onun için ikinci bir doğaydı. Kişiler arası ilişkileri de dahil olmak üzere her şeyde içgüdüsel olarak güç kullanıyordu.

Ama dün gece davranışlarını değiştirebileceğini kanıtlamıştı. Değişmeye çalışıyordu. Onun iyiliği için.

Annie bilgisine sarıldı ve küçük bir kataloğu incelerken neşeli bir melodi mırıldanmaya başladı.

Tam bir sipariş hazırlıyordu ki kapıdan gelen hafif bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Orada kimin durduğunu görünce gülümsedi. "Merhaba Valerie, içeri gel."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Valerie'nin gözleri gölgeliydi. "Dükkânınızı beğendim. İlginç bir koleksiyonunuz var."

"Teşekkürler. Paha biçilmez Kolomb öncesi altınlar yok ama idare ediyoruz. Otursana." Annie ona masanın diğer tarafındaki koltuğa oturmasını işaret etti. "Oliver'la ben ayrıldıktan sonra Shores'un yardım gecesinde işler nasıl gitti?"

"İyiydi. Eğer kastettiğin buysa, kimse Oliver hakkında yüzüme karşı utanç verici yorumlar yapmadı."

"Tam olarak değil."

Valerie tereddüt etti. "Annie, seninle dün gece hakkında konuşmak

istiyorum." Annie kataloğu kapattı. "Ne hakkında?"

"Oliver'ın Paul Shore'dan bir toplantı ayarlamasını istediğini duydum."

"Evet, biliyorum." Annie kendini beğenmiş bir tavırla sırıttı. "İyi bir ilk adım, sence de öyle değil mi?"

Valerie endişeyle onun yüzünü aradı. "Ben de sana bunu sormak istiyordum. Oliver'ın gerçekten Bay Shore'la barışmaya niyetli olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet, öyle düşünüyorum." Annie sandalyesinde arkasına yaslandı, kendini çok bilge ve Oliver hakkındaki analizinden çok emin hissediyordu. "Kardeşin biraz inatçı."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Ve biraz da kibirli."

Valerie yüzünü buruşturdu. "Zalim demek daha doğru olur."

"Ama," dedi Annie bir elini kaldırarak, "aynı zamanda çok zeki."

"Tamam, bunu kabul ediyorum."

Annie kıkırdadı. "Kaybedeceği bir savaşa girdiğini anlayacak kadar zeki. Sanırım Carson'la aranızdaki ilişkinin kontrol edebileceği bir şey olmadığını anladı. Bu yüzden aileler arasında uyum yaratmak için Paul Shore ile aralarını düzeltmeye karar verdi."

Valerie ellerini kucağında kavuşturdu. "Keşke buna inanabilsem. İnanmak istiyorum."

"İnanmak istiyorum." Annie gülümsedi. "Ve ağabeyinin hakkını ver. Bunu senin için yapıyor Valerie. Oliver için aile her zaman önce gelir."

Valerie ona tuhaf bir bakış attı. "Ama korkunç tehditler savurdu."

"Hepsi buydu, boş tehditler. Aileyi asla parçalamazdı.
ayrı," dedi Annie nazikçe.

"Geçen gece onunla konuştuğumda Carson'la evlenmemi engellemek için elinden gelen her şeyi yapacağını açıkça söyledi."

Annie omuz silkti. "Oliver'ın muhtemelen düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Seni durduramayacak kadar güçsüz olduğu gerçeğini kabullenmek için. Bu onun için kolay değildi. Oliver güçsüz olmaktan nefret eder, biliyorsun."

"Bunun farkındayım." Valerie içini çekti. "Ve ailenin onun için çok önemli olduğunu da biliyorum. Babam öldüğünden beri yaptığı her şey bizim içindi. O bir kardeşten çok bir baba gibiydi. Gerçek, eski moda bir aile reisi."

"Anlıyorum." Annie gülümsedi. "Ataerkillerin sorunu, erdemlerinin kusurlarına sahip olmalarıdır. Onları zor zamanlarda bir aileyi bir arada tutacak kadar güçlü kılan nitelikler, iş insanlarla hassas ve anlayışlı bir şekilde ilgilenmeye geldiğinde yollarına çıkabilecek niteliklerle aynıdır."

"Kardeşim duyarlılık ve anlayış kelimelerinin anlamını bilmiyor. Ona göre işler ya onun istediği gibi yapılır ya da hiç yapılmaz."

Annie gülümsemeyi bıraktı. "Oliver'a biraz sert davrandığını düşünmüyor musun? Düşündüğün kadar sert ve uzlaşmaz biri değil.

O öyle."

"Onu hepimiz kadar iyi tanımıyorsun." Valerie ona ani ve umutlu bir spekülasyonla baktı. "Ama belki de haklısın. Belki de onun üzerinde olumlu bir etkiniz vardır. Belki de evlilik onu yumuşatıyordur."

Annie güldü, içinde kabaran iyimserlik duygusunun farkındaydı. "Buna emin olabilirsin."

Pazartesi günü telefon yine çaldı. Annie zürafa şeklinde bir portmantonun bulunduğu bir vitrini yeniden düzenlemekle meşguldü. Telefonu Ella'nın açmasına izin verdi.

"En Çılgın Hayaller." Ella dinledi ve sonra Annie'yi tezgâha doğru çağırdı. "O burada. Bir dakika bekleyin." Avucunu ahizenin üzerine kapattı. "Telefon size. Diğer Bayan Rain."

Annie bir iniltiyi bastırarak tezgâha doğru yürüdü ve telefonu aldı. "Alo, Sybil."

"Az önce Valerie'yle konuştum," dedi Sybil söze girmeden. Sesi aciliyetle doluydu. "Cuma gecesi neler olduğunu anlattı."

"Oliver ve Paul Shore'un sanat gecesinde karşılaşmalarından bahsediyorsun sanırım?"

"Neler oluyor? Oliver gerçekten Shore'a onunla buluşacağını söyledi mi?"

"Evet, aynen öyle oldu," diye gururla onayladı Annie. "Oliver ve Bay Shore, Valerie ve Carson'ın iyiliği için arayı düzeltecekler." "Lanet olsun."

"Biliyorum. Valerie de aynı şekilde şaşkına döndü. Biliyor musunuz, bana öyle geliyor ki hiçbiriniz Oliver'a temelde makul bir insan olduğu için yeterince kredi vermiyorsunuz."

"Makul." Sybil'in sesi şaşkındı. "Haklısın. Oliver'la ilgili konuşmalarda bu sözcük pek geçmez. Annie, bu çok üzücü. Zavallı Valerie. Ve zavallı Carson. O gerçekten iyi bir genç adam. Ama Oliver'ın ikisinin bir araya gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyordum."

Annie ahizeye ters ters baktı. "Sen neden söz ediyorsun? Az önce Oliver'ın Shore'la buluşacağını söyledim."

"Eğer Oliver'ın o toplantıda barıştan söz edeceğini düşünüyorsan, başlangıçta inandığımdan daha da safsın demektir. Beni dinle Annie, eğer Oliver

Paul Shore ile görüşmeyi kabul etmesinin nedeni, ona karşı kullanabileceği bir cephaneye sahip olmasıdır."

"Bu doğru değil." Annie öfkelendi. Görünüşe göre hiç kimse Oliver'ın dürüstlüğüne inanmıyordu.

Sybil bu patlamayı görmezden geldi. Ses tonu düşünceli bir hal aldı. "Bahse girerim Oliver'ın Shore'la ilgili bir bildiği vardır, bunca yıldır her ihtimale karşı sakladığı bir şey. Ve şimdi zamanı geldi."

"Bu çok saçma."

"Muhtemelen bulduğu her şeyi Shore'a şantaj yapmak ve zavallı Carson'ı nişanı bozmaya zorlamak için kullanacaktır."

"Kocamdan Machiavelli gibi söz ediyorsun," diye öfkelendi Annie.

"Oliver Machiavelli'ye ders verebilirdi."

"Lanet olsun Sybil, Oliver'ın Paul Shore'a şantaj yapmayı planladığına inanmayı reddediyorum."

"O zaman sen bir aptalsın. Oliver Rain'i senden çok daha uzun zamandır tanıyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. Paul Shore'dan ne kadar nefret ettiğini de biliyorum. Oliver, Valerie ile Carson arasında bir evliliğe asla müsamaha göstermez. Kaçmayı başarsalar bile Oliver mutluluklarını yok etmenin bir yolunu bulur. Yapacağı son şey olsa bile evliliği bitirirdi. Ama Oliver'ı tanıyorsam, bu evliliği daha gerçekleşmeden durduracaktır."

"Yanılıyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bekle ve gör. Evlendiğin adam hakkında öğreneceğin çok şey var. Güle güle, Annie." Sybil telefonu kapattı.

Annie yarım dakika boyunca çevir sesini dinledi. "Bir sorun

mu var?" Ella sordu.

"Hayır." Annie ayak parmağına vurdu. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Ama belki de işi şansa bırakmasam iyi olur."

Daniel'ın ofisinin numarasını çevirdi, sekreterinin cevap vereceğini biliyordu.

"Lyncroft Unlimited." Bayan Jameson'ın sesi her zamanki gibi sıcak ve iş adamıydı.

"Benim, Annie."

"Merhaba Annie. Sesini duyduğuma sevindim. Sanırım Bay Rain'le konuşmak istiyorsun.
Rain'le mi konuşmak istiyorsun? Ne yazık ki az önce çıktı."

"Hayır," dedi Annie çabucak, "onunla konuşmak istemiyorum." Çabucak düşündü. "Sadece programını öğrenmem gerekiyor. Onunla ilgili bir şeyler koordine etmem gerekiyor. Anladığım kadarıyla Oliver ve Paul Shore yakın gelecekte buluşacaklarmış."

"Oh, evet. Bay Shore'un sekreteri bu sabah ilk iş olarak aradı. Bay Rain ve Bay Shore bugün öğle yemeği yiyeceklermiş."

Annie şaşkına döndü. "Öyle mi?"

"Aslına bakarsanız, Bay Rain biz konuşurken bile Bay Shore'un kulübüne gidiyor."

Annie korkunç bir önsezi duygusuna kapıldı. Gerçekçi olmak gerekirse, Sybil'in haklı olma ihtimalinin çok zayıf olduğunu kabul etmek zorundaydı. Annie, Oliver'ın Valerie'nin mutluluğunu mahvetmek için entrikalar çevirdiğine inanmak istemiyordu ama birdenbire işini şansa bırakmak da istemedi. Ne de olsa Oliver davranışlarını daha yeni değiştirmeye başlamıştı.

Tedbirli olmak üzülmekten daha iyiydi.

"Bugün buluşacaklar mı demiştiniz?" Annie ahizeyi sıkıca kavradı ve saatine baktı. "Hangi kulüp olduğunu biliyor musun acaba?"

"Elbette. Bay Shore'un sekreteri bana bilgi verdi." Bayan Jameson seçkin kulübün adını saydı. "Şehir merkezinde."

"Teşekkürler." Annie telefonu kapattı. "Her

şey yolunda mı?" Ella sordu.

"Evet," dedi Annie. "Eminim öyledir. Ama emin olsam iyi olur. Öğle yemeğinden sonra döneceğim."

Çantasını kaptı ve hızla dükkândan çıktı. Paul Shore'un kulübü sadece birkaç blok ötedeydi.

Yağmur yağıyor olması talihsizlikti.

14

Oliver, Paul Shore'un kulübünün yemek salonuna girdiğinde yaşadığı huzursuz, neredeyse ürkütücü hissin tatsız bir şekilde farkındaydı.

Babası da bir zamanlar bu kulübe üyeydi. Edward Rain'in kayboluşundan beri Oliver ilk kez bu kulübe girmişti. Oliver hiçbir özel kulübe üye değildi. Doğası gereği çok yalnız biriydi. Birine katılmayı seçse bile, diye düşündü, bu kesinlikle bu kulüp olmazdı.
Ne de olsa Paul Shore da bir üyeydi.

Oliver, buraya son gelişinden bu yana geçen yıllar içinde kulüpte çok az şeyin değiştiğini fark etti. Bariz bir istisna dışında. Bugün masalardan birkaçında pahalı takım elbiseler giymiş bir avuç kadın oturuyordu.
Görünüşe göre eski dostlar ağı bir dereceye kadar istila edilmişti.

Ama bunun dışında her şey, babasının ona bir içki ısmarlamak için buraya getirdiği günkü gibiydi. O gün Oliver'ın yirmi birinci doğum günüydü. O günü çok iyi hatırlıyordu. Babasıyla sadece oturup konuştukları çok az zamandan biriydi.
Konuşma pek de akılda kalıcı değildi. Edward Oliver'a çalışmalarının nasıl gittiğini sormuştu. Oliver yüksek lisans planları hakkında hevesle konuşmuştu. Sarsıcı bir şey yoktu. Sadece bir süre konuşmuşlardı, baba oğul.

Her şey o günkü gibi görünüyordu. Duvarlar hâlâ zengin, koyu meşe panellerle kaplıydı. Arka planda ince gümüş ve porselen şıngırtılarının sessiz sesi duyuluyordu. Seattle'ın önde gelen isimlerinin siyaset ve Pasifik Kıyıları ekonomisi hakkında konuşmak üzere bir araya geldiği masaların üzerinde sessiz bir önem havası hakimdi.

Babasıyla birlikte oturdukları masanın önünden geçerken yirmi birinci yaş gününe dair anıları Oliver'ın midesini bulandırdı. Geleceği önceden görebilseydi yıllar önce babasına ne söyleyeceğini merak etti. Kelimeler zihninde sıcak ve öfkeli bir şekilde yükseldi.

Seni orospu çocuğu, bunu bize yapamazsın. Öylece çekip gidemezsin ve bizi terk edemezsin, seni piç kurusu. Bu doğru değil. Peki ya kızlar? Yıkılacaklar. Annem gittiğine göre, ellerinde kalan tek şey sensin. Ve sana ihtiyacı olan iki küçük oğlun var. Nathan ve Richard daha bebekler.

Babalarına ihtiyaçları var. Benim de sana ihtiyacım var. Biz senin için önemli değil miyiz? Ailen umurunda değil mi, lanet olsun?

Oliver içindeki öfke ve acıyı bastırdı. Eğer zamanda geriye gidip babasıyla oturup konuştuğu o güne dönebilseydi, ona yalvarmazdı. Oliver bir elini yumruk yaparak yanında sıktı. Yalvarmayacaktı, kendi kendine söz verdi. Edward'i ailesine karşı görevini yapmaya ikna etmek için gururunu feda etmeyecekti.

Ama Oliver içten içe tam da bunu yapacağını biliyordu. Eğer babasını kalmaya ikna etmek için en ufak bir şans olsaydı, Oliver dizlerinin üzerine çökeceğini biliyordu.

Şimdi, on altı yıl sonra kulübe girerken, başından beri içinde olan gerçekle yüzleşti. Hayatında hiçbir şey için yalvarmamıştı.
Ama yirmi birinci yaş gününe geri dönebilseydi ve şimdi bildiklerini o zaman bilseydi, babasının çekip gitmesini engellemek için gururunu paramparça ederdi.

Elimden gelenin en iyisini yaptım ama bunun yeterli olmadığı o kadar çok zaman oldu ki. Ne yapacağımı bilemediğim çok zaman oldu. Sana ihtiyaçları vardı baba. Sen onların babasıydın. Sen benim babamdın. Ve sanki hiç önemimiz yokmuş gibi bizi geride bıraktın.

Oliver hala içinde bulunan zayıflığın kanıtlarıyla yüzleşti. Onu yok etmeye çalıştı ama asla yok olmayacağını biliyordu. Hayatının geri kalanında onunla savaşacaktı.

"Bay Rain?" Şef garson Oliver'ın yoluna çıktı. "Evet."

"Bay Shore sizi bekliyor. Lütfen beni takip edin, efendim."

Paul Shore pencereye yakın bir masada oturuyordu. Yıllarca genç silahşörlerle uğraşmaktan sertleşmiş, yaşlanmış bir silahşör gibi, sırtı duvara dönük oturuyordu. Önündeki masada yarısı bitmiş bir martini vardı. Oliver otururken kaba bir şekilde başıyla selam verdi ama elini uzatmadı.

Garson, "Size bardan bir şey getireyim mi Bay Rain?" diye sordu. Oliver,

Shore'un martinisine baktı. "Hayır."

Garson menüleri uzatıp geri çekilirken Shore'un bakışlarında bir şey titreşti. "Şey, Rain, uzun zaman oldu."

"Öyle mi?" Oliver menüye dokunmadı.

"Bu hiç kolay olmayacak, değil mi?" Shore kendini güçlendirmek istercesine martinisinden bir yudum aldı.

Oliver düşmanını inceledi ve Cuma gecesi edindiği izlenimi gün ışığında bir kez daha değerlendirdi. Hiç şüphe yoktu ki Shore, Oliver'ın Yağmur borcunu ödemeye gittiği zamankinden çok daha yaşlı görünüyordu. Bu sadece aradan geçen yıllarla ilgili bir mesele değildi.
Shore'un yüzünde derin bir yorgunluk vardı. Ayrıca ihtiyat da vardı. Ama bütün bunların altında, Oliver bir ateşkes için sessiz bir yalvarış sezdiğini düşündü.

Oliver'ın ihtiyacı olan tek şey bu seslendirilmemiş yalvarıştı. Kendi yararına kullanabileceğini bildiği bir zayıflığa işaret ediyordu.

Oliver, "Zamanımızı geçmişi tekrarlayarak harcamanın bir anlamı yok,"

dedi. "Öyle değil mi? Benim yaşıma geldiğinde, Rain, geçmişte yaşadıklarını geçmişi yad etmek için çok zaman harcıyorsunuz. Geriye dönüp bakıyorsunuz ve ne yaptığınızı merak ediyorsunuz.
tekrar yapma şansınız olsaydı farklı davranabilirdiniz." "Sakın bana

pişmanlık duyduğunu söyleme."

"Hepimizin pişmanlıkları vardır. Bundan otuz yıl sonra ne demek istediğimi

anlayacaksın." Oliver ona baktı. "Bunu aklımda tutacağım."

"Öyle yap." Shore martinisinden bir yudum daha aldıktan sonra bardağı bir kenara itti. "Bugün benimle buluşmayı neden kabul ettin?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Carson ve Valerie."

"Evet."

Shore, "Evlenme niyetlerini öğrenmenin sizin için bir şok olduğunun farkındayım," dedi. "Kesinlikle benim için de öyle." Bakışları keskinleşti. "Ama bilmenizi istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Carson iyi bir genç adam. Oğlumla gurur duyuyorum." Shore burnunun kenarını ovuşturdu. "Eskiden onun zayıf olduğunu düşünürdüm."

"Öyle mi düşünüyordun?"

"Benim dünyam yerine akademik dünyayı seçtiğinde çok kızmıştım. Onun iş için uygun olmadığı gerçeğini kabullenmek benim için zordu. Ama

O zayıf değil. Hatta son zamanlarda onun benim olduğumdan daha güçlü olduğuna inanmaya başladım."

"İlginç bir değerlendirme," dedi Oliver.

Shore gözlerini kısmıştı. "Sana anlatmaya çalıştığım şey Carson'ın benim gibi olmadığı. Ya da bu konuda sana."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yani bana olan eski nefretin yüzünden onun hakkındaki yargının önyargılı olmasını istemiyorum, lanet olsun."

Oliver soğuk bir memnuniyet hissetti. Shore hayal edebileceğinden çok daha savunmasızdı. Hatta çaresizdi. Yaşlı adamın kontrolü kopmak üzereydi. Kedi-fare oyununu daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. Öldürme zamanı gelmişti.

Oliver yumuşak bir sesle, "Sanırım oğlun hakkında konuşmalıyız," dedi.

Shore'un gözlerinde rahatlama parladı. "Ona adil bir şans vereceğinizi umuyorum.
Kendi alanında çok başarılı olacak. Ve Valerie'ye çok değer veriyor. Ona iyi gelecektir. Karım onların birbirleri için yaratıldığını söylüyor. Oğlumun mutlu olmasını istiyorum, Rain."

"Sen istiyor musun?"

Shore kaşlarını çattı. "Bugün burada olmanızın nedeninin kız kardeşiniz için de aynı şeyi istemeniz olduğunu varsayıyorum. Senin ve benim için barış yapma zamanı geldi."

"Beni yanlış anladın Shore," dedi Oliver. "Oğlun hakkında konuşmamız gerektiğini söylediğimde, diğer oğlun Hammond'dan bahsediyordum."

"Hammond," diye tekrarladı Shore inanamayarak.

"Onu hatırlıyorsun. İki yıl önce, onun için satın aldığınız geliştirme şirketinde yatırımcıları dolandırdığını öğrendikten sonra yurtdışına uzun bir tatile göndermek zorunda kaldığınız kişi."

Shore'un yüzü çöktü. "Tanrım, dostum, bunu nasıl öğrendin?"

Oliver omuz silkti. "Küçük bir araştırma. Söylesene Shore, en büyük oğlunu o karmaşadan kurtarmak sana kaça mal oldu? Çok iyi bir iş çıkardın, bunu kabul ediyorum. Medyada en ufak bir ipucu yoktu. Ve hiçbir suçlamada bulunulmadı. Çok düzgün bir şekilde halledildi."

"Tanrım, demek bu yüzden bugün benimle buluşmayı kabul ettin."
Shore'un gözleri büyüdü. "Bana şantaj yapacaksın, değil mi? "Bana şantaj yapacaksın, değil mi?

Carson'ı kız kardeşinle olan nişanını atmaya zorlayacak bir yol bulamazsam tüm hikâyeyi basına sızdırmakla tehdit edeceğim."

Oliver hiçbir şey söylemedi. Özenle hazırladığı savaş planının bir sonraki aşamasına geçmeden önce bu ifşaatın tüm etkilerinin geçmesini beklemekten memnundu.

İlk füzesinin etkilerini tartıyor, bir sonraki hedef bölgeyi seçiyordu ki odanın öbür ucundaki küçük bir telaş dikkatini çekti.

Annie'nin sesi, ciddi konuşmaların kısık uğultusunun üzerinde bir çan kadar netti. "Lütfen ellerinizi üzerimden çekin. Size söyledim, ben Bayan Oliver Rain'im ve kocamın yanına geldim. Kendisi hemen şurada."

Oliver irkilerek tam zamanında başını çevirdi ve Annie'nin, bukleleri başının etrafında vahşi, kıvırcık bir hale oluşturmuş halde, şef garsonun elinden kurtulduğunu gördü. Odanın öbür ucuna, Shore'la birlikte oturdukları masaya doğru fırladı.

"Üzgünüm hanımefendi ama üyelerden birinin daveti olmadan sizi içeri alamam," dedi şef garson aceleyle kadının peşinden giderken. "Lütfen lobide beklerseniz, bu meseleyi halledebileceğimize eminim."

Annie omzunun üzerinden, "Endişelenecek bir şey yok," diye seslendi. "Size kocamın burada olduğunu söylemiştim."

Oliver'ın Shore'la paylaştığı masanın yanında durdu. "Merhaba Oliver." Başını eğdi ve Oliver'ın yanağına bir eş öpücüğü kondurdu. "Buraya girerken biraz sorun yaşadım. Sana Bayan Oliver Rain'e benzemediğimi söylemiştim. Oliver Rain'e benzemediğimi söylemiştim."

Oliver onun nefessiz kaldığını fark etti. Ve yağmurdan ıslanmıştı. Wildest Dreams'den buraya kadar koşmuş olmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun Annie?" diye sordu yavaşça ayağa kalkarken. "Bir sorun mu var?"

"Bir şey yok." Güven verici bir şekilde omzunu okşadı ve ışıltılı gülümsemesini Shore'a çevirdi. "İyi günler Bay Shore. Güzel parti. Umarım sanat için çok ama çok para kazanmışsınızdır."

Shore bariz bir şaşkınlıkla ona baktı. "Bayan Rain."

"Adımı hatırladınız," dedi Annie sevinçle, yerine otururken. "Raphaela'nın işi müthiş değil miydi? Raphaela senin tasarımını yapan tasarımcıydı.

yararına bir yer. Solaryumdaki emaye fili fark ettiniz mi bilmiyorum. Benim dükkânımdan geldi."

"Öyle mi?" Shore daha da şaşkın görünüyordu.

"Evet ve söylemeliyim ki, solaryumunuzda tam evinize göre görünüyordu." Annie öne doğru eğildi ve gizli bir ses tonuyla ekledi: "Biliyorsun, bu satılık."

"Anlıyorum."

Şef garson Annie'yi dışarı atmak zorunda kalmayacağını anlamış gibiydi. Aceleyle geri çekildi ve bir garsona işaret etti.

Shore gözlerini Annie'ye dikti. "Bugün bize katılacağınızı bilmiyordum."

Oliver soğuk bir tavırla, "Ben de öyle," dedi.

Annie'nin gülümsemesi imkânsızı başardı ve birkaç watt daha parladı. "Her şeye rağmen öğle yemeği için boş yer bulabildim. Beni beklediğiniz için teşekkürler." Bir menü aldı. "Açlıktan ölüyorum. Burası sizin kulübünüz Bay Shore. Ne tavsiye edersiniz?"

Shore otomatik olarak, "Halibut," dedi. "Burada çok güzel yapıyorlar." Gözlerini Annie'den ayıramıyor gibiydi.

"Kulağa harika geliyor." Annie garsona baktı. "Ben pisi balığı alacağım. Salata olmasın. Ve kahve lütfen."

"Peki, hanımefendi."

"Şimdi, o zaman." Annie menüyü bir çırpıda katladı. "Diğer herkes ne alıyor?"

Shore, Annie'den Oliver'a baktı ve sonra garsona döndü. "Halibut."

Annie Oliver'a beklenti dolu bir bakış attı. "Sen ne yiyorsun Oliver?"

"Bir şey yemeyi düşünmüyordum," dedi Oliver sert bir sesle.

"Saçmalama. Diyet yapmana gerek yok. Bol bol egzersiz yapıyorsun." Annie garsona neşeli bir gülümseme verdi. "O da pisi balığı alacak."

"Peki, hanımefendi." Garson hızla başını salladı, anlaşılan Annie'nin yetkili olduğuna karar vermişti. Oliver siparişi iptal edemeden arkasını döndü.

Oliver düşünceli düşünceli Annie'ye baktı ve onun omzunda kulüpten çıkarılırken nasıl görüneceğini merak etti. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Ofisinizi aradığımda Bayan Jameson bana Bay Shore'la öğle yemeği için buluşacağınızı söyledi."

"Ofise döndüğümde Bayan Jameson'ı kovmayı unutmamalıyım." "Böyle bir şeyin şakasını bile yapma. Onsuz ne yapacağını bilemezsin."
Annie tekrar Shore'a döndü. "Konuşmanızı bölmek istememiştim."

Oliver, "Ne demezsin," diye mırıldandı. Neler olup bittiğini bildiğinden neredeyse emindi. Annie bu görüşmeden haberdar olmuş ve görüşmenin kendi düşündüğü gibi gitmeyeceğini tahmin etmişti. Ona kimin haber verdiğini merak ediyordu. Kimseye sır vermemişti, bu da muhtemelen Sybil'in onunla konuştuğu anlamına geliyordu. Sybil onu çok iyi tanıyordu.

Annie Shore'a, "Lütfen ben geldiğimde ne konuşuyorduysanız ona devam edin," diye ısrar etti.

Shore Oliver'a baktı. "Oğlum hakkında konuşuyorduk," dedi sessizce.

"Carson mı?" Annie başıyla onayladı. "Çok iyi birine benziyor. Anladığım kadarıyla
sanat tarihi öğretmeni. Onunla gurur duyuyor olmalısınız." "Gurur duyuyorum," dedi Shore, gözleri hâlâ Oliver'ın üzerindeydi.

"Carson hakkında konuşmuyorduk." Oliver kaşlarını çattı. Annie'nin varlığının işleri daha da zorlaştıracağını anlamıştı, tıpkı Annie'nin de bunu biliyor olması gerektiği gibi.

Annie merakla Shore'a baktı. "Başka bir oğlunuz daha mı var?"

Shore sakin bir sesle, "Evet, var," dedi. "Adı Hammond."

"Burada, Seattle'da mı yaşıyor?" Annie sordu.

"Şu anda değil." Shore tereddüt etti. "Ülke dışında yaşıyor. İlgi duyduğum bir şirket yakın zamanda denizaşırı ülkelere açıldı.
Hammond onların yurtdışı ofislerinden birinde çalışıyor."

"Ne kadar ilginç," dedi Annie.

"Kocanız kesinlikle öyle düşünüyor gibi görünüyor." Shore bir martini daha istedi. "Bu yüzden bana şantaj yapmaya çalışacak."

Annie'nin durmak bilmeyen neşeli gülümsemesi göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. "Saçmalama. Oliver asla kimseye şantaj yapmaz. Ya sen Oliver?"

Oliver usulca, "Tabii ki hayır," dedi.

"Bence," dedi Annie kararlı bir sesle, "burada neler olup bittiğini biri bana anlatmalı."

Shore'un gözleri masanın karşısında Oliver'ınkilerle buluştuğunda kasvetliydi. "Kocanız bir şekilde oğlum Hammond'un iki yıl önce ciddi bir mali sıkıntıya girdiğini öğrenmiş. Dolandırıcılıkla ilgili sorular vardı. Meseleyi ben hallettim. Oğlumun yaptıklarından zarar görenlere tazminat ödedim. Sonra da Hammond'u bir süreliğine ülke dışına gönderdim."

Annie nazik bir sempatiyle, "Senin için ne kadar korkunç," dedi.

Oliver arka dişlerini sıktı. Birden planının gözlerinin önünde parçalandığını gördü. Öfke damarlarında kaynıyordu. Annie bu kez çok ileri gitmişti. Onu yatağa bağlamak bir şeydi; aile meselelerine karışmak başka bir şeydi.

Shore, "Kocanız bu bilginin duyulmasını istemediğimi biliyor," diye devam etti. "Bunun karımı ne kadar inciteceğini biliyor. Bunun hepimize ne yapacağını da."

"Tamamen anlıyorum." Annie hüzünle başını salladı. "Madeline Teyze'nin dediği gibi, her ailede bir tane vardır."

"Bir tane ne?" Shore sordu.

"Bir kara koyun." Annie ona teselli edici bir gülümseme verdi. "Eski armayı lekelemekten kendini alamayan alçak. Ailedeki diğer herkesi utandıran kişi. Benim ailemde bu kişi Büyük Amca Charlie'ydi."

Oliver sessizce küfretti, durumun geri dönüşü olmayan bir şekilde kontrolünün dışına çıktığının farkındaydı.

"Büyük Charlie Amca mı?" Shore şaşkınlıkla Annie'ye

baktı. "Evet. Büyük Charlie Amca banka soymayı

severdi." "Bankalar." Shore açıkça şaşkına dönmüştü.

"Hı-hı. Madeline Teyze, babasının o kadar aşağılandığını söylüyor ki, Charlie'nin adının evde konuşulmasına bile izin vermiyormuş." Annie bir tut-tut sesi çıkardı. "Charlie ailesini geçindirmek için banka soymaya zorlansaydı ya da buna benzer asil bir amacı olsaydı sorun olmazdı. Ama durum hiç de öyle değildi."

Shore ona isteksiz bir hayranlıkla baktı. "Neden banka soyuyordu?"

Annie hızla bir o yana bir bu yana baktı ve sonra sesini alçalttı. "Söyleyebildiğimiz kadarıyla heyecan için. Büyük Charlielik Amca banka soymayı çok severdi. Bu yüzden onu durdurmak mümkün değildi. Banka soygunundan hapis yattı ama çıktıktan sonra yine o küçük hobisine döndü."

"Ne kadar ilginç." Shore bundan sonra ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Onunla bir kez karşılaşmıştım," diye devam etti Annie konuşkan bir ses tonuyla. "Ben küçük bir kızken. Çok iyi biriydi. Daniel'le beni hayvanat bahçesine götürmüştü. Daniel'e sigaraya ya da banka soymaya başlamamasını, çünkü ikisine de bir kez başladın mı bırakmanın zor olduğunu söyledi. Daniel ona bırakmayacağına söz verdi. Ve hiç bırakmadı."

"Büyük amcana ne oldu?" Izgara pisi balığı tabakları geldiğinde Shore sordu.

"Banka soyarken vuruldu. O zaman yetmiş sekiz yaşındaydı. Büyük bir zaferle öldü. Madeline Teyze bizi cenazeye götürdü ve suç dolu bir hayattan sakınmamız için bizi uyardı." Annie çatalını aldı. "Bizi başka bir konuda da uyardı."

"Neydi o?" Shore sordu.

"Bize ailemizde Büyük Charlie Amca olduğu için asla utanmamamız gerektiğini söyledi. İşte o zaman her ailenin bir yüz karası olduğunu ve kimsenin o kişinin davranışlarından kendini sorumlu hissetmemesi gerektiğini açıkladı. Nihayetinde hepimiz sadece kendimizden sorumluyuz."

Shore yavaşça, "Ailenin bir üyesinin davranışları tüm aileyi incitebilir ve küçük düşürebilir," dedi.

"Evet, biliyorum." Annie pisi balığından bir ısırık aldı. Oliver'a kısa bir süre baktı. "Sanırım bu masadaki herkes bunu çok iyi anlıyor. Oğlunuzun davranışları yüzünden acı çektiniz Bay Shore. Amcamın akrabalarıma nasıl zarar verdiğini gördüm. Ve Oliver, bildiğiniz gibi, babası gittikten sonra her türlü cehennemi yaşadı."

Oliver'ın içten içe kaynayan öfkesi ham bir hiddete dönüştü. "Bu kadar yeter,

Annie." "Özür dilerim." Ona buğulu bir gülümseme verdi. "Eski defterleri

karıştırmak istememiştim.
anılar. Ama eminim ki Bay Shore ile çok şey paylaştığınızı görüyorsunuz. ortak."

"Hayır, Tanrı aşkına, pek ortak noktamız yok." Oliver onu sarsmak, susturmak için her şeyi yapmak istedi. Bunun yerine orada oturmak zorunda kaldı,

Zihninde bir kafes kapısının üzerine kapandığını canlandırırken öfkesini bastırıyordu.

"Evet, biliyorsun Oliver. Sen de Bay Shore da bir aile üyesinin davranışları yüzünden mutlak bir sefalet yaşadınız."

"Bu kadar yeter dedim Annie. Ciddiydim."

Shore ona baktı. "Baban ortadan kaybolduğunda yaşadığın sorunlara benim de katkıda bulunduğumun farkındayım Rain. Hiç özür dilemedim. Şimdi de dileyeceğim."

Oliver ona döndü. "Senin lanet olası özürlerini istemiyorum."

"Bunun farkındayım. İntikam almayı tercih ediyorsun." Shore onun bakışlarını tutmaya devam etti. "Sanırım bu, on beş yıl önce sana neden hiç rahat veremediğimi açıklamak için en iyi zaman. Baban şehri terk ettiğinde maddi açıdan zor durumdaydım. Bana borçlu olduğu paraya ihtiyacım vardı. Hem de çok ihtiyacım vardı."

"Bunu tartışmak istemiyorum," dedi Oliver.

Shore alçak bir sesle, "İstemediğini biliyorum," dedi. "Ama o günlerde benim için nasıl bir şey olduğunu anlamanı istiyorum. Ağırlıklı olarak hurda tahvillere ve gayrimenkule yatırım yapıyordum. Baban da dahil olmak üzere herkes gibi ben de limitime kadar borçlanmıştım. Ayakta kalabileceğimden emin değildim. Bir grup yatırımcının çantasını bana bırakarak çekip gitmesi bardağı taşıran son damla oldu. Düşünmem gereken iki oğlum ve karım vardı."

Bunların hepsi Annie'nin suçuydu, diye düşündü Oliver vahşice. Her şey onun yüzünden dağılıyordu. "Geçmiş hakkında konuşmak istemediğimi söyledim, Shore."

"Beni affetmeni beklemiyorum. Sadece anlamanı istiyorum," diye ısrar etti Shore. "Babanın bana borçlu olduğu paraya hayatımda hiç ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım vardı. Ayrıca bana yaptıklarının intikamını da almak istiyordum. Onun benim arkadaşım olması gerekiyordu, lanet olsun. Ona güvenmiştim."

Oliver, "Bu işi hemen bırakalım," diye homurdandı.

Shore onu görmezden geldi. "Onu elime geçiremedim, bu yüzden sana saldırdım. Mahvolduğumu düşündüm. Altı ay içinde parayı bulmanı hiç beklemiyordum. Hem bunu nasıl yaptın? Bana hiç söylemedin."

Oliver dişlerinin arasından, "Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi.

"Biliyorum. Ama anlamalısın. İçten içe, o parayı nasıl bu kadar çabuk bulduğunu hep merak etmişimdir. Seni çaresiz bir davranışa sürükleyip sürüklemediğimi merak etmişimdir."

Annie kaşlarını çattı. "Sizi endişelendiren buysa, Oliver o parayı almak için banka falan soymadı, Bay Shore."

"O zaman nereden geldi?" Shore sordu.

Annie'nin gözleri büyüdü. "Bilmiyorum." Merakla Oliver'a baktı.

Oliver her nasılsa öfkesini kontrol altına almayı başarmıştı. "Altı ay boyunca emtia piyasasında oynadım."

"Tanrım." Shore hayretle baktı. "Satıcılar dışında kimsenin emtia işinden bu kadar para kazanabileceğini sanmazdım."

"Şansım yaver gitti," dedi Oliver kabaca.

"Bunun şans olduğundan şüpheliyim," dedi Annie sınırsız bir hayranlık tonuyla. "Daha çok katıksız bir zekâ."

Oliver, hissettiği hayal kırıklığı ve öfkenin önemli bir bölümünü yansıttığını bildiği bir bakışla onu kazığa oturttu.

Annie irkilmedi. Shore'a döndü. "Her şeyin açığa çıkmasına sevindim. Unutmamanız gereken şey, Madeline Teyze'nin de dediği gibi, akrabalarınızın yaptıklarından hiçbirinizin sorumlu olmadığıdır. Size ya da ailelerinize ne kadar zarar vermiş olursa olsun, suçlu siz değilsiniz."

"Bu bir gerçek mi?" Oliver acımasızca sordu.

"Evet ve sonrasında olanlara gelince, ikiniz de kontrolünüz dışındaki koşulların kurbanıydınız. Ama ikiniz de hayatta kaldınız ve geliştiniz, işin özü de bu, değil mi?"

Oliver tiksintiyle gözlerini kapadı.

Shore sessizce konuştu. "Bu, kocanızın isterse aileme büyük zarar veremeyeceği anlamına gelmiyor Bayan Rain."

"Vermeyecek," dedi Annie nazikçe.

Oliver gözlerini açtı ve ona baktı.

Annie yutkundu ve başka tarafa baktı. "Bu arada, bu pisi balığı gerçekten çok güzel. Siz ikiniz soğumadan yeseniz iyi olur."

"Peki ya oğlum?" Shore sessizce sordu.

Oliver bakışlarını tekrar Shore'un endişeli yüzüne çevirdi ve avından mahrum kalan bir avcının yaşadığı acı hayal kırıklığını anladı. Göz ucuyla Annie'nin ona cesaret verici bir şekilde gülümsediğini gördü. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapması için onu arzuladığını hissedebiliyordu.

O anda Oliver savaşı kaybettiğini anladı. Tamamen anlaşılmaz bir nedenden ötürü Shore'u ezme planlarını gerçekleştirmeye cesaret edemiyordu. En azından Annie orada oturmuş, onun dürüstlüğüne böylesine sakin bir inançla parlarken.

Paul Shore'dan intikam almak başka bir şeydi. Oliver bunu hiç tereddüt etmeden yapabileceğini biliyordu. Ama Annie'yi hayal kırıklığına uğratmak başka bir konuydu.

Oliver, "Hammond'ı unut," diye mırıldandı. "Bütün bu lanet şeyi unut."

Shore'un rahatlamasını görmek acı vericiydi. "Teşekkür ederim, Rain. Eğer teselli olacaksa, sanırım şu anda ne hissettiğini biliyorum. Sana borçluyum."

Shore serbest kalacaktı ve Rain ailesinin yakında Shore ailesiyle evlilik yoluyla akraba olma ihtimali vardı. Oliver, Annie'yle evlendiğinde aklını yitirip yitirmediğini merak ediyordu.

Annie, Oliver'ın sinir uçlarını sızlatan bir neşeyle, "Carson ve Valerie ne kadar mükemmel bir çift," dedi. "Biliyor musunuz, tüm bu olanlar bana Romeo ve Juliet'i hatırlatıyor."

15

Annie o akşam Oliver'ın çatı katının ön kapısını açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anladı. Sessizlik sağır ediciydi ama ortama sinmiş olan ağır düşünceli hava ona evde başka birinin daha olduğunu söylüyordu.

Evde. Oliver'ın dairesini kendi evi gibi görmeye başladığını fark etti.

Şemsiyesindeki son yağmur damlalarını silkeledi, yağmurluğunu yavaşça çıkardı ve dolaba astı. Bütün öğleden sonra içinde büyüyen huzursuzluk, mermer fuayede dolaşırken kara bir dehşet çiçeğine dönüştü.

Paul Shore'la yaşadığı olaydan sonra bu gece sorun çıkabileceğini biliyordu. Oliver onu kulüpten çıkarırken içinde çalkalanan duyguları hissetmişti. Görünüşte her zamanki gibi sakin ve kontrollüydü elbette ama Oliver buna aldanmamıştı. Dışarıda kaldırıma çıkana kadar tek bir kelime bile etmemişti.

"Bolt bir dakika içinde arabayı getirecek."

Annie ona, "Sorun değil," diye güvence vermişti. "Yürümeyi tercih ederim. Dükkân sadece birkaç blok ötede."

"Yağmur yağıyor."

"Şemsiyem yanımda."

"Nasıl istersen." Gözleri onunkilere kilitlendi. "Bu akşam evde görüşürüz."

Annie onun koluna dokundu. "Oliver, konuşmak ister

misin?" "Hayır. Şimdi olmaz."

O daha cevap veremeden siyah limuzin bir gölgenin gizliliğiyle kaldırıma yanaştı. Oliver içeri girmiş ve ona dönüp bakmadan kapıyı kapatmıştı.

İşte o zaman Annie, Shore'la öğle yemeğinin ilk başta düşündüğü kadar sorunsuz geçmediğini kesin olarak anlamıştı. Yürüdü.

soğuk ve şiddetli yağmur altında yavaşça Wildest Dreams'e geri döndü. Dükkâna vardığında her şeyi berbat ettiğine ikna olmuştu.

Ama geriye dönüp baktığında, olayları nasıl daha farklı bir şekilde ele alabileceğini göremiyordu.

Annie şimdi mutfağın kapısında duraklamıştı. "Bolt?"

Oliver'ın ev robotundan hiçbir iz yoktu. Mutfağın ışıkları kapalıydı. Normalde Bolt bir başka gurme yemek için hazırlıklarını tamamlamış olurdu. Onun yokluğu kesinlikle kötüye işaretti.

Annie isteksizce koridordan geçerek oturma odasına gitti. Orası da boştu. Yağmur, geniş pencerelere doğru düzenli bir şekilde süzülüyordu.

Geriye çalışma odası kalıyordu. Annie, Oliver'ın onu orada, abanoz ve altın rengi ininde bekleyeceğini biliyordu.

Gri halı kaplı koridordan aşağıya doğru uzun bir yürüyüş yapmak için kendini zorlaması gerekti. Sonunda oraya vardığında kapı kapalıydı.

Nedense bu Annie'nin canını sıkmıştı. Omuzlarını dikleştirdi, kapıyı çalmadan açtı ve sinsice odaya girdi. Tam içeride durdu ve gözlerinin loş ışığa alışmasına izin verdi.

Oliver masasında oturuyordu, mağarasında bir leopar çömelmişti. Yüzü gölgeler içindeydi. Halojen lamba, masasının cilalı yüzeyinde keskin, beyaz bir ışık halkası oluşturarak katlanmış ellerini ortaya çıkardı. Garip bir nedenden ötürü gözü adamın evlilik yüzüğünün altın ışıltısına takıldı.

"Merhaba Oliver." Annie meydan okurcasına bir sandalyeye doğru yürüdü ve kendini içine attı.

"İyi akşamlar, Annie."

"Bolt nerede?"

"Ona bugün erken ayrılmasını söyledim. Bu akşam ona ihtiyacımız

olmayacak." Kadın inledi. "Kızgınsın, değil mi?"

"Bu ilişki hakkında düşünüyordum diyelim." Annie yüzünü

buruşturdu. "Gerçekten kızgınsın."

"Senden çok şey görmeye tahammül ettim Annie. Ama bugün çok ileri gittin."

Buz gibi parmaklar Annie'nin omurgasında gezindi. "Ben hiçbir şey yapmadım." Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Oliver da biliyordu.

"Seni ilgilendirmeyen bir duruma müdahale ettin."

"Tam olarak müdahale etmedim Oliver. Sadece kendimi sen ve Shore'la öğle yemeğine davet ettim, hepsi bu."

"Neden?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Neden mi? Şey, sanırım biraz endişelendiğim için."

"Ne hakkında?" Oliver çok yumuşak bir sesle sordu.

Annie bunu anlamakta zorlandı. "Sonunda pişman olacağın bir şey yapmandan korktum."

"Pişmanlık mı? Annie, uzun zaman önce pişmanlık duymamayı kendime ilke

edindim." "Mesele şu ki," dedi Annie ciddiyetle, "bir süredir
Paul Shore o kadar uzun zamandır, sağlıklı düşünüp düşünemeyeceğini bilmiyordum.
onunla gerçekten yüz yüze olduğunuzda. Masada başka birinin olmasının durumu yatıştırmaya yardımcı olacağını düşündüm. Ve haklıydım, değil mi? İtiraf et."

"Seninle hiçbir ilgisi olmayan bir meseleye bilerek karıştın."

"Kahretsin Oliver, ben sadece orada oturdum ve öğle yemeği boyunca sohbet ettim. Kendimi hiçbir şeye bulaştırmadım."

Oliver hiçbir şey söylemedi. Ortaya korkutucu bir

sessizlik çıktı. Annie, "Kes şunu," diye emretti.

"Neyi keseyim?"

"Beni korkutmaya çalışmayı bırak." Annie sandalyesinden fırladı ve pencerenin önüne gitti. "İşe yaramayacak Oliver. Bana karşı bu taktikleri kullanmana izin vermeyeceğim."

"Ben de senin sadece beni ve ailemi ilgilendiren konulara karışmana izin vermeyeceğim."

"Oliver, ben senin ailenin bir parçasıyım. Ben senin karınım."

"Kendi sözlerine göre bu statü geçici." Annie'nin midesi

acıyla düğümlendi. "Bunu biliyorum."

"Mantık evliliği isteyen sendin."

"Evet, biliyorum, ama..."

"Bugün evliliğimizi pek uygun bulmadım, Annie." "Kahretsin,

sanki bir mahkeme yönetiyormuşsun gibi konuşmayı keser misin- Mareşal mi? Sanki rütbemi ve nişanlarımı söküp beni kalasla falan yürütecekmişsiniz gibi bir izlenime kapıldım."

Oliver, "Bu evliliğin nasıl yürüyeceği konusunda daha net bir anlayışa varmamız gerektiği ortada," dedi. "İşlerime daha fazla karışılmasına müsamaha göstermeyeceğim."

"Öyle mi?" Annie'nin hayal kırıklığı onu pervasızlaştırdı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Bir kalp atışı daha sessizliği bozdu. "Lyncroft'u kurtarmak için benim yardımıma ihtiyacın olduğunu unuttun mu?" Oliver sonunda çok yumuşak bir sesle sordu.

Bu açık tehdidin yarattığı şok Annie'nin nefesini kesmişti. Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. Toparlandığında ise duyduğu öfke, hissetmiş olabileceği tüm korkuyu bastırdı. Onunla yüzleşmek için arkasını döndü, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Bu ne cüret?" diye bağırdı.

Oliver'ın gözleri cama vuran yağmurdan daha soğuktu. "Kardeşinin işini kurtarmak için benden yardım istemeye geldin. Mantık evliliği teklif ettin. Bana ihtiyacın var, hatırladın mı?"

"Beni tehdit etme. Beni tehdit etmeye cüret etme."

"Seni tehdit etmiyorum. Bazı gerçeklere işaret ediyorum. Bu evlilikte senin benden çok daha fazla çıkarın var. Daniel'ın kablosuz teknolojisinden elde edeceğim kârlar olmadan da gayet güzel hayatta kalabilirim."

"Öyle mi?"

"Evet. Öte yandan siz duvara dayanmış durumdasınız. Lyncroft'u bir arada tutmak için çaresizsin. Ve bunu senin için yapabilecek tek kişi benim, Annie."

"Ne demek istiyorsun? Aile işlerine karışmazsam beni ve şirketi kaderimize mi terk edeceksin?"

Oliver'ın çenesi gerildi. "O noktaya geleceğini sanmıyorum, değil mi? Düşüncesizsin ama zekisin de. Ne zaman çok ileri gittiğini bilecek kadar akıllısın. Bugün çizgiyi aştın Annie. Bir daha asla geçme."

Annie ellerini havaya kaldırdı. "Bana neden bu kadar kızgınsın? Bu kadar yanlış olan ne yaptım?"

"Sana ne yaptığını söyledim. Seni hiç ilgilendirmeyen bir aile meselesine karışmayı seçtin. Bu işin dışında kalmalıydın, Annie."

"Orada oturdum ve konuştum."

"Bile bile her şeyi mahvettin," dedi Oliver sakin bir sesle.

Kadın hızla ona baktı. Oliver'ın asık suratı her zamanki gibi ifadesizdi ama sesindeki bir şey Oliver'ın kendisini sandığı kadar sıkı bir şekilde kontrol altında tutmadığı konusunda onu uyarıyordu.

"Her şeyi ben mi mahvettim?" Annie yineledi. "Hadi ama Oliver. Bana o kadar gücüm olduğunu mu söylüyorsun? Kendimi öğle yemeğine davet ederek senin özenle hazırladığın bütün planlarını altüst ettiğimi kabul ediyor musun?"

"Kes şunu, Annie."

Ona doğru bir adım attı. "Benim, küçük Annie Lyncroft'un, kalitesiz sanat eserleri satıcısının, kudretli Oliver Rain'i intikam için yaptığı zekice planları çöpe atmaya zorlayacak güce sahip olduğumu mu söylüyorsun?"

"Annie, seni uyarıyorum."

Ona doğru bir adım daha attı. "Yüce Tanrım, Oliver, aklım almıyor. Tarihin akışını bu kadar kolay değiştirebileceğimi düşünmek."

"Bu kadar yeter, Annie, dedim. Ciddiydim. Seni durdurmak için ne

gerekiyor?" "Neden Oliver, beni hiçbir şeyin durdurabileceğinden emin

değilim." "Oliver, beni hiçbir şeyin durdurabileceğinden emin değilim. sağ eliyle bir jest yaptı. "Heck, sana göre ben hesaba katılması gereken bir gücüm. Tüm hayatını değiştirebilecek güce sahibim. Sadece kendimi öğle yemeğine davet ederek. Düşmanlarınızdan biriyle yemek yerken kendimi size katılmaya davet edersem neler olacağını ancak Tanrı bilir."

Oliver kıpırdamadan oturdu. Elleri hâlâ masanın üstünde kenetlenmişti. Annie onun parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark etti.

"Lyncroft'u senin için kurtarmamı istiyor musun, istemiyor musun?" Oliver

sordu. "Tehditleri unut." Annie kapıya doğru yürüdü. Döndü ve elini topuzu. "Onları yerine getirmeyeceğini çok iyi biliyorsun."

"Hayır mı?"

"Hayır. Ve sana nedenini söyleyeyim. Çünkü sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Shore'un oğlunu bir silah olarak kullanma planından vazgeçmen için seni ben zorlamadım. Planı terk eden sendin. Vazgeçme gücüne sahip olan tek kişi sensin."

Oliver hâlâ kımıldamıyordu.

"Eğer gerçekten yapmak istediğin buysa, devam edip Shore'a şantaj yapabilirdin. Seni durduramazdım. Kimse seni durduramazdı." Annie kapıyı açtı.

"Buraya gel, Annie."

"Neden kızgın olduğunu şimdi anlıyorum. Bugün durup düşünmeni sağladığım için bana kızgınsın. Masada benim olmam seni tam olarak ne yaptığını düşünmeye zorladı."

"Buraya gel, Annie."

Annie kapı aralığından bir parmağını ona doğru kaldırdı. "Bugün onun planlarını değiştiren sensin Oliver. Onları ben değiştirmedim. İkimiz de senin üzerinde böyle bir gücüm olmadığını biliyoruz. Nasıl olabilirim ki? Ben sadece son zamanlarda yattığın bir iş ortağıyım. Gerçek bir eş bile değilim."

Annie koridora çıktı ve kapıyı arkasından olabildiğince yüksek sesle çarptı. Çıkan gümbürtü yakındaki bir masanın üzerinde duran siyah cam vazoyu sarstı ve kendini çok daha iyi hissetmesini sağladı. Koridordan geçerek fuayeye doğru ilerledi.

Çalışma odasının kapısı arkasından açıldı. "Nereye gidiyorsun?" Oliver mutlak sıfırın yaklaşık yirmi derece altında bir sesle sordu.

"Dışarı." Annie ön kapının yanındaki siyah mermer masanın üzerinde duran anahtarları aldı. Arkasına dönmedi ama Oliver'ın aralarındaki mesafeyi hızla kapattığının farkındaydı. Oliver da tam onun gibi kapıya ulaştı.

"Sana bir soru sordum." Annie kapının tokmağını çevirmeye çalışırken Oliver kapıyı kapalı tuttu. "Beni terk mi ediyorsun?"

"Hayır." Annie çenesini kaldırdı. "Eğer seni terk edersem, bunu sana söylerim. Şimdi Bolt'u ziyaret etmek için aşağıya iniyorum."

"Bolt."

"Evet, Bolt. Özür dilemeye hazır olduğunda gelip beni alabilirsin. Lütfen elini kapıdan çek yoksa kanlı bir çığlık atarım."

Oliver ona kuşkulu bir bakış attı. "Neden Bolt'un dairesine gidiyorsun ki?"

"Çünkü canım öyle istiyor." Annie kapıyı çekiştirdi. Oliver'ın elini yavaşça çekmesi onu şaşırttı.

Annie kısmen açık olan kapıdan dışarı süzüldü, koridorda üç adım attı ve asansör çağırma düğmesine bastı. Asansörün gelmesini beklerken Oliver'ın kapı aralığında durup kendisini izlediğini fark etti. Arkasına bakmadı.

Asansörün kapıları açıldığında Annie içeri girdi ve altıncı katın düğmesine bastı. Kapılar kapanmaya başlarken Oliver'ın gözlerini tuttu.

"Bu öğleden sonra vicdanın harekete geçtiği için beni suçlayarak paçayı kurtaramayacaksın," dedi.

Bir dakika sonra altıncı kattaki koridora çıkana kadar bir sorunu olduğunu fark etmemişti. Bolt'un katının numarasını biliyordu ama dairesinin numarasını bilmiyordu.

Altıncı katta altı kapı vardı. Annie her birinin önünden sinsice geçti. Dairelerden beşinin kapı zillerinin üzerinde isim etiketleri vardı. Altıncının üzerindeki yuva boştu.

Annie tanımlanamayan düğmeye bastı.

Kapı neredeyse anında açıldı. Bolt hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden ona baktı.

"Bay Rain buraya gelmekte olduğunuzu söyledi," dedi Bolt.

Annie yüzünü buruşturdu. "Anlaşıldı. Gelip gelmediğimi öğrenmek için bir dakika içinde arayacağına bahse girerim. İçeri girebilir miyim?"

"Evet." Bolt kenara çekildi. Sofistike elektronik cihazlarla dolu bir duvar panelinin üzerinde usulca bir zil sesi duyuldu. Bolt bir düğmeye bastı. "Evet, Bay Rain?"

"Orada mı?" Oliver dahili telefondan sordu. "Evet,

Bay Rain."

"Akşam yemeği yemesini sağla. Henüz yemedi."

"Evet, Bay Rain." Bolt interkom düğmesini bıraktı.

"Sana ne demiştim?" Annie merakla etrafına bakarak daireye doğru yürüdü. "Beni kontrol etmeden duramayacağını biliyordum."

Annie Bolt'un karargâhını inceledi. Çatı katı değildi ama geniş ve iyi döşenmişti. Pencereler, Oliver'ın yirmi kat yukarıda tadını çıkardığı manzaraya farklı bir bakış açısı sağlıyordu. Mobilyalar Spartalıydı, her parça askeri bir titizlikle düzenlenmişti. Kitaplar bir kitaplıkta düzenli bir şekilde sıralanmıştı. Dergiler titizlikle istiflenmişti.

Oturma odasının bir köşesindeki masanın üzerinde bir bilgisayar ekranı parlıyordu.
Annie daha yakından bakmak için yanına gitti.

"Akşam yemeği için ne istersiniz?" Bolt hiçbir duygu belirtisi göstermeden sordu.

"Hiçbir şey, teşekkürler. Aç

değilim." "Bay Rain seni beslememi

söyledi."

"Bunun için endişelenme." Annie bilgisayar ekranındaki yazıları okumak için eğilirken kaşlarını çattı. "Ne üzerinde çalışıyorsun? Oliver için bir tür casus raporu mu?"

"Hayır." Bolt aniden hareketlendi ve klavyedeki bir düğmeye basmak için onun yanından uzandı. "Şu anda kişisel bir proje üzerinde çalışıyorum." Ekran karardı.

Ama Annie onu şaşırtacak kadar çok şey görmüştü. Bolt'a baktı, gözleri hayretle açılmıştı. "Bu kurguydu, değil mi? Bolt, sen bir yazar mısın?"

"Henüz bir kitabım yayımlanmadı," diye mırıldandı.

Annie onun donuk bir kırmızıya döndüğünü fark etti. "Yazan birini hiç tanımadım. Ne tür şeyler?"

"Gerilim."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu heyecan verici. Garip olmana şaşmamalı. Bu her şeyi açıklıyor."

Bolt ona kayıtsızca baktı. "Öyle mi?"

"Elbette. Yazarların tuhaf olduğunu herkes bilir. Bir taslağı bitirdin mi?"

"Birinin son birkaç bölümü üzerinde çalışıyorum." Bolt tekrar mutfağa doğru gitmeye başladı. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Boş ver. Gerçekten aç değilim."

"Bay Rain beslenmen gerektiğini

söyledi."

"Tamam, tamam. Bay Rain ne isterse, onu alır." Annie, Bolt'u şık mutfağa kadar takip etti. "Varsa bir kadeh şarap alayım. Bir tane alabilirim. Ve belki bir simit ya da başka bir şey."

"Hiç şarabım yok. Biram var."

"Bira da olur." Annie tezgâhın arkasındaki tabureye oturdu ve Bolt'un buzdolabından bir kutu alıp açmasını ve içindekileri bir bardağa doldurmasını izledi. "Bolt, ne yazdığını okuyabilir miyim?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Okumak mı

istiyorsun?" "Çok isterim."

"Bilmiyorum." Bolt ilk kez bu kadar kararsız görünüyordu. "Şimdiye kadar yazdığım hiçbir şeyi kimse okumadı."

Annie ikna edici bir tavırla, "Eninde sonunda birinin okuması gerekecek," dedi. "Ben çok gerilim okurum. Bu tür şeylerden gerçekten hoşlanıyorum."

Bolt tereddüt etti. Sonra Annie'ye doğrudan bir bakış attı. "Bu konuda bana karşı dürüst olacak mısın?"

Annie zihinsel olarak parmaklarını arkasında çaprazladı. "Kesinlikle." İnsan her zaman bir sanatçının yarattıkları hakkında söyleyecek güzel bir şeyler bulabilir, diye hatırlattı kendine.

"Pekâlâ o zaman." Bolt tabağa biraz simit koydu. "Ama eğer beğenmezsen ya da seni sıkarsa, onu bırakmanı ve bana gerçeği söylemeni istiyorum. Anlaştık mı?"

"Elbette." Annie bira bardağını ve kraker dolu küçük tepsiyi alıp oturma odasına geri döndü.

Bolt düzgünce basılmış bir yığın sayfayı aldı ve ona uzattı. "Buraya neden geldin?"

Annie yüzünü buruşturdu. "Tahmin edemiyor musun? Oliver ve

ben tartıştık." "Öyleyse buraya neden geldin?"

"Oliver'ı tanıyorsun." Annie birasından bir yudum aldı. "Binayı gerçekten terk ettiğimi düşünürse endişelenir. Muhtemelen bana göz kulak olman için seni peşimden gönderirdi. Böylece ikimiz de ıslanmayız ve onun aklının başına gelmesini beklerken ben de güzel bir kitap okurum."

Bolt kaşlarını çattı. "Aklı başına gelsin ve ne yapsın?" "Özür

dileyecek." Annie bir çubuk kraker yedi.

Bolt boş boş baktı. "Bay Rain neden özür dilesin ki?"

"Çünkü o hatalı ve bunu biliyor. Merak etme, bütün gece burada olmayacağım. Eninde sonunda beni almaya gelecektir. Oliver adil davranır."

"Onu henüz çok iyi tanımıyorsun, değil mi?" Bolt bilgisayar ekranının önüne oturdu. "Bay Rain kazanmak için oynar. Hayır, sözümü geri alıyorum. Bay Rain hiç oynamaz. O savaşa gider."

"O değişiyor. Göreceksin. Bütün gece yazıyor musun?"

"Bazen."

"Biliyor musun Bolt, seninle ilgili yepyeni bir bakış açısı

ediniyorum." "Bu bizi eşit yapar."

"Nasıl oluyor da benden hoşlanmıyorsun, Bolt?"

Bolt'un parmakları bilgisayar tuşlarının üzerinde dondu. "Senden hoşlanmadığımı düşündüren ne?"

Annie kuru bir sesle, "Buna güçlü bir önsezi diyebilirsin," dedi. "Oliver'dan yararlanacağımı düşündüğün için mi? Endişelenmene gerek yok, biliyorsun. Oliver kendi başının çaresine bakabilir."

Bolt ona tuhaf bir bakış attı. "Bunun farkındayım."

"Açgözlü küçük ellerimle onun tüm parasına el sürmeyeceğim."

"Hayır," diye onayladı Bolt. "Almayacaksın. Tabii o senin istemediği sürece."

"Peki neden etrafta dolaşmamdan endişe ediyorsun?"

Bolt bilgisayarın derinliklerine baktı. "Senden biraz hoşlanmaya başladı," dedi sonunda.

"Bunun doğru olduğunu düşünmek isterdim," dedi Annie. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu gece benden hiç hoşlanmadı."

"Sizin gibi biriyle uğraşmaya alışık değil, Bayan Rain."

"Yani?"

"Yani, korkarım ki sizin söz konusu olduğunuz durumlarda normalde son derece sağlam olan muhakemesini zaman zaman askıya alabilir."

"Hah. Onu küçük parmağıma dolayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bence çoktan sardın bile." Bolt, sanki o odada değilmiş gibi işine geri döndü.

Annie bir bacağını sandalyenin koluna dayadı ve köşeye yerleşti. Bolt'un el yazmasını okumaya başlarken ayağını dalgınca salladı. Her şey yeniden kontrol altına alınmıştı. En azından şimdilik. Annie tam da söylediği gibi Bolt'la birlikte aşağıdaydı.

Oliver dahili telefonun düğmesini bıraktı. Tanrım, elleri titriyordu. Kasıtlı olarak esnetirken rahatsız edici parmaklarına baktı. Bir yerlerden, içini jöleye çevirmekle tehdit eden yeni başlayan paniği ezmek için gereken iradeyi topladı.

Her şey yolundaydı; Annie onu terk etmemişti.

Tabii ki onu terk etmemişti. Hâlâ ona ihtiyacı olduğunu kendine hatırlattı.

Oliver pencereye doğru yürüdü. Gözlerini karanlığa dikti ve bundan sonra ne yapacağını düşündü. Kendini en son ne yapacağını bilemez bir halde bulduğunu hatırlamıyordu.

Acele bir karar vermeye gerek yok, dedi kendi kendine. Annie güvenle elinin altındaydı. Bunu enine boyuna düşünecek, karısını nasıl idare edeceğini bulacak zamanı vardı.

"Lanet olsun."

İlk içgüdüsünün hemen aşağı inip Annie'yi almak olması, son zamanlarda Annie'nin kendisini çok fazla etkilemesine izin verdiğini gösteriyordu. Kadının aceleci ve öngörülemez davranışlara olan eğilimi ona da bulaşmaya başlamıştı.

Kadın hayatının her köşesini işgal ediyordu. Onu ele geçiriyor, en özel işlerine karışıyordu. Annie olmasaydı asla yapmayacağı şeyleri yapmasına neden oluyordu.

Annie ile evliliğinin bu şekilde sonuçlanacağını hiç tahmin etmemişti. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu.

Oliver döndü ve çalışma odasından çıktı. Koridordan geçerek çatıdaki seraya çıkan merdivenlere yöneldi. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

Çatıda kontrol panelinin yanında durdu ve seranın içindeki ışıkları yaktı. Sonra kapıyı açtı ve içeri girdi.

Bir anda kendini daha sakin, daha kontrollü hissetti. Kendi özel ormanının sıcak, nemli kokuları onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlattı.

Burada, serada zaman dışarıda olduğundan daha farklı geçiyordu. Burası farklı bir yer, farklı bir dünyaydı. Burada yön duygusunu, sabrını ve kontrolünü yeniden kazanabilirdi. Burada hedeflerine yeniden odaklanabilir ve onlara ulaşmak için planlar yapabilirdi. Burada, değerli eğrelti otlarının arasında net görüşlü, mantıklı kararlar verebilirdi.

Oliver yeşil dünyasında yürüyor, inanılmaz gürlüğünde kendini kaybediyor, üç yüz milyon yıldan fazla bir süredir zamana meydan okuyan canlıların kadim havasını içine çekiyordu.

Küçük mağarada durdu ve suyun yüzeyinde yüzen yeşil eğrelti otlarına baktı. Geçmişi ve bunun geleceği nasıl etkilediğini düşünmek istiyordu.

Ama tek düşünebildiği Annie'nin aşağıda, Bolt'un dairesinde onu beklediğiydi.

Annie'nin ondan gerçekten özür dilemesini beklediğine inanamıyordu. Bugün yaptıklarından sonra, elleri ve dizleri üzerinde telafi etmeye çalışıyor olmalıydı. Kardeşinin şirketini alacaklılarına terk etme ihtimali karşısında çılgına dönmüş olmalıydı.

Ona ihtiyacı vardı, lanet olsun ve bunu biliyordu. Ona gelmişti. Kendisiyle evlenmesi ve Lyncroft Unlimited'ı kurtarması için ona adeta yalvarmıştı. Bu durumda gücü elinde tutan oydu.

Güç her zaman ondaydı. Bu işgal edilebilecek tek güvenli pozisyondu.

Oliver eline küçük bir mala aldı, onu seranın duvarına fırlatmak istediğini fark etti ve kendi iradesiyle onu dikkatle bankın üzerine bıraktı.

Bir geyik boynuzu kümesine doğru ilerledi ve karnındaki soğukluğa hayret etti.

Bugün öğrendiği tek bir şey vardı, o da Annie'nin kolay kolay blöf yapamayacağıydı. Bir dakika bile onun gerçekten

Lyncroft Unlimited'ı kurtların önüne attı.

Kadın haklıydı. Onu korkutmaya çalışıyordu ama Lyncroft Unlimited'ı yok etmek gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Bir söz vermişti ve bunu yerine getirecekti. Daniel iyi bir arkadaştı, Oliver'ın sahip olduğu birkaç arkadaştan biriydi.

Kendi kuralını hatırlamalıydı, diye düşündü Oliver. Asla tehdit etme. Söz ver.

Ağzı mizahsız bir gülümsemeye dönüştü. Eğer aşağı inip özür dilerse, Annie muhtemelen onun üzerinde giderek artan gücünün kanıtından zevk alacaktı.

Belki de özür dilemezdi. Oliver bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. Annie bir özrü zafer işareti olarak kabul etmezdi, çünkü Annie gücü kendisinin kullandığı gibi soğuk ve bilinçli bir farkındalıkla kullanmıyordu. Strateji geliĢtirmekten ya da amaçlara ulaĢmak için araçları manipüle etmekten zevk almıyordu. Annie intikamın buz gibi hazzını asla bilemeyecekti.

Annie onun gibi değildi. Onun güdülerini anlamak onun için zor, belki de imkânsızdı. Emin olabildiği tek şey, bunların kendisininkilerden farklı olduğuydu.

Bu farkındalıkla birlikte bir başkası daha geldi. Oliver birdenbire Annie'yle başa çıkmadaki sorunun, Annie'nin onu kendi standartlarına göre değerlendirmekte ısrar etmesi olduğunu dehşet verici bir netlikle gördü.

Başından beri onun eylemlerinin asil ve onurlu amaçlara dayandığını varsaymıştı. Onu zırhı lekelenmiş, yanlış anlaşılmış bir şövalye olarak görüyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü Oliver, çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak giderek zorlaşıyordu.

Oliver, Annie'yi eve getirmek için aşağıya indiğinde neyle karşılaşacağından emin değildi. Bolt'un kapı ziline bastığında içini dolduran belirsizlik duygusundan kesinlikle hoşlanmamıştı. Ama en azından bir an sonra kapı açıldığında yüz ifadesinin kontrol altında olduğunu biliyordu.

"Nerede o?" diye sordu Bolt'a.

"Oturma odasında." Bolt tereddüt etti. "Kitap okuyor."

Oliver küçük giriş kapısını geçti ve oturma odasına doğru yürüdü. Annie bir koltuğa yayılmıştı, yanında yerde bir yığın basılı sayfa vardı. Yukarı baktı. Gözleri sıcak ve davetkârdı.

"Hey, Oliver, Bolt'un bir kitap yazdığını biliyor muydun?" Elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı ve ayağa fırladı. "Ve harika bir kitap. Bazı yerlerde biraz şiddet var ve Bolt'a içine biraz romantizm katması gerektiğini söyledim ama gerilim müthiş. Bitirmek için sabırsızlanıyorum."

Oliver spekülatif bir şekilde Bolt'a baktı. "Yazar olduğunu bilmiyordum."

Bolt'un bakışları Oliver'ınkilerle tam olarak buluşmadı. "Yayımlanmamış."

"Ama uzun sürmeyeceğine bahse girerim," dedi Annie. "Son bölümü yazman için sabırsızlanıyorum, Bolt."

Oliver, Bolt'un tuhaf bir kırmızıya dönüştüğünü fark etti. Bolt ve Annie arasındaki savaş, Bolt bilse de bilmese de sona ermişti. Annie için yeni bir fetih daha. Bolt şu andan itibaren onun elinde oyuncak olacaktı.

Oliver Annie'ye baktı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Annie Bolt'a baktı. "Taslağın geri kalanını da yanımda götürebilir miyim? Şimdi bırakamam."

Bolt garip bir şekilde tedirgin görünüyordu. "Pekâlâ."

"Teşekkürler." Annie, Bolt'un el yazmasının bitmemiş kısmını toplayıp kolunun altına sıkıştırırken Oliver'a gülümsedi. "Tamam. Ben hazırım."

Oliver Bolt'un gözleriyle karşılaştı ve minnettarlığını ifade etmek için başını bir kez eğdi. Bolt başını salladı ve kapıyı açarken hiçbir şey söylemedi.

"Biliyor musun? Bolt gerçekten yazabiliyor," diye itiraf etti Annie asansöre adımını atarken. "Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Görünüşe göre onun bir android olduğuna dair yaptığım tüm o kötü eleştirileri geri almak zorunda kalacağım." El yazmasını salladı. "Bu çok iyi. Aslında müthiş. Umarım satar."

Asansör kapıları kapanırken Oliver ona baktı. "Bir özür mü bekliyorsun?"

Annie sakince gülümsedi. "Geldin ve beni aldın. Sanırım özür dilemeye en fazla bu kadar yaklaşabilirim. Merak etme, üzgün olduğunu biliyorum yoksa

beni eve götürmek için asla aşağıya inmezdi."

Oliver, "Demek şimdi kendini özür dilediğime ikna ettin," diye düşündü. "Dünyaya pembe gözlüklerle bakmanın tökezleyip yüzüstü düşmek için iyi bir yol olduğundan hiç endişelenmiyor musun?"

"Düşündüğün kadar saf değilim Oliver."

"Bu bir görüş meselesi." Oliver alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Öte yandan ben de senin düşündüğün kadar anlaşılmaz biri değilim. Sana daha önce söylediğim şeyler için özür dilerim. Shore'a evliliği durdurması için baskı yapma planımı gerçekleştirmediğim için seni suçlamakla hata ettim."

Annie Bolt'un el yazmasını göğsüne bastırdı. Gülümsemesi hüzünlüydü. "Neden fikrini değiştirdin?"

"Bugün öğle yemeğinde yüzleşmek istemediğim bir şeyle yüz yüze geldim."

"Neydi o?"

"Bunca yıldan sonra nihayet Paul Shore'un intikamımın gerçek hedefi olmadığını anladım. O sadece bir dublördü."

"Baban için mi?" Annie sordu.

Oliver kendi kendine onun bu algısına şaşırmaması gerektiğini söyledi. Buna alışsa iyi olacaktı. "Evet."

"Anlıyorum. Seni ve kardeşlerini terk ettiği için babanla yüzleşme fırsatın hiç olmadı. Doğal olarak öfkenizi bir sonraki uygun hedefe yönelttiniz. Olanların çoğu için Paul Shore'u suçlamak kolaydı çünkü o da bu karmaşanın içindeydi. Öyle mi?"

"Bir kısmı," diye onayladı Oliver.

Annie başını iki yana eğdi. "Babanın ailene yaptıklarından nefret etmek için her türlü nedenin vardı."

Oliver asansör kapılarının açılmasını izledi. "Doğru, aileme yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyordum. Ama işin içinde daha fazlası vardı. Bunca yıl boyunca bana yaptıkları yüzünden ondan nefret ettim."

"Sana yaptıkları için mi?"

"Anlamıyor musun, Annie?" Oliver asansörden inerken anahtarını çıkardı. "Edward Rain sayesinde, asla olmayacağıma yemin ettiğim tek şey oldum. Babam gibi bir adam."

16

Oliver'ın kendisi hakkındaki değerlendirmeleri karşısında şaşkına dönen Annie asansörde donakaldı. Oliver arkasına bile bakmadan koridoru geçerken, ağzı bir karış açık, şok içinde ona baktı. Asansörün kapıları kapanmaya başladı.

"Oliver, sen deli misin?" Annie kapanmakta olan kapıların bıraktığı dar açıklığın arasından atlamak için tam zamanında konuşma ve hareket güçlerini geri kazandı. "Sen babana hiç benzemiyorsun."

"Nereden bilebilirsin ki? Onunla hiç tanışmadın." Oliver anahtarını kilide soktu ve çatı katının kapısını iterek açtı.

"Adamla hiç tanışmamış olmam onun hakkında çok şey bilmediğim anlamına gelmiyor."

Oliver, "Sakıncası yoksa bunu tartışmamayı tercih ederim," dedi.

"Peki, bunu tartışacağız. Hatalı iletişim moduna girmenin sırası değil."

"Unut gitsin, Annie."

"Oh, hayır. Bunu unutmayacağız." Bolt'un el yazmasını kavrayan Annie, Oliver'ın arkasından kapıya doğru koştu. Onun yanından hızla geçerek geniş fuayeye girdi, döndü ve tam önünde durdu. "Orada dur. Konuşacağız."

Adam ona baktı, gözleri derin, düşünceli bir melankoliyle doluydu. "Konuşacak bir şey yok."

"Kesinlikle öyle." Annie, Bolt'un el yazmasını siyah mermer masanın üzerine çarptı. Sonra ellerini kalçalarına koyarak Oliver'ın karşısına dikildi. "Baban karısını, beş çocuğunu ve tüm sorumluluklarını terk edecek türden bir adamdı. Sen asla böyle bir şey yapmazsın."

Oliver yorgun bir hareketle ensesini ovuşturdu. "Mesele bu değil."

"Oh, evet, konu bu." Annie uzanıp Oliver'ın gömleğinden iki avuç aldı. Parmak uçlarında durdu ve yüzünü onunkine çok yaklaştırdı. "En önemli nokta bu. Herhangi bir kadına sorun. Ya da babası terk etmiş herhangi bir çocuğa. Elinde çanta kalan herhangi bir alacaklıya sorun."

"Annie..."

"Tanrı aşkına Oliver, kendine bir bak. Ne olduğuna bir bak."

Ağzı mizahsızca kıvrıldı. "Ne olduğuma baktım. Gördüklerimden hoşlanmadım."

"O zaman körsün." Gömleğini kavrayarak Oliver'ın aklını başına getirmeye çalıştı. Tüm gücünü kullandı ama Oliver kaya gibi duruyordu. Hayal kırıklığı içine sıçradı. "Sen iyi bir adamsın. Takdire şayan bir adamsın. İnanılmaz işler başardın."

"Biraz para kazandım. Bu bir şey değil. Babam da para kazandı." "Para

önemli değil. Önemli olan senin biriktirdiğin
Aile. Oliver, sen her şeyi bir arada tuttun.
parçalandı. Kardeşlerinin hepsi hayata başarılı bir başlangıç yaptı çünkü sen ailenin reisi oldun."

"Annie, yapmam gereken işler var."

Ona hiçbir etkisi olmayan bir sarsıntı daha verdi. "Baban çekip gittikten sonra ailendeki herkese en çok ihtiyaç duydukları şeyi verdin. Onlara güvenlik ve güç hissi verdin. Sana güvenebileceklerini biliyorlardı.
Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun? Tamam, bazı iletişim sorunlarınız var. Kimin yok ki? Bunu düzeltebiliriz."

"Affedersiniz." Oliver'ın elleri onun beline dolandı. Onu kaldırdı ve bir kenara koydu. Sonra onun yanından geçerek koridordan çalışma odasına doğru yürüdü. Arkasına bile bakmadı.

Annie onun arkasından, "Seninle tartışırken sakın beni bırakıp gitme," diye bağırdı.

"Daha önce de beni bırakıp gitmiştin, hatırladın mı?"

"O farklıydı. Sana söyledim, seni terk etmedim, sadece Bolt'u ziyarete gittim." Annie koridordan aşağı koştu. "Oliver, son kez söylüyorum, zaman zaman sinir bozucu, iletişimsiz, duyarsız ve düpedüz zor biri olabilirsin ama baban gibi değilsin."

Oliver çalışma odasının kapısına ulaştı. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Evet, biliyorum." Annie, ortak kaderlerinin bir şekilde bu yüzleşmenin sonucuna bağlı olduğuna dair ani ve korkunç bir korku duydu. Panik

onu yakaladı. "Oliver, beni dinle." "Zaten

yeterince konuştun, Annie."

"Senin baban gibi olmadığını biliyorum, beni duyuyor musun? Baban ve kendim hakkında, onun gibi bir adamı asla sevemeyeceğimi bilecek kadar çok şey biliyorum."

Oliver kıpırdamadan durdu, eli kapı tokmağında hareketsizdi.

Annie'ye öyle geldi ki, kalbi dışında evrendeki her şey hareket etmeyi bırakmıştı. Kalbi çarpıyordu.

Oliver büyüyü bozarak yavaşça ona doğru döndü. Gözlerinde şiddetli bir duygu fırtınası vardı. "Ne diyorsun, Annie?"

Annie'nin ağzı aniden kupkuruydu. Nabzı o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu. Düşünmek için zamanı olmasını diledi. Ama zaman yoktu. "Seni sevdiğimi söylüyorum."

"Beni seviyorsun." Oliver sanki her birinde bir kusur ya da zayıflık arıyormuş gibi kelimeleri dikkatle tekrarladı.

"Evet." Annie titreyerek gülümsedi. "Tanrı aşkına, sakın bana bilmediğini söyleme."

"Nereden bilebilirdim ki?" Adam kadının yüzünü inceledi. "Bana hiç

söylemedin." "Çok açık olmalı diye düşünmüştüm."

Oliver koridor boyunca yavaşça geri yürüyerek onun önünde durdu. "Açık olan tek şey beni istemeni sağlayabileceğimdi. Ve Lyncroft'u kurtarmak için bana ihtiyacın olduğuydu."

"Bu konuda açık konuşmama izin ver Oliver. Daniel'ın diğer alacaklılarına ya da yatırımcılarına asla mantık evliliği teklif etmezdim."

"Hayır mı?"

"Kesinlikle hayır. Sanırım Daniel ve Joanna'nın nişan partisinde o gece sana aşık olmaya başladım. Aslında, dürüst olmak gerekirse, şirketi kurtarmak için aramızda bir evlilik fikrini ortaya atmamın tek nedeni zaten sana aşık olmamdı."

"Annie." Oliver'ın sesi tanımlanamayan bir duyguyla sertleşmişti. Güçlü elleriyle kızın yüzünü dikkatle çerçeveledi. Başını yavaşça eğdi ve onun dudaklarına yapıştı.

Oliver'ın nasırlı avuçlarını teninde hissettiğinde Annie'nin içinden tanıdık bir heyecan aktı. Oliver'ın ağzı ısrarla ve talepkâr bir tavırla Annie'nin ağzında gezinirken Annie kollarını onun boynuna doladı.

"Annie," dedi tekrar.

"Evet," diye fısıldadı.

Oliver onu kollarına alıp karanlık yatak odasına götürürken başka sözcük yoktu. Ama Annie kendi kendine sözcüklerin eninde sonunda geleceğini söyledi. Oliver ona aşıktı. Ona aşık olmak zorundaydı.

Eğer ona aGık olmasaydı, eğreltiotlarına dokunduğu gibi ona dokunamazdı.

Uzun bir süre sonra Annie, Oliver'ın yanında kıpırdandı. "Merak ettiğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Babanı hiç bulabildin mi? Eninde sonunda onu aramaya gitmiş olman gerektiğini biliyorum. Onun izini sürmek istememeni anlayamıyorum."

"Onu buldum." Oliver'ın sesi tonsuzdu. "Daha doğrusu mezarını buldum. Ben ona dair bir ipucu bulmadan yaklaşık üç ay önce Karayipler'de bir deniz kazasında ölmüş. İzlerini iyi gizlemişti."

"Neden gittiğini hiç öğrenebildin mi?"

Oliver'ın çenesi gerildi. "Adalarda onu tanıyan insanlar özgür olmak istediğinden çok bahsettiğini söylediler. Zengin ve özgür. Sanırım biriktirdiği sorumluluklar ve borçlar ona fazla gelmiş."

"Ama onunla yüzleşme şansınız hiç olmadı."

"Hayır. Belki de böylesi daha iyi." Oliver'ın eli onun kolunda hareket etti. "Ne söylerdim ya da ne yapardım emin değilim."

"Ailene ne söyledin?"

"Gerçeği. Onları koruyamayacağın zamanlar vardır."

Annie nazik parmak uçlarıyla onun yüzüne dokundu. "Bence aileni onları yok edebilecek tüm tehlikelerden koruyarak çok iyi bir iş çıkardın Oliver. Rain ailesinin gerçek reisi sensin.

Baba. Üstlenmek zorunda olduğun sorumlulukların ağırlığı altında ezilmedin."

Onu kendine çekti ve ikisi de uykuya dalmadan önce uzun bir süre ona sarıldı.

Asla olmak istemediğim tek şey: babam gibi bir adam. Oliver'ın acı verici itirafı, ertesi gün öğleden sonra müşterisini Wildest Dreams'e getiren bir tasarımcıyla çalışırken Annie'yi hâlâ rahatsız ediyordu.

"Eğlenceli, biraz da şatafatlı bir şey olsun, Annie." Stanford J. Littlewood Designs'ın sahibi ve tek sahibi Stanford J. Littlewood, Annie'nin dükkânının içindekileri soğuk ve eleştirel bir gözle taradı. Küçümseyici bir gülümsemeyle müşterisine döndü. "Gördüğünüz gibi Annie tuhaf görünüm konusunda uzmanlaşmış. Bazı parçaları dikkatli kullanıldığında belli bir çekiciliğe sahip."

Annie arka dişlerini sıktı. "İhtiyatla kullanılır" ifadesinin kararsız müşteriye açık bir uyarı olduğunun farkındaydı. Mesaj, mağazadan kendi başına bir ürün seçmeyi aklından bile geçirmemesi gerektiğiydi. Stanford J. Littlewood'un profesyonel tavsiyesine ihtiyacı olduğunu unutmamalıydı.

Annie, Littlewood'un müşterisine iyi niyetle gülümsedi. Charlotte Babcock otuzlu yaşlarının başında hoş bir kadındı ve belli ki ilk kez bir iç mimarla muhatap olmanın travmasını yaşıyordu.

"Bazı parçalarım müşterinin belli bir cesaret göstermesini gerektiriyor, Bayan Babcock." Annie, Raphaela'nın Shore yardım gecesinden sonra geri getirdiği emaye filini okşadı. "Tasarımcılar son rötuşları seçerken genellikle işi sağlama almaya karar verirler. Ama tek bir cesur dokunuş bir odada harikalar yaratabilir."

"Evet, eminim haklısınız." Charlotte huzursuzca Littlewood'a baktı.

Littlewood yine küçümseyerek gülümsedi. "İnsan son bir dokunuşla uğraşırken her zaman iyiyi, kötüyü ve çirkini ayıran o hayati soruyu sormalıdır."

"Neymiş o?" Charlotte endişeyle sordu.

Littlewood emaye file alaycı ve küçümseyici bir bakış attı. "Bu sanat mı yoksa düpedüz rüküşlük mü?"

Annie dilini ona doğru uzatma isteğine karşı koydu. Adam kasıtlı olarak müşterisinin gözünü korkutuyordu. Ama Littlewood müşterilerinin gözünü korkutmakta çok iyiydi.

Bugün en etkileyici halini sergiliyordu. Dalgalı gümüş rengi saçları köpürtülmüş ve fönle kurutulmuştu, böylece yapay olarak bronzlaştırılmış yüzünden geriye doğru savruluyordu. Kırık beyaz bir gömlek, kırık beyaz bir kravat, gümüş grisi takım elbise ve kırık beyaz püsküllü mokasen ayakkabılar giymişti.

"Yanında iç mekanların eskizlerini de getirdin mi Stan?" Annie sordu. Göz ucuyla Ella'nın hızlı bir sırıtış gizlediğini gördü. Littlewood'un ilk adının "Stan" olarak kısaltılmasından nefret ettiğini herkes bilirdi. "Peki kullandığınız renkler hakkında bana biraz fikir verebilir misiniz?"

Littlewood burnunun ucuyla baktı. "Doğal olarak." Beyaz deri evrak çantasını çevirerek açtı ve içinden bazı çizimlerle renk örnekleri çıkardı.

Annie tam Charlotte Babcock'un evinin krokilerini incelemeye başlamışken telefon çaldı.

"Telefon sana, Annie." Ella telefonu havaya

kaldırdı. "Lütfen mesajını al, Ella."

"Önemli olduğunu söylüyor."

Annie endişeyle başını kaldırdı. "Kimmiş?"

"Söylemiyor. Bir erkek olduğundan bile emin değilim." Ella'nın gözleri bir aciliyet mesajı iletiyordu. "Bence onunla konuşsan iyi olur. Ya da onunla. Ya da her neyse."

Annie Charlotte'a gülümsedi. "İzninizle."

"Elbette."

"Masamda alacağım." Annie tezgâhın önünden geçip küçük ofisine girdi.

Masa telefonunun ahizesini kaldırdı. "Ben Annie Lyncroft. Sizin için ne yapabilirim?"

Hattın diğer ucundan cızırtılı bir ses geldi. Alçak, güçlükle duyulabilen bir ses cinsiyetsiz bir fısıltıyla konuştu. "Kardeşine ne olduğunu öğrenmek istiyorsan, tamirciyi bul."

Annie uyuşmuştu. Bir an için düşünemedi. "Nedir bu? Neden bahsediyorsun sen?"

"Lyncroft'un kaybolduğu gün uçağında çalışan teknisyeni bulun. Sana gerçekte ne olduğunu anlatabilir."

"Bekle." Annie çaresizlik duygusuyla telefonu kavradı. Arayanın telefonu kapatmak üzere olduğunu hissetmişti. "Siz kimsiniz?"

"Adaletin yerini bulduğunu görmek isteyen biri diyelim," diye homurdandı ses. "Bir şey daha var. Eğer cevapları bulmak istiyorsan Rain'den yardım isteme. Hatta, eğer hayatına değer veriyorsan, ona tamircinin izini süreceğini söyleme."

"Delirdin mi sen? Kim bu?"

"Tamirciyi kendiniz bulun, Bayan Lyncroft. Ve kardeşinizin ortadan kaybolmasından fayda sağlayan tek kişinin Oliver Rain olduğunu aklınızdan çıkarmayın." Hafif bir duraklama oldu. "Dikkatli olun Bayan Lyncroft. Çok ama çok dikkatli olun."

"Bekleyin, lütfen..."

Ama arayan kişi bağlantıyı kesmişti. Annie ahizeyi o kadar sıkı tuttuğunu fark etti ki parmakları acıdı.

"Aman Tanrım." Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı ve düşünmeye başladı.

Tamirciyi bul.

"Annie?" Ella köşeden başını uzattı. Annie'nin yüzünü görünce kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey yolunda." Annie masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. "Kendimi iyi hissetmiyorum, hepsi bu. Stan ve müşterisine mazeretlerimi iletebilir misin? Etrafa bakıp fikir edinsinler. Ben onlara sonra dönerim."

"Elbette. Belki de eve gitmelisin."

"Bunu yapabilirim. Ama önce bir telefon görüşmesi yapmak istiyorum." Annie telefon rehberini kendisine doğru çekti. "Kapıyı kapatır mısın?"

"İyi olacağından emin misin?" "Ben iyiyim,

Ella. Sadece biraz midem bulanıyor."

Ella sırıtmaya başladı. "Hey, hamile olduğunu sanmıyorsun, değil mi?"

"Kapıyı kapat Ella," dedi Annie.

"Tamam." Ella hâlâ sırıtarak kapıyı kapattı.

Annie telefon rehberini açıp uçak servis ve bakım bölümündeki listeleri incelerken elleri titriyordu. Tanıdık bir isme gelene kadar parmak uçlarını şirketlerin listesinde gezdirdi. Daniel'ın uçak kiraladığında ya da kiraya verdiğinde her zaman kullandığı firmaydı bu.

Annie havacılık hizmetleri şirketinin numarasını iki kez tuşlamak zorunda kaldı.
İlk seferinde gergin parmakları kaydı. Onuncu çalmadan sonra bir kadın telefonu açtı. Sesi sanki koşuyormuş gibi geliyordu.
Annie, kadın kendini tanıtırken arka plandaki özel uçak pervanelerinin gürültüsünü duyabiliyordu.

"Elbette, Bayan Lyncroft. Sizi hatırlıyorum. Kardeşinizin kaybolduğu gün sizinle konuşmuştum. Ben Sarah."

"Oh, evet. Uçuş eğitmeni."

Sarah kuru bir sesle, "Diğer şeylerin yanı sıra," diye itiraf etti. "Sizin için ne yapabilirim?"

Annie gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sarah o korkunç günde ona karşı çok nazik davranmıştı. "Sarah, kardeşimin kullandığı uçağın bakımını yapan kişiyle konuşabilir miyim acaba?"

Hattın diğer ucunda kısa bir duraklama oldu. Omzunun üzerinden biriyle konuştuğu anlaşılan Sarah'nın sesi boğuktu. "Ona bir dakika içinde çıkacağımı söyle." Sesi daha da netleşti. "Ne? Doğru ya. Tamirci.
Wally'ydi." "Wally mi?"

"Evet. Wally Thorpe. Artık bizimle değil."

Annie'nin içini garip bir şaşkınlık duygusu kapladı. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Daniel kaybolduktan iki gün sonra işi bıraktı. İşi bıraktı ve geri dönmeyeceğini söyledi. O zamandan beri onu görmedim." Sarah'nın sesi yine boğuklaştı. "Hemen çıkacağımı söyledim. Kahretsin, ona yer için ücret almayacağımı söyle, olur mu?"

"Sarah, lütfen, meşgul olduğunu biliyorum," dedi Annie çabucak. "Ama bana Wally Thorpe'un telefon numarasını verebilir misin? Ya da adresini? Onunla konuşmayı çok istiyorum."

"Bekle, ikisi de dosyamda olmalı." Çekmeceler, devirli bir uçak motorunun öfkeli vınlamasına çarptı. "Tamamdır. Hazır mısın? Adres Bainbridge Adası'nda."

"Ben hazırım."

Annie aceleyle numarayı ve adresi not etti.

"Bayan Lyncroft?" Sarah'nın sesi şimdi endişeli geliyordu. "Konu nedir? Daniel kaybolduktan bir gün sonra yetkililer Wally ile konuşmuşlar. Bakım kayıtlarının hepsi düzgünmüş. Uçak mükemmel durumdaydı. Ve Daniel her zaman uçuş öncesi kapsamlı bir kontrol yapardı."

"Biliyorum. Bu başka bir şeyle ilgili. Teşekkürler, Sarah."

Annie telefonu kapattı ve uzun bir süre önündeki kağıtta yazılı olan numaraya baktı. Sonra yavaşça, her rakamı büyük bir dikkatle tuşladı.

Annie, Wally Thorpe'un telefonunun sonsuza kadar çalmasına izin verdi. Cevap gelmedi.

"Vay, vay, vay." Sybil, Daniel Lyncroft'un ofisini eğlenerek ve küçümseyerek inceledi. Metal dosya dolaplarına, sade, kullanışlı mobilyalara ve sofistike bilgisayara baktı ve başını salladı. "Pek senin tarzın değil, değil mi Oliver? Burayı harikalar yaratabilecek bir tasarımcı tanıyorum."

"Benim bir tasarımcıya ihtiyacım yok," dedi Oliver.

Sybil otururken soğukkanlılıkla gülümsedi. "Hayır, Lyncroft Unlimited'ı çok uzun süre şahsen yöneteceğinizi sanmıyorum, değil mi? Şirketlerinizin günlük operasyonlarına nadiren dahil oluyorsunuz.
Ne zaman bir yönetim ekibi kuracaksınız?"

"Birkaç aydan önce olmaz." Oliver tereddüt etti. "Buna gerek olmayabilir. Annie Daniel'ın her an dönmesini bekliyor."

"Biliyorum. Zavallı Annie. Onun için tek bir şey söyleyebilirim, doğuştan iyimserdir." Sybil bacak bacak üstüne attı ve soluk mavi yün eteğinin kenarını düzeltti. "Neredeyse iki haftadır sizinle birlikte yaşıyor, değil mi?"

"Neredeyse."

"Neredeyse iki haftadır yatağınızı ve" Sybil kibarca gülümsedi, "yatağınızı paylaşıyorsunuz sanırım?"

Oliver soğuk bir ifadeyle, "Annie benim karım," dedi.

"Ah, evet. Yatağınız. İki haftadır seninle içli dışlı yaşıyor ve hâlâ saflığından kurtulabilmiş değil. İnanılmaz."

Oliver uzun bir alışkanlık sonucu kendini dipsiz bir sabır okyanusuna dalmaya zorladı. İfadesini soğukkanlı tuttu. "Sanırım bugün ofisime uğramanızın bir nedeni var?"

Sybil ona açık bir spekülasyonla baktı. "Neler olup bittiğini bilmek istiyorum Oliver. Bazı haklarım var. Valerie'nin de öyle."

"Valerie'nin bununla ne ilgisi var?"

"Bana aptalmışım gibi davranma." Sybil çenesini kaldırdı. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Her zaman bir şeylerin peşindesin. Sen sinsi ve kurnazsın ve bunu herkes biliyor, belki küçük Bayan Pollyannie hariç. Ama biliyor musun Oliver? Nedense kendi kız kardeşini piyon olarak kullanacak kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim."

"Tam olarak ne demek istediğini açıklamak ister misin Sybil, yoksa tahmin oyunları mı oynayacağız?"

"Paul Shore ile sözde ateşkes ilan etmeniz meselesinden bahsediyorum." Sybil'in gözlerinde açık bir suçlama parladı. "Valerie o kadar mutlu ki, havada dans ediyor."

"İlginç bir numara."

"Söyle bana Oliver." Sybil öne doğru eğildi. "Valerie yere çakıldığında hiç suçluluk hissedecek misin?"

"Neden yıkılsın ki?"

"Çünkü tüm mutluluğu tamamen yanlış umutlar yığınına dayanıyor." Sybil durakladı. "Öyle değil mi?"

Oliver katlanmış ellerine baktı ve sonra gözlerini Sybil'inkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Valerie'nin Carson Shore ile ilişkisinin yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyorum. Ama eğer başarısız olursa, bu benim yüzümden olmayacak."

Sybil'in cilalı tırnakları çantasının pahalı derisini ısırdı. "Bana doğruyu mu söylüyorsun? Valerie'nin Carson'la ilişkisini bozmaya çalışmayacak mısın?"

"Hayır." Oliver'ın aklına, aile üyelerinin kendisi hakkında oldukça sarılıklı bir görüşe sahip oldukları geldi.

"Dün öğle yemeğinde Paul Shore'la gerçekten ateşkes mi yaptınız?"

"Bir bakıma öyle." Oliver saatine baktı. "Sybil, sakıncası yoksa öğleden sonra yapmam gereken çok şey var."

"Buna inanmıyorum."

"Peki." Oliver ellerini açtı ve bir kalem aldı. "Neye inanmak istiyorsan ona inan. Ama dediğim gibi, şu anda meşgulüm."

"Oliver, bana bak." Sybil ayağa kalktı ve masanın kenarına geldi. "Doğruyu söylediğine dair bana yemin eder misin? Çevirdiğin dolaplar yok mu? Valerie'nin Carson'la evlenmesini engellemek için planlar yapmıyorsun, değil mi?"

Oliver düşünceli düşünceli ona baktı. Onun gözlerindeki bu yalvaran bakışı en son on altı yıl önce, onu sevgilisiyle yatakta bulduktan sonra karşısına çıktığında görmüştü. "Sybil, sen çok şüpheci bir insansın."

"Şüphecilik hakkında bildiğim her şeyi senden öğrendim." Sybil gözlerini kıstı. "Ben ciddiyim. Benden nefret ettiğini biliyorum ama bu seferlik bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Oliver kalemi yavaşça yere bıraktı. "İstemiyorum."

"Neyi yapmıyorsun?" diye sordu.

Yoga egzersizlerini yaparken kullandığı derin nefes alma alıştırmasını yaptı. "Senden nefret etmiyorum."

Sybil ona dik dik baktı. "Elbette nefret ediyorsun. Benden hep nefret ettin. Baban benimle evlendiği gün benden hoşlanmadın ve beni Greg'le yatakta bulduğun gün aşağılık biri olduğumu düşündün."

"Greg mi? Adı bu muydu? Unutmuşum."

"Evet, adı buydu." Sybil'in sesi çok gergindi. "Greg Taylor." Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Onu sevmiştim, biliyorsun. Beni sevmediğini sonradan anladım. Beni hiç sevmemişti. Beni sadece kullandı. Ama o zamanlar onu seviyordum."

"Başka biriyle evli olmasına rağmen mi? Sen de öyle miydin?"

"Bu doğru, Greg ve ben ikimiz de evliydik." Sybil alyansına baktı. "Evliliğin pek çok nedeni vardır ve bunların hepsi aşkı içermez. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

"Evliliğim hakkında bir yorum daha yaparsan seni bu ofisten atarım."

"Özür dilerim." Ağzı gerildi. "İster inanın ister inanmayın, buraya sizinle tartışmaya gelmedim. Ama dürüst olalım, her yerdeki sevgi dolu, romantik, sadık kocalar için tam bir model değilsin, değil mi?"

Oliver sakin bir sesle, "Annie halinden memnun görünüyor," dedi.

Sybil'in, ses tonunu soğukkanlı ve sözlerini ölçülü tutmak için ne kadar çaba sarf etmesi gerektiğine dair en ufak bir ipucuna sahip olup olmadığını merak etti. İçinden bütün gün boyunca sakladığı sırrı haykırıyordu.

Annie onu seviyordu. Sybil'e söylemek istiyordu. Tüm dünyaya söylemeyi arzuluyordu. Daha gerçekçi görünmeleri için kelimeleri yüksek sesle söylemeyi arzuluyordu ama onlara ses vermekten yarı korkuyordu. Sırf Annie'nin onu sevdiğini tekrar duyabilmek için bu öğleden sonra eve gitmeyi çok istiyordu.
Belki yeterince sık söylerse, sonunda ona inanmak için kendine izin verecekti.

"Annie memnun görünüyor mu?" Sybil kuşkuyla tekrarladı. "Bu da ne demek oluyor? Onu gerçekten sevdiğini düşünmesi için baştan çıkardığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Sybil, konuyu değiştirmemizi öneririm."

Sybil başını hafifçe eğdi ve onun sesindeki buza tepki verdi. Onu ne zaman çok ileri gittiğini bilecek kadar uzun süredir tanıyordu. "Pekâlâ. Bunu yapalım. Gitmeden önce bilmek istediğim bir şey daha var."

"Neymiş o?"

Sybil onun gözlerini bir süre daha tuttu. Sonra teması kesti ve pencereye doğru yürüdü. Sırtını ona dönerek durdu. "Oliver Rain'in yumuşamasının ne kadar ileri gittiğini bilmek istiyorum."

"Daha açık konuşmaya çalış."

"Annie'nin senin üzerinde yarattığı büyülü etkiden faydalanacak olan tek kişi Valerie mi?"

Oliver, Sybil'in sert omuzlarını inceledi. "Anladığım kadarıyla Jonathan Grace'le olan ilişkini bana anlatmanın güvenli olup olmadığını öğrenmek istiyorsun?"

"Tanrım. Sen gerçekten bir piçsin, değil mi?" Sybil arkasını dönmedi. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Fark eder mi?"

"Sanırım yok." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Jonathan'la ilişkimi neden gizli tutmaya çalıştığımı bile bilmiyorum."

Oliver bunu düşündü. "Belki de onunla gerçekten ciddi olduğun için denemişsindir."

"Greg'den beri hiç böyle hissetmemiştim," diye fısıldadı. "Onu seviyorum Oliver.
Bunu benim için mahvedecek misin?"

"Melodrama girmeyelim. Senin biriyle evlenmeni engelleyemem ve engellemeyeceğim de. Senin üzerinde böyle bir gücüm yok."

"Yanılıyorsun," dedi Sybil. "Senin böyle bir gücün var. Ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Tek yapman gereken beni Rain servetinden mahrum etmekle tehdit etmek ve Jonathan'la evlenme hayallerimden vazgeçeceğim. Aynen böyle." Parmaklarını şıklattı.

"Para senin için bu kadar önemli mi?"

"Evet, lanet olsun." Sybil dönüp baktı, yüzü korku ve öfkenin sıkı bir maskesine dönüşmüştü. "Evet, o kadar önemli. Baban seni terk edip gittiği için zor günler geçirdiğini sanıyorsun ama hayatın ne kadar zor olabileceğini bilmiyorsun Oliver Rain."

"Ama bana anlatacaksın, değil mi?"

"Sen sosyal yardımla büyümedin. Bir toplu konut projesinde yaşamak zorunda kalmadın. O mahalle o kadar tehlikeliydi ki annem tecavüze uğrayacağım korkusuyla dışarıda oynamama izin vermezdi. Babam ben 22 yaşındayken çekip gitmedi, Oliver. Ben daha doğmadan gitmiş. Evet, para benim için bu kadar önemli."

"Grace'in parası yok mu?"

"Parası var, tamam, ama mesele bu değil. Ben kazandığım parayı istiyorum. Kendime ait param olduğunu bilmem gerek. Rain servetinden payımı aldım Oliver. Kazandığımı biliyorsun. Bir pazarlık yaptık ve ben üzerime düşeni yaptım. Kabul et bunu."

Oliver, Annie burada olsaydı ne derdi diye merak etti. "Para senin Sybil. Haklısın, onu sen kazandın. Yeniden evlenmeye karar versen de payını almaya devam edeceksin."

Sybil'in gözleri şokla irileşti. Sonra gözlerinde umut parladı. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Bana söz veriyor musun?"

"Evet." Oliver elini uzattı ve bilgisayarı açtı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, bu öğleden sonra bir şeyler yapmak istiyorum. Lyncroft'u ayakta tutmaya çalışıyorum."

Sybil yavaşça kapıya doğru ilerledi. Şaşkın görünüyordu. "Tanrım, Annie seni gerçekten etkiliyor, değil mi? Buna asla inanmazdım."

"Güle güle, Sybil." Oliver daha önce üzerinde çalıştığı maliyet analizi verilerini açtı.

Sybil durakladı, eli kapı kolundaydı. "Oliver?" "Evet?"

"Kulağa aptalca geleceğini biliyorum ama birden meraktan ölüyorum. Gerçekten aşık olmuş olma ihtimaliniz var mı?" "Güle güle Sybil."

"Aptalca bir soru olduğunu biliyordum. Güle güle Oliver. Bir şey daha var. Yarın akşam Valerie'nin ön gösterimine gidecek misin?"

Oliver kaşlarını çattı, Annie'nin katılmakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı. "Henüz bilmiyorum."

"Eğer gelmeye karar verirsen belki seni Jonathan'la tanıştırırım. Kendine bir şans verirsen ondan hoşlanacağını düşünüyorum."

Oliver başını kaldırdı. "Bir şey var Sybil."

"Neymiş o?"

"Sen zengin bir kadınsın."

"Senin sayende," diye mırıldandı nezaketle.

"Grace hakkında ne biliyorsun?"

Sybil'in yüz ifadesi hemen temkinli bir hal aldı. "Ne ima ediyorsun? Jonathan'ın artık elimde kalacağından emin olduğum param için benimle evlenmek isteyebileceğini mi?"

"Bu düşünülmesi gereken bir şey."

"Sana bir haberim var. Jonathan haftalar önce, senin benimle ilişkini kesme ihtimalinin yüksek olduğunu söylememe rağmen bana evlenme teklif etti."

"Anlıyorum. Asil bir tipe benziyor. Bolt'a onun geçmişini araştırttırsam kendini biraz daha güvende hisseder misin?"

Sybil kaşlarını çattı. "Öfkeli mi yoksa gururlu mu olacağımı bilemiyorum. Kendi iğrenç, şüpheci yönteminle beni korumaya mı çalışıyorsun?"

Oliver sessizce, "Sen ailenin bir parçasısın," dedi.

"Buna inanmıyorum." Ama Sybil birden gülümsedi. "Beni korumaya çalışıyorsun."

"Belki de sadece Yağmur parasından senin payını korumaya çalışıyorumdur."

"Pekala, bunu kabul ediyorum. Yine de bunu senden duymak çok hoş." Sybil güldü. "Aşık olmalısın Oliver. Neden itiraf etmiyorsun? Senin iyiliğin için Annie'nin de seni sevmesini umuyorum. Lyncroft'u kurtarmak için seni kullandığı ortaya çıkarsa senden binlerce kilometre uzakta olmak istemiyorum."

17

Annie dar ve virajlı yolda bir virajı daha dönerken ayağını gaz pedalından çekti. Saat henüz dört buçuk olmasına rağmen hava çoktan kararmıştı. Kaldırımın iki yanında beliren sık ağaçlar da işe yaramıyordu. Kendi kendine, farlarının hüzmesinde sürüklenen hafif sis olmadan da çok iyi yapabileceğini söyledi.

Eski ada yolunda hiç sokak lambası yoktu ve bir mil boyunca ne bir evin önünden geçmiş ne de başka bir araba görmüştü. Tamamen yalnız olma duygusu sinir bozucuydu.

Annie küçük bir tabelaya geldiğinde arabayı tamamen durdurdu. Ön camdan baktı, soluk harfleri okumakta zorlanıyordu. Marston Lane.

Sarah'nın verdiği adrese ve Annie'nin yanında getirdiği haritaya göre burası doğru noktaydı. Şeride döndü.

Kaldırım pürüzlü ve bozuktu, Annie'yi hızını yavaşlatarak emeklemeye zorladı. İlerideki ağaçların arasında eski bir kulübenin kütlesini gördü. Pencerelerde ışık yoktu ve yolda da araba yoktu.

Annie küçük kırmızı kompakt arabasını durdurdu, motoru kapattı ve direksiyonun arkasına oturarak Thorpe'un kulübesini inceledi. Ürkütücü sessizlik onu tedirgin etmişti. Buraya kadar gelmiş olmasına rağmen, bundan sonra ne yapacağından emin olmadığını fark etti.

Oliver ne yapacağını bilirdi, diye düşündü. Oliver her zaman ne yapacağını bilirdi.

Ama Oliver burada değildi. Feribot iskelesinden aradığında ofis dışındaydı. Bayan Jameson beklenmedik bir şey olduğunu söylemişti. Bolt adında birinden telefon aldıktan hemen sonra ayrılmıştı. Ne zaman döneceğini bilmiyordu.

Annie, Daniel'in her zaman torpido gözünde tutmasında ısrar ettiği el fenerini aldı. Sonra arabanın kapısını açtı. Çıtırtı sesi sisli sessizlikte çok yüksekti.

Ön koltuğun sıcaklığından dışarı adımını atar atmaz ısırıcı soğuk ona saldırdı. Annie ceketini bağladı ve bir çift eldiven giydi. O

Oliver'ın onunla olmasını çok kötü diledi.

Bu çok saçmaydı. Kapıyı çalmaktan ve belki de pencereden içeri bakmaktan başka ne yapacağını bile bilmiyordu. Eğer evin içinde biri varsa, dikkatli davranmazsa Oliver'ın onu sinsi bir hırsız sanabileceği aklına geldi.

Annie kendini kulübenin ön kapısına doğru hızlı adımlarla yürümeye zorladı. Yüksek sesle kapıyı çaldı.

"Evde kimse var mı?"

Tepesindeki ağaçlardan gelen belli belirsiz bir iç çekiş tek cevaptı. Ama Annie omurgasından aşağı garip bir farkındalık damlasının aktığını hissetti. Korkunç bir an için yalnız olmadığına ikna olarak etrafında döndü.

"Merhaba," diye seslendi. "Orada biri mi var?"

Sessiz sis el fenerinin ışığında alçalıp yükseliyordu. Annie ışığı önündeki boşlukta gezdirdi ama hiçbir şey göremedi.

"Pekâlâ, sakin ol," dedi kendi kendine yüksek sesle. "Buraya cevaplar için geldin. Panik yapma yoksa hiçbir şey bulamazsın."

En yakın pencereye doğru yürüdü ve el fenerini kirli camdan içeri tuttu. Dar ışık huzmesi, sarkık bir kanepenin ve eski bir koltuğun karanlık şekillerini seçti. Dergiler sehpanın üzerine dağılmıştı.

Annie bir sonraki pencereye gitti ve kendini bir mutfağa bakarken buldu. Süzgecin üzerine bulaşıklar yığılmıştı. Tezgâhın üzerinde bir kutu mısır gevreği duruyordu.

Yakın zamanda yerleşildiğine dair kanıtlar Annie'nin hızlı bir adım atmasına neden oldu. Bir çalı kümesine takılıp tökezledi. El fenerinin ışıkları, Annie tekrar ayağa kalkıncaya kadar çılgınca dalgalandı.

Annie dişlerini sıkarak, "Sakin ol," dedi kendi kendine. "Demek bu işte biraz yenisin. Nasıl yapıldığını bilecek kadar televizyon izledin.
Alışırsın."

El fenerini her pencereye tutarak küçük kulübenin etrafındaki gezintisine devam etti. Yatak odası darmadağınıktı. Wally Thorpe belli ki yatağını toplamaya ya da çöpünü boşaltmaya inanmıyordu. Dolap kapakları açık duruyordu. Annie daha yakından baktı ve içeride asılı hiçbir giysi olmadığını gördü.

Merakı gerginliğini yenmeye başlamıştı. Arka kapıya ulaşıp kilitsiz olduğunu görünce Annie derin bir nefes aldı, kendini çelikleştirdi ve kapıyı açtı.

Kulübede sanki uzun süre kapalı kalmış gibi küf kokusu vardı. Ama en kötüsü bu değildi. Mutfaktaki çürüyen yemek kokusu, bir süredir burada kimsenin yaşamadığının en açık göstergesiydi. Kulübe leş gibi kokuyordu.

Annie hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek odalarda yavaşça yürüdü. Dolaptaki giysiler konusunda haklıydı. Hiç giysi yoktu. Çekmecelerde de hiç giysi yoktu. Banyoda yerde havlular vardı ama tıraş takımlarından eser yoktu.

Sonunda Annie'nin aklına kulübede genel bir aceleyle ayrılma havası olduğu geldi. Sanki Wally Thorpe bir gün eve gelmiş, giysilerini ve kişisel eşyalarını bir bavula doldurup kaçmıştı.

Annie mutfağa doğru yürüdü. En kötü koku o odadaydı.
Geri çekilmeye başladı ama gözü telefonun yanındaki duvarda asılı duran çıplak modellerin yer aldığı takvime takıldı.

Annie'yi büyüleyen, resimdeki kadının çıplak göğüslerinin gerçek dışı büyüklüğü değildi. Resimdeki kadının gururla Ekim Güzeli unvanını taşıması dikkatini çekmişti.

Kasım sonlarıydı. Wally Thorpe takvimi yeni aya çevirmek için ortalıkta yoktu. Gideli birkaç hafta olmuştu.

Annie burnunu tutarak yaklaştı. Takvimde ayın her günü için bir kare vardı. Bazı karelerde kısa, şifreli notlar vardı.

Kardeşinin kaybolduğu gün olan Ekim'in yedisi kırmızı daire içine alınmıştı.

Annie artan bir dehşet içinde takvime baktı. Kendi kendine, bu bir tesadüf, dedi. Belki de Wally Thorpe o gün iÇten ayrılmaya karar vermiÇti. Hayır, Sarah onun iki gün sonra ayrıldığını söylemişti.

Sonra Annie beş Ekim'in üzerine karalanmış olan telefon numarasını fark etti. Hemen tanımlayamasa da tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sonra aklına geldi. Yakın geçmişte bu numarayı birden fazla kez kendisi aramıştı.

Takvimin yanında bir ipe asılı bir kalem vardı. Annie eldivenli eliyle ona uzandı ve Thorpe'un takvime yazdığı numarayı not etmek için kullandı.

Kâğıdı çantasına geri koyuyordu ki uzaklarda bir yerde bir tahta gıcırtısı duydu. Annie bir an için kalbinin duracağını sandı. Bir saniye sonra adrenalin buz gibi bir elektrik dalgası gibi pompalandı. Sinir uçlarına yayıldı ve ensesindeki tüyleri diken diken etti.

El fenerini kapattı ve hemen soğuk bir karanlığa gömüldü.

Gıcırtının evin içinden mi yoksa ön kapının dışındaki basamaklardan mı geldiğini anlayamadı. Dinlemek için gerindi ama hiçbir şey duymadı. İzlendiği duygusu daha önce olduğundan daha güçlüydü.

Annie hareket etmekten korkuyor ve aynı zamanda kaçmak zorunda kalıyordu. Kaslarını kontrol etmek için savaştı ve arka kapıya doğru bir adım atmayı başardı.

Büyük bir konsantrasyonla bir adım daha atmayı başardı. Ve sonra bir üçüncüsünü.

Arka kapıya ulaştı ve tokmağı yavaşça çevirdi. Kapıyı açarken yumuşak bir inleme sesi duyuldu.

Annie kapı aralığında duraksadı, dipsiz karanlığa baktı.
Dışarıda hiçbir şey hareket etmiyordu, en azından onun görebildiği kadarıyla. Cesaretini topladı ve temkinli bir şekilde merdivenlerden aşağı indi.

Evin yan tarafına düşen en karanlık gölgede durdu ve arabasına özlemle baktı. Bunun için acele etmesi gerekecekti.

Annie anahtarlarını avucunun içine aldı ve arabaya doğru koşmaya başladı.

Kimse onu durdurmadı. Kimse seslenmedi. Kimse ona ateş etmedi. Bir an sonra arabanın içinde güvendeydi. Kapıları kilitledi ve anahtarları kontağa soktu. Motor bir protesto kükremesiyle çalıştı.

Annie arabayı geri vitese taktı, omzunun üzerinden baktı ve kompakt arabayı roket gibi aşağıya yolladı. Ana yola ulaşana kadar nefes almadı. Sonra gaza bastı. Acele ederse Seattle'a giden bir sonraki feribota yetişebilirdi.

Annie neler olup bittiğini bilmiyordu ama Oliver'ı da yanında getirmiş olmayı çok isterdi.

"Annie'nin nerede olduğunu bilmiyorum da ne demek?" Oliver ahizeye yumuşak bir sesle hırladı.

Hattın diğer ucunda bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu.
Oliver sessizce küfretti. Masumları terörize etmek ona istediği cevapları getirmeyecekti.

"Özür dilerim," diye kekeledi Ella. "Hey, bak, saat üç gibi çıktı ve o zamandan beri onu görmedim. Dükkânı onsuz kapattım. Muhtemelen bir müşteriyle takılmıştır."

"Bu müşterinin adı neydi?"

"Bilmiyorum. Yani, iş için dışarı çıktığından bile emin değilim. Öylece gitti. Yapacak işleri olduğunu falan söyledi. Belki alışverişe gitmiştir. Saat daha altı buçuk. Bir sorun mu var Bay Rain?"

"Hayır. Hiçbir sorun yok." Oliver kendini sakin konuşmaya zorladı. "Teşekkür ederim, Ella."

"Elbette. Yardımcı olamadığım için üzgünüm. Muhtemelen şu anda eve gidiyordur." "Evet."

Oliver telefonu kapattı ve Bolt'a baktı. "Ella onu en son saat üç civarında görmüş."

"Joanna McKenna'yı arayacak mısın?" Bolt sordu.

"Eğer ararsam, şüphesiz paniğe kapılacaktır. Bayan McKenna'nın başından beri benimle ilgili şüpheleri var. Olayların bu şekilde gelişmesine hoş olmayan bir anlam yüklemesi çok muhtemel."

"Bu beni şaşırtmazdı." Bolt'un ağzı inceldi. "Bay Rain, eğer Annie'ye sizin için göz kulak olsaydım, kendimizi bu durumda bulmayacağımızı hatırlatırım."

"Bunu bana söylemene ihtiyacım yok, Bolt." Oliver ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu ve çalışma odasını kolaçan etmeye başladı. "Bir not bırakmadığından emin misin?"

"Her yeri aradım. Ve telesekreterin yaptığı aramaları iki kez dinledim."

Oliver elini cebinin içinde yumruk yaptı. Her geçen dakika daha da sinirleniyordu. Bir şeyler çok yanlıştı ve tamamen çaresizdi. "Lanet olsun, Bolt. Aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

"Saat daha altı buçuk."

"Her zaman altıya çeyrek kala evde olur."

"Doğru," diye kabul etti Bolt. "Yine de onunla tüm alışkanlıklarını ve kendine has özelliklerini bilecek kadar uzun süre birlikte yaşamadığınızı belirtmeliyim. Tek bildiğimiz, alışveriş merkezlerinden birine gittiği ve trafikte geciktiği."

"Araması gerekirdi."

Bolt başını salladı. "Araba telefonu yok."

"Ona bir tane alın. Daha da iyisi, nereye gitmek istiyorsa onu oraya götürdüğünden emin ol."

"Peki, efendim."

"Artık bekâr değil," diye mırıldandı Oliver. "Beni bilgilendirmesi gerekiyordu. Geç kalacağı zaman bana haber vermeli."

"Evet, efendim."

"Lanet olsun." Oliver gözlerini kaya bahçesindeki özenle tırmıklanmış kuma dikti. Annie'ye bir şey olmuş olması ihtimali içini buza çeviriyordu. Bu, son kırk dakikadır bir kenara ittiği düşünülemez bir olasılıktı. Kendi kendine, ona hiçbir şey olmadığını söyledi. Eve geç gelmişti, hepsi bu.

Bolt kıpırdandı. "Bugün Cork'a olanlarla Annie'nin kayıp olması arasında bir bağlantı olabileceğinden endişeleniyorsun, değil mi?"

Oliver kendini hazırladı. "Evet."

Bolt düşünceli bir ses tonuyla, "Sanırım ihtimaller buna karşı," dedi. "Cork neyin peşinde olursa olsun, Annie'nin hedef olması için bir neden yok. Eğer birileri Lyncroft Unlimited'ın alacaklıları tarafından parçalandığını görmek isteseydi, senden kurtulmak daha mantıklı olurdu."

Oliver, Bolt'un onu rahatlatmaya çalıştığını fark etti. "Cork'un bir hedef mi yoksa sadece kötü şans ve kötü sürüş kurbanı mı olduğunu bile bilmiyoruz."

Barry Cork'un tek araçlık bir otoyol kazasından çıkarıldığı ve bilinci kapalı bir şekilde Harborview Hastanesi'ne götürüldüğü haberi Bolt'a saat üçten kısa bir süre sonra ulaşmıştı. Hemen ofisten ayrılan Oliver'ı aradı.

onunla hastanede buluşmak için. Orada Cork'un yaşayamayabileceğinden başka bir şey öğrenememişlerdi.

Hafif, gizli bir gong sesi ön kapının açıldığını haber veriyordu. Oliver yumuşak, sessiz sesle irkilerek arkasına döndü.

"Bolt?" Antreden Annie'nin sesi geldi. "Oliver? Herkes nerede?"

Oliver kapıya doğru koşmaya başladı. "Onu boğacağım."

"Efendim."

Oliver kısa bir süre durakladı, Bolt'un normalde duygusuz olan sesindeki aciliyet karşısında şaşırmıştı. "Ne oldu?"

Bolt ona baktı. "Size Bayan Rain'in çok kısa bir süredir burada yaşadığını hatırlatmak istedim efendim."

"Yani?"

Bolt ihtiyatlı bir şekilde öksürdü. "Yani henüz senin bir eşe karşı gereksinimlerini tam olarak bilmiyor olabilir."

"Son bir saattir bana cehennemi yaşattığı için üzerine çığ gibi düşmemem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Eski bir deyiş vardır, efendim. Balla, sirkeyle yakalayabileceğinizden daha fazla sinek yakalayabilirsiniz. Ve saat sadece altı buçuk, efendim."

"Lanetleneceğim," diye mırıldandı Oliver. "Kadın senin taslağını okuyor, sana harika olduğunu söylüyor ve sonra bir bakıyorum seni avucunun içine almış. Burada neler oluyor böyle?" Döndü ve cevap beklemeden kapıdan çıktı.

Annie kafasını mutfaktan çıkardı. Gözleri kocaman ve ciddi bakıyordu. "İşte buradasın. Ben de herkesin nerede olduğunu merak ediyordum."

Oliver onu görünce kaşlarını çattı. Annie dağınık ve endişeli görünüyordu. Saçları her zamankinden daha da çılgınca karışmıştı. Ayakkabıları kurumuş çamur içindeydi ve çorapları yırtılmıştı. İçini korkunç bir korku kapladı.

"Annie, ne oldu?"

Annie ona baktı, alt dudağı titriyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Sonra küçük, anlaşılmaz bir ünlemle kendini onun kollarına attı.

"Tanrı aşkına, sorun ne?" Oliver onu kendine doğru çekti. Kendini küçük, yumuşak ve çok savunmasız hissediyordu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Kollarını şiddetle Oliver'ın beline sararken gömleğine doğru yüksek sesle burnunu çekti. "Gerçekten. Sadece biraz sarsıldım, hepsi bu."

"Nerelerdeydin? Neden geç kaldın?"

"Bainbridge Adası'na gittim."

"Bir müşteriyi görmeye mi?" Oliver yüzüne bakabilmek için onu nazikçe kendisinden uzaklaştırdı.

"Wally Thorpe adında bir adamı görmeye."

Oliver'ın parmakları kadının omuzlarında sertçe gerildi. "Tanrı aşkına, neden Thorpe'u görmek istiyorsun?"

Annie gözlerinden akan son yaşları da kırpıştırdı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Daniel'ın kaybolduğu gün uçağına bakım yapan teknisyen." Annie kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana söyledim, kardeşinin kazasıyla ilgili soruşturmanın çok kapsamlı olduğundan emin oldum."

"Evet, öyle yaptın, değil mi?"

Oliver, "Thorpe ile ben konuşmadım ama yetkililer konuştu," dedi. "Uçağı kardeşinize kiralayan şirket her şekilde işbirliği yaptı.
Herhangi birinin uçağı kurcaladığına ya da uçağın bakımında herhangi bir şeyin gözden kaçırıldığına dair hiçbir kanıt yoktu."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır. Annie, neden birdenbire aklına bugün Thorpe'la konuşmak geldi?"

"Onunla konuşmadım. Orada değildi."

Cevapları almak kolay olmayacaktı. Annie yıpranmış ve gergindi. Oliver tüm özdenetimini ve sabrını topladı.

Kolunu Annie'nin omzuna doladı ve onu koridordan geçirerek Bolt'un beklediği çalışma odasına götürdü. "Thorpe'u aramaya karar vermene ne sebep oldu?"

Annie cevap vermeye başladı ama Bolt'u görünce sözünü kesti. Zayıfça gülümsedi. "Merhaba. Kusura bakmayın biraz geciktim. Umarım yemekte sorun yoktur."

"Yemekle ilgili bir sorun yok Bayan Rain." Bolt'un gözleri onun üzerinde gezindi ve dağınık görünümünü fark etti. "İyi misiniz?"

"Uh-huh." Annie en yakındaki sandalyeye çöktü. Ayaklarını önüne uzattı, başını arkaya yasladı ve kollarını yorgun bir şekilde sandalyenin kollarına dayadı.

Oliver masasının arkasına oturdu. "Bolt, lütfen bize çay getirir misin?"

"Peki efendim." Bolt kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Oliver iç organlarının yavaş yavaş gevşediğini hissetti. O iyiydi. Güvende ve sağlamdı, önemli olan da buydu. Tekrar rahatça nefes alabiliyordu. Ama bir şey olmuştu ve bunun ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Sesini kasıtlı olarak yumuşattı.

"Bana neden Thorpe'u bulmaya çalıştığını söyle, Annie."

Ona ciddiyetle baktı. "Bu öğleden sonra bir telefon aldım. Arayan kişi kendini tanıtmadı." Annie durakladı. "Belki de bir kadındı. Gerçekten anlayamadım. Hattın diğer ucundaki ses, kardeşime ne olduğunu öğrenmek istiyorsam, uçağının bakımını yapan teknisyeni bulmam gerektiğini söyledi."

"Kahretsin."

Annie gözlerini kırpıştırdı. "Evet, her neyse, Daniel'in kullandığı havacılık hizmeti firmasını aradım ve Thorpe'un adresini aldım. Bainbridge'e giden feribota bindim, etrafa bakındım ve buraya geri döndüm."

"Tam orada dur." Oliver ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve halojen lambanın yaydığı ışığa doğru eğildi. "Bana bir piçin kasıtlı olarak Daniel'ın uçağına sabotaj yapıldığını düşündürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Sanırım ima edilen buydu, değil mi?" "Ve suçlu

Thorpe muydu?"

"Kulağa öyle geliyordu."

"Ve bu gerçekleri bildiğiniz halde tek başınıza araştırmaya mı gittiniz?"

Annie onun bakışlarını tuttu. "Evet. Ben de sana bunu söylüyorum."

Oliver kendini kaybetti, bu o kadar nadir görülen bir olaydı ki neredeyse ne olduğunu anlamayacaktı. "Seni küçük aptal. Sende zerre kadar sağduyu yok mu? Hangi cehennemde olduğunu merak ederek neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Annie kendini savunmak üzere ağzını açtı ama Bolt çay tepsisiyle içeri girince durdu. Ona minnetle gülümsedi. "Teşekkürler, buna ihtiyacım var."

"Bir şey değil," dedi Bolt. Üç fincan doldurmaya koyuldu. Oliver

Annie'ye bir bakış fırlattı. "Bir açıklama istiyorum."

"Alacaksın." Annie yine minnettar bir gülümsemeyle fincanı ve tabağı Bolt'tan aldı. "Sana doğruyu söyleyeyim Oliver, birkaç noktada keşke yanımda olsaydın diye düşündüm. Biraz ürkütücüydü. Daha önce hiç ev hırsızlığı yapmamıştım."

Bolt'tan fincan ve tabağı alan Oliver'ın parmaklarına sıcak çay sıçradı. "Thorpe'un evine mi girdin? Kahretsin Annie, buna inanamıyorum."

"Pek bir şey bulamadım," diye itiraf etti Annie. Kendini yeniden kontrol altına alıyor gibiydi. "Ama Thorpe aceleyle eşyalarını toplayıp gitmiş gibi görünüyordu. Dolabındaki bütün giysiler gitmişti. Mutfakta hâlâ yiyecek vardı. Uzun zamandır kimse çöpü boşaltmamıştı."

Oliver çay fincanını çok dikkatli bir şekilde yere bıraktı. Ayağa kalktı, iki elini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Neden beni arayıp ne yapacağını söylemedin?"

Annie sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Bakışları emaye leopara gitti ve sonra tekrar onun yüzüne döndü. "Aradım. Ofis dışındaydınız."

"Yani kendi başına gittin."

"Evet. Oliver, arayan kişinin söylediği başka bir şeyi sana söylemek için iyi bir zaman. Daniel'in kayboluşuyla ilgili cevaplar istiyorsam, Thorpe'u aramaya gittiğimi sana söylememem gerektiğini belirtti. Sizden yardım istememem söylendi çünkü bunu yaparak kendimi tehlikeye atabilirmişim."

Oliver midesine tekme yemiş gibi hissetti. "Bana bunlardan bahsetmemen konusunda uyarıldın mı?"

"Kulağa öyle geliyordu. Bir uyarı gibi."

Oliver gözlerini ondan ayırmadı. "O zaman neden bana şimdi anlatıyorsun Annie?"

"Seattle'a dönerken vapurda oturup düşünmek için uzun zamanım oldu. Bütün kanıtları bir araya getirdim ve ilginç bir sonuca vardım."

Oliver göz ucuyla Bolt'un masaya bir adım daha yaklaştığını gördü. "Neydi o sonuç?" Oliver çok dikkatli bir şekilde sordu.

"Bana öyle geldi ki," dedi Annie yavaşça, "birileri kasıtlı olarak sana tuzak kurmaya çalışıyor. Birisi Daniel'ın kayboluşunun arkasında senin olduğuna inanmamı istiyor."

Çalışma odasını çığlık atan bir sessizlik kapladı.

"Çok mantıklı bir sonuç," dedi Oliver sonunda acımasızca. Bolt'la sessiz bir bakış alışverişinde bulundu. Sonra tekrar Annie'ye baktı. "Arayan kişi başka bir şey söyledi mi? Bahsettiğin kanıt neydi?"

"Pek bir şey söylemedi. En azından telefonda." Annie çantasını açtı ve küçük bir kâğıt çıkardı. "Ama Thorpe'un evindeyken bir takvim buldum. Daniel'ın kaybolduğu tarih daire içine alınmış."

Bolt kaşlarını çattı. "Hiç şaşırtıcı değil. Kardeşinizin kaybolması Thorpe ve çalıştığı havacılık hizmetleri şirketindeki herkes için büyük bir olay olurdu. Böyle bir şirket her gün bir uçak kaybetmez."

"Takvimde bulduklarım bu kadar değildi." Annie kâğıt parçasını Oliver'ın önündeki masanın üzerine koydu. "Kardeşim uçağı kiralamadan iki gün önce birisi bu telefon numarasını yazmış."

Oliver numaraya baktı ve hemen tanıdı. "Lanet olsun." Yavaşça sandalyesine geri çöktü.

"Ne oldu?" Bolt bir adım öne çıktı ve Annie'nin kâğıda karaladığı telefon numarasına baktı. "Bu çatı katındaki hatlardan biri efendim. Bu sizin özel numaranız."

"Evet." Oliver başka bir şey söylemedi. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Kontrolden çıkma tehlikesi taşıyan bu yeni durumla başa çıkmaya çalışırken Annie'yi dikkatle izledi. "Onu tanıdın mı Annie?"

"Evet, elbette."

Bolt kâğıt parçasını aldı. "Görünüşe göre güvenlikle ilgili bir sorunumuz var efendim. Bu numaraya sadece aile üyeleri sahip."

"Bunun farkındayım." Oliver bakışlarını Annie'nin yüzünden ayıramıyordu.

Annie de aynı dikkatle onu izliyordu ama hâlâ endişeli görünmesine rağmen anlamlı gözlerinde korku ya da kuşku yoktu. Ona güvendiğini düşündü. Tüm o lanet olası kanıtlara rağmen ona güvenmişti.

"Peki Wally Thorpe senin özel telefon numaranı nereden buldu?" diye sordu sonunda, sessizliği bozarak.

"İlginç bir soru." Oliver tekrar oturdu ve çay fincanını aldı. "Ve cevabını bilmediğim bir soru." Sonunda bakışlarını Annie'den ayırmayı başardı. Bolt'a baktı. "Sanırım Thorpe'u bulmaya çalışsak iyi olacak."

"Evet, efendim." Bolt çayından bir yudum aldı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Annie bacak bacak üstüne attı ve ayağını boş boş salladı. Bakışları Bolt ile Oliver arasında gidip geliyordu. "O vapurda otururken birkaç sonuca daha ulaştım."

"Evet, Bayan Rain?" Bolt kibarca sordu.

Annie yavaşça, "Birinin Oliver'ın iyi bir şey yapmadığına inanmamı istediği konusunda hemfikiriz," dedi.

Bolt Oliver'a araştıran bir bakış fırlattı ve sonra başını salladı. "Görünüşe göre öyle."

Oliver buna ekleyecek bir şey bulamadı. İçini kemiren öfke pençelerini kontrol etmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki. Birisi Annie'nin ona olan güvenini yok etmek için büyük bir zahmete girmişti.

"Bir insan bunu neden yapar diye kendimize sormalıyız." Annie ayağa kalktı ve çalışma odasında bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Bunun tek bir açık yanıtı var. Birileri kardeşimin kaybolmasının arkasında Oliver'ın olduğu sonucuna varmamı umuyor. Aynı kişi Oliver'dan boşanmamı istiyor olmalı, böylece artık Lyncroft Unlimited'ı kontrol edemeyecek. Ama bundan kimin çıkarı olur ki?"

"Hiç kimsenin," dedi Oliver acımasızca. "Lyncroft tek parça halinde kalırsa tüm alacaklılar ve yatırımcılar kazançlı çıkar."

"Aileden birinin sizden intikam almak isteyebileceğine dair zayıf bir ihtimal var Bay Rain," dedi Bolt sessizce. "Lyncroft'un yok edilmesini bu amaca ulaşmanın bir yolu olarak görüyor olabilir."

Annie kaşlarını çattı. "Sybil'den bahsediyorsun, değil mi? Unut gitsin. Yapacağı son şey Oliver'a maddi olarak zarar vermek olur. Bu mantıklı olmaz. Yağmur parasını seviyor."

Oliver'ın ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "İyi bir noktaya değindin."

"Söz konusu intikam olduğunda insanlar her zaman mantıklı davranmazlar." Bolt Oliver'a kayıtsızca baktı. "Sybil dışında başka olasılıklar da var. Paul Shore gibi eski bir iş rakibi intikam almak için bir yol arıyor olabilir."

Oliver sandalyesinde arkasına yaslandı. "Shore'la barıştım." Annie'ye baktı. "En azından ben öyle düşünüyorum. Ne olursa olsun, bu tür şeyler onun tarzı değil."

Bolt omuz silkti. "Sizin iyiliğinizi istemeyen başkaları da olabilir, efendim."

Oliver ona baktı. "Dost kazanma ve insanları etkileme yeteneğime verdiğiniz referans için teşekkürler. Son on beş yılda muhatap olduğum herkesin bana Noel kartı göndermediğini kabul ediyorum ama intikam almak için böyle bir şey yapacak birini düşünemiyorum."

"Neden olmasın?" Annie açık bir merakla sordu.

"Lyncroft'u kaybetmek bana çok zarar vermez," dedi Oliver, aynı derecede açık sözlü olmaya karar vererek. "Kabul ediyorum, eğer bütün olarak kalırsa herkesle birlikte ben de iyi bir kâr elde edeceğim, ama sonuç olarak Lyncroft batarsa, bu benim finansal ekranımda sadece küçük bir kırılmaya neden olur."

Annie onu dikkatle inceledi. "Anlıyorum. Bu kadar önemsiz olduğunu fark etmemiştim."

"Önemli olmadığını söylemedim," dedi Oliver sessizce. "Ama mali konular daha önemsiz. Lyncroft'u kurtarmayı neden kabul ettiğimi sana en başta söylemiştim."

Ona buğulu bir gülümseme verdi. "Daniel yüzünden."

"Bu da bir parçasıydı." Oliver tekrar Bolt'a döndü. "Sanırım eski bir kininin öcünü almak isteyen bir rakip fikrini göz ardı edebiliriz."

Bolt bu bilgiyi işledi. "Dikkate alınması gereken başka bir nokta daha var. Annie'yi arayan ve onu senden uzak durması konusunda uyaran kişinin Barry Cork ve onun planlarıyla bağlantılı olabileceğini unutma."

"Bunun farkındayım." Oliver Annie'ye baktı. "Bu da beni, bu öğleden sonra ortadan kaybolduğunda neredeyse aklımı kaçıracak olmamın nedenine getiriyor."

"Biraz geç kaldığım için üzgün olduğunu fark etmemiştim," dedi Annie şaşkınlıkla.

"Üzgünden de öteydim. Ama şimdilik bunu unutalım. Annie, Cork bu öğleden sonra bir kaza geçirdi. Tek arabalık bir otoyol kazası. Harborview'e götürüldü. Son raporlara göre bilinci kapalı. Yaşayamayabilir."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Zavallı Barry."

"Polis soruşturmayı sürdürüyor ama varsayım bunun bir kaza olduğu yönünde. Aksini gösteren herhangi bir kanıt yok gibi görünüyor," diye ekledi Bolt.

Annie'nin şaşkın bakışları ona yöneldi. "Sanırım bu o kadar da emin olmadığın anlamına geliyor?"

Bolt basitçe, "Hayır," dedi. "Tam olarak emin değiliz."

Annie ellerini önünde sıkıca kavuşturdu. Gözlerini Oliver'a dikti. "Bana Cork'un karıştığı türden beyaz yakalı sanayi casusluğunun genellikle cinayetle sonuçlanmadığını söylemiştiniz."

"Genellikle değil," dedi Oliver. "Ama bu öğleden sonra olanlara bakılırsa, sanırım bu varsayımı yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

"Belki de polise gitmeliyiz," dedi Annie. Bolt taş

gibi bir sessizlik içinde oturuyordu.

Oliver bahçesindeki kayaların dizilişini inceledi. "Bu da bir seçenek elbette."

Annie'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, bunu yapamayız, değil mi? Muhtemelen senin baş şüpheli olduğun sonucuna varacaklardır."

"Muhtemelen." Oliver ses tonunu kayıtsız tuttu.

Annie'nin dişleri alt dudağına gömüldü. "Daniel'dan kurtulmak için açık bir nedeni olan tek kişinin sen olduğunu düşünebilirler. Orada oturup Lyncroft'un kontrolünü ele geçirmenin senin için finansal açıdan büyük bir mesele olmadığını söyleyebilirsin ama diğerleri bunu böyle görmeyebilir."

"Doğru," diye itiraf etti Oliver.

"Ve Barry Cork ile olan bağlantın hakkında ne karar vereceklerini kim bilebilir? Polisler onu yeni şirketinizin sırlarını sattığı için öldürmeye çalıştığınızı düşünebilir. Hayır, bu noktada kesinlikle polise gidemeyiz."

Oliver'ın içinden derin bir sıcaklık aktı. Annie ona gerçekten güveniyordu. Dahası, onu korumaya çalışıyordu. En son ne zaman birinin onu korumaya çalıştığını hatırlayamıyordu.

"Bunun işleri karmaşıklaştırabileceğini kabul ediyorum," diye kabul etti. "Ama spekülasyonlarımızı şimdilik gizli tutmamızın daha iyi olması için iki iyi neden daha var."

"Hangi nedenler?" Annie sordu.

"Birincisi kanıt eksikliği. Daniel'in kaybolmasının ya da Cork'un otoyol kazasının kazadan başka bir şey olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt yok. Ayrıca, bugün gelen telefon polisi etkileyecek gibi görünmüyor. Olayın gerçekleştiğine ya da herhangi birinin beni veya Thorpe'u suçladığına dair hiçbir kanıt yok."

"Bu bilgiyi kendimize saklamamız için ikinci neden nedir?" Annie sordu.

"Bolt ve ben kendimiz birkaç soru sormak istiyoruz. Yetkililer bu işe karışmazsa bunu yapmak bizim için daha kolay olur."

Annie ona baktı, gözlerinde heyecan vardı. "Bazı cevapları kendin mi arayacaksın? Oliver, bu harika bir fikir. Yardım edeceğim."

"Hayır," dedi Oliver, "kesinlikle yardım etmeyeceksin. Bu işin dışında kalacaksın.
Ayrıca, bu çatı katının ya da dükkânının dışına tek başına hiçbir yere gitmeyeceksin. Nerede olduğun konusunda beni her zaman bilgilendireceksin. Artık Bainbridge'e ya da başka bir yere düşüncesizce seyahatler olmayacak. Bu açıkça anlaşıldı mı?"

Annie'nin gözlerinde bir fırtına kopmaya başladı. "Oliver, evliliğimizin başında sana beni gözetim altında tutmana izin vermeyeceğimi söylemiştim. Bu karışıklığın kardeşimle ilgili olma ihtimali var. Soruşturmanın bir parçası olmaya hakkım var. Beni karanlıkta tutmana izin vermeyeceğim."

Oliver Bolt'a baktı. "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar Bolt. Akşam yemeği için endişelenme. Bu gece kendi başımızın çaresine bakarız."

Bolt kapıya doğru ilerlerken Annie'ye kararsız bir bakış attı. "Peki, efendim. Bana ihtiyacınız olursa aşağıda olacağım." Çalışma odasından çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı.

Annie Oliver'a ters ters baktı. "Ciddiyim, Oliver. Sadece beni korumak istediğinin farkındayım ama beni kilit altında tutmana ve soruşturmamızın dışında bırakmana izin vermeyeceğim."

"Annie, bu senin kendi iyiliğin için."

"Seninle sonuna kadar savaşmamı sağlayacak yüzde yüz garantili bir sebep. Biri sana bunu söylese nasıl hissederdin?"

"Buna tahammül edemezdim," diye itiraf etti Oliver. "Ama bu konunun dışında. Lyncroft'u kurtarmak için yardım istediğin için bana geldin. İkimizin de işlerin bu kadar karmaşıklaşacağını öngöremediği doğru ama anlaşmamız hâlâ geçerli. Lyncroft'la ilgili meselelerle ben ilgilenirim."

Annie, "Bu evlilik bir anlaşmadan çok daha fazlası," diye itiraz etti.

Oliver buna itiraz etmedi. Onun yerine farklı bir yol denedi. "Annie, burada zor bir durumla karşı karşıyayız. İçinde pek çok bilinmeyen barındıran bir durum. Bu öğleden sonra aldığın türden riskleri daha fazla almanı istemiyorum."

Kızardı. "Ben risk almadım. Sadece bir ipucunu takip ettim."

Oliver yükselen öfkesine karşı dişlerini sıktı. "Sen bir risk aldın. Bu riskin ne kadar tehlikeli olduğunu bile henüz bilmiyoruz. Bunu zor yoldan öğrenmeni istemiyorum."

"Beni bu işin dışında tutamazsın. Hoşuna gitse de gitmese de ben bu işin ortasındayım."

Kadın haklıydı. Ama Oliver onu olabildiğince güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Annie'yi korumak söz konusu olduğunda hiç vicdan azabı çekmiyordu. "Seninle tartışmaya niyetim yok."

"Güzel." Ona sıcak, onaylayıcı bir gülümseme verdi. "Biliyor musun Oliver, gerçekten de ilerleme kaydediyorsun. Eskiden olsa eminim sadece yasaları ortaya koyar ve bu konudaki hislerimin canı cehenneme derdin.
Ama şimdi gerçekten eşitler gibi konuşuyoruz."

"Yeni Oliver Rain'i onaylamana sevindim." Oliver ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü.

"Ondan çok hoşlanıyorum." Adam kendisine doğru gelirken Annie ona bir parça ihtiyatla baktı. "Ne yapıyorsun?"

Adam Annie'nin önünde durdu, ellerini omuzlarına koydu ve onu dudaklarından öptü. Öpücüğü bilinçli olarak derinleştirdi, ta ki kadın ona doğru sıcak bir şekilde sarkana kadar. Sonra ağzını onunkinden ayırdı. "Sana bir tahmin vereceğim."

"Akşam yemeği ne olacak?"

"Akşam yemeği yirmi dakika bekleyebilir. Ben bekleyemem." Onu masaya yasladı ve bacaklarının arasına girdi. Bir eliyle eteğini dizlerinin üzerine kadar itti, diğer eliyle de fermuarını indirdi.

"Sadece yirmi dakika mı Oliver?" Annie'nin gözleri sevgi dolu kahkahalarla doluydu. "Bu hızla gidersem on beş dakika."

"Yirmi dakika olsun," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Arthur'un erken boşalma sorunuyla ilgili kitabını ödünç almak zorunda kalmak istemiyorum."

18

Ertesi akşam Annie, Valerie'yle birlikte Eckert Müzesi'nin orta galerisinde durdu. Müzenin ön gösterimi için toplanan kalabalığı inceledi. "Çok heyecanlanmış olmalısın Val. Sergi belli ki çok beğenildi."

Valerie alçakgönüllülükle, "Altının hayal gücünü yakalamak gibi bir özelliği var," dedi. "Harika bir iş çıkarmışsınız." Annie antik altın koleksiyonuna hayranlıkla baktı

Yakındaki bir vitrinde mücevherler. Tuhaf tanrıların ve hayvanların resimleri, çeşitli kol bantları, kolyeler ve küpeler üzerinde şaşırtıcı bir sanatla işlenmişti. "Parçaları düzenleme şeklinizde heyecan verici bir his var. İnsanlar buna bayılacak."

Valerie çantaya baktı. Gözleri gururla parlıyordu. "Teşekkürler ama bu koleksiyonu mahvetmek zor olurdu. Geçen gün söylediğin gibi, Kolomb öncesi sanatta harika bir vahşilik var."

Annie altınla oyulmuş vahşi bir kedi figürünü incelemeye devam etti. "Başka bir jaguar mı?"

"Evet, ortak bir motifti. Bu özel parça Diquis." "Oliver'ın çalışma odasında harika dururdu," diye gözlemledi Annie.

Carson Valerie'nin dirseğinde belirdi. "Onun çalışma odasını hiç görmedim ama muhtemelen çok yakışacağına katılıyorum. Rain ile o büyük kedi arasında kesin bir benzerlik var."

Hep birlikte kalabalık galeriye, Oliver'ın küçük bir grupla konuştuğu yere baktılar.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı Valerie. "Annie, kardeşimin üzerindeki etkine inanamıyorum. Bugünlerde çok değişti."

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?" Annie hüzünle sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Valerie güldü. "Oliver bu gece gerçekten de ortama karışıyor. Gözlerime inanamıyorum. Geçmişte sosyalleşmeye çalışmak şöyle dursun, bu tür şeylere neredeyse hiç katılmazdı."

Annie bir an için Oliver'ı gizlice izledi. Tamam, ortama karışıyordu ama yine de masum görünmeye çalışan iri bir leoparı izlemek gibiydi

bir antilop sürüsünün ortasında dururken. Hiçbir zaman kalabalıktan biri olamayacağı gerçeğinin üstesinden gelemezdi.

Oliver görebildiği kadarıyla pek konuşmuyordu ama en azından bir grupla birlikteydi. O gece Daniel'ın nişan partisinde olduğu gibi kendini etrafındakilerden tamamen uzak tutmuyordu.

Ama Oliver'ın gerçekten ne kadar değiştiğinden emin değildi. Doğru, aile üyeleriyle ilişkilerinde daha duyarlı olmak için ciddi bir çaba gösterdiğine dair işaretler vardı. Ve Paul Shore'la ateşkes ilan etmişti. Ama Annie'ye kalırsa, yatak dışında onunla iletişim kurma konusunda büyük bir ilerleme kaydetmemişti.

Ona henüz onu sevdiğini söylememişti.

Yine de iyimser kalmaya kararlıydı. Er ya da geç ondan bu sözleri duyacağını biliyordu. Onun kendisine aşık olduğundan emindi.

Resmi kıyafetleri içinde Oliver'ın genç versiyonları gibi görünen Richard ve Nathan, Annie, Valerie ve Carson'a katılmak için yanlarına geldiler.

"Harika iş çıkardın Val." Richard en yakındaki vitrine doğru başıyla işaret etti. "Eminim müze bu eşyalar için bir sürü para harcamıştır, değil mi?"

"Bazıları birkaç yerel özel koleksiyondan ödünç alınmış. Ama Eckert oldukça büyük bir kısmına sahip. Birçoğu yıllar önce, çok değerli olduğu düşünülmeden ve ilgili çeşitli hükümetler ihracatı kısıtlamadan önce satın alınmış."

Nathan odayı tek bir bakışla taradı ve kaşlarını çattı. "Bu gece annemin nesi var? Burada olmayı planladığını sanıyordum."

"Sybil biraz gecikeceğini söyledi," diye açıkladı Valerie. "Sanırım küçük bir sürpriz planlıyor."

"Ne tür bir sürpriz?" Nathan sordu.

Richard, Oliver'ı anımsatan bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bahse girerim Jonathan Grace'i de yanında getirecek."

Nathan ona baktı. "Öyle mi? Onu ağabeyinden saklamaya çalışmayı bırakacak mı?"

"Ben de öyle bir izlenim edindim," dedi Richard. Sırıttı. "Ve beş dolarına bahse girerim ki, büyük ağabeyim muhtemelen onu zaten biliyordur. Hayır.

Bu ailede kimse Oliver'dan sır saklayamaz."

"Çünkü büyük ağabey her şeyi görür ve bilir." "Aslında," dedi Nathan sepulchral bir sesle.

"Aslına bakarsanız," dedi Heather gruba katılırken, "bu öğleden sonra Sybil'le konuştum. Bu gece kesinlikle Grace'i getirmeyi planladığını, böylece onu Oliver'la tanıştırabileceğini söyledi. Bu konuda çok iyimser görünüyordu."

Nathan, "Oliver önceden onay vermiş olmalı," dedi. Valerie gülümsedi.

"Muhtemelen Annie yüzünden."

Heather Annie'ye baktı. "Sanırım ailemizde beyaz bir cadı var. Oliver'a bir çeşit büyü yapmışsın Annie."

Annie başını hızla salladı. "Oliver'ı kimse değiştiremez. O değişmek istemediği sürece. Onun üzerinde büyü falan yok. Sadece kişiler arası iletişim becerilerini geliştirmeye çalışıyor, hepsi bu."

"Oliver kişiler arası iletişim becerileri üzerinde mi çalışıyor?" Richard güldü. "Hey, bu harika. Hollywood'da dedikleri gibi, ne konsept ama."

Heather düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bazı şeyleri anlatma konusunda o kadar da kötü değildi. Her akşam yemekten sonra hepimizi çalışma odasına çağırdığını hatırlıyor musun?"

"Hatırlatmayın bana." Richard iyi huylu bir şekilde yüzünü buruşturdu. "O iş kağıtlarının üzerinden geçerken bize de ödevlerimizi orada yaptırırdı. Diğer arkadaşlarımız televizyon seyrederken ya da video oyunları oynarken biz her akşamı ağabeyimin çalışma odasında geçirirdik."

"Bize hiçbir zararı olmadı," dedi Heather sert bir sesle. "Bir kere bize iyi çalışma alışkanlıkları öğretti."

Annie yumuşak bir sesle, "Ve Oliver'la vakit geçirmenizi sağladı," diye ekledi.

"Evet, sanırım öyle. Ama olayı anladığını sanmıyorum, Annie." Richard sırıttı. "Oliver'ın çalışma odasında öğrendiğimiz en büyük ders, içimizden biri okulda çuvallarsa bunun tüm aileye yansıyacağıydı. Kimse başarısız bir not alarak aileyi utandırmaya cesaret edemezdi çünkü kimse başarısızlığını Oliver'a açıklamak istemezdi."

Nathan, "Oliver göz korkutmada kişiler arası iletişimden daha iyiydi," dedi. Ama sesi bu konuda oldukça neşeliydi.

Heather o ciddi gülümsemesiyle gülümsedi. "Kardeşim son zamanlarda farklı görünüyor.
Onda neyin değiştiğini söylemem gerekirse, daha mutlu göründüğünü söyleyebilirim. Ve bu senin sayende olmalı, Annie. Bu değişimi açıklayabilecek başka hiçbir şey olmadı."

"Olumlu geri bildirimleri takdir ediyorum," dedi Annie, "ancak kendimizi fazla kaptırmayalım. Büyük bir dönüşüm olmadı, sadece bazı küçük değişiklikler oldu."

"Yanılıyorsunuz," dedi Heather basitçe. "Değişiklikler çok büyük."

"Heather haklı." Richard Annie'ye baktı. "Belki de bu bir
Güzel ve Çirkin."

Annie sinirlendi. "Oliver asla bir canavar olmadı."

Valerie kuru bir sesle, "Sen öyle sanıyorsun," dedi. "Beni yanlış anlama, onu çok seviyorum ama Oliver istediğini elde etmek söz konusu olduğunda tam bir baş belası olabiliyor. Ve o her zaman ne istediğini bilir."

Richard, "Evet, sadece kendisi için değil, herkes için," diye ekledi.

"İyi niyetli biri," dedi Annie hemen.

"Yapmadığını söylemiyoruz," dedi Nathan alaycı bir ifadeyle. "Ama Oliver'la genellikle ya onun istediği gibi yaparsınız ya da hiç yapmazsınız."

"O kadar da kötü değil," dedi Annie.

"Değil mi?" Nathan alaycı bir tavırla kıkırdadı. "Geçen yıl, Avrupa'da biraz seyahat ederken üniversiteyi bir yıl ertelemek gibi parlak bir fikir buldum. Oliver kabul etmedi. Bu yıl Via Veneto'da kahve içmediğimi, üniversitede olduğumu fark edeceksiniz."

"İşte annem geliyor," dedi Richard. Kapıya doğru başıyla işaret etti. "Yanında da Grace var. Görünüşe göre onu Oliver'la gerçekten tanıştıracak." Sessizce ıslık çaldı. "Bu ciddi bir şey."

"Jonathan Grace'i seviyor musun?" Annie, Sybil ve Jonathan'ın odanın içinde ilerleyişini izlerken merakla sordu.

"O iyi biri," dedi Nathan kayıtsızca. "Önemli olan annemin mutlu olması."

Valerie açıkça, "Yani Oliver sonunda onun mutlu olmasına izin vermeye tenezzül etti," dedi. Carson'a baktı. "Sybil'in son birkaç aydır nasıl hissettiğini biliyorum."

Carson omuz silkti. "Kardeşin bana o kadar da kötü

görünmüyor." "Onu hiç tanımadın B.A.," dedi Valerie.

Carson ona sorgulayan bir bakış fırlattı. "B.A. MI?"

"Annie'den önce," diye mırıldandı Heather. "Sybil bu gece harika görünüyor, değil mi?"

Annie, Sybil'in yukarı doğru savrulmuş saçlarını öne çıkaran yumuşak yeşil bir kılıfın içinde ışıl ışıl göründüğü konusunda hemfikirdi. Yanındaki Jonathan Grace, pahalı bir şekilde dikilmiş resmi giysileri içinde seçkin görünüyordu. Sybil'in kolunu koruyucu bir şekilde kendi kolunun altına sokmuştu ve gözlerinde yoğun bir memnuniyet ifadesi vardı. Annie onun, Sybil'in gelişini henüz fark etmemiş olan Oliver'ı izlediğini fark etti.

Annie merakla Heather'a baktı. "Sybil'in Oliver ve Jonathan'ın hiç tanışmadıklarını söylediğini sanıyordum."

"Tanışmadılar," dedi Valerie. "Sybil onları tanıştırmaya korkuyor. Parmaklarını çapraz yap ve bunun işe yaramasını um. Aksi takdirde korkarım Sybil'in kalbi kırılacak. Bence Grace'e gerçekten aşık."

Annie ona, "Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi.

Oliver o anda birlikte durduğu küçük grubu terk etmeyi tercih etti. Tek bir bakışla odayı taradı, Annie'yi buldu ve ona doğru yürümeye başladı.

Tipik Oliver tarzıyla, kalabalığı yararak ilerlerken ne sağa ne de sola baktı. İnsanların onun için kenara çekildiğini fark etmemiş gibiydi; sadece yürümek istediği yere doğru yürüdü ve mucizevi bir şekilde önünde bir yol belirdi.

Annie ve diğerlerine ulaştığında Carson'a başıyla selam verdi ve ardından Valerie'ye baktı. "Sergi çok etkileyici Val. Tebrik ederim."

Valerie parladı. Oliver'ın övgüsünün onun için çok şey ifade ettiği belliydi. "Teşekkürler."

Carson gururla gülümsedi. "Kolomb öncesi sanat söz konusu olduğunda Batı Yakası'nın en iyilerinden biri. Eckert ona sahip olduğu için çok şanslı."

Oliver cevap veremeden Sybil, yanında Jonathan'la birlikte süzülerek geldi.

"Herkese iyi akşamlar." Sybil'in gözleri zevkten parlıyordu. "Valerie, sergi müthiş. Çok ilgi çekecek."

"Umarım öyle olur," dedi Valerie.

"Öyle olacak. Eleştiriler harika olacak." Sybil usulca Oliver'a döndü. "Jonathan Grace'le tanışmanı istiyorum, Oliver. Jonathan, bu Oliver. Sanırım ondan bahsetmiştim."

"Birkaç kez." Jonathan gülümsedi ama gözleri dikkatliydi. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. İtiraf etmeliyim ki, hayal ettiğim gibi biri değilsiniz."

"Ne bekliyordunuz ki?" Oliver hafifçe sordu.

"Azı dişleri ve pençeler hakkında bir şeyler söylenmişti ama ben onları göremiyorum," dedi Jonathan. "Anladığım kadarıyla beni soruşturmaya tabi tutacaksın."

"Jonathan," diye tısladı Sybil dehşet içinde.

"Her şey yolunda." Jonathan onun elini şefkatle okşadı. "Seni korumak istemesini takdir ediyorum, sevgilim. Sen de bunu takdir etmelisin."

Sybil gözlerini tavana doğru kaldırdı ama yanaklarında narin bir kızarıklık vardı.

Jonathan Oliver'a ciddi bir tavırla, "İstediğin her şeyi kontrol etmekte özgürsün," dedi. "Eğer yardımcı olacaksa muhasebecime son gelir vergisi formlarımın bazı kopyalarını göndermesini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Oliver. "Bu çok faydalı olacak."

Sybil ona ters ters baktı. "Seni uyarıyorum Oliver. Sakın beni utandırmaya cüret etme."

"Bunu aklımdan bile geçirmedim, Sybil." Oliver Annie'ye döndü. "Gitmeye hazır mısın?"

Annie şaşkınlıkla ona baktı. "Şimdiden gidiyor muyuz?"

"Evet."

Annie tartışmaya başladı ama Oliver'ın ifadesindeki bir şey onu durdurdu. Valerie'ye döndü. "O halde tekrar tebrikler Valerie."

Valerie yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. Bir adım öne çıktı ve Annie'ye kısa, şefkatli bir sarılma verdi. "Her şey için."

Annie utanarak gülümsedi ve Rains'lerin geri kalanıyla vedalaştı. Oliver onun koluna girdi ve kapıya doğru yürümeye başladı. Her zamanki gibi, sihirli bir şekilde bir yol belirdi.

Bolt limuzinle birlikte kaldırımda bekliyordu. Kapıyı açmak için direksiyonun arkasından indi.

"Neden acelemiz var?" Oliver onu düzgünce arabanın arkasına tıkıştırırken Annie sordu. "Keyfime bakıyordum."

"Üzgünüm, bir programımız var," dedi ona yanına binerken. "Kimin

programı? Hangi program?" Annie onun yüzünü okumaya çalıştı.
Bolt limuzini kaldırımdan uzaklaştırırken gölgeler.

"Bu akşam bir iş randevum var." Oliver limuzinin dijital saatinin parlayan yüzüne baktı. "Seni eve bırakacağım, sonra da Bolt beni toplantıya götürecek. Birkaç saat içinde dönmüş olurum."

"Akşam randevusu hakkında hiçbir şey söylemedin. Senin akşam toplantıların hiç olmaz. Neyin peşindesin Oliver?"

"Seni ilgilendiren bir şey değil, Annie."

"Yani kesinlikle beni ilgilendiriyor. Seni uyarıyorum Oliver, eğer bana neler olduğunu anlatmazsan, seni bu sözde randevuna kadar takip edeceğim."

Bu tehdit karşısında irkilmiş görünüyordu. "Hayır, Annie, beni takip

etmeyeceksin." "Bana nereye gittiğini söyle."

"Söylememeyi tercih ederim."

"Dur bir saniye, bunun olanlarla bir ilgisi var, değil mi?"

Oliver tereddüt etti. "Bir şekilde. Barry Cork'la ilgili."

"Ne olmuş ona?" diye sordu hemen. "Hâlâ bilinci yerinde değil, değil mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla." Oliver bir an için onu inceledi, sanki ona ne kadarını söyleyeceğini düşünüyordu. "Bolt ve ben bu akşam onun evine bir göz atacağız. Fazla uzun sürmez."

"Neden?" Annie sordu. "Ne bulacağınızı sanıyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Ben de seninle

geleceğim." "Hayır,

Annie."

"Evet."

Gölgelerin içinde belli belirsiz gülümsedi. "Hayır."

Kırk beş dakika sonra Bolt, Cork'un küçük evinin arka kapısının kilidine bir şey yaptı. Kapı hiç ses çıkarmadan açıldı. "Bayan Rain'i evde kalmaya ikna edebileceğinizi düşünmemiştim, efendim."

"Bayan Rain bir tartışmayı kaybettiğini anlayacak kadar akıllıdır." Oliver omzunun üzerinden geriye bakarak küçük arka bahçenin boş olduğundan emin oldu.

Şu anda ihtiyaç duyacakları son şey havlayan bir köpek ya da meraklı bir komşuydu. Ama ikisinden de bir iz yoktu. Seattle'ın kuzey ucundaki mahalle sessizdi, neredeyse terk edilmişti.

Bolt'la birlikte Annie'yi eve bırakırken, banliyöde dikkat çekmemek için limuzinden Mercedes'e geçmişlerdi.

Oliver kapıdan içeri girdi ve kendini zifiri karanlıkta buldu. Perdeler kapalıydı.

"Alınmayın efendim ama bu kadar kolay pes etmesine şaşırdım." Bolt, Oliver'ı kapıya kadar takip etti.

"Gelmekte ısrar ederse tüm projeyi iptal edeceğimi söylediğimde işini kolaylaştırdım."

Annie öfkelenmişti ama sonunda tehdide boyun eğmişti. Oliver, Bolt'a bu nispeten kolay zaferden dolayı özel olarak şaşırdığını ve büyük ölçüde rahatladığını itiraf edecek değildi. Annie'ye karşı ayağını daha sık yere vurması gerektiğine karar verdi.

Oliver küçük bir el feneri çıkarırken, Annie'nin sorununun, işlediği cinayetlerin yanına kâr kalmasına çok sık izin vermesi olduğunu düşündü. En başından beri ilişkilerinde inisiyatifi ele almıştı. Evliliklerinin şartlarını o belirlemiş, sonra da Oliver'ın bütün hayatını belirlemeye çalışmıştı. Yatak odasında bile fermanlar yayınlamıştı.

İyi niyetliydi ama işin özü, artık onu her şeye ikna edebileceğini düşünüyordu. Tüm hayatını değiştirmekle meşgul olduğunun farkına varması

Annie'yi memnun etmek için dünyayı terk etmek Oliver'ın içinde derin bir huzursuzluk yaratmıştı.

Oliver birçok açıdan artık hayatının kontrolünün tamamen kendisinde olmadığını fark etti. Daha önce hiç savunmasız olmadığı bir şekilde hızla savunmasız hale geldiğini biliyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla, savunmasızlık onun zihninde her zaman zayıflıkla eşdeğer tutulmuştu. Zayıf bir adam ailesini koruyamazdı.

"Ben yatak odalarını alacağım," dedi Bolt.

"El fenerini kullanmadan önce perdelerin kapalı olduğundan emin ol."

Bolt karanlıkta kahkaha olabilecek garip bir ses çıkardı. "Bu tür şeylerde eski bir profesyonel gibi konuşuyorsunuz, Bay Rain."

"Karımdan ders alıyorum," diye mırıldandı Oliver. "Annie yapabiliyorsa, ben de yapabilirim."

Ama iş haneye tecavüze gelince amatör olduğunu iddia edemezdi, diye hatırlattı kendine acımasızca.

Beş yıl önce Daniel'la birlikte Walker Gresham'ın son silah kaçakçılığı anlaşmasını yaptığı depoya girdikleri geceyi düşündü. Teknik olarak bu bir haneye tecavüz değildi, diye düşündü Oliver. Ne de olsa depo onun şirketlerinden birine aitti. Yine de, bu gece hissettiğiyle aynı yüksek farkındalık hissini yaşamış, aynı adrenalin dalgalanmasını hissetmişti. Ayrıca benzer bir yanlışlık duygusu da hissetmişti.

Beş yıl önce Daniel'la birlikte bu numarayı denerken neredeyse kendilerini öldürtüyorlardı.

"Dikkatli ol, Bolt," dedi Oliver yumuşak bir sesle.

"Her şey yolunda," dedi Bolt. "Perdeler çekildi."

Annie'nin Thorpe'un kulübesindeki duvar telefonunun yanında ne bulduğunu hatırlayan Oliver, Cork'un telefonunun yanındaki tezgâhı kontrol etti. Takvimde ya da orada duran kâğıtta gizemli numaralar yoktu.

Bir çekmeceyi açtı ve birkaç kalem ile Seattle telefon rehberinden başka bir şey bulamadı. İçinde ilginç isimler olan kişisel adres defterleri ya da not defterleri de yoktu.

Oliver yavaşça küçük oturma odasına doğru ilerledi. Masanın ucundaki çekmecenin içindekileri hızla karıştırdı ama ciltsiz bir gerilim romanından başka bir şey bulamadı. Cork'un ofis olarak kullandığı anlaşılan ikinci yatak odasında Bolt'a katıldığında da şansı yaver gitmedi.

Bolt son çekmeceyi kapatırken, "Hiçbir şey," dedi.

"Çok fazla şey yok." Oliver dar ışık huzmesini Cork'un masasının tertemiz yüzeyine odakladı. "Cork'un Lyncroft'taki ofisinde birkaç kez bulundum. Her aktif dosyayı görebileceği şekilde açıkta tutan bir yönetici. Masası her zaman bir felaket alanıdır."

"Belki ailesi gelip burayı temizlemiştir."

"Yetkililerin Virginia'daki annesi ve kız kardeşine bu öğleden sonraya kadar ulaşamadıkları söylendi. Henüz Seattle'da bile değiller. Cork'un dosyasına göre Kuzeybatı'da hiç akrabası yok."

Bolt, "Bu da geriye başka bir olasılık bırakıyor," dedi.

"Evet." Oliver mutfağa doğru ilerlerken etrafına son bir kez daha baktı. "Buraya önce başka biri gelmiş."

"Onu otoyoldan iten her kimse?" "Eğer kasıtlı olarak

dürtüldüyse."

Bolt, "Birinin onun kişisel dosyalarını temizlemiş olabileceği gerçeğinin, Cork'un kazasının kaza olmadığına dair oldukça sağlam bir kanıt olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Oliver, Bolt'la birlikte girdikleri yoldan çıkarken bunu düşündü. Ayrıca birkaç şey daha düşündü. Başka bir şey söylemeden önce Bolt'un iki blok öteye park ettiği arabaya varana kadar bekledi.

"Bunların hiçbiri mantıklı değil." Oliver yolcu koltuğuna geri yaslandı ve düşünceli bir şekilde camdan dışarı baktı. "En kötü ihtimalle biri Daniel Lyncroft'u öldürdü ve sonra da Barry Cork'u öldürmeye çalıştı. Ama sebep nerede?"

Bolt, "Görebildiğim tek neden, birinin Lyncroft'un başarısız olmasını istemesi," dedi. "Belki şu Kaliforniya şirketlerinden biridir."

"Bu olaya bakmanın başka bir yolu daha var," dedi Oliver yavaşça. "Düşünmediğimiz bir yol. Birileri Daniel'ı Lyncroft'la hiçbir ilgisi olmayan başka nedenlerle öldürmüş olabilir." Oliver durakladı.

"Ama bu hiç mantıklı değil. Daniel düşman biriktiren bir adam değildi."

"Birilerinin Bayan Rain'in sizden şüphelenmesini sağlamaya çalışıyor olması da bir anlam ifade etmiyor efendim. Herkes bunun bir kaza olduğunu düşünürken Lyncroft'un ölümü konusunu neden yeniden açıyorsunuz? Ve neden Cork'tan kurtuluyorsunuz?"

"Cork çok şey biliyor olabilir. Ve bilgi satma işindeydi. Katil, uçak kazasını ayarlamak için Daniel'in planları hakkında ihtiyaç duyacağı türden içeriden bilgi almak için Cork'a ödeme yapmış olabilir."

"Uçağı sabote etmek için Wally Thorpe'u kullandı ve sonra tanık kalmasın diye hem Thorpe'tan hem de Cork'tan kurtulmaya mı karar verdi?"

Oliver düşünceli bir ifadeyle, "Bu teori bazı gerçeklere uyuyor," dedi.

"Eğer bu doğruysa, katil serbest kalmış demektir. Kimse Lyncroft'un öldürüldüğünü söylemedi bile. Kimse Thorpe'un kayıp olduğunu fark etmedi. Ve siz bunu bir sorun haline getirmedikçe, muhtemelen kimse Cork'un kazasını sorgulamayacaktır. Öyleyse neden birisi Annie'yi sizden kuşkulandırmak ve böylece her türlü soruyu gündeme getirmek için elinden geleni yapıyor?"

Bolt arabayı şehir merkezine doğru sürerken Oliver şehrin ışıklarını inceledi. "Lyncroft Unlimited'ın istikrarını bozmanın amaç olmadığını varsayarsak, o zaman başka nedenler aramalıyız."

"Daniel Lyncroft öldü. Birileri seni suç ortağı olarak göstermeye çalışıyor olabilir. Eğer bunu başarırsa, kendini çok uzun bir süre hapiste bulabilirsin." Bolt başını kısa bir süreliğine çevirerek Oliver'a baktı. "Hedef olduğunuzu söyleyebilirim, Bay Rain."

Oliver bir an sessiz kaldı. "Ama neden bu dolambaçlı yaklaşım? Neden beni doğrudan öldürmediniz? Neden önce Daniel Lyncroft'u öldürme zahmetine katlandınız?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Bolt.

Oliver kaşlarını çattı. "Peki neden cinayetten suçlu bulunmama ihtimalini göze alayım? Ne de olsa ortada kanıt yok. Sabotaja uğramış uçak bir yana, Daniel'ın cesedi bile yok. İşler kötüye giderse pahalı avukatlar tutmak zorunda kalabilirim ama Daniel Lyncroft cinayetinden hapis yatma ihtimalim pek yok."

Bolt yumuşak bir sesle, "Hayır ama kamuoyunda tanınmak aile için oldukça zor olur," dedi.

"Evet." Oliver sessizce, on beş yıl önce babası çekip gittiğinde yaşadıklarından farklı olmadığını kabul etti. Sadece bu kez diğerlerinin yaşayacağı acı ve aşağılanma onun suçu olacaktı. Dayanılmaz bir düşünce.

Bolt, "Katil sahte kanıtlar üretmeyi planlıyor olabilir," diye ekledi.

"Karmaşık."

"Evet, efendim."

"Peki sebep hangi cehennemde?" Oliver mırıldandı.

Bolt bunu düşünürken uzun bir sessizlik oldu. "Tecrübelerime göre cinayet için genellikle sadece üç temel neden vardır, Bay Rain. Açgözlülük, tutku ve intikam."

Oliver, "Belirgin bir mali neden yok," dedi. "Geriye tutku ve intikam kalıyor."

"İntikamın en olası neden olduğunu söyleyebilirim. Ama hem senden hem de Daniel Lyncroft'tan intikam almak isteyecek kimi tanıyorsun? Pek ortak yönünüz yoktu. İkiniz aynı çevrelerde bile dolaşmıyordunuz.
Lyncroft ile tek bağlantınız iş bağlantısıydı."

"Yakın zamana kadar," diye hatırlattı Oliver ona. "Artık onun kız kardeşiyle evliyim. Şirketinin kontrolünü ele geçirdim."

"Ama ikiniz aynı insanları tanımıyorsunuz ya da aynı düşmanlara sahip değilsiniz," diye ısrar etti Bolt. "Aslında, sizin de belirttiğiniz gibi, Lyncroft'un bildiğimiz kadarıyla hiç düşmanı yoktu."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Oliver yavaşça. "Daniel ve benim ortak bir düşmanımız vardı."

"Kimin?"

"Walker Gresham." Son zamanlarda düşüncelerinin sık sık adanın deposundaki o geceye dönmesi garipti. "Sorun şu ki Gresham öldü."

"Bundan kesinlikle emin misin?"

"Evet," dedi Oliver, deponun beton zeminindeki büyük kan gölünü hatırlayarak. "Bundan çok eminim."

"O zaman en başa dönüyoruz."

Annie elinde çayla bekliyordu ve geceki faaliyetlerin tam bir muhasebesini talep ediyordu. Oliver ve Bolt ona verdiler. Oliver kendi kendine, cevapları hak ettiğini söyledi. Ona sık sık hatırlattığı gibi, bu işin merkezinde kardeşi vardı. Ve Daniel hâlâ Annie'nin öncelikler listesinin başındaydı.

Annie, Oliver'ın çalışma odasında bir aşağı bir yukarı volta atarken, "Bana öyle geliyor ki," dedi, "burada bir şeyi gözden kaçırıyorsunuz."

"Neymiş o?" Oliver çayını yudumladı ve Annie'nin küçük odada bir ileri bir geri koşuşturmasını izledi. Tüm bu kadınsı enerji ve canlılık onu büyülüyordu. Oturup saatlerce onu izleyebilirdi, diye düşündü, ama seçme şansı olsaydı onunla sevişmeyi tercih ederdi.

Ve seçme şansı vardı. Kadın onun karısıydı. Ve onu sevdiğini söylüyordu.

"Gresham'ın öldüğünü söylüyorsun, yani bütün bunların arkasında o olamaz." Annie arkasını döndü ve ters yöne doğru ilerlemeye başladı. "Ama ya başka biri onun intikamını almak istiyorsa?"

Oliver çay fincanını yarısına kadar ağzına götürmüştü. Gözlerini Annie'ye dikti ve fincanı yavaşça yere bıraktı. Bolt'un düşünceli düşünceli kaşlarını çattığını gördü.

Oliver, "Silah kaçakçılarının birbirlerinin intikamını almak için yola çıkacak türden arkadaşları olduğundan şüpheliyim," dedi. "Özellikle de olaydan beş yıl sonra."

"Arkadaşlar hakkında kim bir şey söyledi? Peki ya aile?"

Oliver başını salladı. "Gresham'ın hiç ailesi yoktu. Dosyasında hiçbir akrabasının ismi yoktu. Öldüğünde de kimse ortaya çıkmadı."

"Siz ve değerli dosyalarınız." Annie masaya doğru yürüdü ve kendine biraz daha çay doldurdu. "Neredeyse herkesin bir ailesi vardır, Oliver." Fincanın kenarından ona baktı. "Ve ikimiz de söz konusu aileyi korumak olduğunda bazı insanların ne kadar ileri gidebileceğini biliyoruz."

Bolt ciddiyetle başını salladı. "Haklı, Bay Rain."

"İkiniz de Gresham'ın beş yıl önce öldüğünü unutuyorsunuz. İntikamcısı bunca yıldır neredeydi? Öcünü almak için neden şimdiye kadar bekledi?" Oliver sordu.

"Kim bilir?" Annie öyle dedi. "Belki de bunu yapan her kimse, tam olarak ne olduğunu ve kimi suçlayacağını bulmak için beş yıl beklemiştir." Gözleri irileşti.

"Aman Tanrım. Şimdi aklıma bir şey geldi."

Bolt öne doğru oturdu. "Evet, Bayan Rain?"

Annie Oliver'a baktı. "Düğün günümüzü hatırlıyor musun?"

Oliver kuru bir sesle, "Oldukça net," dedi. "İki haftadan daha kısa bir

süre önceydi." "Evet, Barry Cork'un nasıl koşarak yanıma geldiğini ve Walker Gresham'ı büyük olasılıkla bir şirketi ele geçirmek için öldürdüğünüzü?"

Oliver onu dikkatle izliyordu ama gözlerinde hiçbir kuşku belirtisi yoktu, sadece dikkatle odaklanmıştı. "Hatırlıyorum."

"Gresham'ı nereden biliyordu?" Annie sordu.

"Sana söyledim, olayın duyulmasını istemediğim için gizli tuttum. Ayrıca Seattle'dan çok uzakta oldu. Ama bir sır değildi."

"Barry Cork beş yıl önce Seattle'da değildi. Virginia'dan geliyor," dedi Annie. "Gresham'ın ölümünü nasıl öğrendi?"

Bolt, "Cork pek çok kişiye bilgi satıyordu," dedi. "Olay hakkında bir şeyler bilen biriyle karşılaşmış olabilir."

"Ya da," diye zaferle açıkladı Annie, "Seattle'a sorumlu iki kişiden intikam almak için geldiği için bunu biliyor olabilir. Belki de Lyncroft Unlimited'daki işi sırf ağabeyime yakınlaşmak ve ona karşı komplo kurmak için aldı. Sonra da senin peşine düştü Oliver."

Oliver ona isteksiz bir hayranlıkla baktı. "İlginç bir teori. Ama Cork'u kimin öldürmeye çalıştığı sorusunu açıkta bırakıyor."

Bolt konuştu. "Bu ilgisiz bir olay olabilir efendim. Cork'un tehlikeli oyunlar oynadığını zaten biliyoruz. Bilgi satan insanlar sıklıkla şantaj gibi başka yollara da başvururlar. Belki de kurbanlarından biri onu susturmak için sert adımlar atmıştır."

Annie başıyla onayladı. "Eğer Barry bir şantajcıysa, muhtemelen her türden düşmanı vardır."

Oliver, "Eksik dosya tutmanın sonucu bu," dedi. "Daniel'a önemli kişiler hakkında iyi kayıt tutmanın önemini anlatmaya çalıştım. Her zaman çok fazla güvenirdi." Annie'nin yüzünü buruşturmasına aldırmadı ve

Bolt'a baktı. "Gresham'ın eski dosyasını çıkar. Benim kişisel arşivimde olacak. Bu tür şeyleri asla bir kenara atmam."

"Tabii ki atmazsın," diye mırıldandı Annie.

"Bundan bir şey çıkacağından şüpheliyim," dedi Oliver, "ama Gresham'ın Cork'la akraba olabileceğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını görmekten zarar gelmez."

Bolt ayağa kalktı, neredeyse hevesli görünüyordu. "Hemen ilgileneceğim."

Oliver, Annie'yle yalnız kalana kadar bekledi. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Öğrendiğimiz her şey Daniel'ın uçağının kazayla düşmüş olma ihtimalini giderek azaltıyor."

"Biliyorum." Tekrar pencereye döndü ve kolunun arkasını gözlerinin üzerine çekti. "Ama hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum Oliver. Ölmüş olsaydı bilirdim." Tereddüt etti. "Tıpkı sana bir şey olursa bunu kesin olarak bileceğim gibi."

Oliver buna söyleyecek bir şey bulamadı. Ayağa kalktı ve onun yanına gitti. Ellerini onun omuzlarına koydu ve yavaşça kendine doğru çekti.

Uzun bir süre birlikte sessizlik içinde durdular ve kış gecesinin karanlığına baktılar.

19

Joanna, sakin ol, her şey yoluna girecek." Annie dumanı tüten lattesini yudumlarken Joanna'ya son haberleri vermenin akıllıca olup olmadığını düşündü. Kendi kendine, bu konuda pek fazla seçeneği olmadığını hatırlattı. Joanna Daniel'la nişanlıydı ve onun bebeğini taşıyordu. Annie ve Oliver'ın öğrendikleri her şeyi bilmeye hakkı vardı.

Yine de Annie son belirsizliklerin Joanna için çok fazla olmasından korkuyordu. Müstakbel baldızı bu sabah her zamankinden daha yorgun ve depresif görünüyordu.

Kükreyen bir ateşin önündeki küçük bir masaya oturmuşlardı. Kafenin eski kırmızı tuğla duvarları, yüksek tavanlı odaya yumuşak ve rahatlatıcı bir hava katıyordu. Mekân, Pioneer Meydanı'ndaki profesyonellerin ve sabah kahvesi molasındaki ofis çalışanlarının sohbetleriyle uğulduyordu.

Kahve molaları Seattle'da ciddi bir meseleydi. Artık kimse hazır kahve içmiyordu. Çoğu insan Seattle dışında iyi bir fincan kahve içilemeyeceğine inanıyordu. Bu da Annie ve Joanna'nın oturduğu yer gibi işyerleri için büyük bir iş hacmi yaratıyordu.

Joanna duyma mesafesinde kimsenin olmadığından emin olmak için endişeli bir bakış fırlattı odaya. Öne doğru eğildi. "Tanrı aşkına, cinayetten bahsediyoruz. Bana birinin Daniel'ı öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Bu bir olasılık."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Daniel'i kim öldürmek ister ki?" "Sebep,

beş yıl önce olan bir şeyin intikamı olabilir.
yıllar önce." Annie depodaki silahlı çatışmaya yol açan soruşturmayı hızla açıkladı. "Oliver'a göre Gresham'ın silah kaçakçılığının kanıtını bulan Daniel'dı. Ve o gece Gresham öldürüldüğünde Oliver'la birlikteydi."

"Daniel bana böyle tehlikeli bir işe karışmakla ilgili hiçbir şey söylemedi." Joanna'nın sesi o kadar hızlı bir gıcırtıyla yükselmişti ki, son kelimede tamamen kayboldu.

Annie ona, "Onu beş yıl önce tanımıyordun," diye hatırlattı. "Yine de, eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bana da bundan hiç bahsetmedi. Muhtemelen kadınları tatsız haberlerden korumak için yanlış yönlendirilmiş erkeksi bir çaba."

"Yani bana şu anda olanların hepsinin Rain'in suçu olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Joanna acımasızca.

Annie aniden doğruldu. "Hiç de öyle demiyorum. Sadece Daniel'ın ortadan kaybolmasıyla Oliver'la beş yıl önce yürüttükleri soruşturma arasında bir bağlantı olabileceğini söylüyorum."

"Kahretsin, Oliver Rain'in tehlikeli olduğunu biliyordum. Bunu herkes biliyordu. Onunla asla evlenmemeliydin, Annie. Lyncroft Unlimited'ı kurtarmak için bile."

"Lütfen, sakin olur musun?" Annie bir çiftin oturup espressolarını yudumladığı en yakın masaya anlamlı bir bakış fırlattı. "Her şey kontrol altında."

"Hiçbir şey kontrol altında değil. Bu karmaşa her geçen dakika daha da korkutucu hale geliyor.
Annie, bence boşanma davası açmalısın."

Annie afallamıştı. "Bunu neden şimdi yapayım ki?"

"Rain'den kurtulmanın tek yolu bu. Beni korkutuyor, Annie. Başından beri beni tedirgin ediyordu ama şimdi gerçekten korkutmaya başladı."

"Beni korkutmuyor," diye açıkladı Annie. "Birkaç kişisel sorunu var, kabul ediyorum, ama tehlikeli değil. En azından benim için, senin için ya da Lyncroft Unlimited için değil."

"Dinle," dedi Joanna ısrarla, "daha fazla risk almanı istemiyorum, anlıyor musun? Burada bir şeyler dönüyor, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir şeyler. Bence bu durumdan tamamen kurtulmalısın ve bunu yapmanın tek yolu da Rain'den boşanmak."

"Tamamen güvendeyim," diye güvence verdi Annie. Elindeki fincanı bıraktı ve ayağa kalktı. "Bak, seni üzdüğüm için özür dilerim." Yağmurluğunu beline doladı. "Sadece seni son gelişmelerden haberdar etmek istedim. Ama endişelenmeni istemiyorum.
Her şey kontrol altında."

"Alınma Annie ama bu beni hiç rahatlatmadı." Joanna ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasına asılı duran trençkotuna uzandı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Önce bunu sokağın aşağısındaki hukuk bürosunda çalışan bir müşteriye teslim etmem gerekiyor." Annie masanın yanında duran büyük cam papağanı eline aldı. Papağan yağmurdan korunmak için plastiğe sarılmıştı. "O zaman ben dükkânıma dönüyorum. Daha fazla haber alır almaz seni arayacağım."

Joanna onun koluna dokundu. "Annie, lütfen, söylediklerimi bir düşün. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Rain'den boşanmanı istiyorum."

Annie güven verici bir şekilde gülümsedi. "Anlamıyor musun? Sorun Oliver değil. O bir çözüm." Cam papağanı dirseğinin altına sıkıştırdı, yağmurluğunun kapüşonunu yukarı çekti ve aceleyle kapıya yöneldi.

Yarım saat sonra, papağanı sağ salim yeni sahibine teslim ettikten sonra, Annie Wildest Dreams'e geri döndü.

Sybil yüzünde derin bir sıkıntıyla onu bekliyordu.

"Merhaba Sybil." Annie onu ofisine götürdü. "Bir sorun mu var?"

"Seninle konuşmam gerek. Dün gece Valerie'nin ön gösteriminde dedikoduları duydum.
Sen ve Oliver gittikten hemen sonra ortalıkta dolaşmaya başladılar. Doğru mu bunlar?"

"Otursana. Ne söylentisi?" Annie paltosundaki yağmur damlalarını silkeledi ve tavuskuşu başlı portmantoya astı.

"Muhtemelen neden bu kadar endişelendiğimi merak ediyorsundur," dedi Sybil otururken. "Ne de olsa son birkaç yıldır Oliver ile aramızdaki üvey anne-oğul ilişkisinin pek de güçlü olmadığının farkındasınız.
Yine de..."

Annie masasının arkasına otururken bir elini kaldırdı. "Dur bakalım. Dedikodularla ilgili neden endişelendiğinize geçmeden önce bana o dedikoduların ne olduğunu söyleseniz iyi olur."

Sybil kaşlarını çattı. "Boşanmanızla ilgili söylentilerden

bahsediyorum." Annie'nin ağzı açık kaldı. "Benim boşanmam."

"Oliver'ın son derece zor olabileceğini kabul eden ilk kişi ben olacağım."

"Bekle, bekle, bir saniye geri çekil." Annie Sybil'i susturmak için eliyle çılgınca bir işaret yaptı. "Ne boşanması?"

"Sessiz kalabileceğini mi sandın? Pek sanmıyorum. Annie, bunun çılgınca geleceğini biliyorum, ama senden yeniden düşünmeni istemek için buradayım."

"Neyi tekrar düşünmemi? Boşanmayacağım. En azından benim bildiğim kadarıyla.
Oliver bazen sinsi olabiliyor ama en azından bana danışacağına eminim.

başvurmadan önce böyle bir şey yapmıştı. İletişim becerileri son zamanlarda çok gelişti."

"Anlamıyorum." Sybil ona dikkatle baktı. "Söylentilerin yanlış olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Ama şehrin her yerinde söylentiler var."

Annie kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Muhtemelen küçük arkadaş çevrenizdeki herkesin bu konuda konuştuğunu kastediyorsunuz, ama sizi temin ederim ki bu Seattle nüfusunun çok küçük bir kısmı."

Sybil bir omzunu kaldırarak Seattle'ın geri kalanının önemli olmadığını belirten bir hareket yaptı. "Dün gece Eckert Müzesi'ndeki neredeyse herkesin daha gece bitmeden boşanmanız hakkında konuştuğunu söylüyorum. Siz ve Oliver'ın olayların ortasında aniden ayrılmış olmanız dedikoduları kesinlikle körükledi."

Annie inledi. "Oliver'ı bilirsin. Mazeret ya da açıklama yapmaz. Ayrılmak istediğine karar verdi, biz de ayrıldık. Bundan başka bir şey yoktu."

"Emin misin?" Sybil ikna olmamış görünüyordu. "Burada dürüst olalım. İkimiz de Oliver'la evliliğinizin başlangıçta iş üzerine kurulu olduğunu biliyoruz. Oliver'ın Lyncroft Unlimited'ı çok istediğinin de farkındayım."

"Öyle mi?"

"Tabii ki yaptı. Bunu herkes biliyor."

Annie, Oliver'ın Lyncroft Unlimited'ın yatırımlarının büyük planı içinde ne kadar önemsiz olduğuna dair yorumunu hatırladı. Ekranda sadece bir parıltı. Düşünceli bir tavırla alt dudağını dişledi. "Yanlış anladın Sybil. Oliver Lyncroft'u kurtarmak için devreye girerek bana bir iyilik yaptı."

Sybil alaycı bir şekilde gülümsedi. "Seni buna inandırması için Oliver'a güven. Onu benim kadar uzun süredir tanıdığın zaman, Oliver'ın kendisi için bir şey olmadıkça iyilik yapmadığını anlayacaksın. Ama şimdi konumuz bu değil."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Asıl mesele," diye devam etti Sybil, "Oliver seninle evlendiğinden beri değişti. Ve açık konuşmak gerekirse, bu değişim hepimizin hoşuna gidiyor."

"Biz mi?"

"Ailesi." Sybil çenesini kaldırdı. "Son zamanlarda daha anlayışlı ve duyarlı olmasının nedeni sizsiniz."

"Teşekkür ederim." Annie gerçekten duygulanmıştı.

"Ve biz de onu terk etmemeni isterdik." Sybil'in ağzı gerildi. "Bence bunu yaparsan eski alışkanlıklarına geri döneceği kesin."

"Sybil, bunların hepsi gerçekten gereksiz. Sana söz veriyorum Oliver ve ben boşanmayı konuşmuyoruz bile."

Sybil kaşlarını çattı. "O zaman söylentiler neden bu kadar güçlü?"

"Hiçbir fikrim yok." Annie doğruldu ve bazı kâğıtları karıştırıyormuş gibi yaptı. "Şimdi, eğer tek endişen buysa, içini rahat tut. Sakıncası yoksa işimin başına dönsem iyi olacak. Burada bir iş yürütmeye çalışıyorum."

"Anlıyorum." Sybil ayağa kalktı.

Annie kaba davrandığı için hemen kendini suçlu hissetti. "Özür dilerim, Sybil. Sadece son zamanlarda işler çok yoğun ve ben de batmış durumdayım."

"Her şey yolunda." Sybil kapıya doğru yürüdü ve döndü. "Gerçekten boşanma davası açmayı düşünmüyor musun?"

"Şu anda hayır," dedi Annie neşeyle.

"Bunu ilk anlayan ben olurdum elbette. Dediğim gibi, Oliver'ın zor bir adam olduğunu inkâr edemem. Ama sen onun için çok iyisin. Muhtemelen ben ve ailenin geri kalanı çok bencilce davranıyoruz ama gerçek şu ki, bu evliliğin yürümesini istiyoruz."

"İyi dileklerin için minnettarım Sybil."

Sybil sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, fikrini değiştirdi ve kapıdan çıkıp gitti.

Annie uzun süre arkasından bakakaldı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Annie kuskusu büyük bir tabağa kaşıkladı ve üzerine dumanı tüten sıcak sebze yahnisini döktü. Oliver'ı göz ucuyla izliyor, onu hazırlıksız yakalamayı umuyordu. Oliver iki kadehe şarap dolduruyordu. Oliver bir kadehi bitirip diğerini doldurmaya başlayana kadar bekledi.

Annie kasıtlı olarak geveze bir ses tonuyla, "Acaba neden birdenbire yaklaşan boşanmamızla ilgili dedikodular uçuşmaya başladı?" dedi.

Şarap şişesi büyük bir gürültüyle tezgâhın üzerine düştü.
Oliver dönüp baktı, gözleri buz gibiydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Annie içten içe hafifçe rahatladığını hissetti. "Sybil bana dün gece Valerie'nin ön gösteriminden çıktıktan sonra hakkımızda bir sürü dedikodu çıktığını söyledi. İnsanlar boşanma davası açtığımızı düşünüyor gibiymiş."

Oliver'ın çenesi gerildi. "Bu tür şeylere pek sık katılmamamın nedenlerinden biri de bu. Her zaman bir sürü aptalca dedikodu olur."

"Umm."

"Ve bu sadece bir sürü aptalca dedikodu, öyle değil mi?" Oliver buz gibi bir ses tonuyla sordu.

Annie nazikçe gülümsedi. "İnan bana Oliver, eğer boşanma davası açmaya karar verirsem, bunu ilk öğrenen sen olacaksın." Nazikçe durakladı. "Sanırım ben de aynı nezaketi göreceğim?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Bunu konuşmamız için bile bir neden yok. İşler gayet yolunda gidiyor."

"Öyle mi?"

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Unut gitsin." Annie kuskusu masaya taşıdı ve yere koydu. "Sadece dedikodunun nereden çıktığını merak ediyorum, hepsi bu."

"Söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden mi başladığını merak ediyorsun?"

"Sybil dün gece dedikoduların çok güçlü olduğunu söyledi." Annie oturdu ve yemeği servis etmeye başladı. "İnsan bunları kimin başlattığını soruyor. Merak etmiyor musun?"

"Hayır." Oliver onun karşısına oturdu. Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. "İnsanlar her zaman konuşur. Bu dinlemek zorunda olduğun anlamına gelmez."

Annie kuru bir sesle, "Bunu unutmayacağım," dedi. Kuskusundan bir

lokma aldı. Oliver masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu. "Annie."

Çatalını bıraktı ve Oliver'ın dikkatli gözleriyle karşılaştı. "Evet?"

"Benimle evli olma fikriyle ilgili herhangi bir sorun yaşarsan, önce bana gel. Anlaştık mı?"

Elini dudaklarına götürdü ve nasırlı avucunu öptü. "Anlaştık."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Annie..."

Mutfak telefonu çaldı. Oliver isteksizce kalkıp cevap verdi. "Alo?

Evet, Bolt. Ne var?"

Annie sabırsızlıkla ayağını masanın altına vurdu ve Bolt'un ne söylediğine dair ipuçları bulmak için Oliver'ı izledi. Tek taraflı konuşmayı takip etmek zordu.

"Bir kardeş mi?" Oliver ensesini ovuşturdu. "Gresham'ın dosyasında kardeşiyle ilgili hiçbir şey yoktu." Durdu, dinliyordu. "Pekâlâ. Takipte kal. Somut bir şey bulur bulmaz ara."

Telefonu kapattı ve masaya geri döndü. "Eee?" Annie

sordu.

"Görünüşe göre Walker Gresham'ın bir erkek kardeşi varmış."

"Biliyordum," dedi Annie memnuniyetle. "Dışarıda bir yerlerde birileri olması gerektiğini biliyordum."

"Heyecanlanma. Phoenix'te bir doğum kaydı var ama henüz başka bir şey yok. Kredi raporu yok, oy kullanma kaydı yok. Hiçbir şey yok."

"Belki de ölmüştür?"

"Bolt bir saat içinde Arizona'ya gidiyor. Kontrol edecek."

Annie omurgasından aşağı bir huzursuzluk dalgasının indiğini hissetti. "Bundan hoşlanmadım, Oliver."

"Ben de bilmiyorum. Ama Barry Cork'un Gresham'ın küçük kardeşi olduğu ortaya çıkarsa, pek çok şey açıklığa kavuşmuş olacak."

* * *

Ertesi gün öğleden sonra telefon çaldığında Annie şüpheli bir müşteriye trompe l'oeil bir aynanın ilginç yönlerini gösteriyordu. Ella'nın açmasına izin verdi.

"Aynanın üzerindeki resmin gözü yanıltması ve açık bir pencereden bakıyormuşsunuz hissi vermesi hoşunuza gitmiyor mu?" Annie aynaya hayranlıkla baktı. "Çok etkili ve oldukça benzersiz."

İlk dairesini döşeyen genç bir adam olan müşteri kuşkulu bakmaya devam etti. "Bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki bir ayna

bir ayna gibi davranmak. Yani ona baktığımda kendimi görmek istiyorum. Neden açık bir pencerenin garip bir resmini görmek isteyeyim ki?"

"Konuklarınız bunu büyüleyici bulacak," diye güvence verdi Annie yumuşak bir sesle. "Harika bir sohbet konusu olacak. Herkes bunun hakkında yorum yapacak."

"Evet ama bu sanat mı? Kız arkadaşım salon için bir sanat eseri almam gerektiğini söylüyor."

Annie, "Bu sanatsal kaprisin cesur bir ifadesi," dedi. "İç tasarımınızın geri kalanını ateşleyecek ve koridorunuza ilgi katacak türünün tek örneği bir parça."

"Öyle mi düşünüyorsun? Kız arkadaşım rüküş bir şey almamam

konusunda beni uyarmıştı." "Bu ayna kesinlikle rüküş değil."

"Ama bu sanat mı?" diye tekrar sordu genç adam, her zamankinden daha Güpheli görünüyordu.

"Affedersin Annie," diye araya girdi Ella. "Bay Rain'in sekreteri Bayan Jameson. Daha doğrusu onun asistanı."

Annie şaşkınlıkla Ella'ya baktı. "Ne istiyormuş?"

"Bay Rain'den bir mesajı olduğunu söylüyor. Önemli bir şey olmuş. Onunla evde buluşmanı istiyor."

"Oliver şimdi eve gitmemi mi istiyor?" Annie irkilerek sordu.

Ella başını salladı. "Önemli olduğunu söylüyor."

Annie müşterisine, "Affedersiniz," dedi. Tezgâha doğru yürüdü ve Ella'nın elinden telefonu aldı. "Ben Annie. Bir sorun mu var?"

"Oh, hayır, Bayan Rain," dedi telaşla diğer uçtaki kadın. "Öyle bir izlenim vermek istememiştim. Bayan Jameson şu anda Bay Rain için özel bir proje ile son derece meşgul. Kendisiyle en kısa zamanda evinizde buluşmanızı istediği mesajını iletmemi istedi.
Şu anda oraya gidiyor."

"Pekâlâ. Teşekkürler." Annie telefonu tekrar yuvasına fırlattı. "Sorun

nedir?" Ella sordu.

"Bildiğim kadarıyla bir şey yok. Ama eve gitmem gerekiyor. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Annie sesini alçalttı. "Müşterimizle ilgilen, olur mu?"

"Benim için büyük bir fırsat," diye mırıldandı Ella. "Bakalım fili onun üzerine boşaltabilecek miyim?"

"Ona bunun sanat eseri olduğunu söyle."

Annie çatı katının ön kapısını açtı ve içeri girdi. "Oliver?"

Ortaya çıkan sessizliği dikkatle dinledi. Anlaşılan Oliver'dan önce eve varmıştı.

Kapıyı kapattı, çantasını yere bıraktı ve koridordan geçerek çalışma odasına gitti. Bir tedirginlik duygusu sinirlerini bozdu. Bu his, Wally Thorpe'un kulübesine gittiği öğleden sonra yaşadıklarından farklı değildi.

Yanlış bir şey olmadığına kendini inandırdı. Belki de Oliver Daniel hakkında yeni bilgiler bulmuştu. İyi haber, dedi kendi kendine iyimserlikle. İyi haber olmalıydı.

"Oliver?" Annie başını kapıdan uzattı ve halojen lambanın tanıdık ışık konisini gördü. Masanın üzerinde düzgünce istiflenmiş kâğıtlardan oluşan bir dosyayı aydınlatıyordu. Odanın geri kalanı karanlıktaydı.

"Oliver, ben geldim. Sen neredesin?"

"Korkarım kocanız henüz gelmedi, Bayan Rain." Jonathan Grace gölgelerin arasından çıktı. Koridordan gelen ışık gözlüklerinin camlarında ve elindeki silahta parlıyordu.

Annie şoktan uyuşmuştu. Bir an sonra adrenalinin etkisiyle parmakları karıncalanmaya ve yanmaya başladı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum. Uzun zamandır bekliyorum Bayan Rain. Sanırım biraz daha beklemeyi başarabilirim." Grace silahı kullanarak onu koridora geri gönderdi. "Yukarı, seraya çıkalım, olur mu?"

Annie yerinden kımıldamadı. "Neden?"

"Çünkü planladığım küçük aile içi kavga için ideal bir yer gibi görünüyor." Grace'in gülümsemesinde acımasız bir memnuniyet dışında hiçbir duygu yoktu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Annie dehşet içinde nefes aldı.

"Sana sahnenin nasıl gelişeceğini anlatayım mı? Rain'in sizinle sadece Lyncroft Unlimited'ın kontrolünü ele geçirmek için evlendiğini öğrendiniz. İncindin

ve aşağılanmış. Öfkeli. Hemen boşanma davası açmayı planlıyorsun."

"Boşanma söylentilerini sen başlattın."

"Bugünkü faaliyetler için zemin hazırlamak zorundaydım." Grace soğuk bir şekilde gülümsedi. "Şimdi, o zaman. Rain çok öfkeli. Seni tehdit ediyor. Bu son derece tehlikeli adamdan, daha önce en az bir kez adam öldürmüş olan Oliver Rain'den korkan sen, canım, kendini savunmak için onu vuracaksın."

"Deli misin sen?" Annie sordu. "Buna kimse inanmaz." "Evet,

inanacaklar. Her şeyi çok dikkatli planladım."

"Ama ben her şeyi inkâr edeceğim."

"Korkarım bunu yapabilecek durumda değilsiniz," dedi Grace esrarengiz bir şekilde. Saate bir göz attı. "Hadi yola koyulalım. Rain'in bir saat içinde kapıdan içeri girmesini bekliyorum. Onun için hazır olmak istiyorum."

"Ofisinden biri bugün için işten ayrıldığını söyledi," diye açıkladı Annie aceleyle.

"Rain'in mesajını iletmek için seni arayan kişi onun ofisinden aramıyordu. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Sadece biraz para için her şeyi yapmaya hazır genç bir sokak insanı buldum. Seni araması için ona yirmi dolar verdim."

"Bu çılgınlık. Bunu yapamazsınız. İşe yaramaz."

"İşe yarayacak. Rain ön kapıdan girdiğinde bir sorun olduğunu düşünmek için hiçbir nedeni olmayacak. Sadık Bolt'u şehir dışında. Masanın üzerinde çantanı görecek ve evde olduğunu anlayacak."

Annie yavaşça, "Beni aramaya gelecek," dedi.

"Bu doğru. Ve seni her zamanki yerlerde bulamadığında, çatıyı deneyecek. Sen ve ben onu bekliyor olacağız."

Annie, "Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Grace tek kelime etmedi. Onun yerine iki hızlı adım attı ve Annie'nin suratına vahşice bir yumruk indirdi. Annie tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Koridora doğru savruldu. Grace o kadar hızlı hareket etmişti ki, darbenin geldiğini bile görmemişti.

Grace onu dikkatle inceledi ve etkisinden memnun görünerek başını salladı. "Birkaç çürük sahneyi çok güzel ayarlayacaktır. Kimse korkunç bir şekilde

Oliver Rain'in karısına şiddet uygulayacağını öğrenince şaşırdım."

Annie'yi omzundan yakaladı ve çatıya çıkan merdivenlere doğru itti.

Oliver masasında oturmuş, Bolt'un son gelişmeleri bildirmesi için telefon etmesini bekliyordu. Son telefon iki saat önce gelmişti. Bolt bazı cevapları olduğunu ve Oliver eve gitmeden önce daha fazlasını vereceğini söylemişti.

Oliver sabırsızlıkla saate baktı. Saat altıya çeyrek vardı. Lyncroft ofisleri geç saatlere kadar çalışan birkaç kişi dışında boştu.

Telefon çaldı. Oliver ahizeyi kaptı. "Bolt?"

"Evet, efendim. Burada gerçek bir sorunumuz var Bay Rain." Bolt'un sesi alışılmadık derecede gergindi. "Walker Gresham'ın kardeşinin adı John Gresham. Gresham öldürüldüğünde hayattaydı ve saldırı dahil çeşitli suçlardan Teksas'taki bir hapishanede yatıyordu. Bu yılın başlarında şartlı tahliye ile serbest bırakıldı."

"Bu da neden şimdiye kadar intikam almak için gelmediğini açıklıyor."

"Evet, efendim."

"Demek ki peşinde olduğumuz kişi Cork değil. Son iki yıldır burada, Seattle'da Lyncroft için çalışıyordu, hapishanede değil," dedi Oliver.

"Doğru. Cork, Gresham'ın kardeşi değil," dedi Bolt uğursuzca. "Elimdeki tarif ve fotoğraf Jonathan Grace'e uyuyor, gözlüklerine kadar."

"Grace." Oliver'ın ahizeyi tutuşu sıkılaştı. "Emin misin?" "Kesinlikle. Bu pek

çok şeyi açıklıyor," dedi Bolt. Kısa bir süre durakladı. "Buna senin özel numaranı nasıl bulabildi?"

Oliver gözlerini ofisinin karşı duvarına dikti. "Sybil'in bu işe karıştığını mı söylüyorsun? Ona yardım ettiğini mi?"

"Bilmiyorum, efendim." Bolt'un sesi nötrdü. "Tam olarak değil. Onunla yatıyordu. İhtiyacı olan bilgiyi, kıza neyin peşinde olduğunu belli etmeden elde etmesi kolay olurdu. Benim tahminime göre o masum bir seyirci."

"Onu kullandı."

"Muhtemelen Cork'u da kullanmıştır."

Oliver kaşlarını çattı. "Daniel'ın uçuş planları gibi bilgileri almak için mi? Bu mantıklı. Grace muhtemelen Daniel'ın endişelendiği Seattle'daki gizemli yeni müşteriydi."

"Sırada ne var?" Bolt sordu.

"Kanıt açısından daha önce bulunduğumuz konumdayız.
Grace hakkında elimizde hiçbir şey yok. Ama en azından artık kimi izleyeceğimizi ve nereye bakacağımızı biliyoruz. Yakında harekete geçmek isteyecektir. Yaptığında, onu yakalayacağız."

"Gece yarısına kadar Seattle'a dönmüş olurum. Onu 24 saat gözetim altında tutmaya başlayacağım." Bolt söz verdi. "Peki ya üvey annen? Onu Grace hakkında uyaracak mısın?"

"Hayır, bu onu tehlikeye atar. Gerçeği söylesem bile muhtemelen bana inanmaz." Oliver omuz silkti. "Belki umurunda bile olmaz."

"Katılmıyorum efendim. Annie, Sybil'in senin iyiliğinle ilgilendiğini söylerken haklıydı. Yine de, bu noktada onu telaşlandırmamanız onun için daha güvenli olabilir. Şüpheli olduğunu düşünürse Grace onun bir yük olduğuna karar verebilir."

"Sen dönene kadar hiçbir şey yapmayacağım. Sonra ihtiyacımız olan kanıtları aramaya başlayacağız," dedi Oliver sessizce.

"Kimi ve neyi aradığımızı bildiğimize göre bu o kadar da zor olmamalı."

Oliver telefonu kapattı ve Annie'nin dükkânını aradı. Ella ikinci çalışta telefonu açtı.

"Ella, ben Oliver Rain. Annie orada mı?"

"Ah, hayır." Ella bu soru karşısında irkilmiş

gibiydi. "Çoktan eve gitti mi?"

"Bay Rain, bir saat önce eve gitti. Sizinle buluşmak için, dedi." "Sen

neden bahsediyorsun?"

"Mesajını aldı," dedi Ella çabucak. "Ve seninle buluşmak için doğruca eve gitti. Sanırım şu anda orada."

Oliver sesini sakin tutabilmek için kendini zorladı. "Ne mesajı?"

"Bayan Jameson'ın asistanının ona verdiği mesaj. Ondan Annie'yi aramasını ve en kısa zamanda senin evinde buluşmasını istemişsin. Bildiğim tek şey bu, Bay Rain."

Oliver telefonu yuvasına fırlattı ve kapıya doğru koştu.

20

Asansöre binip altıncı kata çıkmak, inmek ve koridordan Bolt'un dairesine gitmek için Oliver'ın tüm iradesini kullanması gerekiyordu. İçindeki her içgüdü doğruca çatı katına çıkmak, kapıyı açmak ve Annie'yi sağ salim bulmak istiyordu. Onun binada olduğunu biliyordu çünkü kapıcı geldiğini görmüştü.

Ama mantığı ona, Annie'yi çatı katına çekmiş olan kişiyle karşılaşma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu söylüyordu.

Kapıcı John Gresham'ın tarifine uyan birinin binaya girdiğini görmediğini söylemişti ama Oliver bunu dikkate almadı. Gresham'ın bir teslimatçı ya da görünüşte masum olan başka herhangi bir insan kılığına girmesi yeterince kolay olurdu. Asansöre bindiğinde yirmi altıncı kata çıkabilirdi. Asansör kodunu Sybil'den almış olabilirdi. Çatı katına çıkmak Gresham'ın geçmişine sahip biri için muhtemelen küçük bir sorundan fazlasını teşkil etmiyordu. Güvenlik sistemi iyiydi ama hiçbir sistem kusursuz değildi.

Oliver Bolt'un kapısını açtı ve içeri girdi. Strateji planlamadan önce bilgiye ihtiyacı vardı.

Apartman karanlık içindeydi. Saat altı olmuştu ve vapurlar hâlâ trafiğin yoğun olduğu saatlerde yolcu taşıyor olsa da kış gecesi şehrin üzerine çökmüştü. Oliver dahili telefon paneline gitti ve sistematik olarak düğmelere bastı. Çatı katındaki her odayı kontrol ederken dikkatle dinledi.

Mutfaktan, çalışma odasından ve oturma odasından sessizlik geliyordu. Her yerde sessizlik vardı. Oliver'ın içini saran gerilim, yatak odasının düğmesine bastığında bir kademe daha arttı.

Yine sessizlik.

Belki de Annie yukarıda değildi, diye düşündü. Bu spekülasyon dehşetini azaltmaya yetmedi. Belki de çok geç kalmıştı. O lanet olası dahili telefon düğmeleriyle oyalanırken Annie yukarıda bir yerlerde yaralanmış, belki de ölüyor olabilirdi.

Hayır. Oliver kolayca paniğe yol açabilecek korkusunu bastırdı. Düşünmek zorundaydı. Kendini kontrol altında tutmalıydı yoksa durumu kontrol altına almak için en ufak bir şansı bile olmayacaktı.

Lyncroft ofislerinden buraya gelirken kurduğu mantık silsilesini kendi kendine gözden geçirdi. Gresham'ın hamlesini yaptığı çok açıktı. Annie'nin Wildest Dreams'de aldığı telefonu açıklayabilecek tek şey buydu.

Bu da artık iki olasılık olduğu anlamına geliyordu. Ya Gresham Annie'yi kaçırmış ve binadan çıkarmıştı, ki kapıcı ve güvenlik kameraları yüzünden bu çok zor bir işti, ya da şu anda Annie'yle birlikte üst kattaydı ve gerçek hedefini bekliyordu.

Oliver koridorları kaplayan dahili telefona bastı. Hâlâ bir şey yoktu. Parmağı "sera" yazan düğmenin üzerinde durdu. Yavaşça düğmeye bastı. Annie'nin sesini duyunca nefesini içine çekti. Öfke ve suçlamayla keskindi.

"Wally Thorpe'a ne yaptın?" diye sordu. Eğer sözlerinin altında bir korku yatıyorsa, bunu çok iyi gizlemişti.

"Thorpe çok şey biliyordu," diye cevap verdi Gresham kayıtsızca. "Başından beri kiminle uğraştığını bilmediğinden emin oldum. Her şeyi telefonla hallettim. Ama Lyncroft'un uçağı düştükten sonra korkmaya başladı. Yetkililere gidip itiraf etmesinden korkuyordum. Ondan kurtulmak zorundaydım."

"Barry Cork'u da bu yüzden mi öldürmeye çalıştın?" Annie sordu. "Çok şey bildiği için mi?"

"Cork, Thorpe'dan daha akıllıydı. Onu telefonla da idare ettim ama şüphelenmeye başladı. Şantaj yapmak için yeterli bilgiyi bir araya getirdi."

"Yani kaza geçirdiğinden emin mi oldunuz?"

"Artık ona ihtiyacım yoktu," dedi Gresham basitçe. "O bir yük haline gelmişti."

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadı Annie. "Bana bunu sadece kardeşinin intikamını almak için yaptığını söylüyorsun, ama bu süreçte başka insanları da öldürmeye hazırsın. Bunu nasıl haklı çıkarabilirsin?"

Oliver irkildi. Annie çok sinirlenmişti.

"Size hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilim, bayan. Şimdi kapa çeneni."

"Oliver'ın seni ele geçirdiğinde ne yapacağını kimse bilemez." Annie sakince konuştu. "O çok tehlikeli bir adam."

"O ölü bir adam. Kendi alarm sistemi sayesinde buraya girdiği anda haberim olacak. Sybil tüm düzeni açıkladı. Bir kez içeri girdi mi, artık benimdir. Er ya da geç seni aramak için bu seraya girecek ve girdiğinde de sen, canım, onu vurup öldüreceksin."

"Beni tanıyan herkes onu benim öldürmediğimi bilecek," dedi Annie hiddetle.

"Hayır, canım, bunu bilmeyecekler. Kendilerine söyleyecekleri şey, cehennemin, iş nedeniyle evlendiğini öğrenen bir kadınınki kadar öfkeli olmadığıdır."

"Her şeyi yanlış anladın, biliyorsun." Annie'nin sesinde artık öfkenin yanı sıra çaresizlik de vardı. "Oliver'la iş nedeniyle evlenen benim. O bana bir iyilik yapıyordu."

"Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun? Rain zeki bir piç, hakkını vermeliyim."

"Lyncroft Unlimited'a ihtiyacı yok."

"İhtiyacı olmayabilir ama kesinlikle istiyor. Kim istemez ki? Şirket çok sıcak ve giderek daha da sıcak oluyor."

Oliver dahili telefonun düğmesini bıraktı. En azından Gresham'ın Annie'yi nerede tuttuğunu biliyordu. Jonathan Grace hakkında bildiklerinin çok kısa listesini zihninden geçirirken ceketini çıkardı. Zayıf bir nokta bulabilirse yardımı dokunabilirdi.

Oliver ceketini bir kenara atmaya başladı. Cebindeki okuma gözlüğünün ağırlığını hissetti ve durdu.

Grace gözlük takıyordu. Görünüşe göre her zaman. Sybil'le birlikte müzenin ön gösterimine gelirken de gözlüklerini takmıştı. Camların kalınlığına bakılırsa, onlar olmadan yarı kör olacaktı.

Oliver ceketini bir sandalyenin üzerine fırlattı ve kravatını çıkardı. Bir stratejiye dayanmak için fazla bir şey değildi ama elindeki tek şey buydu.

Asansöre binerek yirmi altıncı kata çıktı. İndiğinde, çatı katını hızla geçerek kısa, özel koridorun sonuna kadar gitti. Acil merdiven boşluğuna açılan kapının önünde durdu. Kapıyı sessizce açtı.

Çatıya çıkan beton merdivenleri ikişer ikişer indi. En üstte, kapıyı hafifçe araladı ve dışarı çıktı. Merdiven boşluğunun çıkışı

Binanın asansör makinelerini barındıran devasa yapı.

Seradan gelen ürkütücü mavi-yeşil parıltı çatının büyük bir bölümünü aydınlatıyordu. Oliver camın içindeki iki figürün dış hatlarını görebiliyordu. Annie mağaranın yakınında, bir sıra geyik boynuzunun arkasında neredeyse gizlenmiş bir şekilde duruyordu.
Grace ondan birkaç adım ötedeydi. Kolunu hareket ettirdiğinde Oliver yumruğundaki silahın şeklini görebiliyordu.

Seranın dışındaki çatı karanlık olduğu için onu göremeyeceklerdi. Gölgelerin en derin yerinde kalmak için alçaktan çömelen Oliver, seranın içindeki iklimi yönetmek için kullandığı çevre kontrol paneline doğru ilerledi.

Annie alnında biriken ve kollarından aşağı süzülen terin farkındaydı. Bunun seranın sıcaklığından mı yoksa sinirlerinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Giderek daha sık saatine bakmaya başlayan Grace'i izledi.

Annie soğukkanlılıkla, "Belki Oliver'ın ofiste işi çıkmıştır," dedi. "Eve ne zaman döneceği belli olmaz."

"Seninle evlendiğinden beri eve hep zamanında gelir. Onun hareketlerini takip ediyorum." Grace hem Annie'yi hem de seranın kapısını izleyebileceği bir yerde durdu. "Burası çok sıcak olmaya başladı."

"Ne bekliyordun ki? Burası bir sera." Ama Annie gizliden gizliye Grace'e hak veriyordu. Şu anda birkaç dakika öncesine göre çok daha sıcak olduğuna yemin edebilirdi. Isı ve nem sistemlerinde bir sorun olup olmadığını merak etti.

"Lanet nem. Burası orman gibi." Grace gözlüklerini çıkardı ve camlardaki buharı sildi. "Yağmur eninde sonunda buraya gelecek. Ve geldiğinde, tıpkı ağabeyimin tuzağa düştüğü gibi o da tuzağa düşecek." Gözlüklerini tekrar taktı.

"Alınma ama," dedi Annie hınzırca, "çok sevdiğin kardeşinin intikamını almak için biraz fazla ileri gittiğini düşünmüyor musun? Tanrı aşkına, herif silah kaçakçılığı yapıyordu. Tam olarak bir aziz değildi."

"O benim kardeşimdi," diye hırladı Grace. "Sahip olduğum tek aileydi." Gözlüklerini tekrar çıkardı ve camlarını silmeye başladı. "Lanet olası nem."

O anda seranın ışıkları söndü. Annie'nin gözleri ani karanlığa alışmaya başlayamadan sert ve şiddetli bir yağmur başladı.

tavandan düşmeye başladı.

Aşağı akan su miktarı hayret vericiydi. Annie sistemde bir sorun olduğunu fark etti. Sel hızla giysilerini ve saçlarını ıslattı. Bir şelalenin gücüyle aşağıya sıçrıyor, çakıllı yollara ve cam duvarlara çarptıkça gürleyen bir kükreme yaratıyordu. Eğrelti otları tufanın altında neşeyle hışırdıyordu. Annie kendini gerçekten bir yağmur ormanının ortasında duruyormuş gibi hissetti.

"Kahretsin." Grace, Annie'nin sağında bir yerde çılgınca küfretti.

Karanlıkta kendisini göremeyeceğini ve yağan yağmurun onun için daha da kafa karıştırıcı olacağını fark etti. Elde edebileceği tek şans buydu.

Yere düştü ve hızla kapıya doğru sürünmeye başladı. Hiçbir şey göremiyordu ama seranın düzenini doğru yöne gidecek kadar iyi biliyordu.

"Ne oluyor lan?" Grace şimdi çığlık atıyordu. "Neredesin, seni kaltak? Buraya gel. Seni öldüreceğim, yemin ederim öldüreceğim."

Annie daha hızlı süründü ve metal bir püskürtücüye çarptı. Onu kenara itti ve yoluna devam etti.

"Nasıl olsa öleceksin, seni aptal kadın. Yaşamana izin vereceğimi mi sandın? Seninle işim bittiğinde çatının kenarından aşağı atlayacaksın. İntihar. Duydun mu beni? Sen de öleceksin."

Annie seranın kapısının açık olduğunu fark etti. Soğuk gece havasının minyatür ormanın içine dolduğunu hissedebiliyordu. Karanlıkta Oliver'ı göremiyordu ama neredeyse ona çelme takacak olanın kim olduğunu biliyordu.

"Annie?" Yapay yağmurun uğultusu Oliver'ın sesini neredeyse duyulmaz hale getiriyordu.

"Ben iyiyim. Oliver, dikkatli ol, silahı var."

"Şu anda onu, onun beni görebildiğinden daha iyi göremiyorum," dedi Oliver çok yumuşak bir sesle. "Dışarı çık ve ışıkları aç. Kontrol panelinin sağ tarafında. Hatırladın mı?"

"Evet, ama Oliver..."

"Yap şunu."

Annie onun sesindeki emre içgüdüsel olarak karşılık verdi. Ayağa fırladı ve kapıdan içeri girdi. Gece vakti gökyüzünün yansıyan neon ışıkları sayesinde dışarıdaki şeyler daha rahat görülebiliyordu.

Kontrol panelini buldu ve seranın içindeki ışıklar aniden canlanana kadar düğmelere basıp itmeye başladı.

"Yağmur? Sensin, değil mi?" Grace bağırdı. "Seni öldüreceğim, seni piç kurusu."

Annie dönüp seranın kapısına doğru koştu. Oliver'ın doğruca Grace'in üzerine atıldığını görmek için tam zamanında gelmişti. Grace silahla nişan almaya çalışıyor gibi görünüyordu ama Oliver avını bulmakta zorlanıyordu.

Annie şaşkınlıkla Grace'in gözlüklerini yüzüne geri takmayı başardığını fark etti ama gözlükler ona pek de iyi gelmiyordu. Camlardan süzülen suyun içinden pek bir şey göremediği belliydi. Adamın daha net görebilmek için boştaki eliyle gözlüğü tekrar çıkarmak için uzandığını gördü ama çok geçti.

Yapay yağmurun uğultusu arasında bir el silah sesi duyuldu. Camlar kırıldı.

Oliver Grace'e, ikisini de geriye, su basmış mağaraya gönderecek kadar büyük bir güçle vurdu.

Annie, Oliver'ın hızla doğrulduğunu ve son bir yumruk için kolunu geri çektiğini gördü ama buna gerek yoktu. Grace kayalara yaslanmış, hareketsiz yatıyordu. Sera yağmuru acımasızca yağmaya devam ediyordu.

Oliver yavaşça ayağa kalktı. Uzun bir süre Gresham'a baktı ve sonra yavaşça Annie'nin durduğu kapıya doğru döndü.

"Oliver." Annie, yağmurun altında kendisine doğru yürüyen Oliver'a baktı. "Tanrım, Oliver, beni kurtaracağını biliyordum."

Annie kendini doğruca onun kollarına attı.

Oliver sanki hiç bırakmayacakmış gibi Annie'ye sarıldı.

Saatler sonra Annie kanepede Oliver'ın yanına kıvrılmış oturuyor ve Bolt'un yaptığı araştırmaların sonuçlarını ve John Gresham takma adıyla Jonathan Grace'in polise anlattıklarının ayrıntılarını anlatmasını dinliyordu.

"Olayı oldukça doğru bir şekilde çözdük," dedi Bolt. "John Gresham kardeşi öldüğünde hapisteydi. Bu haber her yönüyle onu çok etkilemiş.
Birkaç ay önce çıktığında, tam olarak ne olduğunu bulmak için çalışmaya başladı."

"Öğrenmesi o kadar da zor olmazdı," dedi Oliver. "Daniel ve ben iş nedenleriyle bu konuda sessiz kaldık ama gerçekleri örtbas edecek kadar da ileri gitmedik. Buna gerek yoktu."

Bolt başını salladı. "Gresham intikam almak için yola çıktı. Ev ödevini yaptığı için hakkını vermek lazım. Harekete geçmeden önce aileyi ve Lyncroft'taki durumu iyice inceledi. Sonra iki zayıf noktayı seçti, Sybil ve Barry Cork. İhtiyacı olan bilgiyi almak için onları kullandı."

Annie Oliver'ın kolunun kıvrımından ona baktı. "Evliliğimiz onun asıl planını bozmuş olmalı."

"Evet." Oliver kolunu Annie'nin etrafında sıktı. "Onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra Sybil'le aramızda kaybolmuş bir aşk olmadığını öğrendi. Onun cinayet suçunu üstlenmek için mükemmel biri olduğuna karar verdi. Herkes beni onun öldürdüğünü düşünecekti çünkü onu mali olarak kesmekle tehdit etmiştim."

"Ve sonra Annie sahneye çıktı," dedi Bolt. "Ve Gresham daha da iyi bir suç ortağı olduğunu fark etti. Ya da kadınını." Bolt Oliver'a baktı. "Onunla evlenmenin tek nedeninin Lyncroft Unlimited'ın kontrolünü ele geçirmek olduğunu düşündü."

Oliver'ın ağzı buruştu. "Kimse bana gerçek bir romantik olduğum için kredi vermiyor, değil mi?"

Annie ona karşı rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Adil ol, Oliver. Gresham ya da bir başkası, mantık evliliği için bastıranın ben olduğumu nereden bilebilirdi? Herkes evlilik fikrinin sana ait olduğunu varsayıyordu. Ayrıca kendi nedenlerin olduğunu da varsayıyorlardı. İşle ilgili nedenler."

Bolt'un kaşları kalktı ama yorum yapmadı. Elindeki defteri bir çırpıda kapattı ve cebine soktu. "Hepsi bu kadar. Bu arada Cork uyandı ve konuşmaya istekli."

Annie'nin yüzü aydınlandı. "Barry iyi olacak mı?"

"Öyle görünüyor."

"Buna sevindim." Burnunu kırıştırdı. "Yani, adam tam bir pislik ama katil değil. Sanırım Thorpe o kadar şanslı değildi."

"Hayır," dedi Bolt. "Thorpe o kadar şanslı değildi. Gresham iki saat önce yetkililere itirafta bulunduğunda onlara Thorpe'un cesedini nerede bulacaklarını söyledi. Bainbridge Adası'nda bir yere gömülmüş."

"Zavallı Sybil," dedi Annie sessizce. "Jonathan Grace'i gerçekten önemsiyor. Ona gerçeği kim söyleyecek?" "Ben

söyleyeceğim," dedi Oliver.

Telefon çaldı. Bolt telefonu açmak için ayağa kalktı.

"Rain Residence." Bolt'un normalde boş olan yüz hatları tuhaf bir şekilde gergin bir ifadeye büründü. "Ziyaretçi mi? Emin misiniz? Videoyu açmam için bana bir saniye verin." Telefonun yanındaki küçük ekranı açmak için uzandı.

Annie merakla video görüntüsünün netleşmesini izledi. Lobide ayakta durmuş kapıcıyla konuşan iki kişi gördü. Bunlardan biri Joanna'ydı.

Joanna'nın yanında kimin olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Görüntü nihayet kaydedildiğinde Annie ayağa fırladı.

"Daniel!" diye bağırdı ekrana. "Oliver, bak, bu Daniel. Geri döndü. Geri döndü! Güvende olduğunu biliyordum."

Bolt kapıcıya, "Onları yukarı gönder," diye talimat verdi.

Oliver sonunda Annie'yi kendine getirdiğinde saat neredeyse sabahın dördüydü. Hiç vakit kaybetmeden onu doğruca yatağına götürdü.

İlk seferinde kendini hiç kontrol edememişti. Öfkeli, kontrol edilemez bir ihtiyacın dürtüsüyle onun bedenini kuşattı ve yumuşak, sıcak kaleye saldırdı. Sanki onun güvende olduğuna ve bu en temel seviyede ona hâlâ sahip olduğuna dair ilkel bir şekilde kendini temin etmesi gerekiyordu.

Annie bu sıcak ve vahşi saldırıya aldırmıyor gibiydi. Ona sıkıca sarıldı, kendini cömertçe verdi, içine derinlemesine batmasına izin verdi.

Oliver son bir kez daha onun içine girdiğinde, doruk noktasının gücüyle titreyen Annie, sarsıcı salıverilişinde ona katıldı. Ona sıkıca sarıldı ve tekrar tekrar aşkını fısıldadı.

Oliver bitkin ama tuhaf bir şekilde yenilenmiş bir halde Annie'nin boylu boyunca uzanan kollarına yığıldı. Her şey yoluna girecekti. Kız güvendeydi. Onun kızıydı.

Onu seviyordu.

"Joanna'nın yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Annie bir süre sonra sordu. "O kadar mutluydu ki."

"Senin yüzünde de aynı ifade vardı," dedi Oliver.

"Muhtemelen yapmışımdır." Annie gölgelerin içinde gülümsedi. "Sana Daniel'ın hayatta olduğunu söylemiştim."

"Evet."

"Yabancı bir yük gemisi tarafından alınıp bir sonraki limana götürüldü. Buna inanabiliyor musun?"

"Evet." Oliver Daniel'ın onlara daha önce anlattığı hikâyeyi hatırladı.

Sabotaja uğrayan uçak dalgaların altına gömülmeden önce kendisini sağ salim kurtarmıştı. Hayatta kalma giysisi giymiş, uçakta taşıdığı şişme cankurtaran salının yardımıyla küçük bir adaya ulaşmayı başarmıştı. Ama telsizi yoktu, yardım çağırmanın bir yolu yoktu.

Daniel hayatta kalmak için hayatta kalma giysisi ve cankurtaran salındaki malzemeleri kullanarak çeşitli akıllıca yöntemler uygulamıştı. Birkaç hafta boyunca balık ve yabani yeşilliklerle beslenmişti. Sonunda şansı yaver gitmiş ve oradan geçen bir kargo gemisinin dikkatini çekmişti.

Şilebin kaptanı çok az İngilizce konuşuyordu ama programının Daniel'i Seattle'a götürmekten daha önemli olduğunu anlatmayı başarmıştı. Geminin telsizleri çalışmıyordu, bu yüzden Daniel iyi huylu bir şekilde yük gemisi bir sonraki limana yanaşana kadar gemide çalışmaya devam etmişti. Karaya ayak bastığında en yakın telefona koşmuş, ancak o hafta küçük adada şehirlerarası hatların çalışmadığını öğrenmişti.

Kendisini uçağa binebileceği daha büyük bir adaya götürmeyi kabul eden bir tekne kiralama kaptanı bulmuştu. Daniel'in uçak kalkmadan önce bir telefon görüşmesi yapmak için on beş dakikası vardı. Annie'nin ya da Joanna'nın evlerinde kimse yoktu. Daniel onlara sağ salim olduğunu haber vermekten vazgeçmiş ve bunun yerine uçağa doğru koşmaya başlamıştı. Düştükten yaklaşık iki ay sonra Daniel sonunda Seattle'a dönmeyi başarmıştı.

"Çok zayıf görünüyor," dedi Annie, "ama Joanna'nın onu şişmanlatacağını umuyorum."

"Evet."

Annie onun kollarında döndü ve ona gülümsedi. "İnanılmaz derecede mutluyum, Oliver."

"Sevindim," dedi Oliver. Annie'ye daha sıkı sarıldı ve atılmak için kendini zorladı. "Görünüşe göre Lyncroft'u kurtarmak için bana ihtiyacın olmayacak."

"Hayır. Lyncroft, Daniel'in dümende olmasıyla yeniden güvende ve sağlam."

"Annie..."

"Hmm?"

"Bana evlenme teklif ettiğinde, Daniel döndüğünde boşanma davası açacağını söylemiştin."

Kıpırdamadan durdu.

"Yaptım mı?" "Evet."

"Hatırladığım kadarıyla o zaman bu anlaşmanın senin için sorun olmadığını ima etmiştin," dedi dikkatle.

"Ama değil. Boşanmak istemiyorum."

Annie bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Gözleri mutlulukla parlıyordu. "Ciddi misin sen?"

"Çok ciddi." Gölgelerin arasında onun yüzünü inceledi ve gözlerindeki umudu gördü.

İçine bir rahatlama dalgası yayıldı. Oliver memnuniyetle, ilişkilerinin bitmesini onun kadar istemediğini düşündü. Her şey yoluna girecekti. Her şey kontrol altındaydı.

Annie gülümsedi. "Oliver, bana evliliğimizin gerçek bir evlilik olmasını istediğini mi söylüyorsun?"

"Sana başından beri bunun gerçek olduğunu söyledim."

"Biliyorum, ama ikimiz de bunun bir mantık evliliği olduğunu anladık. Bana iyilik yapmak için benimle evlendin. Sırf sana karşı ne hissettiğimi bildiğin için kendini asil bir şey yapmak zorunda hissetmeni istemiyorum."

"Seninle evlendim," dedi Oliver büyük bir hassasiyetle, "çünkü seni istiyordum. Seni gördüğüm andan itibaren istedim. Eğer bana evlenme teklif etmemiş olsaydın, eninde sonunda evlenme teklif ederdim."

"Çok memnun oldum." Annie kendini onun kollarına bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Oliver'ın ağzına tutkulu küçük öpücükler yağdırdı.

Oliver öpücük fırtınası arasında ona gülümsedi. "Bu evliliği kalıcı hale getirmek istediğin anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki öyle. Daha fazla istediğim bir şey yok." Annie başını hafifçe kaldırdı, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve sakın bana bunu bilmediğini söyleme. Sana karşı ne hissettiğimi başından beri biliyorsun."

"Benden etkilendiğini biliyordum," diye dikkatle itiraf etti. "Ama seni benimle evli kalmaya ikna edebileceğimden emin değildim."

Ona en parlak gülümsemesini verdi. "Bundan nasıl şüphe edebilirsin ki? Seni seviyorum."

"Evet." Oliver gerçekten hayrete düşmüştü. "Sevdiğine inanıyorum." Uzandı, Annie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını tekrar kendi ağzına götürdü. "Tanrım, Annie. Pişman olmayacaksın. Yemin ederim."

"Biliyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Oliver?"

"Hmm?" Vücudunun sertleştiğini hissedebiliyordu. Kendini Annie'nin tatlı sıcaklığına gömme dürtüsü onu bir kez daha batırıyordu.

"Beni seviyorsun, değil mi?" Annie daha da yaklaştı. "Başından beri kendime sevdiğini söylüyordum ama sen bunu hiç dile getirmedin."

Oliver dondu kaldı. "Annie?"

Annie kendini ondan uzaklaştırdı. "Ne oldu?"

Oliver kelimeleri bulmakta zorlanarak kısa bir süre gözlerini kapadı. Ona tekrar baktığında bakışlarındaki yoğunluğu görebiliyordu. "Seni istiyorum."

"Bunu biliyorum."

Oliver tekrar denedi. "Sana çok değer

veriyorum." "Bunu biliyorum."

"Hayatım üzerine yemin ederim ki ömrümün sonuna kadar sana bakacağım. Bana güvenebilirsin."

"Bunu biliyorum," dedi. Sesi sabırsız çıkmaya başlamıştı. Oliver

yavaşça doğruldu. "Burada tamamen dürüst olmaya çalışıyorum."

"Beni sevdiğini söyle."

"Anlamıyorsun." Yorgun bir şekilde yorganı geriye itti ve ayağa kalktı. Yavaşça pencereye doğru yürüdü ve şafak öncesi karanlığa bakarak durdu. "Sahip olduğum her şey senin."

"Benim istediğim senin aşkın. Başka hiçbir şey umurumda değil."

İçini tanıdık bir panik dalgasının kapladığını hissetti. "Bir şeyi açıklamaya çalışıyorum."

"Neyi açıklamaya çalışıyorsun? İyi bir eş olacağımı düşündüğünü ama aslında beni sevmediğini mi?"

"Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak," dedi yumuşak bir vahşilikle. "Lanet olsun Annie, manipüle edilmeyeceğim. Senin tarafından bile."

"Seni manipüle etmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?" diye öfkeyle sordu.

Oliver durumun kontrolünü hızla kaybetmekte olduğunu fark etti. Arkasını döndü ve Annie'nin yatağın üzerinde gururla diz çöktüğünü gördü, çenesi yukarıda, omuzları dikti. Uzanıp bir lamba yaktı. Yumuşak ışık Annie'nin gözlerindeki tehlikeli militan ateşi aydınlattı.

Oliver yatıştırıcı olduğunu umduğu bir ses tonuyla, "Pekâlâ, ikimiz de bir adım geri çekilelim ve bu konuya başka bir açıdan bakalım," dedi.

"Başka hangi yön var ki? Beni ya seviyorsun ya da sevmiyorsun."

Oliver sinirlerinin yıpranmaya başladığını hissetti. İçindeki ürpertici endişe, hayat damarlarını kemiren bir köpekbalığı gibiydi. Annie evlendikleri günden beri sürekli olarak Oliver'ın kontrolünün sınırlarını kemiriyordu. Onun zayıf noktasını bulmuştu. Onun nerede savunmasız olduğunu biliyordu. "Sakin ol, Annie.
Duygusallaşıyorsun."

"Tabii ki duygusallaşıyorum. Ne bekliyordun ki? Ben onu sevdiğini söyleyecek cesareti olmayan bir adama aşık bir kadınım. Ne tür bir pısırıksın sen, Oliver Rain?"

"Bu tartışma gülünç bir hal almaya başladı."

"Sadece senin için." Annie yatağın diğer tarafına geçti ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Bana beni sevdiğini söyleyecek kadar cesur bir adam istiyorum. Daha azıyla yetinmeyeceğim."

Oliver'ın öfkesi sonunda dizginlerinden boşaldı. "Kahretsin, anlamıyor musun?
Bir kadına verebileceğim her şeyi sana veriyorum."

"Bu yeterince iyi değil." Annie yatak direğinden bornozunu kaptı ve kendi etrafında döndürdü.

Oliver'ı bir telaş aldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Seni terk ediyorum." Yatak odasının kapısına doğru ilerledi.

"Saat sabahın dördü."

"Bir aptalı terk etmek için mükemmel bir zaman." Kadın şimdi koridordaydı.

Oliver kapıya gitti ve onun çatı katına ilk taşındığında kullandığı yatak odasında kaybolduğunu gördü. "Annie, buraya gel."

Annie cevap vermedi. Oliver çekmecelerin çarpıldığını duydu. Sonra bir bavulun kapandığını duydu. Bu sesler arka dişlerini sıkmasına neden oldu.

Yatak odasına girip ona kalması için yalvarmayacaktı. Gururu vardı. Kontrol ondaydı. Zayıf değildi.

Annie kısa bir süre sonra yeniden ortaya çıktığında kot pantolon ve fuşya bir kazak giymişti. Elinde bavulu vardı.

Oliver'ın yanından geçip ön kapıya doğru yürürken, "Geri kalan eşyalarımı sonra gönderirim," dedi.

Oliver usulca, "Buna pişman olacaksın," diye uyardı.

"Bu son derece tehlikeli Oliver Rain'den gelen bir tehdit mi?"

"Bu bir tehdit değil Annie, bu bir söz. Buna pişman olacaksın çünkü yakında fikrini değiştireceksin. O zaman gururunu ayaklar altına almak zorunda kalacaksın.
Tekrar taşınmayı istemek zorunda kalacaksın. Bundan hoşlanmayacaksın, Annie. Bunu kendine zorlaştırma."

Kapının önünde durdu, eli kapı kolundaydı. "Alevler içinde kalacak olan benim gururum değil, Oliver. Senin gururun."

"Cehenneme kadar yolu var."

Gözleri acı ve öfkeyle parlıyordu. "Eğer beni geri istiyorsan, bunun için uğraşman gerekecek."

"Bu doğru mu? Bunu nasıl yapacağım?"

"Beni sevdiğini söylemek zorunda kalacaksın. Çatılardan haykırman gerekecek Oliver. Kelimeleri yüksek sesle ve net duymak istiyorum.

Sonra da sana geri dönmem için bana yalvarman

gerekecek." "Annie, bu çok aptalca."

"Daha fazla katılamazdım. Güle güle Oliver." Kapıyı açtı ve koridora çıktı. "Bu arada, bu sefer Bolt'a gitmeyeceğim. Kardeşimin dairesine gidiyorum."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi dişlerinin arasından.

"Nerede olduğumu öğrenmeye çalışırken Bolt'u uyandırmaman için sana haber veriyorum. O dinlenmeyi hak ediyor. Çok uzun bir gün geçirdi." Annie kapıyı çarpmaya başladı. Kısa bir süre durakladı. "Bu arada, bu gece hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Yirmi dakika sonra Annie arabasını Daniel'ın apartmanının altındaki yeraltı garajına sürdü. Güvenlik kapısı arkasından kapanırken girişin hemen içinde arabada bekledi.

Tanıdık siyah bir Mercedes yavaşça yanından geçti. Annie şaşırmamıştı. Oliver'ın binasından çıktığından beri dikiz aynasında arabanın farlarını görüyordu.

Onu ürküten şey direksiyonda Bolt'un olmamasıydı. Mercedes bir sokak lambasının altında hareket ettiğinde, Oliver'ın sürücü koltuğundan onu izlediğini gördü.

Oliver onun demir kapıların ardında güvende olduğunu görünce sessizce uzaklaştı.

Annie arabasını ziyaretçi alanlarından birine park ederken içini çekti. Adam onu seviyordu. Son engeli de yıkıp bunu itiraf etmek onun için neden bu kadar zordu, diye düşündü çaresizce.

Birkaç dakika sonra Annie asansörden inerek kardeşinin katına çıktı. Onun kapı ziline bastı. Daniel'ın ortaya çıkması uzun zaman aldı. Sonunda aceleyle giydiği belli olan bir kot pantolonla kapıyı açtı. Annie'nin gözyaşlarına boğulmuş yüzünü gördüğünde gözlerindeki kızgınlık yerini endişeye bıraktı.

"Annie, sorun ne? Bu saatte burada ne işin var?" "Oliver'ı terk ettim."

Joanna, Daniel'ın arkasında belirdi ve beyaz havlu kumaştan bir bornozu beline doladı. "Annie? İyi misin?"

Annie kel bir sesle, "Hayır," dedi. "İyi değilim." Gözyaşlarına boğuldu.

21

Oliver, Sybil'le olan ilişkilerinde ilk kez ona karşı hiç beklemediği ölçüde bir sempati duyuyordu. Çalışma odasında karşısında otururken Oliver ona Jonathan Grace hakkındaki gerçeği sessizce anlattı. Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Ama o, kabul etmek zorunda olduğu gerçek Yağmur gururuyla bu darbeyi karşıladı.

"Yuttum," dedi Sybil yorgun bir sesle. "Sanırım kabul etmesi en zor kısım bu. Jonathan'ın ya da John'un ya da adı her neyse onun söylediği her kelimeye inandım. Ona güvenecek kadar nasıl aptal olabildim?"

Oliver katlanmış ellerine baktı ve sonra gözlerini Sybil'inkilere kaldırdı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, beş yıl önce Walker Gresham tarafından kandırıldım. Neredeyse kendimi ve Daniel Lyncroft'u öldürtüyordum. Gresham kardeşler usta dolandırıcılardı."

Sybil'in gülümsemesi acıydı. "Birinin seni dolandırıp kaçabileceğine inanmak zor. Peki ya insanlar hakkında tuttuğunuz o kapsamlı dosyalar?"

"Bana pek yararı olmadı, değil mi? Lyncroft bunu keşfedene kadar Walker Gresham'ın şirketimi silah kaçakçılığı için bir kılıf olarak kullandığını bilmiyordum. Ve Gresham'ın hapiste bir gün intikam almak için gelebilecek bir kardeşi olduğunu da bilmiyordum."

"Sanırım suçluların bile aile bağları var."

"Görünüşe göre." Oliver bir süre sessizce oturdu. "Bunun için üzgünüm

Sybil." "Bir şey mi biliyorsun? Sana inanıyorum. Gerçekten üzgünsün."

"Bütün bu lanet durum benim hatamdı. Walker Gresham'ı beş yıl önce daha iyi araştırmalıydım. Daha fazla önlem almalıydım."

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun Oliver?"

"Annie bana bunun kişiler arası iletişimle ilgili olduğunu söyledi."

"Yani iletişim sorunlarına ek olarak," dedi Sybil
anlamlı bir şekilde.

Oliver'ın kaşları kalktı. "Başka sorunlarım mı var?"

"Evet, gerçekten. Diğer sorunlarınızdan biri de her zaman her şeyin sorumluluğunu üstlenmeniz." Sybil ayağa kalktı ve çantasını omzuna yerleştirdi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Jonathan'ın, daha doğrusu John Gresham'ın intikam almak için gelmesinden sen sorumlu değilsin. Kendini suçlama. Herkesin başına gelebilirdi."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Öyle yap." Sybil çalışma odasının kapısına doğru ilerledi. "Bu arada, elinizde başka bir ciddi sorun olduğunu duydum. Ve bunun tüm sorumluluğu size ait."

Oliver ona dikkatle baktı. "Neymiş o sorun?" "Annie evi terk

etti."

"Bu ailede haberler hızlı yayılır," dedi Oliver acımasızca.

"Özellikle de kötü haberler." Sybil alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ve sana söylemeliyim ki Oliver, Annie'nin seni terk etmiş olmasını hepimiz son derece kötü bir haber olarak görüyoruz. Eğer sana her zaman yakıştırdığımız zekânın yarısına sahipsen, onu geri almak için ne gerekiyorsa yaparsın."

"Sana borçluyum,

Oliver." "Unut

gitsin."

"Hayır, bunu unutmayacağım." Daniel masasına oturdu ve Oliver'ın ofiste dolaşmasını izledi. "Yaptığın şey için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Annie'ye teşekkür et," diye mırıldandı Oliver. "Lyncroft'u kurtarmak için benimle evlenme fikrini ortaya atan oydu."

Daniel gülümsedi. "Seninle sadece şirketi kurtarmak için evlenmediğini hissediyorum."

"Tabii ki evlenmedi. Sen sağ salim ortaya çıktıktan birkaç saat sonra beni terk etti. Bu sana ne anlatıyor?"

"Onu kızdırmayı başardığını."

Oliver nefesinin altında küfretti. "Artık bana ihtiyacı olmadığını düşündüğünü söylüyor. Benimle Lyncroft'u kurtarmak için evlendiği çok açık. Beni kullandı. Yaptığı şey buydu. Beni kullandı."

"Bu konuda gerçekten kendine acıyıp duruyorsun, değil mi? Şaşırdım. Bu sen değilsin Oliver. Sen genelde buz adam olursun, hatırladın mı?"

"Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadım."

"Yani kanunları uyguladığında zıplamayan çok fazla insanla karşılaşmadın. Annie farklıdır."

"Farklı olduğu doğru."

"Bak, Annie'yi senden çok daha iyi tanıyorum," dedi Daniel. "Bu evliliği tamamen ticari nedenlerle tasarlamış olabilir, bundan kuşkuluyum. Ama seninle iş nedeniyle yatmadığı da kesin." Daniel kaşlarını kaldırdı. "Seninle yatıyor, değil mi?"

Oliver ona kaşlarını çattı. "Artık değil. Çekip gitti."

"Hadi ama Oliver. Sana aşık olduğunu düşünmeseydi asla seninle yatağa girmeyeceğini biliyorsun. Sadece şu anda bunu kabul edemeyecek kadar kızgınsın."

Haklıydı ama Oliver bunu yüksek sesle kabul etmeyi reddetti. Bu, teslim olmasıyla sonuçlanacak çok kaygan bir yokuşun ilk adımı olacaktı. "Kız kardeşin beni kullandı."

"Bunu söyleyip

duruyorsun." "Bu doğru."

"Elbette sen onu kullanmadın," dedi Daniel şüpheci bir kayıtsızlıkla.

"Tabii ki hayır. Lyncroft'a onunla evlenecek kadar ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Bu onu kullanmadığın anlamına gelmez."

"Onu ne için kullanacakmışım?" Oliver kabaca sordu.

"Nişan partimin olduğu gece bana senin de evlenme zamanının geldiğine karar verdiğini söylemiştin. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," dedi Oliver acımasızca.

"Evliliğe ve bir aile kurmaya odaklanabilmek için sahip olduğun varlıkların çoğunu tasfiye ettiğini ve güverteyi boşalttığını söylemiştin. Sonra bir de baktım ki kız kardeşimle evlenmişsin. Kız kardeşimin istediğin kadın olduğuna karar verdiğin dışında ne sonuca varmam gerekiyor?"

"Sana söyledim, bana evlenme teklif eden oydu."

"Lanet olsun, beni kandırmaya çalışma Rain. Seni çok iyi tanıyorum. İkimiz de Annie'ye iyilik yapmak için onunla evlenmeyeceğini biliyoruz. Sen zaten

O sana teklifiyle gelmeden önce gözünü ona dikmiştin, değil mi?" Oliver omuz silkti, kışkırtmaya cevap vermeyi reddetti.

"Ve her zamanki şansınla o da tam senin eline düştü. Oturduğu ağacın dallarını sallamana bile gerek kalmadı, değil mi? Kur yapma zahmetine katlanmak zorunda kalmadın. Ne kadar da uygun."

Oliver sert bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. "Sana bir şey söyleyeyim, Lyncroft. Kız kardeşin tanıdığım en uygunsuz kadın. Annie'den gördüğüm tek şey bela."

"Bundan çok daha fazlasını yaşadın," dedi Daniel soğukkanlılıkla.

"Yani? Ben onunla evliyim. Hem de onunla yatağa girmeden önce evlendim. Bir erkekten daha ne isteyebilirsin ki?"

"Söylesene, eğer Annie bu kadar zor bir kadınsa, neden onu geri istiyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir."

Daniel bunu uzun bir süre düşündü. Bir kalem aldı ve dalgın dalgın masanın yüzeyine vurdu. "Oliver, olaya Annie'nin bakış açısından bakmalısın. Ona göre, o sana kalbini verdi. Sen ona ne verdin?"

Oliver'ın mide kasları sıkıştı. "Ona verebileceğim her şeyi verdim. Bunu ona söyledim. Eğer yeterli değilse, bu çok kötü."

"Başka bir deyişle, ona onu sevdiğini söyleyemiyorsun ya da söylemeyeceksin."

Oliver arkasını döndü. "Beni bunu söylemem için manipüle etmeye çalışıyor ve beni daha fazla idare etmesine izin verirsem lanetleneceğim. Kız kardeşin yüzünden neler yaptığımı bilmiyorsun. Hayatımda ne kadar değişiklik yaptığını bilmiyorsun. Kendisini ilgilendirmeyen aile meselelerine ne kadar karıştığını bilmiyorsun."

"Annie'yi tanıyorum. Eğer müdahale ettiyse, sadece yardım etmeye çalışıyordu. Bu tür şeylerde iyidir."

"Bu da başka bir noktayı gündeme getiriyor," diye homurdandı Oliver. "Onun yaralı erkekler kabilesine katılmayacağım. Kurtarılmaya ihtiyacım yok, lanet olsun."

Daniel çok yumuşak bir sesle, "Demek öyle," dedi. "Arthur Quigley ve Melvin Finch'i duydun mu?"

"Evet."

"Onlar gibi taşraya dağılmış birkaç kişi daha var." "Kahretsin."

"Ama onlar senin gibi değiller, Oliver. Annie'nin onları kurtardığı doğru, ama hiçbiri bu iyiliğe karşılık vermedi."

Oliver kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sen Rain, Annie'yi kurtaran tek erkek olma ayrıcalığına sahipsin. Lyncroft'u onun için kurtardın ve üç gece önce de o serada hayatını kurtardın. Onun gözünde sen bir kahramansın, Quigley ve Finch gibi yaralı bir kuş değilsin."

"Pek de minnettar bir genç kız gibi davranmıyor."

"Size ne diyebilirim ki? Annie eşsizdir. Gururu da var. Gururu herkesten çok senin anlaman gerekir Rain."

"Bu zaman kaybı." Oliver kapıya doğru yürüdü. "Buraya seninle kız kardeşin hakkında konuşmak için neden geldiğimi bilmiyorum."

"Oliver?"

"Ne?" Oliver kapıyı açtı.

Daniel onun gözleriyle karşılaştı. "Tekrar teşekkürler. Her şey için."

"Unut gitsin." Oliver kapıdan çıkmaya başladı. Kısa bir süre durakladı ve tekrar arkasına baktı. "Bu arada, çalışanlar, rakipler ve yatırımcılarla ilgili dosyalarınız neredeyse tamamen değersiz. İçlerinde ihtiyacım olan hiçbir bilgiyi bulamadım."

Daniel sırıttı. "Ben dosya tutarım Oliver, senin eskiden yaptığın gibi güvenlik dosyaları değil."

Oliver buna yanıt verme zahmetine girmedi.

Oliver Seattle sokaklarında bir saatten fazla amaçsızca yürüdü. Kaldırımdaki bir espresso standından kahve aldı, rıhtımdan kalkan vapurları izledi ve Pioneer Meydanı'nda dolaştı.

Odaklanmış bir yönün olmaması çok garip hissettiriyordu. Oliver en son ne zaman net bir amacı olmadan bir şey yaptığını hatırlayamıyordu. Her zaman bir hedefi vardı ve her zaman o hedefe odaklanmıştı.

Sonunda durduğunda, Wildest Dreams'in önünde durduğunu gördü.

Belli ki bir parçası başından beri nereye gittiğini biliyordu.

Dükkânın önündeki kaldırımda dururken kendini aptal gibi hissediyordu. Bu kararsızlık hissi onu çileden çıkarmıştı. O asla kararsız değildi.

Dükkânın kapısı açıldı. Kadife pantolonunun üzerine lacivert bir kazak giymiş, zayıf, sırım gibi bir adam neredeyse Oliver'la çarpışıyordu. Adam durdu ve boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardından ona baktı.

"Özür dilerim," dedi adam.

Oliver omuz silkti, bakışları vitrindeydi. "Unut gitsin."

"Seni tanıyorum." Adam biraz daha uzun durabilmek için kendini yukarı çekti. "Sen Rain'sin, değil mi? Annie'nin kocası."

Oliver ona baktı. "Ne olmuş yani?"

"Ben Arthur Quigley."

Oliver tekrar pencereye baktı. "Bu doğru mu?"

"Doğru. Annie'ye ihtiyacın olduğunu söylediği kitabı veren bendim," diye açıkladı Arthur yardımsever bir şekilde. "Yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Oliver dengesiz öfkesini sıkı sıkıya kontrol altına aldı. "Annie sana yardımcı olmadığını söyledi mi?"

"Çok fazla kelimeyle değil ama az önce onunla konuştum ve bana seni terk ettiğini söyledi, bu yüzden işlerin yolunda gitmediğini varsaymak zorundayım." Arthur endişeyle kaşlarını çattı. "Başka bir kitap denemek ister misin? Elimde oldukça iyi bir seçki var."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bunda utanılacak bir şey yok," dedi Arthur gizli bir ses tonuyla. "Biz erkekler nasıl büyük aşıklar olacağımızı bilerek doğmayız. Bu da tıpkı diğer her şey gibi öğrenilen bir beceridir."

"Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldandı Oliver.

"Elbette. Başka bir kitap denemek isterseniz bana haber verin." Arthur gülümsedi. "Sanırım Annie'yi görmeye geldin, ha?"

"Belki."

Arthur memnun olmuş gibi başını salladı. "Zamanı gelmişti. Senin için kendini yiyip bitiriyordu. Aklının başına gelmesine sevindim."

Oliver, Quigley'nin yanından geçerek Wildest Dreams'in kapısını açtı ve içeri girdi. Ella tezgâhın arkasından başını kaldırdı. Ona kaşlarını çattı.

"Ne istiyorsun?"

"Karımı görmeye geldim," dedi Oliver, son kelimeyi özellikle vurgulayarak.

"Ziyaretçileri var."

"Çok kötü." Annie'nin ofisinin kapısını açmak için onun yanından geçti.

Ella'nın söylediği gibi, Annie yalnız değildi. Beş çift suçlayıcı göz ona doğru çevrilmişti. Sybil, Heather, Valerie, Richard ve Nathan Annie'nin masasının etrafında oturuyor, ayakta duruyor ya da uzanıyordu. Annie sandalyesinde oturmuş, gözyaşlarıyla kızarmış gözlerini bir mendille silmeye çalışıyordu.

"Burada ne yapıyorsun Oliver?" Sybil ayağa kalktı. Yüzünde hâlâ Jonathan Grace'in gerçekte kim ve ne olduğunu öğrenmiş olmanın gerginliği vardı.

"Karımı görmeye geldim. İtirazın var mı?" Oliver ailesinin geri kalanının yüzlerini inceledi.

Valerie, "Annie'yi korkutmak için geldiysen, buna müsamaha göstermeyeceğimizi de bilmelisin," dedi.

"Başından yeterince şey geçti," diye onayladı Heather.

"Heather haklı." Richard Oliver'a baktı. "Annie'ye zorbalık etmeni istemiyoruz."

"Onu zaten ağlattın," diye hırladı Nathan.

"Ben iyi olacağım." Annie mendile doğru burnunu çekti. "Oliver bana zorbalık yapmayacak."

"Bundan o kadar emin olma," dedi Sybil. "Onu bizim kadar iyi tanımıyorsun. Oliver kendi istediğini elde etmek için her şeyi yapar, değil mi Oliver?"

Oliver sakin bir sesle, "Sakıncası yoksa," dedi, "Annie'yle yalnız konuşmak istiyorum."

Valerie kaşlarını çattı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Nathan duvardan uzaklaşarak doğruldu. "Evet. Ben de bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Oliver sırayla her birine baktı. "Ona ne yapacağımı sanıyorsunuz?"

"Muhtemelen yapman gereken şeyi değil," dedi Sybil.

Oliver'ın kaşları kalktı. "Peki sen ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun Sybil?"

"Yalvar," dedi Sybil basitçe. Ona tuhaf, küçük bir gülümseme verdi. "Hayatında bir kez olsun, Oliver Rain, istediğin şeyi kibarca istemeyi öğrenmenin zamanı geldi. Alçakgönüllülüğün erdemlerini öğrenmenin zamanı geldi."

"Alçakgönüllülüğün erdemleri olduğunu bilmiyordum," dedi Oliver.

"Sybil haklı," dedi Valerie. "İstediğin her şeye sahip olamayacağını istediğin her şeyi alamazsın. Kibarca istemeyi öğrenmedikçe olmaz."

"Kes şunu." Annie elindeki mendili çılgınca salladı. "Kesin şunu, lütfen, hepiniz. Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum ama Oliver'a saldırmanıza gerek yok."

"Bu doğru," diye suçladı Valerie. "Oliver istediğini almaya alışkın. Her şeyi her zaman kendi istediği şekilde elde eder."

"Bu doğru değil." Annie bir peçeteye daha uzandı ve öfkeyle içine üfledi. "Aman Tanrım, Valerie, kardeşinin hayatta istediği her şeye sahip olduğuna inanıyor olamazsın. Tam tersi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Heather kaşlarını çatarak sordu.

"Anlamıyor musun?" Annie hıçkırıklara boğuldu. "Oliver gerçekten istediği hiçbir şeyi elde edemedi. Bir zamanlar hayalini kurduğu kariyere bile sahip olamadı."

"Annie, ona karşı çok yumuşak davranıyorsun," dedi Nathan, tedirgin görünüyordu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Annie nemli mendile doğru. "Anlamıyor musunuz? Oliver her zaman sizin için en iyisi uğruna kendi istediklerinden vazgeçmek zorunda kaldı. Ailesi için her şeyini feda etti."

Valerie ve diğerleri birbirlerine baktılar. Sonra Oliver'a baktılar.

Oliver'ın aklına az önce çok şanslı olduğu geldi. Ailesinin ona saldırması Annie'nin onu savunmaya geçmesine neden olmuştu. Güç dengesi kurnazca onun lehine değişmişti. Eğer kartlarını doğru oynarsa

kırılganlığını ortaya çıkarmak zorunda kalmayacaktı. Annie ve diğerleri onun zayıflığının boyutunu asla öğrenemeyeceklerdi. Yalvarmak zorunda kalmayacaktı.

Oliver sessizce, "Buralarda istenmediğimi görebiliyorum," dedi. Annie'ye baktı. "Güle güle, Annie. Belki başka bir zaman konuşabiliriz."

Kızın kırmızı gözleri dehşetle irileşti. "Oliver,

bekle." Oliver beklemedi.

"Annie, sakın peşinden koşmaya kalkma," diye tısladı Sybil.

Oliver, Annie'nin gerçekten de onu takip etmeye çalışıp çalışmadığını görmek için arkasına bakmadı. Hızlı adımlarla dükkâna girdi ve kendini ön kapıdan dışarı attı.

Dışarıda derin bir nefes aldı. Zafer elinin altındaydı. Bunu hissedebiliyordu. Tek yapması gereken kontrolü elinde tutmaktı.

Elinde bavulu, Annie saat altıdan kısa bir süre sonra çatı katında asansörden indi. Oliver'ın kapı ziline basmak için koridoru geçti.

Bolt hemen kapıyı açtı. "İyi akşamlar, Bayan Rain." "Merhaba

Bolt. Oliver evde mi?"

"Evet." Bakışları kadının bavuluna kaydı. "Bunun beni ilgilendirmediğinin farkındayım ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Biliyorum. Herkes Oliver'a bu kadar kolay dönmemem gerektiğini düşünüyor. Sorun şu ki, geri kalanınız onu anlamıyor."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Bolt bavulunu almak için uzandı.

Annie abanoz ve altın rengi fuayeye adım attı ve yağmurluğunu çıkarmaya başladı. "Nerede o?"

"Çalışma odasında."

"Teşekkürler." Annie paltosunu Bolt'a verdi ve koridorda kararlı adımlarla çalışma odasının kapalı kapısına doğru ilerledi.

Kapıyı bir kez çaldı ve açtı.

Oliver masasında oturuyordu. Yüz ifadesi her zamanki gibi son derece kontrollüydü ama halojen lambanın parıltısı yüzündeki gerginliği ortaya çıkarıyordu.
Annie onun zafer kazanmış gibi mi, yoksa soğuk bir memnuniyetle mi göründüğüne karar veremedi. Alaycı bir tavırla gülümsedi.

"Merhaba Oliver. Geri döndüm."

Oliver sessizce, "Akşam yemeği için tam zamanında geldin," dedi. Ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü.

"Oliver, bazen tam bir aptal oluyorsun. Beni sevdiğini biliyorum ama bir dakika bile gardını indirmeye dayanamıyorsun, değil mi?" Annie kıkırdadı. "Zaman zaman beni çileden çıkaracaksın ama sorun değil. Seni yine de seviyorum."

"Sevindim," diye fısıldadı Oliver sertçe. Kollarını açtı. Annie

doğruca kollarına yürüdü.

Oliver o gece uzun bir süre uyanık kaldı. Annie onun yanında mışıl mışıl uyuyordu. Yumuşak, sıcak bedeni güvenle Oliver'ınkine sarılmıştı. Ait olduğu yere dönmüştü, onun yatağında güvendeydi. O kazanmıştı. Her şey yeniden kontrol altına alınmıştı.

Karanlık yatak odasının gölgelerine baktı ve kontrolün tamamen kendisinde olmasının neden artık ona bir zamanlar verdiği tatmini vermediğini merak etti.

Dört gün sonra Annie öğle yemeğinden tam zamanında dönmüş ve Wildest Dreams'in önündeki kaldırımdan bir teslimat kamyonetinin uzaklaştığını görmüştü. Art deco torchière lambaların sevkiyatının planlanandan birkaç gün önce ulaşmış olduğunu umarak hevesle ilerledi. Stanford J. Littlewood bir tane bekliyordu.

Dükkânın kapısını açtı ve aniden durdu. Butik eğrelti otlarıyla doluydu. Wildest Dreams bir ormana dönüşmüştü.

Her yerde eğrelti otları vardı. Hareket edecek yer kalmayıncaya kadar odayı doldurmuşlardı. Her kancadan kızkulağı ve geyik boynuzu sarkıyordu. Akla gelebilecek her şekil ve büyüklükteki lüks yeşil yapraklarla dolup taşan saksılar tezgahın ve her vitrinin üzerinde duruyordu.
Ofisine giden dar patikada eğrelti otları ve kılıç eğrelti otları sıralanmıştı. "Bu

da ne böyle?" Annie etrafına bakınarak Ella'yı aradı. "Burada neler

oluyor?"

"Aklım almıyor." Ella görkemli, dalgalanan bir kızsaçının arkasından başını uzattı. "Sen öğle yemeği için ayrıldıktan hemen sonra gelmeye başladılar. Son bir saattir dükkâna akın ediyorlar." Sırıttı. "Ofisinde çok daha fazlası var."

Annie sersemlemiş bir halde minyatür yağmur ormanında yavaşça ilerledi. Zengin toprağın ve gür yeşilliğin sıcak, topraksı kokusu havayı dolduruyordu.

Giderek artan bir şaşkınlıkla bunun Oliver'ın işi olduğunu fark etti. İçine bir sevinç çöktü. Sonunda ona aşkını anlatmanın bir yolunu bulmuştu.

Hem de ne yol.

Bazı erkekler düzinelerce kırmızı gül gönderirdi. Oliver ise yığınla güzel eğreltiotu göndermişti.

Ofisinin içinden titreyen tuhaf bir ışık geliyordu. Annie sanki bir büyü tarafından çekilmiş gibi oraya doğru gitti. Kapıyı iterek açtığında ofisin yeşilliklerle dolu olduğunu gördü.

Titreyen ışık, masasının üstünde duran cafcaflı bir neon heykelden geliyordu. Parlak bir şekilde parlayan ışık tüpleri, morun göz kamaştırıcı bir tonunda üç basit kelimeyi heceliyordu.

Annie kapı aralığında durdu ve kelimeleri tekrar tekrar okudu. Gözlerinde mutluluk gözyaşları oluştu.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Oliver köşeden usulca sordu. "Bu sanat mı? Yoksa sadece rüküş mü?"

Annie ona baktı. Bu kadar mutlu olabileceğini hayal bile etmemişti. "Kimin umurunda? Bu mükemmel."

Oliver gülümsemeye başladı. Gülümseme kahkahaya dönüştü. Kahkahalar yağmur rengi gözlerine kadar ulaşıyor ve oradaki sevgiyi okumayı kolaylaştırıyordu.

"Ah, Oliver," diye fısıldadı Annie, "iletişim kurmakta zorlandığını kim söyledi?"

"Seni hayatım boyunca başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum, Annie. En çılgın hayallerimde bile seni bulacak kadar şanslı olabileceğimi hayal etmemiştim. Seni seviyorum." Bu sözleri kolayca, doğal bir şekilde, hiç tereddüt etmeden söyledi.

Annie, hayatının geri kalanında her gün ondan bu sözleri duyacağını bilerek onun kollarına gitti.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️